

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



KRESLEY
COLE

Sisters Planet

İBLİS
KRAL'IN
ÖPÜCÜĞÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1121
Bestseller Roman: 500

İblis Kral'ın Öpücüğü

Kresley Cole

Özgün Adı: Kiss Of A Demon King

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015

ISBN: 978-605-343-616-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Kresley Cole, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pocket Books, Simon & Schuster Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KRESLEY COLE

İBLİS KRAL'IN ÖPÜCÜĞÜ

İngilizceden Çeviren:

Aydan Şanlısoy Özbek

PEGASUS YAYINLARI
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hayatımın ışığı Gena Showalter için.
Olağanüstü bir yazar, değerli bir akıl hocası
ve müthiş bir arkadaş.

“Benimle, hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Genellikle çok, çok daha kötüsüdür. Ayrıca... Bana yalnızca bir epigraf ayrılacak da ne demek? İstedğim kadarı bana ait olacak. Şimdiye dek bana böyle şeyleri ancak içi boşaltılmış kişiler söyleyebildi.”

—Sorceri Klanı’ndan Sabine,
İllüzyonlar Kraliçesi,
Rothkalina’nın Prensesi

“O büyücü kötü niyetli bir kadın olabilir ama o benim kötü niyetli kadınum. Ve başkasını istemiyorum.”

—Rydstrom Woede,
Rothkalina’nın düşmüş iblis kralı.

GİRİŞ



*Gri Sular Akıl Hastanesi, Londra,
1872 Sonbaharı*

Kız kardeşine, “Bacaklarının arasında bir büyücü olduğu zaman, güçlerin yok olmaya yatkındır,” diyen Sabine, bir yandan da cıldırılmış gibi görünen kafesteki insanları inceliyordu. “Bu yalnızca hayatın bir gerçeği.”

“Geçmişte öyleydi belki,” dedi Lanthe kemerinden tutarak taşıdığı baygın gardıyanı yere bırakırken. “Bununla durumlar farklı olacak.” Adamın kollarını kırmak yerine ellerini arkasından bağlamaya uğraşıyordu ki böyle yapsa sonuca varınca ip harcamasına gerek kalmayacaktı. “Kadını hâlâ görmedin mi?”

Kadın... buraya kurtarmak için geldikleri büyücü. Tabii özgürlüğüne karşılık güçlerini Lanthe’ye vermeyi kabul ederse.

Sabine karartılmış koridorda sinsice ilerledi. “Bu şekilde toplan-dıklarında göremiyorum.” Kapısını menteşelerinden çekip çıkarak bir kenara attığı hücreye girerken topukluları tıkırdıyordu. Yakından bakınca, oradakilerin hepsinin oldukça... *ölümlü* göründüklerini söyleyebilirdi.

Doğal olarak ondan korkup sinmişlerdi. Sabine giysileri ve boyalı yüzüyle sergilediği egzotik görüntünün farkındaydı.

Ücretsiz PDF. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sanki bir maske takmış gibi, gözlerinin etrafındaki kömür rengi boya burnunun kenarlarından şakaklarına doğru şerit çiziyordu.

Kıyafetleri kumaş ve iplikten çok deri şeritler ve metal zincirlerden oluşuyordu. Üzerinde metal bir büstiyer vardı ve kolu boyunca uzanıp dökme demir pençe şeklindeki parmak uçlarında sonlanan tel örgü eldivenler takıyordu. Yoğun saç örgülerinin arasına özenle hazırlanmış bir başlık yerleştirmişti.

Sorceri kadınların tipik giysisi. İşin aslı, giysilerin ağırlığı onları giyenden daha ağır değilse, kişi iyi giyinmemiş sayılırdı.

Sabine bir sonraki hücrenin kapısından çıktığı zaman, Lanthe düşüm atma işini bitirmişti. “Şansın yaver gitti mi?”

Bir başka hücrenin kapısını söken Sabine soluk yüzleri dikkatle inceledikten sonra başını iki yana salladı.

“Bodrum katındaki daha küçük hücreleri kontrol etmek için zamanım var mı?” diye sordu Lanthe.

“Eğer yirmi dakika içinde portala dönersek sorun olmaması gerekir.” Rothkalina’daki evlerine açılan portal ıslak Londra sokaklarında, on dakikalık bir uzaklıktaydı.

Lanthe alnına düşen simsiyah örgüsüne üfledi. “Gardiyanlara göz kulak ol ve serbest kalan tutsakların sessiz olmasını sağla.”

Sabine kirli zemine yayılmış bilinçsiz erkeklere baktı ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Bilinçleri yerinde olmadığında bile insanların zihnini okuyabilirdi ve bunların zihnindekiler Sabine’in bile durak-samasına neden oluyordu.

“Pekâlâ. Ama aktarma işinde acele et,” dedi Sabine. “Yoksa düşmanlarımızı üstümüze çekeceğiz.”

Lanthe’nin mavi gözleri alışkanlıkla yukarı kaydı. “Burada olmaları an meselesi.” Telasla bir kez daha merdivene kostu.

Hayatları kısır bir döngü halini almıştı: Yeni bir güç çalmak, düşmanlardan kaçmak, gücü ikna edici bir Sorceri erkeğine kaptırmak, yeni bir güç çalmak... Sabine bunun sürüp gitmesine izin veriyordu.

Çünkü Lanthe'nin doğuştan gelen kabiliyetini yok etmişti.

Kız kardeşi gidince homurdandı. "Gardiyanlara göz kulak ol. Pekâlâ..."

Adamı yakasından ve kemerinden tutup kaldırdı ve çıkış kapısının önüne fırlattı. Oradakilerden bazıları gördükleri şiddet karşısında çıldırmış bir şekilde uluyup saçlarını yoluyorlardı. Ana çıkışı gözetleyenlerse geri çekildiler.

İnsanları susturmak bayağı kolay. Ağır adımlarla gardiyanın yanına gelerek ayağını sırtına bastırdı ve kolları iki yana açtı. "Etrafıma toplanın, deli insanlar. Toplanın! Ben karanlık ve kötü güçlerin büyücüsü, sizi bir hikâyeyle ödüllendireceğim."

Bazıları meraklanmışçasına, bazıları da şaşkınlıkla seslerini kestiler. "Ölümlüler, susun. Eğer iyi ve sessiz evciller olabilirsiniz size bir masal bile *sergilerim*." Onun ateşlediği çılgılık ve haykırışlar dinliyordu. "Hadi oturun, oturun. Evet, gelip karşıma oturun. Yaklaşın. Ama sen değil... sen sidik ve yulaf lapası gibi kokuyorsun. Sen oraya otur."

Hepsi karşısında toplandığı zaman, Sabine gardiyanın sırtının üzerinde çömeldi. Jartiyerini düzeltmek için eteğini sıyırdıktan sonra her zaman taktığı gerdanlığını düzelterek hikâyesini anlatmaya hazırlanıp onlara hafif bir gülümsemeyle baktı.

"Şimdi, bu akşam için iki seçeneğiniz var. Boynuzları ve gözleri simsiyah, güçlü kuvvetli bir iblis kralının hikâyesini dinleyebilirsiniz. Çağlar öncesinde o kadar dürüst ve namusluydu ki tacını kurnaz bir musibete kaptırdı. Ya da sürekli öldürülen genç ve masum bir kız olan Sabine'in hikâyesi var." *Günün birinde o iblisin gelini olacak kişiyiz.*

"K-kızınki lütfen," diye fısıldadı oturanlardan biri. Yüzü katmakarışık saçlarının ardından seçilemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Mükemmel bir seçim, Kılı Ölümlü." Dramatik bir ses tonuyla başladı: "Masalımızın başrolündeki korkusuz kahraman, İllüzyonlar Kraliçesi Sabine..."

"İllüzyonlar nerede?" diye araya giren genç bir kadın sorarken kolunu kemiriyordu.

Harika... bunlar hikâyeyi bölen cinsten olacaktı. "O bir yer değil. Bir *kraliçe*, özel bir gizemli yetenekte herkesten çok daha iyi olan biridir."

Sabine gerçeğinden ayırt edilemeyecek canavarlar oluşturabilir, görülebilen, duyulabilen ya da hayal edilebilen her şeyi manipüle edebilirdi. Bir varlığın zihnine ulaşabilir ve en çılgın rüyalarındaki -ya da en kötü kâbuslarındaki- sahneleri ortaya çıkarabilirdi. Hiç kimse ona denk değildi.

"Şimdi, muhteşem bir güzelliğe ve zekâya sahip Sabine daha on ikisine girmişti ve taptığı, kısa süre sonra yetişkin olacak kız kardeşi Melanthe dokuz yaşındaydı. Sabine, kardeşi, anneleri yerine 'A-bie' diye ağladığından beri küçük Lanthe'yi tüm kalbiyle sevmişti. İki kardeş doğuştan, gitgide küçülüp unutulmuş bir ırk olan Sorceri'den gelmeydi. Pek heyecan verici bir hikâye olmadığını düşünebilirsiniz. Bir vampirinki, hatta bir Valkyrie'ninkiyle kıyaslanınca..." diye homurdandı. "Ah, ama dinlemeye devam edin ve gözünüzle görün..."

Kendi içinden ve etrafındaki tutsakların deli enerjisi ile akıl hastanesinin uzağındaki karanlıkta çakan şimşeklerden güç çekerek bir illüzyon yaratmak üzere elini kaldırdı.

Açık avcuna üfleyince yanındaki duvarın üzerine bir sahne yansıdı. Yutkunma sesleri ve birkaç inilti sesi duyuldu.

"Genç Sabine ilk defa buna çok benzeyen bir arife gecesi, gök gürültüsüyle sallanan zayıf bir yapının içinde öldü. Orası farelerin istila ettiği bir akıl hastanesi yerine, Alp'lerin zirvelerine yakın bir yere inşa edilmiş bir manastırdı. Arazî karakışın etkisindeydi."

Bir sonraki sahne, Sabine ve Lanthe'nin gecelikleri ve paltolarıyla kasvetli bir merdivenden aşağı telaşla inişlerini gösteriyordu. Acele etmelerine rağmen, dışarıdaki kanatların her çırpınısında başlarını eğiyorlardı. Lanthe sessiz sessiz ağlıyordu.

"Sabine içgüdülerine kulak vermediği ve Melanthe'yi ebeveynlerinden, yasaklanmış büyücülükleriyle üzerlerine çektikleri tehlikeden uzaklaştırdığı için kendine öfke kusuyordu. Oysa Sabine'in gönülsüz-lüğünün nedeni -ölümsüz olmalarına ve ikisinin de doğuştan gelen güçleri olmasına rağmen -hâlâ çocuk olmalarıydı ki bu, ölümlüler kadar kolayca öldürülebilecekleri ve yaralarının iyileşmeyeceği anlamına gelirdi. Ancak artık Sabine'in ayrılmaktan başka seçeneği yoktu. Anne ve babasının çoktan ölmüş olduklarını hissediyor ve katillerin karanlık manastırın içinde bir yerlerde dolaştıklarından şüphe ediyordu. Vrekener'lar onlar için gelmişti..."

"Vrekener nedir?"

Sabine tavanı süzerek derin bir nefes aldı. *Seýircileri öldürmemelisin, öldürmemelisin...* "Yaşlı iblisimsi melekler, kanatlı intikamcılar," diye en sonunda cevapladı. "O da sayısı gittikçe azalan bir ırk. Ancak İrfan'daki küçük köşelerimizde, kötü Sorceri'leri bulabildikleri her yerde katlediyorlarmış ve Sabine'in ömrü boyunca ailesinin peşin-delermiş. Anne ve babasının gerçekten oldukça kötü olmasından başka bir neden yokmuş."

Elini bir kez sallayarak sahneyi değiştirip iki kızın anne ve babalarının odasına hızla girişini gösterdi. Tavana kadar yükselen vitraylı camlardan süzülerek içeriyi aydınlatan şimşeklerin ışıltıyla anne ve babalarının uykuda birbirine sarılmış bedenlerini gördüler.

Kafaları yeni kesilmiş, *başsız* bedenlerini...

Görüntüde Sabine arkasını döndü ve kustu. Lanthe boğulurca-sına çığlık atarak yere yığıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir diğer illüzyon, metalden değil simsiyah ateşten bir tırpan tutan birinin öncülük yaptığı Vrekener'ların odanın karanlığından fırladıklarını gösteriyordu.

Hayaletimsi devasa kanatların ve başlarında ısıldayan çift sıra boynuzların görüntüleri belirdi. O kadar iriyarıydılar ki odanın diğer ucunda durmalarına rağmen kız onlarla göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Fakat biri öyle değildi. Sabine'den bile daha genç olan basit bir delikanlıydı. Yerde baygın yatan küçük Lanthe'ye odaklanmıştı... yetişkinlerden biri ona kızdan uzak durmasını söylemişti.

Kendisi ve Lanthe'nin durumu onun için daha da netleşiyordu. Bu Vrekener çetesi onları yalnızca cezalandırmak istemiyordu.

"Liderleri, Sabine'i savaştan onlarla gelmesi için ikna etmeye çalıştı," dedi seyircilerine. "Kız kardeşleri iyiliğin yoluna sokacağı konusunda ikna etmeyi denedi. Ama Sabine, Vrekener'ların Sorceri kız çocuklarına neler yaptıklarını biliyordu ve bu, ölümden çok daha kötü bir sondu. Bu yüzden onlarla mücadele etti." Sabine son illüzyonu sergilemeye başladı ve sonuna kadar oynamasını sağladı...

Düşmanlarının çevresini büyüleriyle örmeye başladığında bütün bedeni sarsıldı. Vrekener askerlerinin bir mağarada kapana kısıldıklarına, yerin altında uçamayacakları –ki bu onların en büyük korkusuydu– bir yere tıkıldıklarına inanmalarını sağladı.

Lider içinse, elinin ayasını kaldırarak doğrudan zihnine girmeyi amaçlayan bir hareket yaptı. Bağlantıyı sağlayınca, hırsıyla onun kabuslarını serbest bıraktı, sonra onları gözlerinin önünde sergileyerek, onu en çok incitecek şeyi tekrar tekrar yaşamaya zorladı.

O sahneler iblisin dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu ve gözlerini kapamak için elindeki tırpanı düşürdü, Sabine silahı parçasına ondan aldı. Sallamak konusunda hiç tereddüde düşmedi.

Adamın kafası ayaklarına doğru yuvarlandığında sıcak kan Sabine'in yüzüne fışkırdı. Geceliğinin mansetiyle yüzünü silerken

illüzyonun gitgide kaybolduğunu gördü, bu yüzden Vrekener'lar aslında nerede olduklarını tekrar görebileceklerdi. Lanthe uyanmıştı ve Sabine'e dikkat etmesini haykırıyordu.

Ardından zaman... durdu.

Ya da öyle göründü. Sesler dindi ve odadaki herkes birden durulup gözlerini yığılan Sabine'e ve şahdamarından oluk gibi akan kana dikti. O erkeklerden biri, arkasından saldırarak boğazını kesmişti ve dünya kırmızıya boyandı.

"Abie?" Lanthe çığlık atarak ona doğru koşup yanına geldiğinde dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır, hayır, hayır, Abie, sakın ölme, sakın ölme, sakın ölme!" Etraflarını saran hava ısındı ve bulanıklaştı.

Sabine illüzyon yapma yeteneğine sahipken, Lanthe'nin doğuştan gelen büyüüne *iknacılık* deniyordu. Bütün varlıklara emrederek istediğini yaptırabilirdi ama nadiren emir verirdi... çünkü genellikle bir trajediyle sonlanırdı.

Ancak erkekler etrafını sarınca Lanthe'nin gözleri metal gibi ışıldamaya başladı. Kullanmaktan korktuğu korkunç gücünü onların üzerine acımasızca yöneltti. "Kıpırdamayın... Kendinizi bıçaklayın... Birbirinizle öldüresiye savaşın."

Oda büyüden ağırlaştı ve manastır her yanlarında kükreteye başladı. Vitray camlı pencerelerden biri paramparça oldu. Lanthe ufak delikanlıya pencereden atlamasını ve aşağı inerken kanatlarını kullanmamasını söyledi. Gözleri şaşkınlıkla çılgına dönmüş gibi bakan delikanlı ona itaat etti ve kalın cam kırıkları derisini parçaladı. Vadinin zeminine çakıldığında hiç bağırmadı.

Hepsi ölünce Lanthe tekrar Abie'nin yanına çömeldi.

"Yaşa, Abie! İyileş!" Lanthe zorluyor ve ona iyileşmesini emretmeye çalışıyordu. Ama çok geçti. Sabine'in kalbi artık atmıyordu. Gözleri ölüm ilan edercesine boştu.

"Beni terk etme!" diye çığlık atan Lanthe daha da çok zorluyordu... Mobilyalar sallanmaya başladı, anne ve babalarının yatağı

sarsılıyordu... Biraz daha sallandı... Bir kafa düşüp zeminde yuvarlandı. Sonra da ikincisi...

Güç akıl almaz derecedeydi. Ve nasıl olduysa Sabine vücudunun kendiliğinden eski haline döndüğünü hissetti. Gözlerini kırıştırtarak açtı, hayattaydı ve eskisinden bile güçlüydü.

"Oradan kaçıp bir daha asla geriye bakmadılar," dedi büyülenmiş seviricilere. "O gecedен sonra Sabine'de sadece, boynunun çevresindeki yara izi, anlatacak bir masalı ve düştükten sonra bir şekilde hayatta kalan bir Vrekener delikanlısının kan davası kaldı..."

Düşüncelerde kaybolan Sabine gardiyanın ayıldığını ve topunun altında kıvranıp durduğunu dalgınlıkla fark etti. Kendini hikâyeye, bunu yapmayı unutacak kadar kaptırmadan önce uzandı ve adamın boynunu kırdı.

Bir kadın ellerini neşeyle çırpı. Bir diğeri soluklanarak, "*Tanrı sizi korusun, hanımefendi,*" dedi.

Bu akşam Sabine bu insanlar için kaderin bir aracısı olabilirdi pekâlâ. Ne iyiliğin ne de kötülüğün aracısı... Sadece –her ikisi de olabilecek– kadere hizmet ediyordu.

Sonuç olarak işe alınacak bir sonraki gardiyan onlara daha kötü de davranabilirdi.

"Peki ya ikinci ölümü?" diye sordu yüz­süz bir kadın. Saçları sızırta vurulmuştu.

"Melanthe'yi ve kendini bir diğeri Vrekener saldırısına karşı savunmak için savaşıyordu. Sabine'i ele geçirdiler, sonra onu yükseklere kadar uçurup amavutkaldırımını bir sokağa düşürdüler. Ancak kırıklarla dolu vücudunu iyileştirmek ve onu ölümün kollarından çekmek için kız kardeşi yine oradaydı."

Sabine kafatasının kırılma sesini sanki bu bir gün önce gerçekleşmiş gibi hatırlayabiliyordu. *O defa o kadar yakındı ki...*

"Üçüncüsünde, onu azgın bir nehirde takip ediyorlardı. Zavallı kız yüzemiyordu ve boğuldu..."

"O halde al şunu, seni kaltak!" Alt kattan haykıran bir kadın hikâyesinin akışını bir kez daha böldü. Ah, Sessiz Diller Kraliçesi, Lanthe'ye teslim oluyordu.

Hava güçle elektriklenmeye başlayınca Sabine'in tüyleri diken diken oldu. Alt katta mahkûm edilmiş kadın büyücü, kök gücünü veriyordu. Lanthe belirli bir mesafe içerisinde istediği herkesle telepati yöntemiyle konuşabilecekti.

"Hayır, endişelenmeyin," dedi Sabine huzursuzlaşan insanlarına. "Hiç ucuz bir roman okudunuz mu, hani şu banka soygunları olanlardan? Şu anda suç ortağımın yaptığı sadece bu. Tabii çaldığı şeyin," sesine acıklı bir ton verdi, "ruhlarınızla eşdeğer olması dışında."

Bu sözler karşısında bir kadın ağlamaya başlayınca Sabine buna memnun oldu çünkü bu durum ona, insanlara neden nadiren evcil hayvan olarak baktığını hatırlatıyordu.

"Bir dahaki seferde onu kim öldürdü?" diye sordu Yüzsüz Ölümlü. "Vrekener'lar mı?"

"Hayır. Tanrıçavari gücünü çalma peşinde olan diğer Sorceri'lerdi. Onu zehirlediler." Sorceri'ler zehirlerini çok severler, diye düşündü acıyla. Ama sonra hatırladıkları yüzünden kaşlarını çatı. "Bu, yani tekrar tekrar ölmek, genç kızın aklında birtakım etkiler bıraktı. Ateşte dövülen bir ok ucu gibi, sürekli baskı ve darbeye maruz kalmak onu keskin ve ölümcül yaptı. Ve yaşamayı, daha önce hiç kimsenin arzulamadığı kadar çok arzuladı. Ne zaman hayatının tehlikeye düştüğünü hissetse müthiş bir öfkeye kapılırdı ve dehşet bir saldırıya ihtiyacı duyardı."

Bazılarının gözleri büyüyünce Sabine, dalgınlığının hücrenin sise boğulmuş gibi görünmesini sağladığını fark etti. Duygularını ve düşüncelerini rüya görürken bile fark etmeden illüzyon halinde sık sık sergilerdi.

Alelacele havayı temizlerken başka bir hasta konuştu: "İyi hanım z-zehirlendikten sonra ne oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kardeşler sadece hayatta kalmak, yalnız bırakılmak ve birazcık bütü sayesinde altından bir servet edinmek istiyorlardı. Bu çok büyük bir istek mi?" Onlara *ne kadar haklıymı değil mi* der gibi bir bakış attı.

"Ancak Vrekener'lar hiç durmuyorlardı ve onları kızların büyüleri sayesinde izliyorlardı. Özellikle de delikanlı. Pencereden aşağı düştüğünde ölümsüzlüğe ulaşmamış olduğu için kendini iyileştiremez olmuştu. Aldığı yaranın izleri kalıcıydı."

Adının Thronos olduğunu ve uzun yıllar önce Sabine'in kafasını kopardığı Vrekener'ın oğlu olduğunu öğrenmişlerdi. "Kızlar büyü yapmayınca açlıktan ölüyorlardı. Sabine artık on altınsındaydı ve onun gibi bir kızın yapacağı şeyi yapmaya başlayacak kadar büyümüştü."

Yüzsüz Ölümlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bilmiş bilmiş, "Fuhuş," dedi.

"Yanlış. Ticari balıkçılık."

"Gerçekten mi?"

"Haaayır," dedi Sabine. "Falcılık. Bu da ona hiç vakit kaybetmeden cadı olduğu için bir ölüm cezası kazandırdı."

İllüzyonla diğerlerinden gizlediği, kızıl saçlarının arasındaki beyaz tutamı parmağına doladı. "Cadıları her zaman kazıklarda yakmıyorlardı. Bu bir yanılgı. Bazen bir köy kotasını aşardı, bu yüzden onları gizli gizli öldürürler ve grup halinde canlı canlı gömerlerdi." Sesi yumuşuyordu. "Genç kızın toprak solumasının nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir misiniz? Ciğerlerine çöktüğünü hissetmesinin?"

Bakışlarını sesleri kesilmiş seyircilerinin üzerinde gezdirdi. Herkesin gözleri büyümüştü, yere iğne düşse duyabilirdi.

"İnsanların sonu çabuk geliyordu ama bu, Sabine için geçerli değildi," diye devam etti. "Kız, Azrail'e elinden geldiğince uzun bir süre dayandı ama gitgide tükendiğini hissediyordu. Ancak sonrasında yukarıdan cınlayan bir ses duydu, bu ses ona yaşamasını ve mezarından çıkmasını emrediyordu. Dolayısıyla Sabine, bilincsizce

bu emre itaat edip diğerlerinin cesetlerini kazdı ve körü körtüne uzanarak yüzeye çıkmak için kendini paraladı."

Arkalarından Lanthe'nin sesi geldi. "Sonunda Sabine'in solgun ve kasılmış eli çamurdan çıktı. Melanthe nihayet ablasını bulabilmişti. Sabine'i mezarından çekip çıkardığında, sanki toprak onu kaybettiği için öfkelenmiş gibi, etraflarında şimşekler çaktı ve dolu yağmuruna tutuldular. Sabine o uğursuz gecedен beri hiçbir şeyi umursamadı."

Sabine iç geçirdi. "Hiçbir şeyi umursamadığı doğru değil. Umursadığı hemen hiçbir şey yok."

Lanthe ona dik dik baktı, gözleri biraz önce emdiği kuvvetin etkisiyle metalik bir ışıltı saçıyordu.

"Ne kadar komiksin, Sabine," dedi sözcükleri Sabine'in zihnine göndererek.

Sabine sıçradı. "Telepati. İnanılır gibi değil. Onu kaybetmemeye çalış." Tanrılar aşkına, Lanthe'nin bir başka güce ulaştığını görmek onu rahatlatmıştı. Sabine'i hayatta tutmak, kardeşinin iknacılık yeteneğini tüketmişti.

Görünüşe göre onca ölüm Sabine'i daha da güçlendirirken, Lanthe'yi hem yetenek hem de direnç bakımından zayıflatıyordu.

"O büyüünün hayvanlarla konuşma gücü de varmış," diye devam etti Lanthe. "Doğum gününde ne alacağını tahmin et!"

"Ah, süper." Tüm Sorceri'lerin en az istenen güçlerinden biriydi. Hayvanlarla iletişim kurmaktaki sorun, bunun işe yaraması için onların nadiren duyabilecek mesafede olmalarıydı. "İhtiyacım olduğunda bir çekirge sürüsü civarımda olur umarım." Seyircilerine dönen Sabine "İşimiz bitti," dedi.

Uzun saçlı erkek, "Bir dakika, o gömülmeden sonra ne oldu?" diye sordu.

"Her şey çok ama çok daha kötüye gitti," dedi Sabine ilgisizce

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ağlayan kadın daha çok ağlamaya başladı. "Onca ölümden daha beter ne olabilir ki?"

Sabine soğuk bir edayla cevapladı: "Ölümsüz Omort'la karşılaştılar. O ölümün öpücüğünün nasıl bir şey olduğunu hiç bilemeyecek bir büyüdü ve bu yüzden, ölümü o kadar iyi tanıyan kıza anında vuruldu."

Lanthe, Sabine'in gözlerine baktı. "Nerede olduğumuzu merak edecek."

"Ama daima döneceğimizi bilir." Omort kızların üstüne bir tür kontrol mekanizması kurmuştu. Sabine acı bir kahkaha attı. Bir zamanlar gerçekten onun yanında güvende olacaklarını mı sanmışlardı?

Sabine tam o sırada dışarıdan gelen kanat seslerini duydu.

"Geldiler." Lanthe'nin gözleri aniden odanın yüksek penceresine kaydı. "Kaçalım, şehrin altındaki tünellere koşalım ve yukarıdaki portalımızı bulmaya çalışalım."

"Kaçma modunda değilim." Bina Sabine'in öfkesiyle sallanmaya başladı, belki de ona öyle geliyordu.

"Ne zaman oldun ki? Ama buna mecburuz."

Sabine'le Lanthe neredeyse periler kadar hızlı ve adları kötüye çıkmış savaşçılar olmalarına rağmen, Vrekener'ların sayıca üstün olmaları onları durdurulamaz kılıyordu. Ve kızların hiç savaş büyü yoktu.

Lanthe'nin bakışları bir kaçış yolu bulmak için odada gezindi. "Bizi görünmez yapsan bile yakalayacaklar."

Sabine elini bir kez sallayarak bir illüzyon yaptı. O ve Lanthe aniden hastalar gibi göründüler. "İnsanlar arasında bir izdiham yaratacağız ve onlarla birlikte karanlığın içine doğru koşacağız."

Lanthe başını iki yana salladı. "Vrekener'lar kokumuzu alır."

Sabine bu sözler karşısında gözlerini kırptırarak baktı. "Lanthe, benim insanları mı koklamadın mı?"

1. Bölüm



*Günümüz
Lamba ve Zivana Striptiz Kulübü,
Güney Louisiana*

“Seksi iblis kucak dansı ister mi?”
Rydstrom Woede başını sertçe sallayarak yarı çıplak kadını reddetti.

“Seninki gibi bir kucak olunca, kendimi evde hissedirim,” dedi diğeri Rydstrom’a. “Ücretsiz.” Göğüslerinden birini kavrayıp yukarı kaldırdı ve dilini göğüs ucuna değdirdi.

Bu hareket Rydstrom’un tek kaşını kaldırmasını sağladı ama yine de “İlgilenmiyorum,” dedi.

Neon ışıklı bir İrfan kulübünde etrafı striptizcilerle sarılmış hali, hayatının en aşağılık anlarından biriydi. Bu rezil yerde sınırlarını zorluyordu ve kendini fena halde ikiyüzlü hissediyordu. Şimdiye dek hiç iyi bir şey yapmamış kardeşi nerede olduğunu öğrenirse dilinden kurtulamazdı.

Fakat Rydstrom’un iletişim kurduğu kişi burada buluşmak için ısrar etmişti.

Güzel bir peri omuzlarına masaj yapmak için arkasından sokulunca Rydstrom kadının ellerini tutup yüzüne baktı. *"Hayır, dedim."*

Buradaki kadınlardan etkilenmemiş olması onu şaşırtıyordu çünkü bir kadının altında olmasına gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Gözleri karamış olmalıydı ki peri alelacele uzaklaştı. *Bir peri yüzünden mi öfkeme hâkim olamıyorum?* Onun türünden birinin dokunmasına öfkelenmek, bir kemik görünce kuyruk sallayan köpeği azarlamaya benziyordu.

Son zamanlarda öfkesine sürekli yenik düşen biri olup çıkmıştı. Akıselimi ve diğerlerine karşı sabırla tanınan düşmüş Kral, kendini patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordu.

Nedenini anlamadığı bir heyecan –gittikçe büyüyen ve çok yakında büyük bir şey olacağına dair bir his– duymaktaydı.

Ancak bu ısrarcı hissin ne gözle görülür kaynağı ne de yatışması söz konusu olduğundan giderek keyifsizleşiyordu. Yemiyor, gece boyunca uyuyamıyordu.

Son birkaç haftadır kendini yastığa ya da yatağa, hatta eline doğru sürtünür ve boğucu gerilimini dindirecek yumuşak bir kadının altında olması için yarıp tutuşur bir vaziyette bularak uyanmıştı. *Tanrılar aşkına, bir kadına ihtiyacım var.*

Oysa biraz öncekine kur yapmak istememişti. İçinde süregiden bir başka ikilemdi bu da.

Krallığın ihtiyaçları daima kralinkilerden önce gelir.

Tacını asla öldürülemeyen bir düşman olan Ölümsüz Omort'tan geri alma mücadelesinde, risk altında olan çok şey vardı.

Rydstrom bir keresinde onunla karşılaşmış ve büyücünün yok edilemez olduğunu acı bir deneyimle öğrenmişti. Omort'un başını vücudundan ayırmış olmasına rağmen, dokuz yüz yıl önceki yüzleşmelerinden güç bela kaçan kişi Rydstrom olmuştur.

Şimdiyse Omort'u kesinkes öldürecek bir yol araştırıyordu. Kardeşi Cadeon ve onun paralı asker çetesinin desteğiyle, bir ipucundan diğerine inatla iz sürüyordu.

Bu akşam buluşacağı gizli ajan --Pogertth adında iki metre on santim boyundaki iltihap iblisi-- onlara yardımcı olabilirdi.

Adam, adı Demirci Groot olan bir büyücü tarafından gönderilmişti; Omort'un ölmesini Rydstrom kadar çok isteyen Groot, Omort'un üvey kardeşiydi. Groot, Omort'tan birazcık daha iyiydi, ancak yine de *düşmanının düşmanı...*

Tam o sırada boynuzlarında ucuz makyajı olan siyah deriler içindeki bir dişi iblis, yanından geçerken ona tartan bir bakış attı ama Rydstrom arkasını döndü.

Edepsiz kadınlara... meraklıydı ve hep öyle olmuştu ama onun tipi değildiler. Kavga ettikleri zaman Cadeon'un bunu sıkça suratına vurmasının hiçbir önemi yoktu.

Rydstrom kraliçesini, kaderinde yazılı dışisini, yanında duracak ve yatağını şerefliendirecek erdemli iblisini istiyordu.

Bir iblis için, rastgele biriyle birlikte olmak, kadınıyla seks yapmakla kıyaslandığında ikincisi akli baştan alan cinstendi. On beş asırdan sonra, aradaki farkı yaşamak için yeterince uzun beklemişti.

Nefesini bıraktı. Fakat şimdi bunun zamanı değildi. *Risk altında olan çok fazla şey var.* Düşmanını bu defa alt edemezse, krallığının ve kalesinin sonsuza dek kaybedilmiş olacağını biliyordu.

Vatanımı kaybettim. Yumruklarını sıkınca kısa siyah tırnakları avcuna gömüldü. Omort ve yandaşları Tornin Kalesi'nin kutsallığını bozmuşlardı. Büyücü kendini kral ilan etmiş ve Rydstrom'un düşmanlarını oraya kabul ederek onlara sığınak temin etmişti. Korumaları *hortlaklardı*, yalnızca efendileri ölünce yok edilebilen ölülerden canlandırılmış, yürüyen cesetler.

Tornin'in bir zamanlar kutsanmış olan koridorlarında âlemler, kurban ayinleri ve seks partileri alıp yürümüşü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İblis Kral'ın Öpücüğü

Rydstrom atalarından miras olan kaleyi, dünyaya gelmiş en içten varlıklar saydığı, böylesine ahlaksız, böylesine sapık varlıklara kaptırmaktansa öldürdü.

Tanrılar bu akşam karşına çıkacaklara yardım etsin. Patlamaya hazır bir bomba...

Sonunda Pogerth barın içine ışınlanarak geldi. İltihap iblisinin teni erimiş balmumu gibiydi ve çürük kokuyordu. Giysilerinin altına sardığı gazlı bezler, gömleğinin yakasından ve manşetlerinden dışarı sarkıyordu. Kibarlık olsun diye düzenli aralıklarla dışarıya boşalttığı kauçuk çizmeler giymişti.

Rydstrom'un masasına oturunca, vıcık vıcık bir ses çıktı. "Lordum ve efendim, neredeyse efsane olan ender bir ödülün peşinde," diye dosdoğru konuya girdi. "Bunun karşılığında, bir o kadar olağanüstü bir şey verecek." İblis diline dönerek sordu: "Ölümsüz Kişi'yi öldürmeyi garanti eden bir silaha uğruna ne yaparsın?"

Tornin Kalesi

Rothkalina Krallığı

Kesik bir baş Omort'un taht basamaklarından ıslak sesler çıkararak düşüp siyah yolluğa yuvarlanınca, Sabine rahatça kenara çekilip yoluna devam etti.

Kesik baş, Kâhin Üç Yüz Elli Altı'ya aitti... bu, Sabine Tornin'e geldiğinden beri göreve getirilen kâhinlerin sayıydı.

Hortlaklar, başa ait olan bedeni delirmişçesine temizlerlerken ortalığa yayılan kan kokusu dayanılmazdı.

Ve Sabine'in üvey ağabeyi ve Rothkalina düzleminin kralı Omort kanlı ellerini siliyordu, ki bu da kuşkusuz kâhinin öngördüğü bir şeye bozularak geçirdiği öfke nöbeti esnasında onun kafasını kopardığı anlamına geliyordu.

Sol omzuna kabartmalı zırhtan bir koruyucu, sağ omzuna havalı bir pelerin takmış bir halde, gösterişli tahtının önünde gururla ve tüm ihtişamıyla duruyordu. Kalçasında bir kılıç kını vardı. Soluk saçlarının üstüne hem taç hem de zırh miğferi görevi gören karmaşık bir başlık takıyordu.

Nazik ve bilge bir görüntüsü vardı, kesinlikle bir kadının kafasını vücudundan ayırabilecek biri gibi görünmüyordu.

Omort pirokinezi, havaya yükselme ve ısınlanma gibi birçok gücü diğer üvey kardeşlerinden çalmış, sonra da onları öldürmüştü. Ancak geleceği göremiyordu. Bu eksiklik onu sıkça hiddetlendiriyordu. “Bununla ilgili bir yorumun var mı, Sabine? Yumuşuyor musun?”

Sabine her durumda ona karşı gelmeye cüret eden tek kişiydi ve saltanat salonundaki yaratıklar sessizleşti. Salonda sıralananlar, Omort’un yeni ordusu *Pravus*’la müttefik olmuş birçok türün üyeleri.

Bunlar arasında kentaurlar, Invidia’lar –ihtilafın dışı suretleri– ogreler, ipsiz sapsız fantomlar, kayıp vampirler, avuçları alevli ateş iblisleri... adı sayılamayacak bir sürü varlık vardı.

Bunların hemen hepsi Sabine’in öldüğünü görmekten mutlu olurdu.

“Bugünlerde işe yarar destek bulmak çok zor,” diye iç geçirdi Sabine. Bir başkasına sevgi beslemesi pek beklenilebilecek bir durum değildi. Kendini o kadar çok kez kendi kanının oluşturduğu havuzdan çekip çıkarmıştı ki. “Çok yazık oldu, kardeşim, çünkü o olmadan kör gibi kalacağız.”

“Endişelenme, hemen bir başka kâhin bulacağım.”

“Bu konuda sana başarılar dilerim.” Kâhinler ağaçta yetişmiyordu ve zaten işe alma konusunda güçlük çekiyorlardı. “Beni çağırma nedenin bu kelle koparma işi mi?” Sabine etrafına bakınarak konuşurken ses tonu bıkkın çıktı. Salonun ortasında duran gizemli Ruhların Kaynağı’na bakmamaya özen göstererek şatafatlı taht salonundaki diğer detayları inceledi.

Kudretli Rydstrom'un egemenliğinden beri ağabeyi bu salonu o kadar çok değiştirmişti ki. Sade iblis tahtının yerine pırıl pırıl parlayan altından olanını koymuştu. Bu gece kâhinin şahdamarından tışkıran kanlar ışıltılı metalin üzerine saçılmıştı.

Başımдан geçmedi değil...

Omort duvarların üzerine kendi renkleri ve tılsımının hayvanıyla süslenmiş bayraklarını asmıştı. Bu hayvan Omort'un ölümsüzlüğünü temsil eden, kendi kuyruğunu yiyen yılan ouroboros'tu. Basit olan her şeyi şatafatlı hale getirmişti. Ama yine de burası sofistike görünüşlü Omort'a uymuyordu.

Efsaneye göre, ortaçağ öncesine ait olan Tornin Kalesi, etrafını kuşatan altı büyük kulesi ve merkezdeki saltanat salonuyla kaynağı korumak için ilahi bir güç tarafından yaratılmıştı. Kalenin taşları her ne kadar yontulmamış olsa da, kusursuz bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Tornin kusursuz bir şekilde kusurluydu.

Eski kralının meşhur olduğu gibi, pürüzlüydü.

Omort oturmadan önce pelerinini geri çekti. "Seni yarım saat önce çağırdım."

"Ah, tabii ki öyle. Şimdi hatırladım." Lanthe'yle birlikte, Lanthe'nin güneş enerjili odasında DVD seyrediyorlardı. Kız kardeşler günün muhtemelen yedi saatini film seyrederek geçiriyorlardı. *Kablolu yayın yakın bir zamanda gelecek gibi değil ne yazık ki.*

Vali kentaurun yanından geçerken aşağı doğru bakıp sordu: "Ne yöne sarkıyor? Aşağı ve sola doğru sanırım. Senin solun, benim sağım." Adamın öfkesi çok açık olmasına rağmen, asla Sabine'e meydan okumazdı. Sabine'in buradaki gücü tartışma götürmeyecek derecede fazlaydı.

Adama bunu hatırlatırcasına göz kırptı, sonra da Omort'a doğru konuşmasına devam etti. "Zamanında burada olacaktım. Ama ilgilenmem gereken çok önemli bir şey vardı."

"Sahiden var mıydı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır." Ve Sabine'in konu hakkında söyleyeceği tek şey bu oldu.

Omort ona büyülenmiş gibi baktı, sarı gözyepekleri ışıltıyordu. Ama Sabine kendi pelerinini çıkarınca, Omort kendini toparlamaya çalışır gibi görünerek kızın giysilerine onaylamayan bir bakış attı. Sabine'in üzerinde altın sırmalı file örgüden bir bluz, kısıcık deri bir etek, ellerinde ucu pençeli bir zırhlı eldiven ve bacaklarında neredeyse uyluğuna kadar çıkan çizmeler vardı.

Omort bakışlarını Sabine'in vücudunda gezdirdikten sonra yüzüne çevirdi. Gözlerini, kirpiklerinden başlayan ve kaşlarının üzerinden devam ederek saçlarının başladığı çizgiye kadar uzanan koyu kırmızı kanat deseniyle boyamıştı.

Omort çağlar önce değerli kadınların, yüzlerini sadece boyamak yerine, geleneksel ipek Sorceri maskesiyle gizlemelerini ve vücutlarını tamamen kapamalarını kanunlaştırmak istemişti.

Sabine'in bu konuda nasıl hissettiğiniyse çabucak öğrenmişti.

"Aslında Omort, *ilacımı* içmeye geldim."

"Dozunu daha sonra alacaksın," diye karşılık veren Omort elini baştan savar gibi salladı.

Onun için umursamamak kadar elbette. Dehşet verici bir ölümden kurtulmak için ilaca ihtiyacı olan o değildi.

"Şu anda konuşmamız gereken daha önemli bir şey var..."

Omort'un üvey kardeşi ve Sabine'in başdüşmanı olan Hettiah o anda geldi ve telaşla merdivenlerden çıkarak Omort'un tahtının yanında durdu. Bu onun hakkı olan yerdi çünkü Omort'un akrabası olduğu kadar metresiydi de. Sabine'in salonda olduğunu duyar duymaz, onun Omort'u kendisinden çalmadığından emin olmak için çılgınca buraya koşmuş olmalıydı.

Hettiah'nın ne yazık ki iki konuda kafası karışık: Konu elde etmekse Omort zaten Sabine'e aitti ve Sabine asla onu kabul etmeyecekti.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Omort gözlerini Sabine'den ayırmadan, Hettiah'yı düpedüz hiçe saydı.

"Konuşmamız gereken önemli konu..." diye üsteledi Sabine.

"Casuslarım uzun zamandır Demirci Groot'u araştırıyorlar ve en güvendiği yandaşlarının faaliyetlerini izliyorlar."

Groot, Omort'tan gizlenerek yaşıyordu ve Tornin'in dışında hâlâ yaşayan iki üvey kardeşten biriydi.

"Bir ajanı Rydstrom Woede'yle buluşması için gönderdiğini duydum."

Nihayet, bir entrika! "Rydstrom ve Groot, yani en tehlikeli iki düşmanımız müttefik oluyor. Bu kötü haber."

"Bir şey yapılması gerekiyor. Casuslardan biri, ajanın beni öldürmek üzere dövülmüş bir kılıç sözü verdiğini duymuş."

Salondaki herkes durup kaldı... Sabine de onlara dâhildi.

Omort yorulmuş gibi nefesini üfledi. "Gerçi öldürmeyecek. Öldüremez." Sesi neredeyse üzgün çıkıyordu. "Ne kadar bombanın, büyüünün, mızrağın, hançerin ve zehrin sonum olacağının varsayıldığını biliyor musun?"

Gerçekten de Sabine Omort'un kalbinden bıçaklandığını, başının kesildiğini ve yanıp kül olduğunu görmüştü. Her defasında bir Zümrüdüanka gibi koyu renkli bir sisin içinde ayağa kalkar ve öncesinden bile güçlü olurdu. İsminin tam anlamı *ölümden yoksun* demektir.

"Ama Rydstrom onun işe yarayacağına inanıyor olmalı," dedi Omort. "Soğukkanlılığıyla adı çıkmış iblisin toplantıdan fırtına gibi çıktığı ve arabasına atladığı gibi New Orleans'a doğru hızla yol alırken kardeşi Cadeon'u aradığı görülmüş."

"Rydstrom onunla buluşmak üzere yolda olmalı." *Yüce Cadeon, merhametsiz paralı asker.* Söylentiye göre Cadeon, her kralı tahta çıkar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rabiliyordu... ağabeyi dışında. İki yüzyıllardır Tornin'i geri almak için birlikte çalışıyorlardı.

Ki Tornin artık Sabine'in yuvasıydı. Geçin bunları, iblisler. Hiçbir yere kıpırdamam.

Hettiah boğazını temizledi. "Hükümdarım, eğer kılıç sizi öldüremezse o zaman neden endişeleniyoruz?"

"Çünkü inanç da bir o kadar tehlikelidir," diye sabırsızca cevap verdi Sabine. "Kılıç, bir toplanma noktası olarak görülebilir ve propaganda aracı olarak kullanılabilir." Zaten kırsal bölgelerde küçük isyanlar başlamıştı, iblisler tahtan indirilen kralları için yaygara çıkarmaya devam ediyorlardı.

Dokuz yüzyıldan sonra bile hâlâ yaygara çıkarıyorlardı.

Sabine onun böylesine tutkulu bir sadakati nasıl elde ettiğini sık sık merak ediyordu. "Öyleyse kardeşlerin buluşmalarına izin veremeyeceğim ortada," dedi. "Rydstrom'u şehre ulaşmadan önce yakalayacağım."

"Peki ya sonra?" dedi Omort usulca. "Onunla ne yapacaksın?"

"Sonra bir taşla iki kuş vuracağım," diye cevap verdi. "Bu, kehanetin başlangıcı." Tahta Çıkış'm tam zamanıydı.

Her beş yüz yılda bir büyük ölümsüzler savaşırdı ve şu anda tam eşiğindeydiler.

Bakışları salonun ortasındaki kurbanlarla –kanlı ve ayırt edilemez vücut parçalarıyla– dolu gizemli kuyunun üzerinde gezindi. Geleceği, bu kaynağın gücünün kilidini açmasına bağlıydı. Ve anahtar iblisti.

Omort'la yüz yüze geldiğinde, sanki bir iblisi yatağa atmaya tereddüt edecekmiş gibi adamın kaşları çatıldı. Aslında Sabine bu işi bitirmeye can atıyordu... oradan alacağı güce hemen sahip olmak istiyordu.

Sonunda isteyeceği, ihtiyaç duyacağı bir şey çıkmıştı

Hettiah, "Peki, ya iblis sana karşı koyarsa?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabine'in dudakları aralandı. "Son zamanlarda bana hiç baktın mı. Hettiah?" Etrafında dönerek, Omort'un tahtının kenarına dayanmasına ve Hettiah'nın ölümcül bakışlar fırlatmasına neden olacak bir hareket yaptı.

Hettiah'nın gücü yok değildi. Aslında onun yeteneği, diğerlerinin güçlerini etkisizleştirmektir. Sabine'in illüzyonlarını, onun yapabildiği kadar kolay bir şekilde silebilirdi. Lanthe ona Heyecan Söndüren ve Sorunlu Teyze Hettiah adını takmıştı.

"İblisi hafife alma," dedi Omort en sonunda. "O şimdiye dek karşılaştığım en çelik gibi iradeye sahip kişi. Onunla yüz yüze geldiğimi ve hâlâ hayatta olduğumu sakın unutma."

Sabine nefesini bırakarak dillere destan öfkesini dindirmeye çalıştı. "Evet ama bu iblisi baştan çıkarma konusunu *çantada keklik* yapacak eşsiz niteliklerim var."

"Aynı zamanda kusurun da var," dedi küçümsercesine gülen Hettiah. "İrfan'ın arasında bir ucubesin."

Eşsiz olduğu doğrudu... baştan çıkarıcı bir bakireydi. Sabine, Hettiah'ın sözlerine kıkırdadı, ardından ağabeyiyle yüzleşince ifadesi bir anda soğudu. "Omort, hayvanına gem vur, yoksa ben gemi onun bağırsaklarından yapacağım." Uçları gümüş pençelerini birbirlerine vurdu ve çıkan ses odada çınladı.

Hettiah çenesini dikleştirse de yüzü soldu. Sabine gerçekten ondan organını söküp çıkarmıştı. Birkaç kere. Onları şifonyerinin üzerindeki kavanozlarda saklıyordu.

Ama Sabine bu konuda elinden geldiğince kendini tutuyordu çünkü ne zaman Hettiah'yla kavgaya etse, bu Omort'u fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

"Ayrıca iblis buna bir şekilde karşı koyarsa," diyor Sabine ellerini vücut hatlarının üzerinde salladı, "yedek planım olacak." Onun her zaman bir B planı olurdu.

"Buna ihtiyacın olacak." Hettiah sırttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabine ona bir öpücük attı. Bu yaptığı, içkiye atmak ya da ansızın düşmanın gözlerinin içine üfleme için yüzüklerinde zehirli tozlar taşıyan Sorceri'ler arasındaki en büyük aşağılamaydı.

"Onu bu gece ele geçir ve sonra... başla." Omort'un midesi bulanmış gibiydi. Bunun nedeni Rydstrom'un sadece bir iblis olması değildi –çoğu Sorceri, iblisleri hayvandan biraz daha iyi sayardı–, asıl nedeni düşmüş kralın Omort'un kan düşmanı olmasıydı.

Ve nihayet Sabine için bakire vücudundan –yani kızlık zarından– feragat edip rahmine işlerlik kazandırma zamanı gelmişti. Omort'un kâhine öfkelenmesine hiç şaşmamalıydı.

Omort'un bir yanı Sabine'in toplayabildiği güçler için yanıp tutuşuyordu. Bir yanıysa onun için –veya kızıl saçlı Hettiah gibi ona benzeyen kadınlar için– yanıp tutuşuyordu.

Tam o sırada Omort ayağa kalktı, merdivenlerden inerek Sabine'in önünde durdu. Hettiah'nın hoşnutsuz bir tavırla üflemesine –ve Sabine'in gözlerindeki uyarıya– aldırış etmeden, elini yavaşça kadının yüzüne doğru kaldırdı.

Kana bulanmış uzun tırnakları mat ve kalındı. Çenesini çimdikleyince Sabine tıslarcasına konuştu. "Kardeşim, erkeklerin yüzüme dokunmasından hoşlanmadığımı bilirsin."

Şu anda olduğu gibi öfkелendiği zaman Sabine'in etrafındaki eşyalar sanki bir deprem oluyormuş gibi sarsılır ve rüzgâr fırtına gibi eserdі. Salondakiler huzursuzlanırken Omort tedirgin bir halde onu bıraktı.

"Rydstrom'un gideceği yerin koordinatları bende," dedi Omort. "Lanthe zindandan oraya direkt bir portal açabilir ve adamı orada durdurabilirsin. Bu mükemmel bir tuzak olacak. Tabii Lanthe eşik gücünü çoktan kaybetmediyse."

Lanthe hâlâ portal açabiliyordu. Ancak her seferinde yeteneği geçici bir süreliğine zayıflıyordu, bu yüzden yalnızca yaklaşık altı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivі - <https://rantey.org>

günde bir bunu başarabiliyordu. Sabine, onun bu yeteneğini yakın-
larda kullanmadığını umuyordu.

"Neden Lanthe'yi buraya çağırıp ona kendin sormuyorsun?"
diyen Sabine, Omort'un kaşlarının çatılmasına neden oldu. Nedense
Omort Lanthe'nin yakınında olmak konusunda her zaman gönülsüz
davranırdı ve kendi bulunduğu yerde iki kardeşin asla bir arada
olmayacağı hakkında hüküm vermişti.

"Tuzak kurmak için ne kadar vaktim var?" diye sordu Sabine.

"Onu iki saat içinde yakalaman gerekiyor."

"Hemen gideyim." Bir komplo kurmak için çok az zamanı vardı
ve bu da onu huzursuz ediyordu. Komplo kurmaya –planları ve alt
planları yapmaya ve olasılıkları hesaplamaya– bayılırdı ve eğlencenin
yarısı ise bir tuzağı hayata geçirme beklentisiydi. Senaryoları aylarca
hayal ederdi ama şimdi sadece birkaç saati vardı.

Sabine oradan ayrılamadan önce, Omort ona doğru uzanıp
kulağına mırıldandı: "Bu hayvanla yatmanı engelleyecek bir yol
olsaydı, onu senin için bulurdum."

"Biliyorum, kardeşim."

Sabine bu konuda ona inanıyordu. Omort bile isteye asla on-
dan vazgeçmezdi, çünkü ilk gördüğü andan beri Sabine'i tamamen
kendisi için istiyordu. Ona, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir
şeyi –ölmenin neye benzediğine dair karanlık bilgiyi– gördüğünü
söylemişti. *Asla* bilemeyeceği bir şeyi.

Yapış yapış elleriyle Sabine'in çıplak omuzlarını tuttuğunda
sanki bu temas yüzünden inlemesini bastırmış gibi bir ses çıkardı.

"Bana dokunma, Omort." Kelimeleri dişlerini gıcırdatarak
çıkarırken Omort ellerini çekinceye kadar saç örgülerinin saldıran
yılanlar gibi görünmesini sağladı. Bazen ona o çok sevdiği yılanlar
kadar kallesiz olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Aniden dönerek, salondan çıkmak için üç adım geri gitmek yerine
ona sırtını döndü. Kuyuyu geçerken bakışlarını hızla oraya yöneltti.

Kresley Cole

Çok yakında...

"Beni yarı yolda bırakmayacaksın, değil mi?" diye arkasından seslendi Omort. "Rydstrom kardeşine ulaşmamalı."

Sabine su götürmez bir şekilde güvence vererek, "Oldu bil," dedi. Bir iblisi ele geçirmek ne kadar zor olabilirdi ki?

2. Bölüm



Efsane olan bir ödül...

Rydstrom ıssız bir yolda McLaren'iyile hız yapıyor, farları bataklık-
lığın sisini delip geçiyordu. İçindeki o çılgın enerji ve tanımlanamaz
gerilim had safhaya gelmişti.

Omort öldürülebilirdi.

Saatte yüz kırk kilometre. Yüz elli beş kilometre...

Demirci Groot'un dövdüğü kılıçla.

Rydstrom o kadar uzun süredir bunu beklemişti ki, şimdi ger-
çekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Her ne kadar Pogerth'e
güvenmese de müttefiki Nix'e -buluşmalarını ayarlayan Valkyrie
kâhinine- güveniyordu.

Nix, bu seferin Omort'u öldürmek için Rydstrom'un son şansı
olduğunu söylemişti. Ya büyücüyü yok ederek başarıya ulaşacak ya
da sonsuza dek kaybedecekti.

Tanrılar aşkına, bu mümkündü. Fakat Groot ödeme konusunda
imkânsız istemişti. Ya da öyle görünüyordu.

Saatte yüz doksan beş kilometre. Dakikalar önce kardeşiyle yaptığı
telefon görüşmesini bitirmiş olmasına rağmen, Rydstrom'un ağzı
hâlâ bir karış açıktı. Cadeon -şimdiye kadar tanıdığı en döneş ve

güvenilmez kişi- Rydstrom'a, kılıç karşılığında Groot'un istediği ödüle sahip olduğu bilgisini vermişti.

Cadeon Rydstrom'la New Orleans'ın kuzeyindeki her zaman buluştukları yerde takas edecekleri şeyler birlikte buluşmayı istemeye istemeye kabul etmişti ama Rydstrom'un ona ulaşmak için hâlâ yarım saati vardı. Cadeon'un sözünden dönmesi için bayağı bir zamanı vardı... tabii şimdiye kadar dönmediyse.

Rydstrom bu düşünceyle gaza yüklendi ve saatte iki yüz yirmi beş kilometreye çıktı. *Yeterince hızlı değil.* Bir kez daha ısınlanmak için sağ elini verirdi. Fakat Omort onun ve Cadeon'un ısınlanma güçlerini bağlamıştı. Rydstrom bu lanete hiçbir zaman şimdi olduğu kadar öfke duymamıştı. *Çok şey risk altında...*

Evet, Cadeon ödülü bulmuştu. Ama ondan vazgeçmeye pek gönüllü olmayacaktı.

Kaçacak. Rydstrom kaçamadan önce ona ulaşmalıydı. Kardeşi hakkında derin derin düşünürken uzun süre geçti. Cadeon'un onu yüzüstü bırakacağını bildiğinden, daha da hızlandı. *İki yüz kırk...*

Rydstrom halkı için ölürdü. Cadeon neden ölmeyecekti ki...

Karanlığı aydınlatan far ışığından iki göz ona bakıyordu. Bir hayvanın değil, bir kadının gözleri.

Birden frene basarak direksiyonu kırdı, kayan araç kontrolden çıktı.

İblisin spor arabası çılgınca kaymaya başladığında tekerleklerin acı feryadı karanlığın içinde yankılandı. Ama nasıl olduysa arabayı kontrol etmeyi başarmıştı.

"Arabayı kontrolü altına alıyor." Lanthe'nin sesi hayran olmuş gibi çıkmıştı. Sabine ellerini kaldırdı ve homurdanarak, "Hiç sanmıyorum, iblis," dedi. Rydstrom tam kontrolü elde etmiş gibi görüldüğü anda Sabine yolun görüntüsünü değiştirdi ve köprü ayağını adamın görüş açısından çıkardı. Rydstrom tüm hızıyla çarptı.

Bir patlama sesi koptu... metal gıcirtısı, camların parçalanma sesi bunu izledi. Cıvatalardan tıslama sesi gelmeye başladı ve kıvrıla kıvrıla yükselen bir duman bulutu oluştu. Biraz önce ısl ısl parlayan siyah araba paramparça olmuştu.

"Bu kadar sert çarpmasını sağlamak zorunda mıydın?" diye soran Lanthe siyah örgü bir saç tutamını yüzünden üfleme için dudaklarını büzdü. "Şimdi muhtemelen hiç aşk havasında olmayacak."

"Kulağımın içine, onun kaçtığını haykıran sendin."

Öncesinde, Sabine düzenli motor homurtusunu duyduğu zaman, Lanthe'yi görünmez yapmış, sonra da yolun kenarında kaputu açık duran bir araba görüntüsü yaratmıştı.

Zor durumda olan bir genç kız. Arabasının motorunu tamir etmekten âciz. Komik bir klişeydi. Ama gerekliydi.

Adam yavaşlamayınca, Sabine kollarını sallamıştı ama adam yine de hızla yoluna devam etmişti. Yanından kayıp gitmesine izin vermeyi reddeden Sabine, arabanın tam önüne kendisinin bir illüzyonunu koymuştu. Adam ondan sakınmak için yoldan çıkmıştı.

"Ayrıca o bir iblis," diye devam etti Sabine. "İblisler hem dayanıklı hem şehvetlidir." Adamın kapısı birden açılınca, "Gördün mü?" dedi. Ancak adam henüz dışarı çıkmamıştı.

"Onu bu kadar uzun süre alıkoyan ne?" diye telepatiye geçerek soran Lanthe usulca konuşurken bir yandan da tırnaklarını kemiriyordu. "Ya Vrekener'ları üzerimize çekersek?" O zalim ruhlar onca yıldan sonra bile kardeşlerin baskın büyüünün peşindeydiler.

"Daha zamanımız var," dedi Sabine, gerçi kendini vereceği adamı bir an önce görmek için gitgide sabırsızlanıyor ve İrfan'daki en saygın liderlerden olan iblise bir kez bakmak için huzursuzlanıyordu.

Sabine elbette Rydstrom hakkında her şeyi okumuştı ve adamın geçmişinin tüm detaylarını biliyordu. Bin beş yüz yaşındaydı. Beş kardeşinden, iki kız ve bir erkek kardeşi hayattaydı. Beklenmedik bir şekilde Rothkalina tacının vârisi olmadan çok önceleri bir savaşçıydı.

Sabine ayrıca adamın endamının detaylarını da biliyordu. Yüzünde savaş izi olan iriyarı bir adamdı ve öfkelendiğinde –ya da arzu duyduğunda– siyaha dönen koyu yeşil gözleri vardı. Bir öfke iblisi olarak boynuzları ileri doğru uzamak yerine geriye doğru uzardı. Onunkilerden biri, ölümsüzlüğe ulaşmadan önce hasar görmüştü.

Boynuzlar. Ve planı işlerse, yalnızca dakikalar içinde bu iblisi vücudunun içine alacaktı.

Tersi olursa, zehir yüzüğünü kullanacaktı. Yakutun altında uyku tozu vardı ve bu, zehir ve iksir tedarikçileri olan Yeraltı Cadısı tarafından hazırlanmıştı. İblisler ikisine karşı da oldukça duyarlıydı.

Rydstrom'u ilaçla uyuşturmak Sabine'in tercih ettiği bir plan değildi ancak işler o noktaya gelirse, adamı onun için hazırladıkları –iblis gücüne rağmen kurtulamayacağı– zindana tıkmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hücre onlardan sadece birkaç adam uzaklıktaydı.

Lanthe yolun ortasından doğruca hücreye açılan kusursuz bir kapı yaratmıştı. Onu saklamak içinse Sabine hayatının en büyük, en karmaşık illüzyonunu yaparak zindanın, yolun devamının bir parçası gibi görünmesini sağlamıştı.

Rydstrom en sonunda duman tüten enkazdan sallanarak çıkıncaya kadar geçen süre, sonsuzluk gibi geldi. Sabine tuttuğunun bile farkında olmadığı nefesini bıraktı.

Ve işte oradaydı.

Kesinlikle iriydi... iki metre on santimlik boyu ve geniş omuzlarıyla yaklaşıyordu. Saçları gece kadar karaydı. Boynuzları, şakaklarını geçerek başının iki yanına doğru kıvrılıyordu ve deniz kabuğuna benzeyen renkleriyle gür saçlarının arasında çok net görünüyorlardı. Gerçekten de bunlardan biri zarar görmüş ve uç kısmı kırılmıştı.

Birkaç adım atarken sendelese de, fazla yarası varmış gibi durmuyordu. Görüntürde kan yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabine tek kaşını kaldırmıştı ki aynı anda Lanthe usulca, "Senin iblisinin... ürkütücü bir görüntüsü var," dedi.

Sabine, Lanthe'yi düzeltip, "Benim iblisim değil," demek üzereydi. Ama önlerinde duran adam, gerçekten onun olacaktı. Kısa süre içinde. "Ürkütücü bir erkek, değil mi?"

Dış görünüşüne bakılırsa, Sabine onun bir suikastçı ya da bir tür cinayet suçlusunu tahmin ederdi. Çok garipti çünkü o, sorunları ve karmaşık bulmacaları çözmekten hoşlanan, mantığın kalesi varsayılan akıllı bir liderdi.

İrfan'daki söylentiye göre, Rydstrom asla yalan söylemezdi. Ki bu da kendi başına bir yalan olmalıydı.

"Onu önce baştan çıkarmayı mı deneyeceksin, yoksa tuzağı hemen ortaya mı çıkaracaksın?"

"Önce baştan çıkaracağım. Yakalandığımı fark ederse iblis halini alabilir." Ellerini solgun mavi elbisesinin iki yanına doğru indirdi.

"Güzel görünüyorsun," dedi Lanthe. "Sevimli. Hiçbir detay 'becer beni!' demiyor."

"Şimdi sırası değil, Lanthe." Bir Sorceri olduğunu iblisin bilmesini istemeyen Sabine, seçkin ama muhafazakâr denilecek bir elbise giymişti. İyi bir iblis kralın tercih edeceğini varsaydığı, iffetli dış görünüşün bir zararı olmayacağını düşünmüştü.

Adam, tüyler ürpertici yeni görünüşünü beğense iyi ederdi. Altın yüzüğü dışında, bedenini süsleyen hiçbir şey yoktu. Örmeyip serbest bıraktığı saçları, neredeyse beline kadar dalgalar halinde dökülüyordu. Ve bu yanlışmış gibi geliyordu.

"Bu işi yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Lanthe. "Kötülük Ekibi için kendini feda etmek istediğine emin misin?"

Sabine gözlerini avına dikmiş bir halde mırıldandı. "Kesinlikle eminim."

Önünde... bir hedef, bir tuzak ve bir olasılık yatıyordu.

İblis arabasındaki hasarı incelemek için geri geri yalpalayarak camların ve enkazın üzerine eğilip görüntü karşısında bir ıslık çaldı ama dikkati çabucak enkazdan başka bir yöne çevrildi.

“Orada biri mi var?” diye seslendi. Omuzlarını geriye atıp, çenesini dikleştirerek kazanın etkisinden silkindiği anda tavrı, tartışmasız *krallara özgüydü*. “Yaralandın mı?”

Sabine cevap vermek yerine, adamın sesinin onu sarmalamasına izin verdi. Derinden gelen hoş bir sesi ve soylu öfke iblislerine özgü İngiliz tınısı olan bir aksanı vardı.

Sabine’in olduğu yöne doğru koşarken telefonunu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Sabine, adamın, “Lanet olsun,” diye homurdandığını duydu. Cep telefonu oradan çekmiyordu.

Geniş göğsünü saran ince siyah bir süveterin üzerine koyu renk bir ceket giymişti. Giysilerinin kesimi basitti ama pahalı görünüyordu. Tabii ki özel dikilmişti. Raflardaki hiçbir giysi bu iriyarı bedene ve geniş omuzlara uymazdı.

Yüzündeki savaş yarası, alnunu boydan boya geçerek yanağına doğru iniyordu. Bu yarayı, ölümsüz bedeninde “donmadan” önce –Sabine’in tahminine göre otuz dört ya da otuz beş yaşındayken– almış olmalıydı, aksi halde hiç iz bırakmadan iyileşirdi.

Yara izi, soylu görünüşü ve zengin görünümlü giysileriyle tezat oluşturup ona tehlikeli bir hava veriyordu, tıpkı boynuzları, köpek dişleri ve siyah pençeleri gibi...

“Onu becerirdim,” dedi Lanthe.

“Sen herkesi becerdiğine göre, yorumunun hiçbir anlamı yok.”

“Kıskançsım.”

Evet, evet öyleydi.

Adam yukarı bakınca, gözleri Sabine’inkilerle buluştu. Sabine’in o güne dek gördüğü en büyüleyici yeşil renkteydi.

"Haydi git," dedi Lanthe'ye. "Portalı hemen ardımızdan kapatmaya hazır ol. Onu ele geçirdiğimde, başarımı Omort'a bildir. Bunu saraydaki bütün aptalların önünde yap."

"Yapacağım. Git ve onu kap, dişi kaplan. Hırr!"

Sabine Lanthe'nin gidişiyle, tüm dikkatini adama verdi. Geceyi rüya gibi bir görüntüye büründürünce, adamın gözleri kısıldı. İblise göre yıldızlar daha parlaktı ve ay gökyüzünde daha belirgin görünüyordu. Şaşırmış bir halde kaşlarını çatan adam, ona doğru yürüdü.

Sabine, onun kendisini incelediğini görebiliyordu, bakışları uzun saçlarında ve şansına nemli gecede giydiği için göğüslerine yapışmış mütevazı elbisesinde dolaşıyordu. Adam göğüs uçlarına dikkatle bakınca, elini ağzının üzerinde gezdirdi.

Onu kapıdan geçirmenin vakti geldi. Sabine ağır adımlarla ondan uzağa yürüdüğü zaman, adam, "Hayır, dur! İyi misin?" dedi.

Sabine ona döndü ama tuzağa doğru geri geri yürümeye devam etti.

"Sana zarar vermeyeceğim." İblis telaşla peşinden geliyordu. "Araban mı orada?"

"Yardıma ihtiyacım var," diyen Sabine, dertli genç kız rolünü oynamayı sürdürüyordu.

"Tamam. Buraya yakın bir yerde mi yaşıyorsun?" Nihayet portalın yanına yaklaştılar.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Sabine bir kez daha, suyun kıyısındaki bir söğüt ağacı gibi görünen, ama aslında zindanın içindeki bir illüzyon olan görüntünün arkasına sindi.

Adam ona uydu ve Sabine portalın kapandığını sezdi. Tuzak işe yaramıştı ve adam hiçbir şey hissetmemişti.

"Şehre gitmek zorundayım," dedi adam. "Ama sonra sana yardım etmek için dönebilirim."

Kendini tutamayan Sabine'in bakışları adamın yüzündeki derin yara izinin üzerinde gezindi... ilk kez bu kadar yakından görüyordu.

Bunu fark eden adam, Sabine'in tepkisini bekler gibiydi.

Belli ki yara izinden rahatsızlık duyuyordu ama bu Sabine'de aynı etkiyi uyandırmadı. Bunu ona karşı kullanabilirdi.

Her şey göz önünde tutulduğunda, adam hiç de Sabine'in hayal ettiği gibi değildi. O... daha iyiydi. Ayrıca o koyu yeşil gözlere yeterince uzun süre bakarsa onun kim olduğunu bile unutabilirdi. Sabine ona yaklaşıncı, adam gözlerinde şüpheli bir ifadeyle geri çekildi.

Sabine alelacele konuştu. "Bana *hemen* yardım et." Adamın iri ellerinden birini kavrayarak gülümseyen dudaklarıyla öptü ve ardından bir göğsünün üzerine koydu.

Adam sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi inleyerek göğsünü kavradı.

"İhtiyacım olan bu," diye mırıldanan Sabine, vücudunu adamın avcuna doğru kavis yaptı.

"Ve tanırlar biliyor ki bunu sana vermeyi çok isterim ama işimi hallettikten sonra..."

"Buna ihtiyacım var." Sabine adamın diğer elini alarak bacaklarının arasına yerleştirdi. "*Şimdi.*"

Adam göğüslerini ve bacağına sanki hayata tutunuyormuş gibi kuvvetle sıktı. Ancak hâlâ Sabine'i terk etmenin kıyısındaymış gibiydi. Sabine onun zihnini okumaya çalıştı ama iblisler bu girişimleri engelleyebiliyorlardı. Çok güçlü oldukları için sadece başıboş düşüncelerini duyabiliirdi.

"O kadar uzun süredir kadınsızım ki... Ona sahip olamam... Sorumluluklarım..."

Acaba tam olarak ne zamandır ilişkiden uzaktı? Ve bu kaba adam gerçekten onu reddetmeyi mi düşünüyordu? Hem de *sorumlulukları* için! Reddedilmek Sabine'in merakını uyandırmıştı.

Sabine, iblis erkeklerinin boynuzlarına dokunulmasından hoşlandıklarını ve kadınlarının onları cinsel olarak yönlendirmesini sevdiklerini biliyordu. Onun boynuzlarıysa, uyarıldığı için dikleşip koyulaşmıştı, dolayısıyla Sabine ellerini kaldırdı ve parmaklarını onların etrafına sardı.

Adam kendinden geçmiş gibi titredi.

“Öp beni, iblis.” Sabine onu sıkıca aşağı doğru çekti ve iblis en sonunda başını eğdi. Dudakları buluşunca adam göğsünden gelen bir sesle inledi.

“... bir baş hissediyorum, sanki özel biri gibi.”

Evet, adam Sabine’in onun için ne demek olduğunu hissetmeye başlamıştı. Şimdi dize gelecek.

Sabine’in dudaklarını sertçe öptü ve dilini onunkinin üzerinde yavaşça gezdirdi. Sabine, onun nazik davranmaya çabaladığına dair bir hisse kapıldı. Muhtemelen Sabine’i ürkütmekten korkuyordu. Ancak Sabine onun hareketlerine karşılık verip dilini dudaklarının arasına daldırınca, iblis sertçe kalçasını kavrayıp onu oldukça büyük ereksiyonuna doğru çekti.

Demek iblis erkekleri hakkındaki söylentiler abartı değildi.

Adamın kendisini hafifçe ona doğru ittiğini hisseden Sabine, *bu daha iyi*, diye düşündü. Erkekler bu noktaya geldiklerinde düşünmekten vazgeçerlerdi.

Sabine kısmen rahatladığı zaman adamın öpüşünü zevkli bulmaya başladı. Tadı güzel, dudakları sertti ve onları nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Onu derinden öpüyor ve bedenini keşfediyordu.

Ama şiddetli bir şekilde uyarılınca Sabine farkında olmadan ateş illüzyonları yapardı. Adam onları görürse, kimliğini tahmin edebilirdi. Sabine tam da ona olan tepkisinin böylesine yoğunlaşmasından endişelenmeye başladığı sırada adam ondan uzaklaştı.

“Ben... şu anda bunu yapamam. Biriyle buluşmak zorundayım. Buna bağlı olan çok şey var.”

Ciddi miydi? “Benimle seviş,” diye fısıldayan Sabine ona solumuyordu. “Burada. Bu ağacın altında, ay ışığında. Senin için *yanıp tıttışıyorum*.” Ve bu gerçekten doğru olabilirdi.

“Hayır. Benim yükümlülüklerim var.” Sesi haşındı, karmakarışık düşünceleri Sabine’in hissedebileceği şekilde dışarı taşıyordu.

“...o çok seksi... onun için zonklıyor... boynuzlarını dikleştiriyor... Hayır! Krallığın iltiyaçları her zaman kralinkinden önce gelir...”

Evet, Rydstrom’un sabırlı ve zeki olduğu varsayılıyordu. Sabine o listeye özverili oluşunu da ekleyebilirdi.

Adam gerileyince, Sabine’in dudakları şaşkınlıkla aralandı. *Beni reddedecek*. Ona bedenini sunmuş ve alması için neredeyse yalvarmıştı, o ise bunu geri çevirmişti.

Ne sürpriz. İyi hazırlanmış ilginç bir komplo kadar sevdiği tek şey bir sürprizdi. İblis kendi dışisine karşı koymuştu. “O halde bana başka bir seçenek bırakmıyorsun, Rydstrom.”

Rydstrom, ismini nereden bildiğini merak ettiği şüphe götürmez bir halde tam kaşlarını çatmıştı ki Sabine illüzyonunu geri çekmeye başladı. Yol ve ay ışığı yavaş yavaş kayboldu, kilitli bir hücre ortaya çıktı. Rydstrom etrafında dönerken gözleri farkındalıkla kısıldı.

“Sen Omort’la Groot’un kardeşisin, İllüzyonlar Kraliçesi Sabine.”

“Aferin, Rydstrom.”

Kaşları çatıldı, gözlerindeki arzulu bakış yok oldu. Şimdi Sabine’den iğreniyormuş gibi görünüyordu. “Bana gerçek halini göster.”

“İşte bu.” Avuçlarını göğüslerinin üzerine bastırıp aşağı doğru indirdi. “Seni bu kadar uyarmış olmasına çok memnun oldum.” *Ama yeterli değildi...*

Öfkesini kontrol altına almaya çabaladığı her halinden belli olan Rydstrom, “Bana bunu neden yaptın, Sabine?” diye sordu.

Sabine artık hücrenin ortasında olduğu görünen –başı ve ayaklarında zincirleri olan– yatağı işaret etti. “Açık değil mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3. Bölüm



“Hayır, açık değil.” Rydstrom arkasındaki yatağa bir bakış attı, sonra tekrar önünde duran büyücüye baktı.

Zihnindeki düşünceler birbirine girmişti... *Bir yatak ve zincirler.* Kadın, onu baştan çıkarıp kendi isteğiyle yatağa atmakta başarısız olmuştu. Şimdi istediğini *almaya* mı niyetleniyordu?

Bu fikir onu ikileme düşüren bir arzu dalgası hissetmesine neden olunca, kadının onu muhtemelen büyülediğini düşündü. Elbette büyülemişti. Yolun gözden kayboluşunu, köprünün ayaklarının hareket edişini görmüştü. Kadının akıl almaz bir gücü vardı ve nedense onu hedef almıştı.

Loş alanı inceledi. Kadın onu dosdoğru geniş bir zindana çekmişti. Ve bu bildiği bir zindandı çünkü Tornin Kalesi’nin efendisi ve kralyken mahkûmları burada tutmuştu.

Beni kendi zindanında tutsak etti.

Onunla tekrar yüz yüze geldiğinde, kadın gözlerine baktı. Açık kehribar rengi gözbebeklerinin çevresindeki koyu kahve halkayla olağandışıydılar. Gözlerini onlardan alamıyor gibiydi. “Beni tekrar Tornin’e getirdiğine göre, Omort’la çalışıyor olmalısın.”

“Bu doğru.” Sesi mırıltı gibiydi.

İblis Kral'ın Öptücüğü

Kendi zindanında, en kötü düşmanımın tutsağım. Sıkılı dişlerinin arasından, "Peki onunla ne zaman görüşeceğim?" dedi.

"Görüşmeyeceksin. Buna gerek yok. Tek ihtiyacın olan benim."

"Bana planının ne olduğunu açıkla," diye sorarken ona verdiği tepkiye lanet okudu. Bu kadından önce kimseye böylesine güçlü bir tepki vermemişti. Onu zevkten kendini kaybetmiş bir şekilde öptüğü sırada, o benim kraliçem olabilir, diye düşünüyordu.

Rydstrom böyle bir güzelliğin, yara izi ve ondan ne kadar iri olduğu hakkında ne düşüneceğinden endişe etmişti. Ona temasında ve öpüşünde nazik davranmaya çalışmıştı. Bütün bu süre boyunca kadın onu bir tuzağa çekmişti.

"Planım," diye sakın bir şekilde söze başladı Sabine, "senin vârisine hamile kalmak."

Rydstrom'un dudakları aralandı. Kadının her kelimesi, içindeki bütün ilkel iblis dürtülerini harekete geçirerek penisinin çelik kadar sert bir hale gelmesine neden oluyordu. Bu kadın dolgun göğüsleri ve tatlı dudaklarıyla, tohumlarını arzuluyor ve *onunla* eşleşmek istiyordu.

Beni büyülüyor. Öyle olmalı.

Omort'un ailesini araştırmış ve üvey kardeşlerinin yüzlercesi hakkında bilgi edinmişti. Omort, onların çoğunu güçlerini çaldıktan sonra öldürmüştü. Fakat birkaçını yakınında tutuyordu.

Bu büyücüyle ilgili ne okumuştum? Yerde bir tanımlamayla, İllüzyonlar Kraliçesi olarak adlandırılmıştı. Rydstrom kayda değer bir detayın kurbanı olmuştu. Kadın yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünmesine rağmen yüzyıllarla sayılacak yaşta olmalıydı.

Omort'tan bile şeytani oluşuyla ünlenmişti.

Sabırlı davranmaya gayret ederek, dişlerinin arasından, "Sabine, bu konuyu mantıklı kişiler gibi tartışalım." Hissettiği en son şey mantıklı olmaktı. "Ne kazanmayı umuyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Senin vârisinin kontrolü elimde olunca, öfke iblislerinin son isyanları bastırılacak." İsyancıların çoğalmasının Omort'un tüylerini diken diken etmiş olması fikri bile yüreklendiriciydi. Rydstrom, büyücünün sadist yönetim şeklinin tüm aykırı sesleri bastıracağını sanmıştı. "Planında iki hata var."

"Beni aydınlat o zaman, iblis."

"Birincisi, vücudum... tohum vermeyecek." Bir öfke iblisi seks yaparken boşalabilir ama kendi dışısını sahiplenip de mühür sonunda kırılmaya kadar tohumlarını bırakamazdı. "Kaderimdeki eş haricinde hiç kimseye..."

"Ben seninim." Gözleri onunkilere kenetlenince, Rydstrom en azından onun söylediğine inandığını fark etti. Omort'un kâhinleri vardı, onun emrine amade Nix gibilerini kullanıyordu.

Sabine benim bildiğinden fazlasını bilebilir...

Rydstrom başını iki yana doğru sertçe salladı, ağzı kupkuruydu. Bin beş yüz senedir başka hiçbir kadının çekim gücünü bu denli hissetmemişti. Peki ya Sabine onunsa? Bunca zaman bekledikten sonra kraliçesini bulmak? Onun Omort'un kardeşi olduğunu öğrenmek? "Hayır, kader bu kadar zalim değildir."

Sabine bu sözler karşısında tek kaşını kaldırdı. "Kader umursamaz."

"Kadınımın en kötü düşmanımınla akraba olmasının olasılığı ne?"

"Omort'un babası bin yıl yaşadı ve yüzlerce kız evladı oldu." Sokularak adamın etrafında dolaştı. "Beş yüzyıl önce, bir kâhin Omort'a, İllüzyonlar Kraliçesi olan kendi üvey kardeşinin senin eşin olacağını ve bir savaş zamanı vârisini taşıyacağını söylemiş. Omort bu kehanetten sonra seninle ilgili durumum yüzünden beni özellikle araştırdı. Ve ardından burada, Tornin'de doğru zamanın gelmesini bekledim."

"Neden şimdi? Bunu şimdi yapmak niye?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabine başını yana eğdi. “Seni yavaş yavaş baştan çıkaracaktım. Ama senin Groot’la birlikte bir tuzak kurduğunuzu öğrendik. Kardeşin, Yüce Cadeon’la güçlerinizi bir araya getirmenizi önlemek zorundaydım.”

Sabine planlarının detaylarını biliyor muydu? Rydstrom bu akşam kardeşine, kılıcı elde etme çabasını öğrenmesi durumunda Omort’un onları durdurmak için elinden geleni ardına koymayacağını söylemişti. Rydstrom’un bilmediği, Omort’a böyle bir büyücünün yardım ettiğiydi.

“Tuzak hakkında sen ne bilirsin ki?”

“Düşündüğünden fazlasını,” diye cevapladı kadm. “Ben *daima* erkeklerin sandığından fazlasını bilirim.”

Omort’u öldürebilecek bir silah olduğunu biliyor muydu? Rydstrom’un Cadeon’la buluşma niyetiyle acele ettiğini, Groot’la silah için pazarlığa birlikte gideceklerini biliyor muydu? Biliyor olmalıydı.

Cadeon şu anda buluşacakları yere gitmiş ağabeyinin hangi cehennemde olduğunu merak ediyor olmalıydı. Asla geç kalmayan ve hiçbir toplantıyı kaçırmayan ağabeyinin.

“Sabine, benim olman kaderde varsa bile, sana asla sahip olmayacağım.”

“Ah, bana sahip olacaksın.” Dudakları kurnaz ve seksi bir gülüşle kıvrılınca Rydstrom’un kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oldu. “Bu işte başarıya ulaşıncaya kadar tekrar tekrar.”

Tekrar tekrar. Yumuşacık bedenine sahip olmak, o mükemmel tenini öğrenmek... *Hayır! Ona karşı koy.*

“Bana ikinci hatayı söyle.” Geniş yatağa doğru giderek kenarına zarıfçe oturdu. Yele gibi gür ve parlak saçları önüne dökülünce kokusu Rydstrom’a kadar geldi. “Beni meraklandırdın.”

Rydstrom içten içe kendini sarstı. “Vârisimin yasal olması için, kraliçem olmak zorundasın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biliyorum.” Kırılacakmış gibi görünen elini çarşafın üzerinde gezdirdi. “Evleneceğiz.”

Onunla evlenmekten, sanki sonradan aklına gelmiş gibi bahse-derken, Rydstrom’un aklı karışmıştı.

Çünkü daha önce hiçbir kadını onun kadar çekici bulmamıştı. Ve onun gerçekten kendisine ait olup olmadığını anlamanın yalnızca bir yolu vardı.

“Bana evlilik yemini edeceksin, iblis. Ben de kabul edeceğim.”

Yemin... bir öfke iblisi kralını kraliçesine bağlayacak sözler. Tören olmadan, şahit olmadan, yalnızca iki kişinin bir olmak için yaptığı bir antlaşma. Rydstrom ona sahip olduğunu dillendirecekti ve kadın onun üzerindeki haklarını kabul ederse, sonsuza dek kraliçesi olacaktı. “Halkım bir büyücünün zor koştuğu bir evliliği –ya da dillere düşmüş iksirlerinin ateşlediği bir döllemeyi– asla tanımaz.”

“Rydstrom, açık konuşalım. Bana olan tepkin göz önünde bulundurulursa,” zarifçe adamın ereksiyonunu gösterdi, “üzerinde büyü kullanmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ortada olan şeyi inkâr edemeyen Rydstrom’un çenesi kasıldı. “Bebeğimiz doğunca beni öldüreceksin, değil mi?”

Bebeğimiz. Hayatı boyunca bu cümleyi hiç kurmamıştı. Kadın bile bu sözler karşısında başını yana eğdi.

Ama sonra usulca gülümsedi ve gülüşü o kadar ayartıcıydı ki Rydstrom’un nefesini kesti. Acaba fark etmiş miydi? “Yaşamana izin verirsem iyi bir kötü büyücü olmam.”

“O halde sana bir konuda garanti verebilirim. Benden asla bir yemin duymayacaksın.”

“O halde, Rydstrom, o olmadan bana sahip olmana izin vermem.”

Bu sözler karşısında her şey açıklığa kavuştu. Kadın onu baştan çıkaracak, o sözleri söyleyinceye kadar cinsel açıdan işkence edecekti. Neden bu düşünce kanın kasıklarına hücum etmesine neden olmuştu?

Bu yaratık onu tekrar tekrar felaketin eşiğine götürüyordu.

Aralarındaki güç mücadelesini ve bunun *karmaşıklığını* hayal edince... Zihninde fanteziler belirdi, genellikle hemen bastırıldığı düşünceler. Uzun zamandır tutulan ve ebediyen inkâr edilen sırlar. “O halde, tek yaptığın zamanımı harcamak,” dedi ama sesi daha da hırıltılı çıkıyordu.

“İçimde olman için bir şey söylemeni veya yapmanı sağlayamayacağım konusunda seni bu kadar kendine güvenli yapan ne?”

Çünkü risk altında olan çok şey var. Bugüne kadar istediği tek şeye hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Buradan kaçıp, muazzam derecede bencilce bir şey yapmadan önce kardeşine ulaşmak zorundaydı. Cadeon, dünyada en çok istediği şeye yeni sahip olmuş, acımasız bir paralı askerdı. “Daha önce beni baştan çıkarıp sorumluluklarımdan uzaklaştıramadın, ayrıca o zaman senin kim olduğunu bile bilmiyordum.” *Meydan oku, Woede.*

Kadın ayağa kalktı, omuzlarını geriye attı. “Seni baştan çıkarmak için gereken her şeyimi görmedin,” dedi elbisesinin üst kısmındaki kurdeleyi çekerek. Elbisesi şuh göğüs uçlarının üzerinden, ince beline ve düzgün bacaklarına doğru kayıp ayaklarına düştü.

Olağanüstü vücudunun üzerinde kalan tek şey, göğüslerini örten incecik beyaz ipek parçası ve Rydstrom’un şimdiye dek gördüğü en minik külottu.

Dudakları aralandı, penisi sanki pantolonunu yırtıp çıkabilirmiş gibi bir his uyandıyordu. Üzerindeki etkisinin gayet farkında olan ve bundan gurur duyan kadın, ıslıl ıslıl yanan gözlerle çenesini kaldırdı.

Eğer bu kadın o kadar kötü olmasaydı, harikulade biri olurdu.

Rydstrom o anda kararını verdi. *Kaçtığım zaman onu savaş ganimeti olarak sahipleneceğim.*

Ve serbest kalmak için onu kullanacaktı.

4. Bölüm



Lanthe düşüncelere dalmış bir halde iPod'ununu dinleyerek saray salonuna girdi.

Birkaç ay önce düzlemin dışında, bir elektronik mağazasında oturmuş ilgi çekici bir yayını izliyordu. Esaret altındaki yunuslar hakkındaki bir programa takılmıştı.

Hayvanlar uyuşup sıkılınca, eğitmenler bir konteynırın içine balık koyuyor ve yaratıklar onu açmanın yolunu bulmak için çalışmak zorunda kalıyordu.

Lanthe, Sabine'i özgürce yüzüp kendi yiyeceklerini avlayamayan o mahvolmuş yunuslardan birine benzettiğini hatırladı.

Sabine'in, yok edeceği kimse olmayan bir katil olması sağlanmıştı. Bu da onu mahvolmuş bir büyücü haline getiriyordu. Yüzyıllardır böyleydi.

Oysa bu akşam Sabine gözlerini iblise dikince Lanthe, ablasına iblis ölçülerinde bir balık konteynırı verildiğini anlamıştı. *En sonunda.*

Lanthe zindandan saray salonuna gitmek için dışarı çıkmak zorunda kalmıştı ve karanlık gökyüzü onunla dalga geçer gibi eski korkularını yeniden canlandırıyordu...

O da ne? Müzik sesini bastıran bir ses duyduğunu sanmıştı

Etrafına baktı ve kulaklıklarını çıkardıktan sonra birkaç saniye boyunca donup kaldı. Yalnızca sessizlik vardı. *Aklımı kaybediyorsun.*

Sinirleri ona oyun oynuyordu... Öyle olmalıydı. Müzikçaların *Don't Fear the Reaper* ve Jem'in 24 şarkılarını seçmesi işe yaramıyordu.

"Güneş altın rengine dönüşüyor, yaşlanacağımı sanırdım ama olmadı..."

Haftalardır kara kara düşünüyor ve ne zaman düzlemden dışarı çıksalar Thronos'un onları bulmasından korkuyordu. Ya da tanrılar korunsun, onun Rothkalina düzlemine geçmenin bir yolunu keşfetmiş olmasından.

Sabine bu akşam o kapsamlı illüzyonu yaptığı zaman, Lanthe nasıl olup da onun Vrekener'ları çekmediğini merak etmişti.

Her ne kadar ablası korkuya öfkeyle tepki verse de, Lanthe'nin ödü kopuyordu. Ufukta onun için bir şey vardı ve geleceğinin iyi olmadığını seziyordu.

Ana koridora ulaşınca hızla salonun girişine doğru gitti. Orada, iki kanatlı büyük kapıyı dışarıdan koruyan iki hortlak duruyordu. Lanthe yaklaştığında, kapıları bilinçsizce açtılar.

Salona gitmekten, neredeyse oradan uzak kalmak kadar nefret ediyordu. Pravus üyelerinin yanından geçerken, elleriyle ağızlarını kapatarak fısıldaştılar, Omort'la bir kan bağı olmasına rağmen ona dışlanmış biri gibi davranıyorlardı.

Lanthe krallığın bir prensesiydi ve Tornin Kalesi'nin altı büyük kulesinden biri onundu. Onlar yine de ona nasıl davranacakları konusunda üvey ağabeyini örnek alıyorlardı.

Vahşi geyik boynuzu başlıkları, kemerlerindeki kırbaçlar ve göğüs uçlarında yıldız motifleriyle Invidia'lar ona kahrkayla gülüyordu. Toz boyayla kaplı vücutlarıyla kötücül su perileri, Lanthe'yi açıkça küçümsüyordu.

Kuzgun kanatlı dört ölüm taşıyıcısı olan Libitina'lar, başlarını yana eğerek onu görünce kaşlarını çatıyordu. Eğlence için erkekleri

kendilerini hadım etmeye ya da ölmeye zorlarlardı. Lanthe'nin erkeklerle arkadaş olma ihtiyacını hiç anlayamıyorlardı.

Lanthe var olan bütün erkeklerin yüzde doksan dört nokta yedisiyse birlikte olarak, istediği yüzdeye ulaşmadığını düşünüyordu, tabii buna duvara sıralanmış hortlaklar dahil değildi. Tam lisede birileriyle sevişti diye adı çıkmış kızlar gibiydi.

Liseye hiç gitmemişti ama *Grease*, *Büyücüler Kulübü* ve *Kazanma Hırsı* gibi filmleri seyretmişti ve bunların hepsinde de lisede adı çıkmış kızlar konu alınıyordu.

Eski sevgililerinden hiçbirini sevmemişti ama seksi seviyordu, hem de çok ve bir keresine tam orgazm olmak üzereyken biri büyüsünü çaldığında onunla tekrar birlikte olmamıştı.

Sabine Sorceri'lerle birlikte olmaması için ona yalvarmıştı ama vampirlerin tek istediği onun kanıydı, iblisler ve kentaurlar hayvan kabul ediliyorlardı. Geriye kalan türler? *Tüyler ürpertici*.

Ordularının komutanı olarak çalışan korkunç *Kayıp* vampir alaylarına hükmeden, esrarengiz bir vampir olan Lothaire'in yanından geçti. Kadim Düşman olarak bilinen adam, kırmızıdan çok pembe rengi gözlerine dökülen sarı beyaz saçlarından duygusuz yüzüne kadar, ürkütücü bir görüntüye sahipti.

Adam Lanthe'nin bugüne dek karşılaştıkları arasında, kanın yanı sıra seksle gerçekten ilgilenebilecek tek vampirdi. Ama hiç onunla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Hayatı boyunca bir kişi ona mükemmel bir kabul ediş ve sevgiyle bakmıştı. Lanthe'nin korktuğu –ve kişisel gelişim kitabının ima ettiği– şey, o bakışı bir kez daha görmek için can attığı için birbiri ardına erkeklerle yatıyor olabileceğiydi.

Sabine'in zannettiğinin aksine anne ve babalarının öldüğü gece, Lanthe'nin o Vrekener delikanlısıyla ilk karşılaşması değildi.

Fakat Thronos büyümüş ve onun en kötü düşmanı olmuştu..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tahtında oturan Omort, Lanthe'yi görünce öfkeyle baktı. Lanthe onun süregelen netretini kazanmak için ne yaptığını bilmiyordu, ancak bu durum onun için hayatın bir gerçeği haline gelmişti. Sabine, adamın oldum olası Lanthe'den korktuğunu söylemişti. Ne de olsa Lanthe yeteneğini tekrar elde edebilirse, Omort'a aklını kaybetmesini ve güçlerini nasıl kullandığını unutmamasını emredebilirdi.

308 numaralı kâhin, Lanthe'ye "çok tehlikeli kıskırtıcı bir kazanın" ikna etme yeteneğini yeniden ateşleyeceğini söylemişti. Lanthe beş yüz yıla yakın bir süre geçse de sabırsızlıkla bekliyordu.

"Haberler nedir?" dedi Omort, Lanthe tahtın merdivenlerine ulaştığında. Sabine'in soluk taklidi olan Hettiah her zamanki gibi yanında sırtıyordu. Her ne kadar onunla Sabine'in yüz hatları benzese de, göz alıcı güzellikteki Sabine'le kıyaslandığında Hettiah'nın rengi donuk kalıyordu.

Lanthe boğazını temizledi. *Sabine iblis avına çıktı ve iki boynuzlu bir şey yakaladı!* Hayır, bu çok sıkıcı bir cümleydi. "Kardeşimiz başarılı oldu," dedi bunun yerine. "İblisi mahkûm etti."

Sözleri, Omort'un tahtın altın kollarını sıkan ellerinin eklem yerlerinin bembeyaz kesilmesine neden oldu. Hettiah bu tepkiyi üzüntülü bir bakışla izledi.

Omort'un gözleri birden taht odasının doğuya bakan duvarına yöneldi, bu duvar taş tabletlerle kaplıydı. Bunlar, çeşitli karanlık anlaşmalar yapanların kanıyla yapılmış tabletlerdi ve herkesin görmesi için şartları taşlarda yazıyordu.

Pravus'un dört temel oyuncusu –Omort, Lothaire, vali kentaur ve ateş iblisi soyunun kralı– bunlardan birini imzalayarak birbirlerine sadakat yemini etmişlerdi.

Oysa şu anda Omort'un bakışları Sabine'in tabletine odaklanmıştı. Bu Sabine'in bedenini "saf" tuttuğu sürece hiçbir erkeğin onu "lekelemeyeceğini" garanti eden kadim bir Sorceri vaadi, bir *Mabel*'ti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabine yüzyıllardır, istenmeyen herhangi bir ilişkiye girmek yerine, bekâretine katlanmıştı.

Eğer bir tablet duvardan düşer ve kırılırsa, herkes, birinin anlaşmanın şartlarını ihlal ettiğini anlardı. Omort dehşet içinde –Rydstrom’la yatmasının kesin bir delili olarak – Sabine’inkinin kırılmasını bekliyordu.

“İblis benim zindanında mı?” diye sordu Omort dalgın dalgın. “Ne zamandır?”

Lanthe omuzlarını silkti. “Yarım saattir, sanırım.”

“Bakıyorum da kardeşin beklendiği kadar çabuk değil,” dedi Hettiah kıs gülererek.

“Hayır, bu doğru değil, Hettiah.” Henüz olmamıştı ama kısa süre içinde olacaktı. “Eminim Sabine bunu eğlenceli buluyordur ve onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordur...”

İblis titreyen elini ağzının üzerinde gezdirdi, sonra da kendini o halde yakalayınca rahatsız oldu.

Bakışları Sabine’in üzerinde dolaşan Rydstrom ağır ve tehditkâr adımlarla ona doğru yürüdü. Gözleri bir kez daha siyaha dönüşüyordu ama bu arzudan mıydı yoksa öfkeden mi, yoksa her ikisinden mi?

Sabine onu baştan çıkarıp kendini kaybettiremezse adamın kaçmaya çalışacağını ve Sabine’i rehine olarak kullanmanın yollarını araştıracağını tahmin ediyordu. Hâlâ bir şansı olduğunu düşünüyordu çünkü adam vücudunun ona karşı verdiği tepkiyi gizleyemiyordu. Ancak düştüğü ikilem yüzüne çok açık bir şekilde yansıyordu.

Rydstrom onu sahiplensin mi yoksa öldürsün mü bilmiyordu. “Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?”

“Sana söyledim.”

“Hayır, kişisel bakımdan sen ne elde edeceksin? Senin türünün benimkine kötü bakar. Neden bir iblisle evlenip onun çocuğunu

taşımak isteyesin ki?" Gözlerini kısarak baktı. "Omort'un sana bunu zorla yaptırmak için bir kozu mu var? Ailenin bir ferdini mi esir aldı? Bir... âşığını mı?"

Sabine buna zorlanmış olmasını adamın içtenlikle umduğunu söyleyebilirdi. "Hayır, değer verdiğim kimse esir alınmadı. Bu görevi yerine getirmek için çok hevesliydim." Ve bu kehaneti başlatmak için...

Asırlar önceki kehanetin bildirdiğine göre, eğer İllüzyonlar Kraliçesi öfke iblislerinin düşmüş kralının vârisine hamile kalırsa, o prens akıl almaz bir gücün kaynağının kilidini açacaktı. Eğer kalmazsa Pravus düşmanlarına yenik düşecekti.

"Hevesli mi?" diye haykırdı adam.

İblis öncesinde derin bir nefes almış ve Sabine'in çağlardır bir erkekte gördüğü sabrın çok fazlasını sınıamıştı. Ancak görünüşe göre, Sabine'in zorlanmış olma olasılığının ortadan kalkmasıyla, onun durumuna anlam vermekten vazgeçen Rydstrom, sabrının sonuna gelmişti.

Sabine adamın kendisini dış dünyaya kapattığını görebiliyordu. Yaralı yanağındaki bir kas seğiriyordu, gözleri büsbütün siyahlaşmış bir halde parlıyordu. Sabine, Rydstrom'un daha önce sadece birkaç kişinin tanıştığı bir yanını gördüğünü fark etti.

"Neyle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok," derken adamın sesi acımasızdı.

"Söyle o zaman."

"Kazanmayacaksın."

"Öyle mi? Yalnızca hayal et, Rydstrom. Sana istediğin her şeyi verebilirim. Tüm gizli saklı arzularını doyuracağım."

"Benim gizli saklı arzularım hakkında sen ne biliyorsun?" Sesi haşınlaşmış mıydı? Sabine tekrar zihnine girmeyi denedi ama başaramadı.

Rydstrom tam önüne geldiğinde ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Ona bu kadar yakın olunca Sabine onun devasa bedeni yanında kendini küçük hissetti. Ondaki yayılan sıcaklığı algılayabiliyordu.

Rydstrom ansızın elini kaldırarak sütyeninin kumaşını kavradı. Sütyenini yırtıp göğüslerini açıkta bırakınca, Sabine yutkunmasını güçlükle bastırdı.

Kendini hemen toparlayan Sabine şuh bir sesle, "Sence güzeller mi?" diye sordu.

Göğüslerini sertçe süzen Rydstrom'un kaşları cevap verircesine çatıldı.

"Onlara dokunmayacak mısın? Kadını bu şekilde okşamak için ömrün boyunca bekledin."

Sabine tam onun yenik düştüğünü düşünüyordu ki Rydstrom saçlarını eline doladı. Dosdoğru tepesinden bakıncaya kadar onu kendine doğru çekti.

"Senin gibi küçük bir kız benim gibi bir iblisle oyun oynamamalı," dedi ve kadının elleri geniş göğsüne dayanıncaya kadar bir kez daha çekti. "Kaybedeceksin ve kaybettiğin zaman bunu sana ödeteceğim."

"Öyle mi..."

Rydstrom gaddar bir öpücükle onu susturdu. Bu öpüşü, onu memnun etmek için gayret verdiği öpücükten çok farklıydı. Şimdi Sabine'i cezalandırmak ister gibi öpüyordu. Ancak Sabine sert ve şiddetli öpüşünden hoşlanmıştı. Onun çoğu erkek gibi, kendisinden korkmamasından hoşlanmıştı.

Kendini gittikçe kaptırdığını ve savunmasının zayıfladığını hissediyordu. Sabine inlediği zaman, Rydstrom da kendini kaybetmiş gibi hırladı.

Çıplak göğüslerini adamın gövdesine sürten Sabine, dudaklarına doğru mırıldandı: "Rydstrom, ellerini onların üzerine koy. Beni bir kez daha hissetmek istediğini biliyorsun."

Rydstrom pes etmiş gibi bir inlemeyle kadının göğüslerini kavradı. Ellerinin dokusu ve sıcaklığı Sabine'i şaşırttı. *Kılıcın kabzasından nasır tutmuş, bir savaşçının elleri.* Rydstrom göğüslerini yoğururken, dudaklarını tekrar dudaklarının arasına alarak dilini diline değdirdi.

Göğsünün ucunu sert ve sinirli bir şekilde çimdikleyince Sabine acımasını bekleyerek haykırdı ama bunun yerine vücuduna bir haz dalgası yayıldı.

Ne büyük bir sürpriz.

Rydstrom kadının göğüs uçlarının ikisi de sertleşip şişene dek çimdikledi. Ardından ellerinin ayasını üzerlerinde bir yukarı bir aşağı sürttüğünde nasırlı derisi kadının hassas tenini tırmaladı.

Adam başını geri çekti. "Gözlerin maviye dönüyor." Sesine saf bir erkeksi tatmin yansıması. "Dokunmamdan hoşlanıyorsun, kadın."

Evet. Onlar birbirlerine yabancıydı ve Rydstrom onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama onu okşama şekli kusursuzdu.

İlgisi karşısında göğüsleri büyümüş, kadınlığı ıslanmıştı. Sabine bunun için o kadar uzun süredir beklemişti ki. Onun için. En sonunda bir erkeğin içinde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çok yakındı. "Hadi, iblis."

Rydstrom onu döndürünce kadının sırtı göğsüne dayandı. Göğüslerini okşamaya devam ederek, yüzünü onunkine sürtmek için uzandı, Sabine'in kulağını okşayan nefesi ateş gibiydi. İri penisini kadına değdirip bastırdı.

Bir eli aşağı doğru kayarak kadının cinselliğine gitti. Sabine'in kaıçası davetkâr bir şekilde sallandı ama o parmaklarını kadının külotunun çizgisinde gezdirmekle yetindi.

"Hımm. Oraya dokun, iblis." Adamın eli yavaşça külotunun içine doğru ilerlediğinde, Sabine heyecanla titredi. Ateş illüzyonları belirlemeye başladı ama Sabine onları söndürdü... az çok.

Nihayet adamın parmakları tüylü küçük üçgene ulaştı. Bunun altındaki bölgenin tamamen tıraş edilmiş olduğunu fark eden Rydstrom'un nefesi şaşkınlıktan ısıklı gibi çıktı. Konuştuğunda sesi hırıltılıydı. "O kadar yumuşak ki... Seni ıslanmış mı bulacağım, büyücü?"

Parmaklarını kaygan kıvrımlarına daldırınca, Sabine zevkle inledi. Bedeni onunkine doğru gerilen adam kaba bir küfür savurdu. "Benim için hazırsın."

Kadının ıslaklığını yaydı, sonra da iki parmağıyla sürekli daireler çizerek okşadı. Hiç tereddüt etmiyordu, her şeyi bile isteye yapıyordu ama ızdırıp verecek derecede yavaştı.

"Elime boşalmanı sağlamam pek uzun sürmez." Parmaklarını daha hızlı hareket ettirerek okşadığında, Sabine'in gözleri sessiz bir çığlıkla kapandı. Sınıra gelmişti, adamın onu tutan kolunun havaya kalktığını hemen hemen hiç fark etmedi...

Ta ki o kol boynuna dolanıp sıkarak nefesini kesinceye kadar.

Sabine tırnaklarını adamın koluna geçirdi. Adam kıpırdamadı bile. *Nefes alamıyorum... nefes...*

"Ben de kirli oynayabilirim." Kadının zar zor nefes alabilmesi için kolunu birazcık gevşetti. "Muhafız için bağır."

"Buna ihtiyacım yok... biri burada."

Karanlığın içinden kılıcını havaya kaldırmış ve iblisin boynuna doğru sallayan maskeli bir korumanın illüzyonu belirdi. Rydstrom kendini korumak için, kadının boynunu bırakıp onu uzağa itti.

Sabine kurtulunca yüzüğünü açtı ve uyku tozunu tutarak Rydstrom'un arkasına sokuldu. Illüzyonunun kaybolmasını sağladığında fısıltıyla, "*Arkanda,*" dedi.

İblis Kral'ın Öpücüğü

İblis etrafında dönünce, Sabine tozu adamın gözlerine doğru üflledi. “Eğer bir hayvan gibi davranacaksan, o zaman bir hayvan gibi yakalanacaksın demektir.”

Rydstrom gözlerini kırıştıırarak katıksız bir nefretle ona baktı. “Seni küçük fahişe!” Ardından yere yığıldı.

5. Bölüm



“Gel de hayvanımı yakından gör,” dedi Sabine, Lanthe’ye. Saray salonundan döndüklerinde iblisi soyan uşakları seyrederek, Lanthe’ye bir sandalye çekmesini söylemişti.

Buradakiler yalnızca Sabine’in en güvendiği hizmetçilerdi. Sorceri’lerin kölelerine Inferi deniyordu. Sabine’in emri altında düzinelerce erkek ve dişi vardı.

“Acele edin!” Sabine ellerini onlara doğru çırpı. “Uyanmadan önce halledin.” İkisi iblisin ceketini çıkarırken, biri hücrenin şöminesini yaktı. Bir diğeri ise Sabine ve Lanthe’ye şarap dolduruyordu. Alışkanlıktan olsa gerek, iki kardeş de içkilerini içmeden önce zehir var mı diye kokladılar.

“Saraydaki herkese söyledin mi?” diye sordu Sabine.

“Söyledim,” dedi Lanthe. “Peki, burada neler oldu? Ve o neden hâlâ giyinik?”

Sabine olayları özetledi ve şöyle bitirdi: “Beni boğmaya çalıştıktan sonra onu uyuttum.”

“Aldatmaca konusunda senden iyisi yok ama seni aldatan o oldu, öyle mi?”

“O aşırı derece güzel öpüşen biri,” dedi Sabine savunmacı bir şekilde.

"Bu konuya çok sinirlenmemiş gibisin."

"O sadece aynı durumda benim yapacağım şeyi yaptı. Hatta onun bu kadar acımasız olması beni etkiledi," dedi, Lanthe'nin kadehinin kenarından ölçüp biçercesine attığı bakışı göz ardı ederek. "Kurnaz bir iblis," diye devam etti Sabine. "Hem aklının hem de arzularının anlaşılması zor olduğundan şüpheleniyorum."

"Olamaz. Onun neredeyse şu lafları söylediğini duyabiliyorum: *Ben büyük iblis, ben şelvetli!*"

Sabine başını iki yana salladı "Hayır, o... farklı."

"Zihnine girmeyi dene. Fantezilerinden faydalan."

"Denedim. Normal olarak iblis zihnine barikat kurmuş."

"Senin onun dişisi olduğuna inanıyor mu?" diye sordu Lanthe.

"Hissediyor sanırım ama inkâr ediyor. Çok uzun süre inkâr edemeyecek." Bu önemliydi. Sabine'in zamanı tükenmeye başlamıştı. Bir Sorceri kadını olarak, üreme döngüsü yalnızca iki ayda bir tekrarlardı. Ve yumurtlama döneminin sonuna yaklaşmıştı.

Uşaklarına seslendi. "Şimdi onu yatağa yatırın."

Titanyum platformun üzerinde şiltesi olan yatağın sağlam baş ve ayak kısmında zincirlere bağlı kelepçeler vardı.

"Onu kaldırdığınızda boynuzlarına dikkat edin," dedi, iblislerin boynuzlarının ucundan zehir çıkarabildiklerini, bunun da bir ölüm-lüyü felç edebileceğini ve bir insanı öldürebileceğini hatırlayarak. Uşaklar adamı yerleştirdikleri zaman Sabine onun ayağını işaret etti.

Ayakkabılarını çıkarırlarken Lanthe, "Onun bu işi isteyerek yapmayacağına hâlâ inanamıyorum," dedi.

Sabine tatlı şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Sorumluluklar ve yükümlülükler konusunda bir şeyler söyledi."

"Seks için yalvaran yetişkin bir kadını, sorumlulukları yüzünden reddettiğine inanmanı nasıl bekleyebildi? Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Yeteneğini kaybediyor olabilir misin, yaşlı kadın?"

"Git başımdan. Sadece yeterince baştan çıkmamıştı."

"Sana birkaç ipucu vermemi ister misin?"

Bu aralarındaki gergin bir konuydu. Sabine asırlar boyunca asla bir erkeğe bütünüyle sahip olmayacağını anladığı zaman, Lanthe'nin de dayanışma gereği bakire kalacağını düşünmüştü. Ona bundan bahsedince Lanthe gülmüştü. Çok yüksek sesle.

"Yeteneklerim yok değil." Bakire olsa da, Sabine pek çok şey yapmıştı.

"Ah, evet." Duraksayan Lanthe devam etti. "Öpücükler Kraliçesi Sabine."

Sabine'in girdiği her ilişki "yasadışıydı". Tüm günlerini yataкта geçiren sevgililere uzun zamandır imreniyordu ama o hep Vrekener'lardan veya Omort'un bunu anlamasından korkmuştu.

Inferi'ler iblisin ince süveterini çıkardıklarında Lanthe hafifçe ıslık çaldı. "Bir gram yağı yok."

Sabine daha iyi bakmak için yatağa doğru gidince Lanthe hevesle takip etti.

İblis şişkin kaslarıyla potansiyel bir güce sahip görünüyordu. Ancak hantal değildi ve neyse ki boyunsuz boksörlere benzemiyordu.

Kalın pazısının üst kısmında altından bir şerit vardı. Bu kalıcı bir parçaydı ve büyük bir ihtimalle asırlardır bunu takıyordu.

"Dövmeye bak." Sabine, adamın belinin aşağısındaki siyah lekeyi işaret etti. "Devam ediyor." Sırtına bakmak için adamı döndürdüğü zaman gövdesine sarılmış bir ejderha deseni görüldü.

Kadim dönemlerden kalma ejderhalar olan basilisklerin Rothkalina düzlemindeki Mezar Diyarı denilen bir bölgede yaşadıkları sanılırdı. İblisler onları kutsal sayardı.

Dövmeler, iblis erkekleri arasında yaygındı ancak Sabine Rydstrom'da olmasını beklemiyordu. Parmağını desenin üzerinde gezdirince, parmaklarının altındaki sert kaslar gerildi.

"Bakışların arzulu görünüyor, Abie."

"Eee?"

"Onun dişisiysen, ona karşı bir çekim duyuyor olabilirsin. Belki ona âşık olursun," derken iri mavi gözleri özlem doluydu.

Lanthe içinde tezatlar barındırıyordu... aşk özlemi çeken kötü bir büyüktüydü. Sabine aşkı kardeşi kadar umutsuzca isteyen birini hiç tanımamıştı. Lanthe gençliğinden beri tüm benliğiyle bunu aramış gibiydi. Düzinelerce kişisel gelişim kitabı okur ve trajik aşk hikâyesi filmleri seyrederdi.

"Hissedebildiğim tek sevgi kardeş sevgisi," dedi Sabine. "Kendini şanslı say."

Beş yüz yıldır romantik bir aşk yaşamamış olan Sabine gelecekte de bunun olmasını beklemiyordu. Uzun zamandır, bir erkeği sevme yeteneğine sahip olsa bile, öldüğü seferlerin birinde bu yönünün sonsuza dek kaybolduğundan şüphe ediyordu.

Ayrıca Lanthe dışında kimseye güvenmezdi ve herkesin söylediği sözlere ve kız kardeşinin kitaplarına göre güven olmadan sevgi olmuyordu.

"Sırf onun olmanı, onun benim olduğu anlamına gelmez." Sorceri'ler kadere inanmazlardı, bu yüzden kaderde yatan bir eşe de inanmıyorlardı.

Yine de Sabine avına karşı dikkatli olacaktı. Ona bağlanmak ya da daha doğrusu vücudu veya baştan çıkarıcı öpücüklerine bağlanmak, onunla işi bittiği zaman durumlarını... talihsiz kılardı.

"Pantolon için hazır mısın?" Lanthe ellerini birbirine vurup ovuşturdu. "Hadi, iblis erkekleri hakkındaki söylentiler doğru mu, görelim."

"Ah, hepsi doğru. Aslında az bile söylediklerini düşünüyorum." Sabine alt dudağını ısırды. Adam hâlâ yarı sert bir haldeydi ve Sabine, birinin onu bu şekilde görmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Hizmetçilerine, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Lanthe'yle yalnız kalınca Sabine adamın düşük belli pantolonunun belini tuttu ama fermuarın üzerindeki düğmede durdu. "Sanırım bunu üstünde tutacağım. Çıkarırken bir etkisi olsun diye."

Sabine'in sahiplenene tavrına karşı Lanthe'nin kaşları kalktı.

"Ne?" dedi Sabine savunmacı bir şekilde. "Ben sadece onun üşütmesini istemiyorum." Adamın bileklerini başının üzerinden kelepçelemeye girişti.

"Hı-hı," dedi Lanthe. "Bu durumu yakından izleyeceğim." Yatağın ayakucundaki kelepçeleri adamın ayak bileklerine taktı.

Onu kelepçelediğinde, Sabine Lanthe'nin yanına sokuldu ve ikisi birden iblisi süzdüler.

Geniş omuzları bütün yatağı kaplamış gibiydi ve gövdesi daracak beline doğru hoş bir şekilde inceliyordu. Kollarındaki, göğsündeki ve göbeğinin alt kısmındaki tüyleri siyah olsa da sarı uçları bronz teninde parlıyordu.

"O... o muhteşem," diye soluklandı Lanthe. "Senin aşk iblisin burada ve istediğin zaman kullanımına hazır vaziyette. Ben de bir tane istiyorum!"

"Evet, ama şimdi onun yeni rolüne hemen ayak uydurmasını sağlamak zorundayım."

Lanthe düşünceli bir şekilde başını onaylar gibi salladı. "Hiç düşünmediğimiz bir şey var... Ya bu adam yükümlülüklerini daima arzularının üstünde tutan, bugüne kadar karşılaştığımız tek erkekse? Ya sözlerini hiç şaşmadan tutan biriye?"

"Öyle bir erkek yok," dedi Sabine hiç tereddüt etmeden.

"Merak ediyorum. Belki de iyiliğin tarafına o kadar sıkı tutunuyordur ki Pravus'tan birinin onu baştan çıkarması mümkün değildir."

"Baştan çıkarıcılık yeteneklerimden kuşku mu duyuyorsun?" Hettiah herkesin önünde ona kafa tutmuştu zaten. "Bahse girmeye ne dersin?"

"Giretim. Gelecek hafta içinde onu baştan çıkaramazsan en güzel başlığı alırım."

Sabine'in en nadir bulunan mavi ve beyaz altından yapılmış başlığı kanatlıydı, bunlar kulaklarının üzerinden arkaya doğru kıvrılırdı ve önünde salman ince altın telleri vardı.

Sabine o başlığı, nesnelere dokunup hikâyelerini okuyabilme yeteneğiyle beraber Sezgi Kraliçesi'nden çalmıştı. Bu bir kök gücü ve onun için ölümüne savaşmışlardı. Ancak sonunda Sabine asıl istediğinin yalnızca başlık olduğunu kendine itiraf ederek, sezgi gücünü Lanthe'ye vermişti.

Kardeşler kolay kolay altınına bahse girmezlerdi. Anneleri altın sikkeleri sık sık yüzüne sürer ve sevgiyle, "Altın hayattır! Kusursuzluktur! Bunu zırhının iç tarafına, kalbinin üzerine koy ve hayatın hiç kana bulanmasın," derdi.

Sabine bu iddiayı kaybedemezdi. O Rydstrom'un eşiydi. "Ben kazandığımda, sen de bir yıl boyunca seksten uzak duracaksın. O zaman belki benim durumumu daha iyi anlarsın." Lanthe'nin inanamayan bakışlarına karşı, "Evet, bir yıl dedim. O parçanın eşit değerde olduğunu biliyorsun," dedi.

Lanthe acı dolu bir ifade takındı ama yine de "Pekâlâ, bahse giriyorum," dedi.

Tam o anda Sabine'in tutsağı, sıkılmış dudakları her hecede aralanarak iblis dilinde bir şeyler homurdandı.

"O zaman git şimdi. Tekrar uyandığında burada onunla yalnız olmak istiyorum."

Lanthe gidince Sabine yatağa çıkıp adamın belinin yanına oturdu ve başını yana eğerek onu yakından inceledi. Boynuzlarının geriye doğru kıvrılışı ve alt kısmındaki çıkıntılarına rağmen genelde pürüzsüz oluşu Sabine'i büyüliyordu. Gür saçları boynuzlarını neredeyse tamamen örtebilirdi, dolayısıyla insanların arasına girebilirdi ki bunu çoğu iblis yapamazdı.

Onlara dokunmasından adamın ne kadar hoşlandığını hatırlayan Sabine, parmaklarını boynuzlarının üzerinde gezdirdi. İblis baygın haldeyken bile titredi.

Daha sonra adamın yüzünü inceledi. Sert burnu ve köşeli çene- siyle keskin hatlı yakışıklı yüzünü yalnızca derin yara izi bozuyordu. Bunun çok ciddi bir yara olduğu ortadaydı ve Sabine o yarayı nasıl aldığını merak ediyordu.

Bakışlarını daha aşağıya kaydır- dı. Bu iblis, Sabine'in daha önce hiç karşılaşmadığı bir vücuda sahipti.

Sabine her zaman daha zarif fiziğe sahip olanları tercih etmişti. Çekici bulduğu erkeklerin hemen hepsi tatlı konuşma yeteneğine sahip Sorceri'lerdi. Rydstrom düzgün konuşan bir büyücü değil, ham erkeksi biriydi.

Böyle olması Sabine'in onunla yatmak için can attığı anlamına gelmezdi. Sabine kesinlikle ısırılmaya karşıydı ve iblisler dişilerini bu şekilde işaretleyerek sahiplenirlerdi. Ayrıca eşiyle cinsel ilişkiye girdiği sırada iblisin tüm görüntüsü değişirdi; yüz hatları keskinleşir, ten rengi koyulaşır, alt ve üst köpek dişleri uzardı.

Rydstrom'un tamamen iblis şekline dönüşmüş bir halde kük- reyerek üzerinde gidip geldiğini görmek acaba nasıl olurdu? Bu kuvvetli bedenini, bedenini orgazma ulaştırmaya çabalaması? Şara- bindan kana kana içti.

Sabine, etki yaratması için adamın pantolonunun üzerinde kalmasını isterken yalan söylememi- şti –aslında fermuarını dişleriyle açmayı planlıyordu– ancak bu onu... yani penisini görmek istemediği anlamına gelmiyordu.

Kadehini şifonyerin üzerine koyup pantolonunun fermuarını yavaşça açtı. Gözler önüne serilen şey, alt dudak- ını ısırtmasına ne- den oldu.

Penisi boyunca yara izleri vardı. Artık olmasa da bir zamanlar delinmişti.

Iblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine, çoğu iblis soyunun yaptığı kadim erkek ayinleri olduğuna dair söylentiler duymuştu fakat öfke iblislerinin çok uzun süre önce bundan vazgeçtiğini düşünüyordu.

Belki de bunun hükmünü Rydstrom vermişti... sonuçta bunu yapacak bir pozisyondaydı.

Demek iblis koluna çıkarılamayacak bir pazıbendi takıyordu ve dövmeleri ile delikleri vardı. Görünüşe göre Rydstrom Woede, dış görünüşü, giysilerinin altında ne sakladığına dair en ufak bir ipucu vermeyen türden bir erkekti.

Pantolonunun fermuarını dikkatle çekip kapatan Sabine sırıttı.
Ne büyük bir sürpriz.

6. Bölüm



Rydstrom uyandı... Bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Alacakaranlıkta, bir yatakta yattığının zor farkına vardı.

"Sadece yarım saat sonrasında uyandın," dedi Sabine. "Sen güçlü birisin, iblis."

Durumu kavramasıyla içini öfke kapladı. *Beni uyuşturdu*. Ne eklemlerini oynatabiliyor ne de gözkapaklarını açabiliyordu. Kadının kokusu yakından gelse de, sesi sanki kilometrelerce öteden geliyor gibiydi.

Gömleğim yok mu? Neler oluyordu?..

"Fiziksel hareketlere başlamamış birkaç dakika daha alabilir, o yüzden Groot'un ajanıyla toplantın hakkında konuşabiliriz."

Kadın ne biliyordu? Rydstrom hafızasını gözden geçirdi ama hatırlayamıyordu.

"Ne mi biliyorum?" diye soran Sabine zihnini okuyarak onu kızdırdı.

"Bu akşam neden New Orleans'a gitmek için acele ettiğini ve dikkatini çekmek için beni güzelim arabayı parçalamak zorunda bırakacak kadar kararlı olduğunu biliyorum."

Rydstrom'un bu akşam kardeşiyle buluşması gerekiyordu. Cadeon onun nerede olduğunu merak edecekti. Rydstrom kadının

yatağa geldiğini hissedince, iğnelenen gözlerini aralasa da belirsiz bir şekilden fazlasını göremedi.

Kadın kulağına fısıldadı. "Groot'un bir kılıç yaptığını ve senin bu kılıcın Omort'u öldüreceğine inandığını biliyorum."

Sıçrayarak kadından kaçındı, kelepçeleri hissedince yüksek sesle haykırdı. "Beni... zincire mi vurdun?" Fahişe onu el ve ayak bileklerinden yatağa kelepçelemiştir.

Onu o kadar yavaş bir şekilde öldüreceğini ki.

Kadın, sorusuna aldırış etmedi. "Groot kılıç karşılığında Aracı'yı –yani iyiliğin ya da kötülüğün gelecekteki savaşçısını doğuracak bir kadını– istedi." İyi ya da kötü olması babasının ne tarafa meylettiğine bağlıydı. "Ama onu nerede bulacaksınız ki?"

Kadının bir kez daha zihnini kurcaladığını hissetse de savunma kalkını yerindeydi. "Sonuç olarak, Aracılar her beş yüzyılda bir doğuyor, iblis."

Ve bunlardan biri *Cadeon'undu*. Ne yazık ki Cadeon'un –bir yıldan uzun süredir özlemini çektiği eşi Aracı'ydı. Groot'un istediği ödeme, Holly Ashwin adındaki bu kadındı.

Rydstrom'un görüşü netleştiği zaman, yatağın yanında oturmuş, elindeki kadehin üzerinden ona sırttan Sabine'e odaklandı. Göğsünü kapatmış olması Rydstrom'u rahatlatmıştı. Ardından kaşları çatıldı. Üstündeki beyaz şey o kadar küçük ve dardı ki, göğüs uçlarını görebiliyordu. Bunu kadının üzerinden çekip koparmamış mıydı? *Aklımı yitiriyorum...*

"Bilmediğim şeyse, işe yaramaz kardeşine bu sonuçsuz arayış için bilgi verip vermediğin."

Groot bu takası yapmak için, her biri gizli ininin nasıl buluncasına dair ek bilgi veren durak noktaları belirlemiştir. Rydstrom telefonla görüştüklerinde, ilk durağa ulaşmaya ve göreve devam etmeye yetecek bilgiyi Cadeon'a vermiştir.

"Sonuçsuz değil," dedi. Ama Rydstrom'un yokluğunda ve bir haber verecek durumda olmamasına bakılırsa, Cadeon'un doğru şeyi yapması mümkün müydü?

"Kardeşin bir şekilde Aracı'yı bulup, Groot'un gizli kalesine varsa bile, kılıç işe yaramayacak ki. Sorceri'ler metale tapar ve Demirci Groot metali büküp büyüler. Bu da onu çok güçlü kılıyor. Ama bir ölümsüzü öldürmeye yetecek kadar değil."

Rydstrom gücüne tekrar kavuşmaya başladığında zincirlerine karşı mücadele etti.

"Onları kıramazsın. Büyüyle sağlamlaştırıldılar."

"Beni serbest bırak, Sabine!"

"Ama seni daha yeni yakaladım," dedi dudağını bükerek.

Rydstrom hızla etrafına bakarak kaçmak için bir yol aradı. Sabine onu en büyük hücreye kapatmıştı. Tornin'i yönetirken, bu hücreyi politik mahkûmlar için kullanmıştı. İçeride lavabo ve gerekli eşyalar, küçük bir şifonyer, yerde bir kilim ve şöminenin yanındaki ateş yakma araç gereçleri vardı. Ona yardımı dokunacak hiçbir şey yoktu.

Zaten çok iyi bildiği bir şey vardı... *Tornin'in zindanlarından hiç kimse kaçamaz.*

"Görünüşe göre elimizdeki işe dönmenin zamanı geldi." Kadehini şifonyerin üzerine koydu.

"Elimizdeki iş mi? Hâlâ aklın başına gelmedi mi?"

"Hayır, hatta öncesinden bile daha kararlıyım. Ben kaybetmem. Rydstrom."

Rydstrom bağlarına karşı atıldı, hırıliyordu. "Kaybetmek üzeresin."

"Ah, işte şu adı çıkmış azmin. Neredeyse mantığın ve doğruyu yanlışlı ayırt etme sezgin kadar güçlü. Ama diğer taraftan, beni boğmaya kalkman doğru muydu?"

"Sen bana göre bir düşmansın." Önceki çıldırtan gerilimi iktatına çıkmıştı. "İlk fırsatta öldüreceğim bir düşman."

Artık sözleri daha güçlüydü ve ses tonu ölümcüldü. Ancak kadını keşfetmeyi sürdürmeye, duyarlı küçük bedenini orgazma ulaştırmaya ne kadar yakın olduğunun içten içe farkındaydı. Kadının her zerresi heyecan vericiydi. "Bu şekilde kullanılmaktan hiç çekince duymuyor musun? Omort'un bir aracı olmaktan?"

"Ya Omort tarafından sindirildiğimi ya da zevk veya aşk dışında bir sebeple birini düzmekten rahatsız olduğumu düşünüyor gibisin. Benim için ikisi de doğru değil."

"Öyleyse sen soğuk, kalpsiz bir fahişesin."

"Senin kendini bir şey sanan aşağılık bir herif olduğun kadar." Dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bu, aramızda anlamlı bir şey olamayacağı anlamına gelmez."

Rydstrom tekme savurup, üst bedenini sağa sola sallayarak kıvrandı.

"Yakını kurtaramayacağını anlamın gerekiyor." Ellerin ve dizlerinin üzerinde ona doğru emeklerken dekoltesinin görünmesini sağladı. Adamın sert gözlerle bakakaldığını fark etti, üstündeki aniden gözden kaybolup göğüsleri ortaya çıktığında daha güçsüz bir iblis çoktan dize gelmiş olurdu.

Üzerindeki giysi bir illüzyondan ibaretti. Ve şimdi kadının sertleşmiş göğüs uçlarının, göğsüne sürtünmesine ramak kalmıştı.

Sabine nefes nefese bir ses tonuyla, "Tenlerimizin birbirine dokunmasını ister misin, Rydstrom?" dedi.

Eğilip göğüs ucunu adaminkine sürttüğünde Sabine'in gözkapakları ağırlaştı ve Rydstrom inlemesini bastırmak zorunda kaldı. Tekrar çabalamaya başlaması yalnızca teması artırdı.

"O zincirler, tıpkı hücrenin kapısı gibi sağlamlaştırıldı. Bunu kabullen, Rystrom, sen *benimsin*."

"Sabine, lanet olsun, çöz beni..."

"Şişşt, iblis." İşaret parmağını adamın dudaklarına koydu ve dişlerinden kaçmak için tam zamanında geri çekti. "Ne söyleyeceğini tamı tamına biliyorum. Seni şu anda bıraksam iyi edeceğimi, yoksa beni boğazlayacağını söyleyeceksin ya da onun gibi bir şiddet vaa-dinde bulunacaksın. Gelecekle ilgili bir tehdit savurarak bunu taçlandıracaksın. Belki 'ben serbest kalınca' gibi bir söz de ekleyebilirsin."

Adamı susturmuştu! "Gördün mü, sevgili iblisim? O kadar uyumluyuz ki, bana düşüncelerini seslendirmeye bile gerek duymuyorsun." Ukala bir gülümsemeyle adama baktı. "Çoktan bir olmuşuz gibi."

"Gelecekle ilgili bir tehdit mi?" Rydstrom başını kaldırıp uzayan köpek dişlerini gösterdi. "Sadece canını acıtmakla kalmayacağım, Sabine. Seni öldüreceğim." *Çok fazla şey risk altında.*

Zincirlerinden kurtulmak için yaptığı bir başka faydasız girişim kelepçelerin derisini kesip kanatmasıyla sonuçlandı.

Gerçekten kapana kısılmıştı. Bu da kardeşine ulaşamayacağı anlamına gelirdi. Ve kılıca.

İstedikine bu kadar yakinken onun gücüyle bile kırılamayan bir engele takılmak...

Büyücü onu durdurmuştu... bunu ona bu kadın yapmıştı. Ufak tefek bir kadın, asırlardır süren zorlu mücadeleyi ve emeği baltalayacaktı.

"Beni öldürecek misin?" Tırnaklarını hafifçe göğsünden karnına doğru kaydırды, sonra da altındaki tüylerden aşağı doğru sürükledi. Adam zevkle ürpermemek için kendini zor tuttu.

Bu kadınla, teni bin kat daha hassas gibiydi ve boşalmak için daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir açlık hissediyordu. Aynı zamanda bir yandan da öfkenin eşliğinde olduğunu ve iblis haline dönüşmeye başladığını hissediyordu.

Onun türündeki iblislerin öfkenin eşğine düşüncesizce gelmelerine rağmen, Rydstrom kendini her zaman kontrol ederdi. Şimdiyse bu kadınla birlikte olmak onu çıldırtıyor ve mantığını çok

kolay kaybetmesine neden oluyordu. “Evet, seni öldüreceğim,” dedi dişlerinin arasından. “Sorceri’leri yok etmek çok kolay. Seni uzun süre ve yeteri kadar sertçe boğazlarsam...”

“Tıpkı daha önce yapmaya kalkıştığın gibi... Şunu kafana sok, iblis, hayatıma yapılan müdahale kadar hiçbir şey keyfimi bozamaz. Öldürülmeye karşı özel bir nefret besliyorum.”

Bu kadın neden bahsediyordu?

Adamın bacaklarının arasına çömelerek üzerine doğru uzandı ve ellerini omuzlarına koydu. Başını aşağı doğru indirirken, “Ayrıca, gerçekten gelecekteki çocuğunun annesini öldürmek ister miydin?” dedi.

“Seni küçük fahi...” Kadının dilini göğsüne değdirmesi onu susturdu.

Derin bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Dönüşmeye başlamıştı, öfkesi cinsel açlığıyla birlikte artıyordu. Dönüşmeyi ve şehveti aynı anda hiç hissetmemişti.

Bana neler oluyor?

Kadın gövdesinin alt kısmını, sıcak teninin üzerindeki ipeksi tüyleri öpmeye başladı. Rydstrom yüzünü kadının uzun saçlarına gömmek istiyordu. Bunu daha önce neden yapmamıştı? Hayır, onu öldürmesi gerekiyordu.

Patlamaya hazır bir bomba gibiydi. *Ve kadın o bombayı inine getirmişti.*

Sabine başını kaldırıp ona baksa da gövdesini havuzdan su içen bir yaratık gibi öpmeye devam etti. Ardından elleri adamın pantolonundaydı.

Birbirlerini süzerlerken kadın fermuarını yavaşça indirdiğinde odanın sessizliğini bozan yüksek bir ses çıktı. Rydstrom’un kalçası arzuyla ve istem dışı bir şekilde sallandı.

“Nasıl ıslanmış olduğumu hissettin,” diye fısıldayan kadın bir kez daha yaladı. Rydstrom tenindeki sıcak nefesinin aşağılara indiğini hissedebiliyordu. “Bunu içime gömmek istemez miydin?”

Penisini ortaya çıkardığı anda Rydstrom kalçasını çekti. “Bırak beni?”

Ona yapmak istediği şeylerin görüntüleri zihninde yanıp sönyordu. *Onu yere yatır ve içine gir.* Tohumlarını solgun vücudunun içine tekrar tekrar dökmek. *İnsaf etmem için yalvarıncaya kadar.* Biraz daha fantezi ve biraz daha öfke zihninde birbirine karıştı.

Rydstrom iblis formunu almaya başlarken kadının gözleri büyüdü. En sonunda geri çekildi.

Rydstrom kıvrandı, boynuzlarını başının üzerindeki zincirlere vurdu ve kollarını kurtarmaya çabaladı.

“Sakin ol, iblis,” diye mırıldanan kadının büyüleyici sesi onu kendinden geçiriyordu. Ancak onun çekim gücüne karşı mücadele etti...

Kadın penisini sıkıca kavrayınca Rydstrom şaşkınlıkla sıçradı. Çok uzun zamandır kendini tatmin ediyordu, bu yüzden kadının ellerinin yumuşaklığı onu şaşkına döndürmüştü.

Kadın penisini avcunun içinde ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Onu okşamayı sürdürürken bile Rydstrom mücadele ediyor, kıvranıyor, ondan nefret ediyordu. El ve ayak bileklerindeki yeni yaralarından kanlar akıyordu...

Tipki yıldırım gibi, içine bir zevk şoku düşmüştü, tanıdık bir zevk değildi. Sersemlemiş bir halde gözlerini aşağı indirdi.

Penisinin başı ıslanmıştı, Sabine bu sıcak ıslaklığa soğuması için üfledi.

Rydstrom’un sertliği, Sabine’in araladığı dudaklarına doğru gitmek istercesine nabız gibi atınca, kadın bir kez daha ısıldayan gözlerle onu süzdü. Heyecanlı ve nefes nefese olan kadın, daha önce ne kadar

İblis Kral'ın Öpücüğü

uyarılmış olduğunu ve parmaklarının onu nasıl ıslattığını Rydstrom'a tekrardan hatırlatıyordu. "Nabız gibi attığını görebiliyorum, iblis."

Rydstrom ona inanıyordu... hayatı boyunca böylesine acı veren bir baskı hissetmemiştir.

Aklı iyice karışmıştı çünkü kadının bakışlarını üzerinde hissetmek için yanıp tutuşuyor ve onun gördüğü şeyi arzulamasını istiyordu. İçindeki ikilem gittikçe güçleniyordu. Kadın diliyle alt dudağını ıslattı. "Seni yalamamı istiyorsun sanırım. Ağzımı üstüne kapatıp seni emmemi."

Kadının sözlerine karşı inleyen Rydstrom'un penisi sıçrar gibi sarsıldı. Şaşırtıcı derecede kuvvetli zevkin etkisiyle sırtını geriye doğru atınca, kadın mırıldandı. "Tohumlarını sadece senin eşin getirebilir. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmış mıydın?"

Hayır... hem de hiç.

7. Bölüm



“Senin olduğumu anlamaya başlıyor musun?”

İblis daha önce de birkaç kez yaptığı gibi, anlaşılmaz kömür karası gözlerini ona dikti ama hiçbir şey söylemedi. Sabine, onun yalan söylemeye meyilli olduğu zaman böyle baktığını fark etti. Çoğu kişi aynı durumda gözlerini kaçırdı ama o Sabine’in gözlerine meydan okuyordu.

İleri doğru uzandı. “Tohumlarını boşaltamamanın ne kadar rahatsız edici bir durum olduğunu hayal bile edemiyorum. Altında kıvranan yumuşacık bir kadının içine tohumlarını boşaltmanın nasıl bir şey olacağını sürekli merak ettiğine bahse girerim.”

Bu sözler karşısında adamın kaşları sanki acı çekiyormuş gibi çatıldı ve dudakları köpek dişlerinin gerisine doğru çekildi.

“Artık merak etmeye bir dur diyebilirsin. Birkaç kelime söyle ve üzerine tırmanıp seni vücuduma kabul edeyim. Öyle sert olacağım ki içinde hiçbir şey kalmayacak.” Öyle yapmak istiyordu zaten... çünkü neredeyse onun kadar uyarılmıştı.

En sonunda bunu öğrenmek... Sabine adamın bu son aşamayı reddedeceğini asla düşünmemişti.

Penisinin başı tamamen kayganlaşmıştı. Birbirlerini süzerlerken, Sabine nihayet onun bir düşüncesini okuyabildi, bunun nedeniyse adamın sessizce ona emir vermesiydi.

Dilini üstünde gezdir! Bu, Sabine'in zihnine bir ateş patlaması gibi düştü.

"Yap şunu, *tassia*," diye yüksek sesle konuştu adam.

"O kelimenin anlamı ne?"

"Kötücül kadın, çünkü sen öylesin. Şimdi vücuduma yaptırdığın şeyin tadına bak."

"Yapmak istiyorum," diye doğruyu söyleyen Sabine ona iyice sokuldu. Göğüsleri sancıyor, şişmiş göğüs uçları geriliyordu. "Yapacağım."

Sabine nefesinin iblisin tenine değdiği anı fark etmişti çünkü iblisin bütün kasları beklentiyle gerilmişti.

"Yeminin sözlerini söyle, Rydstrom. Beni kraliçen yap."

"Daha aşağı... Ağzına al!"

Lanet olası bunu tekrar yapacak. Beni reddedecek. Geri çekilen Sabine soğuk bir ses tonuyla konuştu. "Yemin et, iblis. Yoksa giderim."

"Asla!"

Sabine onu bırakıp doğrularak parladı. "Kazanamayacaksın... sadece zamanımı boşa harcıyorsun!"

Adam kelepçelerin üzerinde yumruklarını sıkıyordu. "Beni boşalt!"

"Yalnızca birkaç kelime uzaklıkta!" Sabine bir illüzyon yaparak daha önce giydiği elbiseli halini gösterdi. "Belki gelecek sefere."

Rydstrom iblis diline döndü, onun kendisine sövüp saydığını anlaması için Sabine'in o dili bilmesine gerek yoktu. Hiç önemi yoktu. Kapıya doğru dönerek, onu topuklarıyla yatağı döver ve devasa penisini havaya kaldırır halde bıraktı.

Dışarıda sadık uşağı emirlerini almak üzere hazır bekliyordu. Sabine ona "Inferi," diye seslendi. Hepsine aynı şekilde hitap ederdi.

Her ne kadar esiriyle arasında geçenlerden ötürü hâlâ gergin olsa da, talimatlar verirken sesinin sakin çıkmasına çalıştı.

Onun bir kez daha uyuşturulmasını, ardından temizlenmesini ve gece ihtiyaçlarının sağlanmasını emretti. Bunlardan sonra boynundan bir boyundurukla yatağa bağlanmasını, bileklerinin de rahatlamaya çalışmasını diye arkasından kelepçelenmesini istedi.

Sabine adam yeterince uyarıldığı takdirde, kendisi gibi bir “küçük fahişenin” bile sevimli görünmeye başlayacağını düşünüyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde zindandan çıktı ve kulesine yöneldi, sonra da odasına giden altı kat merdiveni çıkmaya başladı. Tehlikeye karşı daha tetikte olması gerektiğini biliyordu –Omort odasına giden yolda onu yeterince sık köşeye sıkıştırmıştı– ancak zihnini bir türlü Rydstrom’un vücudundan uzaklaştırıyordu.

Ondan bu denli etkileneceğini hiç beklememişti. Ona, iblislerden daha iyi olduğunu düşünmesi öğretilmişti ve bu “çiftleşme” işini sadece bir güç oyunu gibi görmüştü.

Ancak adamın nedense iyiliğe yatkınlığı –ve onların kan düşmanı olduğu gerçeği– bir yana, Rydstrom’a çekiliyordu. Onun, tanıdığı erkeklerden çok farklı olması Sabine’in ilgisini çekmişti.

Yüzündeki o yara izi nasıl olmuştu? Ve penisinin üzerindeki yara izi? Artık adamın vücudunun büyük bölümünü gördüğüne göre, göğsünü ve kalın, uzun kollarının görüntüsünü aklından silemiyordu. Aç bakışlarla adamın erkekliğini süzmüştü...

Derin bir iç geçirdi. Bu gece “pilli erkek arkadaşıyla” buluşmak zorunda kalacaktı.

Odasının eşiğinden geçip kapıyı ardından sürgülediğinde biraz rahatladı ve elbise illüzyonunu kaldırdı. Yorulmuştu, tüm gün süren bir işten eve dönüyordu ne de olsa.

Altın yaldızlı aynasına baktı. Kariyeri onun her şeyiydi.

Komplolar ve planlar. Sabine’in bunlarla adı çıkmıştı ve şu anda bunlardan birinin derinlerindeydi.

Sadece Omort, Sabine ve Lanthe Rydstrom'un kaçırılmasının ardındaki asıl gerçeği biliyorlardı. İsyanları bastırmak için iblisin vârisine ihtiyaç yoktu ama Tornin'in avlusundaki esrarengiz Ruhların Kaynağı'nın kilidini açmak için vardı. Sabine Prens'in kuyudaki gücü nasıl serbest bırakacağını bilmiyordu. Sadece bunu yapacağını biliyordu.

Oysa Omort'un bilmediği şey, Sabine'in oğlunun, kilidi yalnızca onun için açmasını sağlayacağıydı. Pravus'un gücüne el koyacaktı. Omort'tan bu gücü alacaktı...

Sabine, Rothkalina Krallığı'nı ele geçirmeyi ve burayı bir krallığa çevirmeyi planlıyordu.

İblisi kaçırarak, en sonunda bunu yapma imkânına kavuşmuştu. Şimdi bir de onun kendisiyle yatmasını sağlayabilirse...

Rydstrom böyle bir ağrının var olduğunu hiç bilmiyordu. Penisî hâlâ işkence içindeydi. Oradan gelen baskıya ve onu bağlayan zincirlere aldırış etmemeyi denedi ama kelepçeler derisini parçalıyordu.

Bu durumunun aşağılayıcılığıysa içini asit gibi yakıyordu.

Zihni karmakarışıklı, sorular bitmek tükenmek bilmeden yüzeye çıkıyordu. O, bu gece geri gelecek miydi? Onu ne kadar süre bağlı tutacaktı? Sabine nasıl olmuştu da Groot'la yapılan pazarlıkla ilgili bu kadar çok şey öğrenmişti?

Bu kaçırma işi zamandır planlanıyordu?

Kurtulmak zorundaydı... ama nasıl? *Tornin'in zindanlarından kimse kaçamaz...* Sabine'i bir rehine olarak kullanmalıydı. Tabii kadın Omort'a sırt çevirebilirse farklı olurdu. Acaba ağabeyine ne kadar sadıktı?

Onun gibi bir büyücüyü kendi saflarına çekmenin faydaları sayılamayacak kadar çok olacaktı.

Sorceri'ler hakkında genel olarak ne bildiğini hatırlamaya çalıştı. Hayatlarını zevk ve altın peşinde sürdüren servet avcısı, mutlu hedonistler olduklarını hatırladı. Fakat aynı zamanda ketum ve kapılarına gelen yabancılardan şüphe eden paranoyak kişilerdi. Çoğu dünyanın en ücra köşelerinde yaşamaya meyilliydi.

Ancak doğuştan kötü bir ırk değillerdi. *Bu şekilde düşünüyorsun çünkü onu istiyorsun.* Bu mümkündü ama yine de böyle bir olasılık vardı. Şu anda tek geçerli olasılık gibi görünüyordu.

Kadının kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Tahta Çıkış çoğunlukla çiftleri bir araya getirip ailelerin tohumlarını atardı. Belki de bu sefer diğer yarısını bulacağını gizliden gizliye düşünmüştü. Yıllar boyunca sürekli kadını hayal etmiş, gırtlaktan gelen bir gülüşü olup olmayacağını merak etmişti. Pürüzsüz tenini. Kendini içinde kaybedeceği bir bedeni...

Rydstrom, Sabine'in fiziğinde değişiklik yapmak isteyeceği bir şey bulmakta güçlük çekiyordu. Kadının teni ısıldıyordu ve yanakları pespembeydi. Zaten parlak saçları ateş ışığında daha da parlamıştı. Tenini bozan en ufak bir iz yoktu.

Gözlerinin arzuyla parlak metalik bir maviye bürünmesi... Bunu numaradan yapamazdı. Ne de vücudunun verdiği tepkiyi. Islanmıştı ve yumuşacık dudakları aralanmıştı. Rydstrom'un pençeleri avuçlarına gömüldü.

Son birkaç haftadan sonra, bu durum sadece yanan ateşi harlamıştı. İçinde çok fazla ikilem vardı. Akli bu haldeyken çalışmıyordu. Genellikle kararlar net seçeneklerin ve gerçekleşmesi beklenen sonuçların belirtildiği bir grafikte gözlerinin önüne serilirdi. Normalde o, dolambaçsız şeylerden hoşlanan ve öyle olmalarına *ihtiyaç duyan* mantıklı biriydi.

Oysa şimdi gördüğü şeylerin çoğu gerçekte öyle değildi veya gerçek olan şeyler tamamen *yanlıştı*. Evine dönmüştü ama bir mahkûm olarak. Kaderinde yatan kraliçeyi bulmuş olabilirdi ama o işbirlikçi

katil ve ahlaksızdı. Rydstrom kaçmayı başarınca kadar, onun ve halkının kaderi Cadeon'un ellerindeydi ve bu da olabilecek en feci durumlardan biriydi.

Özellikle de şu an, Cadeon'un yanında, sarhoşken "varoluşumun en önemli olayı" dediği kadın varken...

Cadeon, Holly Ashwin'i ilk gördüğünde Rydstrom oradaydı ve aralarındaki enerjiyi hissetmişti. Ancak Cadeon onun bir insan olduğunu düşünerek kızı bir girişimde bulunamamıştı.

Cadeon artık onun aslında bir Valkyrie olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden Cadeon'un ona sahip olması için önünde hiçbir engel yoktu.

Rydstrom, kardeşinin yalnızca kadını reddetmesini değil aynı zamanda onu, tek isteği kadını döllemek olan sapık bir katile, yani Groot'a vermesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Krallığın ona ihtiyacı olduğu son seferde Cadeon, ona ve ailelerine sırt çevirmişti. Bu defa neden farklı olacaktı ki?

Cadeon ve Holly'yi düşünmek içine bir başka şüphe tohumu ekti. İkisi birbirlerine tamamen zıttı. Serseri ve merhametsiz bir paralı asker olan Cadeon, kadını gözlük takan ve temizlik takıntısı olan zeki bir matematikçi bulmuştu.

Obsesif kompulsif bir üniversiteli ile başıboş bir paralı asker. Tamamen umulmadık ve absürt bir ikili oluşturuyorlardı.

Rydstrom iyi ve dürüst biriydi, Sabine'se kötü ve güvenilmez olarak bilinirdi. Bu önemli gibi görünmemişti. Vücudunun büyücüye nasıl tepki verdiğini göz ardı edemiyordu.

İçgüdüsel olarak kendini onun içine gömerse mührün kırılacağını biliyordu. En sonunda tohumlarını boşaltmanın nasıl bir duygu olduğunu bilecek ve ondan sonra sonsuza dek bunu yapabilecekti.

Yakın bir tarihte kâhin Nix'e geleceğiyle ilgili danışmıştı. Kadın sıratarak cevaplayıp, "Sıradışı," demişti. Sanki bir tür ironi görmüş gibi gizliden gizliye eğleniyor görünmüştü.

Sabine'in Rydstrom'un kraliçesi olmasından daha komik bir şey olamazdı. Bu durum tamı tamına Nix'in eğleneceği şeydi. Valkyrie'ler kadere din gibi tapardılar.

Ve kaderin kararsız bir şıllık olduğunu ilk kabul eden de onlardı.

Buna karşı çıkabilirim.

Hücrenin kapısı gıcırtıyla açıldı ve hizmetçiler içeri girdi. "Sizi bu gece için hazırlamamız gerekiyor." Gözleri yine tozla sızladı.

8. Bölüm



Sabine birden uyandığı zaman, yatağının bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, yıllar önce canlı canlı gömüldüğü çamurlu alanda olduğunu gördü.

Gözlerini kırıştırdı ve bunun rüyadan bir yansıma olduğunu fark etti. Rüya görürken ya da bir kâbusun pençesindeyken illüzyon yapardı. Dalgın dalgın parmaklarını boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirdi, illüzyon kayboldu ve yatak odası tekrar gün yüzüne çıktı...

Bu kuledeki oda bir zamanlar Rydstrom'un özel dairesiydi. Batıdaki kule suya en yakın olanıydı ve okyanustan gelen rüzgârı almak için sürekli açık tuttuğu duvar boyutlarında pencereleri vardı. Sabine odayı rüzgârda dalgalanan kırmızı ve siyah bayraklarla yeniden dekore etmişti.

İlk defasında uykuya dalmayı güçlkle başardığı için, tekrar uyumasının imkânsız olacağını biliyordu.

Odanın gölgelerinden, "Rüyada tutsağını görmedin," diyen bir ses geldi.

Omort'un sarı gözlerinin karanlığın içinde parladığını görünce, yatak başlığına doğru sıçradı.

Bir illüzyon yaparak telaşla açık geceliğini giydikten sonra, odasının floresanla ışıltılı aydınlanmış gibi görünmesini sağladı.

Çöce boyunca uyuyamamasının nedeni buydu. Omort ellerini arkasından bağlayabilir ve tek savunması olan illüzyon yapma kabiliyetini bir hareketle engellerdi. “Odama gelerek sınırı aştın, kardeşim.”

“Bu sadece formalite değil miydi? Çok yakında zaten ortadan kaybolmayacak mı?” Tıpkı bir radar gibi zihnini araştırmaya çalışıyordu ama Sabine onları nasıl engelleyeceğini öğrenmişti. Omort diğerlerinden zihinlerini ona açmalarını isterdi ancak bunu Sabine’den hiç istememişti... sanki için için, Sabine’in ona karşı hissettiklerini aslında bilmek istemezmiş gibiydi.

“O ne demek?”

“Rydstrom’un yakalanmasıyla... kaçınılmaz olan şeye bir adım daha yaklaştık.”

Omort’u daha ne kadar kendimden uzak tutabilirim? Odasına izinsiz girmesi kötüye işaretli. Bakireliğini iblise verip çocuğuna hamile kalınca, onu koruyacak bir sığınağı olmayacaktı. Onun bir akbaba gibi beklediğini hiç düşünmemişti, özellikle de Hettiah onunla ilgilenirken.

Omort yatağa yaklaştığı zaman, Sabine soğukkanlılığını korudu. Olabildiğince. “Ne istiyorsun?”

“Doğu duvarındaki sözleşme hâlâ yerinde duruyor. Tutsağınla işler iyi gitmedi mi?”

“Senin söylediğin gibi kararlı ve iradeli biri.”

“Belki de gidip bir bakmam gerekiyor...”

“Hayır! Bu imkânsız. Seninle olan bağlantımı ona hatırlatmaya gerek yok,” dedi, sonra da telaşla sordu: “Bir kâhin bulma çalışması nasıl gidiyor? Arka arkaya daha zayıf kâhinleri buldukları bir kırsaldöngüye girmişlerdi. Her biri sürekli hata yapıyor ve idam ediliyordu. Ardından ölenin yerini ondan daha da zayıf bir kâhin alıyordu. “Herhangi bir yetenek buldun mu?”

Ona bakışından Omort’un konuyu değiştirmesine izin verdiğini anıladı. “Birini seçtim ve onu almak için ateş iblislerini gönderdim.”

Onu almak. 356. kâhin, Omort'un yakalamasından ziyade, bir gönüllüydü. Daha zeki, iyi olduklarını ve daha zor gözden çıkarılacaklarını düşündüklerinden şüphesi olmayan bazı kadınlar bu pozisyon için öne çıkmışlardı. Ama hiç öyle olmamışlardı.

"Mümkün olan en kısa zamanda birinin yerini alması çok önemli," dedi ölçülü bir tonlamayla. Sabine dikkatli adım atmalıydı çünkü bu, Omort'un hiddetlenmesine neden olan konulardan biriydi.

Bir keresinde bir kâhinin geleceği görme yeteneğini çalmıştı ama aldığı görüntüleri yorumlama kabiliyetine sahip değildi. Onu öncesinden daha da dengesiz bir hale getirdiği için bu yetenekten vazgeçmek zorunda kalmıştı.

"Ve biz de öyle yapacağız," diye dalgın dalgın konuşan Omort ara sıra bir kitaba bakmak için duraksayarak etrafta dolandı. Her yerde yüzlerce kitap yığılıydı. Çoğu bu krallığın, Rydstrom'un tarihiydi. Sabine yıllardır onun üzerinde çalışıyordu.

"Düşmanım hakkında bu kadar çok bilgi sahibi olduğumu bilmiyordum."

"Ben bunu –Pravus'tan güç toplama fırsatımı– ciddiye alıyorum."

"Evet, onun üzerinde ben de çalıştım. Rydstrom uzun süredir beni büyülüyor." Eski bir kitabı kayıtsızca karıştırdı, sonra bir kenara fırlattı. "Senin ona ait olduğuna inanıyor mu?"

"Sanırım inanıyor."

Omort kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi ama ifadesi soğuk gözlerine hiç ulaşmadı. "İblis müthiş derecede hayal kırıklığına uğramış olmalı." Yatakta Sabine'in yanına oturdu.

Sakin ol... Sakin ol... Onun dikkatini dağıt. "Onunla karşı karşıya geldiğiniz gece ne oldu? Krallık düştüğü zaman? Kayıt altına alınanları okudum ama detaylar bulanık."

"Yağmacı Vampir Demestriu'yla gizli bir anlaşma yaptım. Rydstrom'a saldırıp ordularını oyaladı, ardından da sürpriz bir saldırı yaptı. Rydstrom savunma için uzağa gitmek zorunda kaldı.

O zaman Tornin'i ele geçirdim. Rydstrom'un naibi Cadeon binayı savunmak için yapılan çağrılarını reddettiğinden, kale korunmasızdı."

"Bunu neden yaptı ki?" Paralı asker olan Cadeon hakkında hep duyduğu şey, onun korkusuz olduğuydu.

"İblisleri kim anlayabiliyor ki? Krallığa sırt çevirdiği için Rydstrom'un Cadeon'u suçladığını öğrenince çok memnun oldum. Rydstrom'un anlamadığı şey Cadeon'un kaledeki varlığının önemini çok iyi biliyor olmam. Bu nedenle Prens'e pusu kurmaları için beş yüz hortlağım vardı. Eğer Cadeon ağabeyine itaat etseydi, o ve korumaları katledileceklerdi."

İlginç. "Ve Rydstrom'la bizzat karşı karşıya geldin."

"O benimle savaşıp da hayatta kalan tek varlık. Onu yakıp kül etmek yerine, şerefli davrandım ve sığınağında onunla bir kılıç düellosu yapmak için karşı karşıya geldim. Başımı kesti; darbesi bir başkası için ölümcüldü. Ama ayağa kalktım. Tavanı yıkıp beni içeride mahsur bırakarak kaçabilmek için hayvani gücünü kullandı."

Omort'un eli Sabine'in örtülü ayak bileğine doğru santim santim yaklaşıyordu. "Sabine, sana ne kadar güvenebilirim?"

"Büyük ihtimalle Hettiah'ya güvenebileceğin kadar değil. Şu anda onunla olman gerekmiyor mu?"

"O, senin gibi her şeyi anlamıyor. Ayrıca ne kadar farklı olmasını istesem de, seninle kıyaslanınca sönük kalıyor. Senin ışığının sönük bir gölgesi gibi."

"Odama, zaten ortada olan bir şeyi belirtmek için mi geldin?" Ağabeyinin ona karşı duyduğu çekim, sadece görüntüsünden kaynaklanmıyordu. Sabine, onun gizliden gizliye ölüm özlemi çektiğine inanıyordu. Bunun karşılığında Sabine'e, yani ölümü çok yakından tanıyan bir kadına özlem duyuyordu.

İşaret parmağıyla kadının örtülü ayak bileğine dokununca, gözleri kapandı ve dudaklarının kenarında salya birikti. Sabine ir-

kilmesini bastırarak telaşla ayağa kalktı ve denize bakan balkonuna doğru yürüdü.

Burası sanki aklı için bir merhem gibi onu hep sakinleştirdi. Çoğu uykusuz gecelerinde burada durur ve denizi seyrederdi.

Omort arkasına geldi, ona dokunmasa da çok yakınında duruyordu. Ondandır hiç sıcaklık yayılmıyordu. Bir ceset gibi soğuk ve ruhsuzdu.

Rydstrom ise sıcaklığın davetçisiydi.

“Gitmen gerekiyor, kardeşim. Yarın benim için zorlu bir gün. Rydstrom’un demir iradesini ilk kıran kişi olmak için uğraşmam gerekecek.”

“Onu hafife almaktan vazgeçmene memnun oldum.”

Adamın nefesini boynunda hissedebildiğinde, hızla dönerek odadaki içki masasına doğru gitti. Yalnızca kendine tatlı şarap koyduktan sonra kadehini Omort’a kaldırdı. “Kardeşim, bir iyilik yap ve beni zehirle.”

Omort, onunla Lanthe’ye her ay “sızlatan ısırkı zehir” anlamına gelen *morsus* verirdi. *Morsus*’un gücü, zerk edildiğinde değil çekilirken acı verirdi.

Zehrin arkası kesilirse bir noktadan sonra o kadar büyük bir acı çekiliyordu ki o ve Lanthe “lanetli” sayılıyordu. Panzehir olmadan acı o kadar büyük olurdu ki eninde sonunda bundan ölürlerdi.

Morsus onların Omort’u terk etmesini ve isyan etmesini engelliyordu. Genel olarak.

Omort nefesini üfledi, ardından işaret parmağındaki kalın yüzüğü çevirdi. Mücevher kapaklı zehir kutusunu açarken, Sabine yüzüğü süzüyordu. Bu yüzük onun için birçok anlam taşıyordu. Hayatın kaynağı ve bağlılığının zorlayıcısıydı.

Ayrıca Omort bilinçsiz bir şekilde yüzüğün kapakını çevirdiğinde Sabine onun yalan söylediğini anlayabiliyordu.

Omort siyah zerrelere kadının şarabına boşaltınca bir tıslama sesi geldi ve duman tüttü. Fakat çöktüğü zaman, onu ayırt etmek için eğitim almamış birine kokusuz ve tatsız gelirdi.

Çağlar öncesinde, onlar daha iksirleri kokudan ve tattan anlamayı -ve ona karşı koymak için kendi iksirlerini yapmayı- öğrenmeden önce, Omort şaraplarına morsus koymuştu.

Sabine kayıtsızca kadehini kaldırdı. “Şerefe.” İçkisini sonuna kadar içti. “Şimdi, gerçekten biraz uyumam gerekiyor. Unutma, Omort, bunu *bizim için* yapıyorum. Ve senin, başarmamızı istediğini biliyorum.”

“Pekâlâ, Sabine.” Onu son bir kez daha süzdü ve en sonunda odadan çıkmadan önce Sabine onun, “*Yakında,*” diye mırıldandığını duydu.

Tekrar yalnız kaldığında Sabine balkona geri döndü. Dalgalı denizi seyredip tuzlu havayı derin derin içine çekerken o anki durumunu düşündü.

Komplolar ve planlar. Tornin’i kendisi ve Lanthe için istiyordu. Ancak bu geceden sonra, kendi oyununu oynama fırsatı bile bulamadan, Omort’un onu bundan feragat etmeye zorlayacağından şüpheleniyordu.

Ürperdi. Odasına gelme cesaretinde bulunmuştu ve kendisiyle birlikte, üzerinde bir pelerin misali taşıdığı soğukluğu ve mutsuzluğu getirmişti. Sabine kendini karamsar ve kirli hissetti.

O ana kadar ilk kez denizi uzun uzun seyretmemişti. Güneye, zindanın olduğu kuleye doğru döndü.

İblis öylesine güçlüydü ki, kendini onun içinde kaybettiğini hayal etti. Sonuç olarak, ayaklarının adamın olduğu yöne doğru gittiğini ve kalbinin... *bir şey* yüzünden sızladığını fark etti.

9. Bölüm



Sabine hiçbir şey söylemeden yatağa, iblisin yanına girdi. Adamdaki ani gerilimi hissetmesine rağmen sırtüstü yattı, ona dokunmuyordu ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakmı duruyordu.

Sanki bir ateşkes çağrısında bulunmuşlar gibi uzunca bir süre sessizce yan yana yattılar. İkisi de gözlerini tavana dikmişti, bu yüzden Sabine tavanı kaldırıp, gökyüzünün görünmesini sağladı.

Adam daha da gerildi. "Müthiş bir gücün var." Sesi gürdü.

Sabine karanlığın içinde bunu hissediyor gibiydi. "Öyle."

"Tüm bunlar yaptığın bir illüzyon muydu yoksa tavanın yok olmasını mı sağladın?"

"Kibrim bana ilahi yeteneğimden büyülendiğini ve nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini söylüyor. Tecrübeyse güçlü ve zayıf yanlarını öğrenmek istediğini, böylece beni öldürebileceğini söylüyor."

"Eğer beni şimdi serbest bırakırsan, hayatını bağışlayacağım," dedi. "Bana kötü davrandın. Ama henüz geri dönülmez bir şey yapmadın."

"İblis, bana zaman ver." Nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu? Sabine inanılmaz bir şekilde kendini rahatlamış hissediyordu. "Soruna cevap vermek gerekirse, hepsi illüzyon. Görsel ve işitsel."

"Diğerlerinin bir şeyler hissetmesini sağlayamıyor musun?"

"Dokunsal illüzyonlarım yok. Henüz yok. Çok yazık çünkü hayal ettiğim oklarla bir orduyu yok edebilirdim. Ancak başkalarının bir şeyler hissetmesini sağlayabilirim."

"Ne gibi?"

"En kötü kâbuslarımı ya da en baştan çıkarıcı rüyaları görmeni sağlayabilirim. Ve onları kontrol edebilirim."

"Başka yeteneklerin var mı?"

"Düzinelerce," diye yalan söyledi. Tek diğer yeteneği, Lanthe'nin uzun zaman önce verdiği doğum günü hediyesi olan, hayvanlarla iletişim kurup onları büyüleme yeteneğiydi. "Çoğunu kullanırım."

Adam bunu yutmuş gibi görünüyordu. En sonunda sordu: "Neyin peşinde olduğunu düşündün mü? Bir iblis çocuğunu taşıyıp büyütmenin neye benzeyeceğini?"

Doğruyu söylemek gerekirse Sabine bu konuda hiç düşünmemişti. Kendine hamileliği, doğumu ya da bir iblis prensini büyütmeyi hayal etmeye izin vermemişti. Ufaklıklarının neye benzeyeceğini merak etmeye kalkışsa bile, kendini başka bir şeyi düşünmeye zorluyordu.

Gündem belirlenmiş ve plan hazırlanmıştı. Gerisi sadece detaylardı.

Fakat Omort'un ziyareti planlarına köstek oluyordu.

İblisin sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi. "İblis çocuklarım olmadığını nereden biliyorsun?"

"Var mı?"

"Hayır, çocuğum yok."

"Peki ya bir dişiye hamile kalırsan? Rothkalina krallığı erkek soyundan gelir."

"Sakın hatırlatma. Bilirsin, Sorceri'lerin klanında kadınlar tacın vârisi olabilir. Şu anda Sorceri'lerin İmparatoriçesi Morgana." Sabine yan döndü. Aynısını yapan Rydstrom'un kolları hâlâ arkasından bağlıydı.

"Halk burada bir kadın olmasını kabul etmeyecektir. Bir deneme daha yapana kadar sağ tutulup tutulmayacağımı merak ediyorum." Gür siyah saçlarının bir tutamı alnına düştü ancak onu gözlerinin önünden çekmek için hiçbir şey yapamazdı.

"Kaderimde vârisin olacak sağlıklı bir erkek çocuğuna hamile kalmak var."

"Bir erkek çocuk." Sesi mi çatallanmıştı? "Eğer senin istediğin olursa asla görmeyeceğim bir çocuk. Asla eğitip koruyamayacağım bir çocuk."

Sabine sessizliğe gömüldü. Genel kanunun aksine Sabine, ona hiçbir şey yapmamış kişilerin canını yakmaktan hoşlanmazdı. Ama dünyayı o yönetmiyordu –henüz– ve bu durumun sonuçlarını değiştiremezdi. En sonunda onun ve Lanthe'nin güvende olması için, bir iblis alaşağı olacaktı. Yanındaki bu iblis.

O gözden çıkarılabilecek bir zayıattı.

"Bir dakika... Eğer sağlıklı bir erkek çocuğun olacağını biliyorsan, o zaman hamile olduğunu öğrenir öğrenmez beni öldürebilirsin."

Sabine yüzünü ve ifadesini bir illüzyonla sakladı, dolayısıyla gözlerini kaçırdığını adam asla görmedi.

"Çocuğumu burada kan ve nefret içinde büyümesi için arkamda bırakmayacağım. Tornin'de sürüp giden günahkârlığın söylentilerini duydum. Kanı için kurban edilenler ve cinsel sapıklıklar. Benim evimde."

"Omort kurban vermekten zevk alır gerçekten."

İblisin dudakları aralandı. "Ne söylediğini duyuyor musun? Öyle kanıksamışsın ki, dünyanın ne kadar iğrenç olduğunun farkına bile varamıyorsun."

Sabine gözlerini kısarak baktı. *İrkilmiyor olmam kör olduğum anlamına gelmez.*

Dünyalarının ne kadar iğrenç olduğunu Sabine de gayet iyi biliyordu. Bu nedenle bunları geride bırakmaya kararlıydı.

“Asla sana yemin etmeyeceğim, büyücü.”

“Kazanıncaya kadar durmayacağım.”

“Bütün bu zaman boyunca beni zincirli mi tutacaksın? Bu hücreden kaçılmayacağını çoğu insandan daha iyi bilirim.”

“Seni bağlı tutmanın tek nedeni güvenlik değil. Birlikte oluşturduğumuz herhangi bir duyguyu sonuna kavuşturmadığından emin olmak istiyorum.” Bir parmağını adamın göğsünden aşağı doğru sürükleyince, gövdesindeki kaslar cevap verircesine kasıldı. “Ancak bence, çocuğunun burada olmasını böylesine inatla istemediğine göre, sana ait olduğumu kabul ediyorsun.”

“Bunun senin için ne anlama geleceğini hiç düşündün mü? Eğer bu çareye başvurmamış olsan ne olacaktı?”

“Eğer farklı koşullarda karşılaşmış olsaydık mı demek istiyorsun? Bana iyi davranır mıydın? Dürüst olur muydun?” Sesi alaycıydı. “Benden bu gece seni kaçırmam istenmeseydi, kendimi en sevdiğin lokantaya bir garson olarak yerleştirebilirdim. Çiçek desenli elbiseler giyen ve hayat mücadelesinde bir nebze başarılı olmaya –ya da onu kurtaracak bir erkeğe– ihtiyacı olan sevimli ama şanssız Lorean olurum.” Bu sözlerine kıkır kıkır güldü. “Sana pasta servisi yapıp eteğimin altını dikizlemeni planlardım.”

“Eğer seni tanımıyor olsaydım o koşullar altında büyük ihtimalle sana iyi ve dürüst davranacak şerefli bir adam bulurdun.”

“Dilinden yalanın düşmediğini söylüyorlar.”

“İnanmıyor gibisin.”

“Çünkü inanmıyorum. Şimdiye dek, doğruları işine geldiği gibi esnetip değiştirerek kullanmayan bir erkeğe hiç rastlamadım.”

“Ben yapmam.”

"O halde bana şunu söyle, fiziksel olarak umduğun her şey bende var mı?"

Cözleriyle yine sessizce meydan okudu, ardından, "Ahlaki olarak yok. İrfan'daki en kötü kadınlardan birinin eline düşmeyi beklememiştim," dedi.

Omort'un daha önce söylediği sözler Sabine'in kulaklarında çınladı. *İblis müthiş derecede hayal kırıklığına uğramış olmalı...*

"En kötülerinden biri mi? Birinci sırada değil miyim?" Suratını astı. "Herkesin bir amacı olmalı. İşin ilginç yanı, kendimi hiçbir zaman kötü addetmedim. Sırf arada sırada hırsızlık yapıyorum."

Rydstrom bu sözlerine kaşlarını çatınca, düzelterek, "Ya da yaptığım hırsızlığın önünü kesen birini öldürüyorum," dedi.

"Neden çalmak zorundasın ki?"

Sabine gözlerini kırıştırarak adama baktı. "Başka türlü nasıl altın elde edebilirim ki? Tam zamanlı iş yaparak mı?"

"Belki onsuz da yapabiliirdin."

"İmkânsız. Altının olmalı." *Altın hayattır...*

"Çok kişide nefret uyandırdığın kesin."

"Sen benden nefret ediyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil ama bunun kaçınılmaz olduğuna inanıyorum."

Sabine yumuşak bir şekilde güldü. "Benden nefret etmek, seni kesen keskin bir kılıçtan nefret etmek gibidir. Bu duygu, kılıcın yapısını değiştirmez."

"Kılıçlar yeniden yapıp şekillendirilebilirler."

"Yalnızca kırıldıktan sonra. Demir dövülen ateşin ne kadar acı verici ve çekiç darbelerinin nasıl hissettireceğini –en az ilk yapıldığındaki kadar korkunç olacağını– bir düşün. Onca acıyı nive tekrarlayasın?"

"Bu defa *doğruyu* elde etmek için."

Sabine konuyu değiştirdi. "Bu akşam bana *tassia* diye hitap ettin. Eğer anlamı kötücül kadınsa, bunun erkekler için olanı yok mu?"

"Bunu bilmiyor musun? İblisçe konuşamıyor musun?" diye kuşkuyla sordu.

"O dili öğrenmek hoş kabul edilmiyor ve kalede konuşulması yasak. Zaten beş ayrı dili biliyorum. Benim limitim beş, dolayısıyla liste dolu."

"Öyleyse sana küfrettiğim zaman beni anlamadın mı?"

"Hiçbirini anlamadım. Ama ne olduklarını tahmin edebilmem için, bana yeteri kadar kötü ve fahişe diye hitap ettin..."

O sırada kalenin çanları çaldı, ses uzaktan çınılıyordu.

"Gece yansımda ve şimdi de üçte mi çalışıyorlar?" Ses tonu tiksinti doluydu. "Neden üç? Bunun anlamı taptığınız kötü bir ilahın olması mı? Aç gözlerle kurbanlarını bekleyen bir ilah filan mı?"

"Mantığa mı tapmalıyım? Senin gibi mi?"

"Daha da beterini yapabiliirdin."

"Bir sır öğrenmek ister misin, Rydstrom?" dedi. "Ben illüzyona taparım."

"Ne demek bu?"

Sabine adamın alnına doğru uzanarak saçını kenara itti. "İllüzyon gerçeğin, üzgün olduğu zaman onu yüreklendiren nazlı âşığıdır. İllüzyon, gerçeğin yüzyıllardan bu yana süregelen bilgeliğine tatlı bir kayıtsızlıktır. Onun eksikliğinin bir ödölüdür. Benim kutsal tuttuğumdur."

"Kendini illüzyon gibi mi görüyorsun?"

Sabine hafifçe güldü. "Benim gerçeğim olmak ister misin?" Adamın iče işleyen yeşil gözleri dudaklarına odaklanınca Sabine devam etti. "Öpüşmemizi düşünüyor musun, iblis? Umanım öyledir çünkü ben sürekli bunu düşünüyorum. Beni öpme şeklinden hoşlandım."

Adamın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Bu gece buraya neden geldin?"

Omort'un uyandırdığı iğrenç duygunun etkisini azaltmak için. "Seni uyarmak için. Bir dahaki karşılaşmamızda acımasız olacağım. Bir daha buraya geldiğimde sana insaf etmeyeceğim." Çünkü geçen her gün hamile kalma ihtimali azalıyordu.

Sorceri'ler, İrfan'daki diğer türler gibi doğurgan değildiler.

İblis, sanki illüzyonlarının maskesinin altında ne olduğunu bulmaya çalışır gibi, yüzünü dikkatle inceliyordu. "Sabine, senin görüldüğün kadar kötü biri olduğuna inanmıyorum."

"Konu ben olunca hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her zaman çok daha kötüsüdür."

"Hayır. Bu şeyleri bana ya da halkıma gerçekten yapmak istediğine inanmıyorum."

"Hangi şeyleri yapmak? Güç için pazarlık etmek mi? Bir iblisi ele geçirmek mi?" Rydstrom cevap vermeyince, Sabine'in ses tonu soğuklaştı. "Beni değiştirebileceğini sanıyorsun, değil mi? İyi birine dönüştürebileceğini? Belki de beni *islah etmeyi*?"

"Buna inanmak zorundayım. Her şeyi farklı görmek sağlanabilir. Sana öğretebilirim..."

Sabine ayağa kalkarken oda öfkesinden sallanmaya başladı. Gökyüzü illüzyonundaki yıldızlar parladı. "Beni iyiye döndürmeye çalışan ilk erkeğin kafasını kestim." Hücrenin kapısına gelince ekledi: "On iki yaşındaydım."

10. Bölüm



Rydstrom, Sabine'in kokusunu alınca gözlerini kısacık bir süreliğine zevkle kapattı, sonra da zayıflığı yüzünden kendine küfretti.

Kadın bu gece ona ne yapacaktı? Hizmetçileri onu soyup el ve ayak bileklerinden yatağa bağlamış ve bedeninin alt tarafını örten bir çarşafı bırakıp gitmişlerdi.

İki gün gelmemişti. Zindan geçen her saat üzerine geliyor gibiydi ve kelepçeler sürekli derisini kesiyordu.

Bütün öfke iblisleri, tamamen iblis halini alıp bir daha asla eski şekline dönüşmeyen iblislerin hikâyelerini bilirlerdi. Hayvanlar gibi yaşarlardı ki bu Rydstrom gibi biri için korkunç bir fikirdi. Kendi türünün iblisleri, o öfkenin önüne geçmek için günde birkaç kez boşalırlardı.

Sabine, onu bundan bile yoksun bırakmıştı.

Rydstrom'a, ondan nefret edip etmediğini sormuştu. O zaman nefret etmiyordu ancak bu düşüncenin tohumu zihnine düşmüştü bir kere. Sabine'in onu terk ettiği kasvetli hücrede günbegün büyümüştü.

"Sana yapılan muameleye öfkелisin ve şimdi de surat asıyorsun," diyerek rahat bir tavırla içeri giren Sabine yatağın arkasında durdu. "Ama bunu telafi etmeyi planlıyorum."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Daha fazla işkence. Daha fazla satışma. Artan nefreti ihtiyacıyla çatışyordu. Çarşafın altında erkekliği heyecanla kalkınca küfretti.

Lanet olası kadın neden bu kadar uzak kalmıştı? Onun nerede olduğu veya bir daha dönüp dönmeyeceğiyle ilgili hiçbir fikri olmamıştı.

“Önereceğim şeyle ilgilenmiyor musun?” Yatak başlığının üzerinden uzandı. “Tıpkı seni uyardığım gibi, bugün buraya cephanemle geldim, iblis.”

Rydstrom teninin üzerinde metalin soğukluğunu hissetti ve bakışlarını göğsünün üzerindeki kadının ellerine çevirdi. Keskin ve parlak gümüş uçlu pençelerle biten metal zincirden yapılmış uzun eldivenler takmıştı.

Zırh eldivenleri mi? İçini bir huzursuzluk kapladı.

“Seni baştan çıkarmak için bütün eşsiz yeteneklerimi kullanacağım. Kadınına bakmayacak mısın?”

Onu görmek için başını çevirmek zorunda kalmıştı. Ne kadar meraklı olduğunu ona göstermekte direniyordu.

Bakma... İstediği hiçbir şeyi yapma...

Kadın kaslarını ovmaya başlayınca Rydstrom gerildi ama Sabine tenini parçalamadan o pençeleri nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

“Önceki gece karanlıkta uzanırken, sırf sen kendini mahrum ediyorsun diye benim de aynısını yapmak zorunda olmadığımı karar verdim.”

Bir başkasını yatağına aldığını mı kastediyordu? Bunca zamandır yaptığı bu muydu? Köpek dişleri uzadı.

Sabine eğilerek kulağına fısıldadı. “Bu yüzden seni hayal ederek... kendime zevk verdim.”

Rydstrom öfkesini bastırarak –ve rahatlayacak– bir saniye bile bulamadan Sabine, “Ne hayal ettiğimi görmek ister misin?” diye sordu.

Üstüne uzanmaya devam ederek ellerini yukarı çevirdi ve adamın yüzünün önünde yan yana getirdi. Ellerinin üzerindeki hava puslanıp ısındı. Karşı duvarda sinema perdesindeki film gibi bir illüzyon oynamaya başladı.

Kadının büyüü karşısında Rydstrom'un dudakları aralandı. Sabine çırılçıplaktı, Rydstrom ise arkasında, kalçalarını kavramış bir halde sertçe ona sahip oluyordu.

Rydstrom'un gözkapakları ağırlaştı ve ağzı açık kaldı. Gözlerini kaçıramadı, bunun yerine penisi her kalp atışında sertleşirken bakışlarını uzun süre orada tuttu. Ona duyduğu nefret, içinde olma isteği tarafından bastırılıyordu.

Eğer kendimi hemen yatıştırıp baskıyı dindirebilirim, sonra düşünebilirim...

Onu sahiplenmeyi hayal etmek başka bir şeydi, buna tanıklık etmek bambaşka. Kadının cinselliğine gömüldüğünü görünce, kendini tutamayıp inledi. "Anlamadığın şeylerle oyun oynuyorsun. Bütün kontrolümü kaybedeceğim. Seni sahiplendiğim kadar kolay öldürebilirim."

Sabine ona aldırış etmedi. "Orgazm olduğum zaman ne düşündüğümü görmek ister miydin?" Boşalınca kadar kendi parmaklarıyla pembe tenine dokunması düşüncesi...

Görüntü aniden değişerek Sabine'i dizleri üzerinde ve ayakta duran Rydstrom'un önünde gösterdi. Sabine onu ağzına alırken, Rydstrom da elini kadının saçlarına daldırıp onu kontrol ediyordu. Doruk noktasındayken kadının ağzına doğru hamle yaptı ve başını geriye attı. Sabine bunu mu hayal etmişti?

Sabine ağır adımlarla Rydstrom'un ve hâlâ oynayan illüzyonun önüne geçti. Rydstrom'un nefesi kesilmişti ve zaman yavaşlamış gibi geliyordu.

"Sabine?" Kadın, kendi türünün çağlar öncesinde de giydiği türde bir Sorceri elbisesi giymişti. Kraliçe tacına benzeyen, altın

ve gümüş işli bir başlık takmıştı. Örölmüş saçları başlığın altından dökölüyordu.

Simsiyah farla boyanmış gözleri, kehribar rengi gözlerinin ışıldamasına neden oluyordu ve dudakları kan kırmızıydı. Büstiyerinin metali göğüslerini yarım yamalak örtüyordu. Altında kısa bir etek ve bacaklarının yarısına kadar gelen altın iple örölmüş file çorapları vardı.

Rydstrom, Sorceri kadınlarının geleneksel giysisinin, akılları baştan alacak derecede erotik olduğunu düşünmüştü. Bunu doğru kadının üzerinde hiç görmemişti.

Şimdiye kadar. Rydstrom dişleri arasından bir küfür savurdu. *Ne kadar reddedersem edeyim...*

Türler arasında fiziksel açıdan en zayıflardan biri olmaları sebebiyle böyle giyindikleri düşünölüyordu. Pençeleri yoktu, bu yüzden taklidini yapıyorlardı. Yaralanmalara karşı savunmasızdılar, dolayısıyla başlarını ve gövdelerini metallerle koruyorlardı. Yüzlerindeki maskemsi boya daha güçlü rakiplerinin huzurunu kaçınıyordu.

Daha önce karşı konulamayacak kadar çekiciydi ama şimdi...

Sabine, Rystrom'un fantezilerini cisme büründürmüştü... illüzyonda onu kuvvetle emerken neredeyse iki büklüm olmuş bacakları sergileniyordu.

Benim. Sabine ağırdan alarak çevresinde döndü, böylece Rydstrom onu arkadan görebiliyordu. O eteğin altındaki kalçasına dikkatle bakarken, *tukendim,* diye düşündü.

"Birbirimizi tanımamız gerektiğine karar verdim," diye mırıldanan Sabine tekrar ona döndü. "Belki de sahip olduğum sevimli kişiliği görmediğin için benimle evlenmek konusunda gönölsüzsün." Arkasındaki illüzyonun kaybolmasını sağladı.

"Sevimli kişilik," diye aptalca tekrar etti Rydstrom. O, sızlayan erkekliğini soğuk çarşaflara sürtmemek için elinden geleni yaparken, kadın şimdi de konuşmak istiyordu.

"Merak ediyorum, iblis. Yatakta nelerden hoşlanırsın?"

Rydstrom hayatının büyük bölümünde bunu çözmeye çalışmıştı. Böyle giysilerden hoşlandığını biliyordu. Bu, o edepsiz kıyafetlerini çıkarmayı hayal ederek saatlerini geçirmesini sağlıyordu.

Karmaşık her parçayı çözmeye bilmecesi... alacağı zaman, bekleyiş... Sadece metal büstiyerinin üzerindeki düğümlemiş deri bağcıklar bile...

"İyi kızlardan, erdemli kadınlardan hoşlandığın söyleniyor."

Rydstrom içten içe kendini sarstıktan sonra, "Halkım için iyi bir kraliçe istiyorum," dedi.

"Oysa yatakta ihtiyacın olan o değil."

"Sen bunu nereden bileceksin ki?"

"Bu giysiler içinde gözlerinle vücudumu becerme ve çarşafını havalandırma şeklinden. Ne düşünüyorum biliyor musun? İçten içe hep edepsiz bir kadın istediğini. Kader bunu biliyordu, bu nedenle sana verildim. Bence, iffetli kadınları -özverili, sıkıcı, iffetli kadınları- sırf sana öyle öğretildiği için çekici buluyorsun."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Rydstrom. Seni yıllarca araştırdım, çok eski biyografilerini okudum. Ve son iki gün boyunca, ailenin geçmişi ve *senin* geçmişin hakkındaki bütün metinleri gözden geçirdim. Hakkında yazılanlarla, kişisel olarak benim bildiklerimi bağdaştırmaya çalışıyordum."

Rydstrom'un alnında ter damlacıkları oluştu. Ne kadarını öğrenmiş olabilirdi?

"Örneğin, ilk kadınına on üçüncü yaş gününde ve ikincisine de bir sonraki gün girişim yaptığını okudum. Bunun doğru olduğuna inanıyorum."

Öyleydi. Bir iblis prensi için kadınlara girişim yapmak çok önemliydi. Eşini bulmaya çalışırken sürekli birileriyle birlikte olmuşt

Hayatının ilk yüz yılında Rydstrom'un birlikte olduğu kadınların sayısı, takip eden on dört yüz yıl boyunca sahip olduklarından fazlaydı.

Sabine sözlerine devam etti. "Hepsi de senden büyüktü ve 'cinsel açıdan deneyimsiz' de denilebilecek 'hanımefendilerdi.' Yapmacık yapmacık sırtıyorlar mıydı? Seninle açık açık konuşmaktan çekiyorlar mıydı?" diye sorarken pençe uçlu parmağıyla erkekliğini işaret etti. "Peki, hepsi çok mu nazikti?"

Tüm bu soruların yanıtı evet. Rydstrom yumuşak hareketlerden nefret ederdi. Bir kadına uzun bir gece boyunca sahip olmak ve ertesi gün bunu hissetmek isterdi. Genç bir erkekken, bir arkadaşı son coşkulu fethinden sonra sırtında kalan pençe izlerini gösterirdi. Rydstrom ona fena halde imrenirdi.

"Birbiri ardına yabancılarla birlikte olmak garip olmalı. Bir sürüsüne sahip oldun. Ve böylesi bir baskıyla baş edebilmek için çok gençtin. Tekrar eden düş kırıklıklarıyla."

Rydstrom'un yatak arkadaşları hep huzursuzdular, her biri içten içe mührü kırıp onun eşi olmayı umut ediyordu. Seks, birbirini takip eden utandırıcı çiftleşmelere dönüşmüştü. "Saçını çektiğin için özür dilerim." "Siz yapınca sorun değil, hükümdarım."

Rydstrom diliyle dişi arasından, "Krallık için ne gerekiyorsa onu yaptım," dedi. Ağabeyi Nylson ve babaları, eşlerini komşu krallıklardan bulmuşlardı. "Kadınımı... bulabileceğimi ummak için nedenlerimiz vardı."

"Senin kadar özverili olacak iffetli bir ibliste," diye tiksinti dolu bir tonlamayla adamın bıraktığı boşluğu tamamladı. "Ve bunun yerine kraliçeni bin beş yüz yıl sonra bende buldun... yani hilekâr, dolandırıcı, kendi isteğiyle şiddete başvuran bir büyücüde."

"Henüz ne olacağını görmedik."

Sabine neşeli ve zafer dolu bir ifade takındı. "Yatağına çok kişi almışsın. Hepsini de memnun ettin mi?"

Yakınımdan bile geçmedim. Dürüstçe cevapladı. "Herhangi bir şikâyet almadım." Çünkü buna cüret etmezlerdi. Ve sorun da buydu. Tüm hayatı boyunca, kadınlar ona yataktaki bir kral gibi davranmışlardı. Ve her ne kadar bu durum kulağa hoş gelse de, Rydstrom'un içini soğutuyordu.

"Öte yandan daha önce bir Sorceri'yle hiç birlikte olmadın." Yanına oturdu. "Senin şu sıradan iblislerinden çok daha hoşgörüsüz olabiliriz."

"Sadece kendi türümle birlikte olduğumu mu sanıyorsun?" Öfke iblislerinin kraliçesinin en azından iblis soyundan olacağını düşündüğü için, öyleydi. Bir büyücüyle eşleştirileceğini asla düşünmemişti. *Hayır, bu kesin değil.* Kadının içinde oluncaya kadar kesin değildi.

Ne kadar reddedersem edeyim...

Kadın o metal pençe uçlarını karnının üzerinde gezdirince kasları gerildi. "Sen güçlü bir erkeksin, aynı zamanda bir kralsın. Eğer edepsiz ve itaatkâr olsaydım belki baştan çıkardın."

Asla. O hırslı, saldırgan ve bencilliğin sınırında bir kadın istiyordu. Bir ölümsüz olarak bile hayat boyu yetecek kadar özverili kadın görmüştü.

Sabine çarşafı çekti, ardından bir pençesini adamın erkekliği boyunca hafif ama biraz acıtacak şekilde sürükledi. Rydstrom'un gözleri kapandı.

"Yazık, çünkü itaatkâr biriyle olmayacaksın. Söz konusu olan benim."

Güzel. Benim kraliçem. Bunu inkâr edemem... O halde onu koru. Kendinden koruması gerekiyordu.

"Sabine, eğer dönüşürsem, bütün kontrolü kaybedeceğim. İş i içgüdülerim devralacak ve eğer içimdeki iblis isteklerine ve ihtiyaçlarına odaklanırsa, o zaman tanrılar yardımın olsun. İstedğin bu mu?"

"Güvendiğim şey bu."

“Nazik olmayacağım... Buna da güven.”

“Belki de nazik olmanı beklemiyordumdur, iblis. Belki de bir-birimize hayal edebileceğinden daha fazla uyum sağlarız.” Bir pençesiyle adamın çenesine hafifçe vurdu. “Bakalım doğru anlamış mıyım. Edepsiz kadınlarla sert seks yapmak için can atıyorsun ama itaatkâr birini istemiyorsun, öyle mi?”

“Lafları ağızıma tıkmayı kes.” Bunu ona açıklayamazdı, kendisi bile gerçekten anlamıyordu. Onun üstünde hüküm kurmak istemesine rağmen, onun uysal olması fikrinden nefret ediyordu. Kadının elinden geldiğince kendisine karşı mücadele etmesini istiyordu. Aralarındaki güç savaşı ve zekâ oyunlarının özlemini çekiyordu.

Ama eninde sonunda ona baskın gelmeyi bekliyordu. Onunla geçirdiği bir gecenin sonunda kadın, boşalmasını sağlaması için kulağına yumuşak sözlerle yalvardığında –veya yalvarırken sırtını tırmıkladığında– kazanmış olduğunu bilecekti.

Penisi nabız gibi atınca Sabine’in gözleri büyüdü. “Böyle bir tepki vermene sebep olacak ne düşünüyorsun?” Açık avuçlarını ona doğru kaldırdı. “İzin ver zihnine gireyim. Fantezilerini görmeme izin ver.”

“Bunu neden yapacakmışım ki?”

“En gizli arzularını görebilir ve onları birlikte seyredebiliriz. Zihnine girmeme izin verirsen en çılgın rüyalarının gerçekleşmesini sağlayabilirim.”

Eldivenli eliyle adamın erkekliğini tutunca, nefesinin ılık gibi çıkmasına neden oldu. “Hâlâ ikna olmadın mı? O zaman benden bir iyilik iste, makul bir iyilik ve zihnini açarsan ben de onu yaparım. Benden istediğin bir şey vardır herhalde, değil mi?”

11. Bölüm



“Bir iyilik mi?” Rydstrom gözlerini kısarak baktı, siyah gözbebekleri ara sıra o delici yeşil renkle yanıp sönüyordu.

“Evet.” *O gerçekten bugüne dek gördüğüm en güzel gözlere sahip.* “Sadece iste.” Böyle güçlü kuvvetli bir kralın istediği şeyler için pazarlık etmesi ne kadar acı verici olmalıydı.

“Bu ancak senin işine yarayabilir.”

Sabine avcunda zonklayan erkekliğini bırakınca Rydstrom inlemesini zor tutmuş gibi göründü. “Seni nasıl tatmin edeceğim, hatta daha da fazla baştan çıkaracağım konusunda daha net olabileceğim doğru.” *Ve sen de daha netleşeceksin. Çünkü ne istediğini bildiğini bile sanmıyorum.* “O halde iki şey iste.”

“Ne istersem isteyeyim bunlar aslında bana dezavantaj getirecek. Fantezilerimden fazlasını görebileceksin.”

“Rydstrom, zihninde ne olduğunu öğrenmek istesem, bir gerçeklik serumuyla seni kolayca uyuşturabilirim. Ayrıca bu zihin okuma değil. Bunu daha çok bir zihin keşfi olarak düşün. Ve bulduğum her şeyi göstereceğim.”

“Bu teklifi değerlendiriyor olsaydım, kelepçelerimin olmadığı bir yerde seninle bir gece geçirmek isterdim. Burada sen olmadığın zaman hücrenin içinde serbest olmak isterdim. Ve giyinik.”

"Peki, yalnız ve kelepçesiz bir haldeyken ya rahatlamak istersen?"
Saçının bir perçemi yine alınca düştü. "Yapmayacağıma söz veririm."

"Ve sen yemininden asla dönmezsin, değil mi?"

"Evet, Sabine. Dönmem."

"Pekâlâ, iblis." Avuçlarını ona doğru kaldırdı.

"Hayır! Ben..."

"Bunu kabul etmemi beklemiyor muydun? Ama ettim. Bir çekilme hissi duyacaksın. Rahatla. Bana bunun keyifsiz bir deneyim olmadığı söylendi. Zihninde olduğumu anlayacaksın."

Adamın zihninden çekmeye başladı.

"Hayır dedim!"

"Çok geç." Yan döndü ve avuçlarından birine doğru üfledi.
Rydstrom'un düşüncelerinden çizilmiş bir sahne duvara yansıdı...

Görüntüde serbest ve onunla birlikte bu odada olan Rydstrom kadının çoraplarını bacaklarından aşağı inanılmaz bir yavaşlıkla sıyrarak çıkarıyordu. Uzun eldivenlerini ağırdan alarak çıkarırken, Sabine gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Heyecan içinde ürpermemi görmek ister misin?"

Rydstrom hiçbir şey söylemeden, kadının büstiyerini sonra da tangasını sakın sakın çıkarmasını seyretti. Gerdanlığını bıraktı ama hayalinde bu daha çok bir yakaya benziyordu.

Görüntü titreşti ve değişerek Sabine'i yüzünü duvara dönmüş, bilekleri bağlanmış ve başının üzerindeki bir kancadan sallanır bir halde gösterdi. "Bağlı olmamı mı istiyorsun?"

Görüntüdeki kadın gerçek Rydstrom'a bakmak için gözlerini çevirdi. Rydstrom büyülenmiş gibi bakıyordu ama daha çok gördüğü şeyden şaşkına dönmüş gibiydi. Sanki buna benzer düşüncelerin keyfini sürmek için kendine gerçekten hiç fırsat vermemiş gibiydi.

Yatakta, penisi şimdiye dek hiç olmadığı kadar sertleşmişti ve kalçasını salladığında dimdik bir hale geldi.

Sabine görüntüde bağlarına karşı mücadele ederken, gerçekte bir kez daha onu eline aldı ve dibinden yukarı doğru okşadı. "Senden kaçmak mı *istiyorum*?" Rydstrom başını iki yana doğru sallayınca, "O halde ne?" diye sordu.

Sabine onu zevkle inletinceye kadar okşayacaktı ama adam konuşmadığı için durdu.

Rydstrom en sonunda patladı. "Seni saatlerce zevkin eşiğinde tutuyorum." Boynuzları dikleşiyor, terden kayganlaşan kasları gerilerek kabarıyor ve şöminenin ışığında parlıyordu. "Bana dokunmak için can atıyorsun ya da bir şekilde boşalmak için kendine dokunmak istiyorsun... Düşünebildiğin tek şey bu."

Fantezide ellerini kadının tüm vücudunda dolaştırdı, çıplak göğüslerini çimdikledi ve yoğurdu. Ardından bacaklarını iki yana doğru itti ve tangasını kalçasından aşağı çekerek bacaklarının etrafında gerili bıraktı. Bir parmağını arkasından kadınlığına doğru bastırınca, hem görüntüde hem de yatakta sıkıdığı dişlerinin arasından inledi.

Sabine mırıldanarak, "Demek benim iblisim böylesinden hoşlanıyor," dedi. Sabine içten içe gururunun okşandığını fark etti. Bir erkeğin bütün fantezileri; birden fazla kadın, erkek ve fetişler olabileceken onun hayalleri sadece *Sabine'in* üzerineydi. Sadece onun.

Sabine aynı zamanda bu sahneleri oldukça erotik bulmasına da şaşırmıştı. Düşmanı tarafından bağlanmış olma fikrinin onu çileden çıkarması gerekirdi... *uyarması* değil. Eskiden hep Sorceri erkeklerle birlikte olmuştu, yani bunlar Sabine'in kıymetli gücünü çalabilecek düşmanlardı. Onlara zafiyet göstermek tehlikeliydi ve kendini bırakmasıysa söz konusu bile değildi. Eğer ondan korkmuşlarsa -ki çoğu korkmuştu- Sabine fikirlerini değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Fantezisinde Rydstrom ondan korkmuyordu. Sanki ona salıpmış gibi davranıyordu ve bu da ilginç bir şekilde Sabine'i hevecanlandı

rıyordu. Onunla beraberken kendini bırakıp bırakmamak bir seçenek değildi. Rydstrom bunu talep edecekti.

Parmağını ağır ağır sürtmeye devam eden Rydstrom, diğer eliyle kadının başını aşağı doğru bastırıp ensesindeki saçları ileri itti, böylece dudaklarını oraya değdirebilecekti. Onu ne kadar çok istediğini mınıldandı ve hırıltıyla ne kadar güzel olduğunu söylerken yüzünü yüzüne sürtüyordu...

Sabine'in nefesi kesildi. "Şimdiye kadar bir kadını hiç bağladın mı?" Rydstrom cevap vermeyince, durdurmak için tehdit edercesine görüntünün titreşmesini sağladı.

Rydstrom haşınca, "Bağlamadım," dedi.

"Ama birini bağlamak istiyorsun, buna ihtiyacın var."

Rydstrom kelepçelerinde gerilerek boynuzlarını onun koluna sürttü. Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi haykırdı. "Seni, *tassia*."

Sesindeki *şehvet*... Sabine yutkundü ve yavaşça adamın yanına uzandı.

Görüntüsünde, Rydstrom onu kendine doğru döndürdü ve önünde çömeldi. Külötunu yırtıp attıktan sonra onu ağzına doğru açmak için bacaklarını omuzlarına attı.

"Fantezilerinde, önümde eğiliyor musun?"

Rydstrom dönerek kadının kulağına doğru gürlledi. "Bacakların titreyene kadar dilimi tadıyorsun."

Sahne bir kez daha değişip adamın bacaklarının arasını ağılıkla yaladığı ve emdiğini gösterince, Sabine soluğun kesildiğini belli etmemeye çalıştı. Rydstrom geri çekilerek ona doğru üfleyince inledi ve kalçasını arsızca salladı.

Oysa fantezide, Rydstrom hâlâ onun boşalmasına izin vermiyordu.

Buna daha fazla dayanamayan Sabine sahnenin kontrolünü eline aldı ve değiştirdi. Kendi görüntüsünde, kancaya bağlı ipi koparmayı başarıyor ve böylece Rydstrom'un boynuzlarını kavrayabiliyordu.

Yataktaki Rydstrom haykırdı ve kadının avcunun içine doğru sertçe bir hamle yaparak rahatlamak için sürtündü. Sabine her ne yapmışsa bu adamın arzularını ortaya çıkarmak için tam on ikiden vurmuştu.

"Gelmemi sağla, tassia!"

"Senin olmamı sağla, iblis. Karın olarak benden istediğin her şeyi yapacağım. En çılgın hayallerinin ötesinde, ihtiyacın olan zevki tattırmak için sana her şeyi vereceğim."

Büyücü diğer elini daldırıp testislerini tartarcasına kavrayınca, Rydstrom yeni bir ızdırapla inledi.

Krallık tehlikede. Ve o hâlâ tam olarak neden bu yaratığa sahip olamayacağını hatırlamaya çabalıyordu. *Benim. Azıcık tadına baksam...* "Bu şekilde hissetmemi sağlayabiliyorsan, seni çekici bulmamı sağlamak için bana bir iksir vermediğini nereden bileyim? Benim olduğunu düşünmem için beni kandırabilirsin."

Sabine onu bıraktı, dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra da yüzlerinin arasında birkaç santim kalana dek ileri doğru uzandı. "Gözlerimin içine bak, Rydstrom. Beni net gör. Onun ben olduğumu biliyorsun."

Tanrılar aşkına, sürmeli gözleri büyüleyiciydi ve kırmızı dudakları parlıyordu.

"Hâlâ senin olduğumu inkâr ediyor musun?"

"Bilememem... sana girişim yapmadan olmaz."

"Bu cevap, inkâr etmediğini söylemekten kurtulmanın mükemmel bir yolu." Bakışları adamın dudaklarına odaklandığında, kendi dudaklarını yaladı. "Şimdi seni öpeceğim. Ve eğer beni ısıtırsan, iblis, penisini kesip kargalara yediririm."

Burada net konuşmaktan kaçan bir kadın yoktu. O asla. "Siz yapınca sorun değil, hükümdarım," demezdi. Asla.

Fakat hemen ardından, sırf onu bir kez daha mahvetmek için, dudaklarını şefkatle öptü ve Rydstrom'un başı heyecanla dönünceye kadar yalayıp baştan çıkardı.

Ah, Tanrılar aşkına, o benim.

Sabine geri çekildiği zaman gözleri metalik mavi ışıldıyordu. "Düşünceni net bir şekilde duydum. Onun ben olduğumu biliyorsun. Uzun süredir beklediğin kişinin ben olduğumu kabul ettin."

Bir kez daha zihnini okumuştı. "Peki ya sen?" diye patladı. "Beni bekledin mi?"

Sabine'in ses tonu soğudu. "Krallığındaki etek giyen herkese çıldırma gibi girişim yaparken benim bakire olmamı mı bekliyorsun?"

"Benden önce kaç erkek vardı?"

"Beş yüz yaşındayım. Hayal gücünü kullan. Bu seni rahatsız eder mi? Diğer erkeklerin vücudumu okşaması, tadıma bakması ve içime girmesi fikri?" Rydstrom yara izi olan yanağındaki bir kasın attığını hissetti ve Sabine bunu gördü. "Ah, rahatsız eder demek!"

"Hemen boşalt beni."

Sabine onun sertliğini kavrayarak tekrar okşamaya başladı. "Sözleri söyle, iblis ve benden istediğin her şeyi yapayım. Evliliğimizin ilk gecesinde benimle kaç kez birlikte olmayı istersin? On kez mi? Deneyecek birçok pozisyon var."

Ağzından kaçırmak üzere olduğu yemini bastırmak için dişlerini gıcırdattı. Karşı koyma gücünü bastırmaya çalışan hisler adeta onu kahrediyordu. Fantezilerinin görüntüsünü inkâr edebilir miydi? Tatmin edilmemiş ihtiyaçları haftalardır, hatta onunla karşılaşmadan önce bile birikmiş bir haldeyken? Hava iyiden iyiye gerildi.

"Bir de fantezilerinde yatan fetişi..."

"Benim fetişim yok!"

"Bunu ya da beni neden inkâr ediyorsun? Buna hangi erkeğin karşı koyması beklenebilir ki?"

Rydstrom çenesini dikleştirerek parladı. “Ben karşı koyacağım. Diğerleri, daha büyük bir amaç uğruna kendi ihtiyaçlarını inkâr etmeme bel bağlıyor.”

“Nereye kadar? Kendi ihtiyaçlarını inkâr etmenin kime ne faydası var?”

“Bunu ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk ölürüm.”

“Peki ya seni öldürmeyeceğimi ve evcil hayvanım olarak tutacağımı söylesem?”

“Ölümü tercih ederim.”

“O halde, bunun umurunda bile olmayacağı kadar beni istemeni sağlamam gerekiyor.”

“Bu iyi hissettiriyor, Sabine,” dedi hırıltıyla. Kadın hünerle onu okşarken, Rydstrom nefes nefese kalmıştı. “Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor. Ama o kadar da iyi değil.”

Sabine’in gözleri kısıldı. Oda bir kez daha sallandı ve nereden estiği belli olmayan rüzgâr saçlarını uçurdu. “O halde bunu özlemeyeceksin, inatçı iblis. Senden *uzağa gittiği zaman*.”

Elini çekti ve yataktan kalktı. “Bunu her gece yapmaya devam edeceğim. Sen arzudan aklını yitirene kadar bunu yapacağım. Yenilmez bir iradeye sahip olabilirsin ama benimki ateşten dövüldü! Seninkini yerle bir etmem için yeterli olduğunu göreceksin.”

“Beni böyle bırakamazsın!” Bir kez daha en alçak, en acımasız intikam yeminlerini etti. Geçen her saniye ondan daha fazla nefret ediyordu. Kadın onu, erkekliği tohumla dolu, pençeleri avuçlarına batmış, acı içinde kıvranır bir halde terk edecekti. “Buraya gel ve beni boşalt!”

“Bu oyunları tekrar tekrar oynayabilirim, iblis. İşin aslı sanırım onlardan keyif alıyorum.”

Tannılar yardımcısı olsun, Rydstrom da aynen öyle keyit alabilirdi
Rolleri değiştirdiğim zaman.

12. Bölüm



“**H**âlâ bozulmamış görünüyorsun,” dedi Lanthe, Sabine’le
üst katta buluştuklarında.

Sabine bu kelimedenden nefret ediyordu. Bu kelimenin hiçbir zaman
erkekleri tanımlamak için kullanılmayışından nefret ediyordu. “Evet,
Lanthe, hâlâ *saf* bir haldeyim.”

“İkinci raunt o kadar iyi geçti demek.”

Sabine, genç bir kadın olduğundan beri ilk kez tam bir şaşkınlık
yaşıyordu. “Bunca zamanı bir amaç edinmek, güç kazanmak için bek-
ledim ve hayatım yüzyıllardır beklemede.” Hiçbir şey istemediğini,
hiçbir amacı olmadığını hatırladı. *Hiçbir şeyi pek önemsemem...* Artık
harekete geçme zamanıydı ama yapamıyordu. “Bana direneceğini
hiç düşünmedim.”

Ona yoğun bir şehvetle bakarken adamın yeşil gözlerinin nasıl
simsiyah yanıp söndüğünü hatırlayınca ürperdi. Ama yine de onu
reddetmişti. Sadece bir kadının bir erkeği davetini değil, kendi eşinin
davetini geri çevirmişti.

“Peki, ya ona ait değilsem? Ya kehanet yanlışsa?” Kâhinler ge-
nellikle hata yapmazlardı ama onların söylediklerini yorumlayanlar
yapardı. “Anlamıyorum. Kayda değer derecede çekicivim...”

“Ve alçak gönüllü.”

"Eğer söylenen şey doğruysa böbürlenme sayılmaz. Ve ona aidım ki bu da onun çantada keklik olduğu anlamına gelir. Ya da olması gerektiği." Türündekilerin çoğu tüm hayatları boyunca diğer yarılarını aramasına rağmen, Rydstrom öyle yapmamıştı. Tornin'i kaybedince, tacını geri almak onda bir takıntı haline gelmişti.

Artık onun yanındaki kadar baştan çıkmış hissetmediği için Sabine öğrendiği şeyleri düşündü. Onu gerçekten istediği gibi tatmin etmek için dizginleri ona vermek zorunda kalacaktı... ya da öyle görünecekti.

Sabine dışarıdan çok güçlüydü, daima rolünü oynamak zorundaydı ve asla herhangi bir zafiyet göstermezdi. Sırtüstü uzanıp bir erkeğe teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten merak ettiği zamanlar olmuştu.

Eğer o erkeğe güveniyorsa. Eğer o buna değerse. İblis asla güçlerimi çalmak peşinde olmayacaktır...

"Onun anlaşılması zor biri olduğunu biliyordum." Ama bu derecede olduğunu hiç tahmin etmemişti. "Aklı başında ve dürüst Kral'ın edepsiz bir yanı var." Ve bu yanını belli ki uzun zamandır inkâr ediyordu.

Lanthe'nin gözleri büyüdü. "Hadi söyle!"

"Tüm kontrolü elinde tutmak için can atıyor ama benim kontrolü ona vermemi de istemiyor. Bunu kazanmak istiyor."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

Öyleydi. Tanrılar aşkına, bu iblisin sıcaklığı bağımlılık yapıyordu...

"Onunla birlikteyken onu daha da çekici buldun mu?" Sabine kaşlarını çatınca Lanthe, "Hadi söyle bana... eğer bir başka yer ve zamanda ikiniz sıradan birileri olsaydınız, onunla tekrar görüşür müydün?" diye sordu.

Boynumu öpüyor ve güzel olduğumu söylüyor... "Bizim türümüzdekiler, iblislerin hayvanlardan daha iyi olmadığını düşünür."

"Sorduğum bu değildi."

"Ben... belki," diye homurdandı.

Lanthe'nin yüzü aydınlandı. "Ah, Sabine! Bu harika. Âşık olabilirsin..."

"Her zamanki aşk muhabbetin! Neye âşık olduğumu biliyor musun? Hayata. Ve aşk, yaşamayı zorlaştıran bir tür çılgınlık. Ayrıca bir başka zamanda ya da bir başka yerde de değiliz."

Sabine yine de geriye, zindana doğru baktı ve hafifçe... *bir şey* hissetti.

Geri dönünce Lanthe'nin gökyüzüne bakmakla meşgul olduğunu gördü.

"Düşüncelerine bir karat elmas veririm," dedi. "Thronos'u düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye haykırdı Lanthe.

"Onun, bu düzleme gelmenin bir yolunu bulacağından endişe ediyorsun. Ama *gelemez*, Lanthe. Ayrıca gelebilse bile, biz eskisi gibi korkak toy kızlar değiliz. Onu kendi bağırsaklarından asarsın."

Lanthe, "Evet, kendi bağırsakları," diye garip bir tonlamayla tekrar etti.

"Gidip senin filmlerden izlemeye ne dersin?"

Lanthe'nin bayağı kapsamlı bir film koleksiyonu vardı. Her ay odasından, bir Best Buy mağazasına portal açar ve İferi'lerini film bölümüne yollardı. "Bir korku filmi seyrederiz ve ne zaman bir sarışın takılıp düşse şarap içeriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi şevksiz bir şekilde.

"Harika olacak. Eğlenip kıyamet koparacağız."

Sabine ansızın ensesindeki tüylerin kabardığını hissetti. Harika. Lanthe'nin korktuğu başına gelmişti. Yukarı baktı ama herhangi bir Vrekener yoktu.

Bunun yerine, denizden esen rüzgârla yağmurluğu ve gür sarı-beva/ saçları uçuşan, siperin üstündeki Lothaire'i gördü. Pravus ordusundaki Kayıp vampirlerin komutanı onları seyrediyordu.

Lothaire, Sabine'in şimdiye kadar tanıdığı erkeklerin içinde anlaşılması en zor olanıydı. Pembe gözlerinde kan yok değildi ama tamamen kırmızı da değildi. Kayıp olarak kabul ediliyordu ama öte yandan onu uçurumun kenarına götürecek son birkaç cinayeti işlemekten kendini alıkoyuyordu.

Sabine ne zaman kendini görünmez yapıp kalenin etrafında dolaşsa, Lothaire'i, yüzünde şeytani ve inceleyici bir ifadeyle diğerlerini gözetlerken yakalardı.

Adamın, ona ve Lanthe'ye olan ilgisi hayra alamet değildi.

Lothaire meraklı bakışlarını çekmeden ortadan kayboldu.

Düşünceler gitgide kötüleşiyor...

Rydstrom boynundaki ağır metal boyunduruğa karşı gerildi.
Her geçen saat daha da kötüleşiyor.

Gecenin sonunda fantezilerinin görüntülenmesine rağmen büyücüye karşı koymuştu. Ancak acı dayanılmayacak kadar artmıştı. Penisi kadının içinde olmak için zonklıyor ve Rydstrom'un düşünmesini engelleyecek kadar sızlıyordu. *Net düşünemiyordu.*

Kaçmak zorundaydı. *Uyumlu davran. Sana istediğini yaptırması için seni baştan çıkardığını düşünmesini sağla.* Kadının başarabileceğinden korktuğu için, bu tehlikeli bir taktikti. Onu çok istiyordu ve ona sahip olmak için neredeyse her şeyi verirdi.

Fakat krallığından vazgeçemezdi.

Daha önce, Groot'un kılıcı karşılığında Aracı'yı vermesi için Cadeon'u ikna etmek üzere serbest kalmak için yanıp tutuşuyordu. Fakat artık Sabine'den öç almak istiyordu.

Serbest kaldığında ona yaptıklarını ödetmenin tüm yollarını hayal etti. Bacaklarının arasında olması için onu yalvartacaktı. Bağladığı zincirlerin içinde kıvrılırken yalvarmasını sağlayacaktı.

Sabine'in bu gece gösterdiği görüntüler onu çok şaşırtmıştı. Rydstrom onları açık ve net görünceye kadar, cinsel açıdan *tam olarak* neden hoşlandığını kendine bile itiraf etmezdi.

On üçüncü yaş gününden beri bütün varlığını yalnızca girişim için harcamış olduğunun farkına varıyordu. Birlikte olduğu her kadını seçerken çok dikkatli davranmıştı. Her cinsel birlikteliği, bir eş bulma araştırması olmuştu, sonunda o kadının eşi olmadığına hükmediyordu.

Rydstrom ardı ardına yaşadığı anlamsız ve sonuca varmayan gecelerde hayal kırıklığı ve bir deneyimi daha atlatmanın memnuniyetini yaşıyordu.

Sabine'le birlikteyken... onu günlerce altında tutmak istiyordu.

Ne kadar inkâr edersenem edeyim. Şimdiye dek hiçbir kadına, ona duyduğu açlığı hissetmemişti. Her ne kadar onunla bu buluşmaları arzularıyla çelişse de. Yatağa zincirlenmesi gereken kadındı, kendisi değil. Yine de bugüne kadar yaşadığı bütün gerçekliklerden daha ateşliydi.

Ve kısa süre sonra kadın onun gücüne teslim olacaktı. Sabine bir dahaki gelişinde onu serbest bırakacağına yemin etmişti. Artık onun yeteneklerine daha aşina olduğuna göre, yapacaklarını tahmin edebilir, ona dayanabilir ve kadını ele geçirebilirdi.

Kaleden kurtulur kurtulmaz, Sabine'i Tormin'i çevreleyen ormanın içine götürebilir ve orada bir süreliğine saklanabilirdi. Ancak Rydstrom kardeşinin yanına dönmek için bu düzlemden kaçmak zorunda kalacaktı.

Omort'un Rothkalina'nın dışına yapılan bütün ışınlanmalar izlediği gayet iyi bilinirdi. Ancak varlıklar uzun zamandır düzleme

girmediği gibi, Omort onların orayı terk etmeleriyle de pek ilgilenmemişti.

Rydstrom uzun süre önce, bütün krallığın içindeki en tehlikeli bölge olan Mezar Diyarı'ndaki kaçakçılık yapılan portallara dair söylentiler duymuştu. Eğer bir portala ulaşırlarsa kaçabilirlerdi. Omort'un kaynaktan uzakta zayıf olduğu söylenirdi ve büyük ihtimalle peşlerine kendisi düşmezdi. Rydstrom onun peşlerinden göndereceği herkesi kolayca alt edebilirdi.

Ancak Rydstrom ne zaman kaçış gecesini planlasa, fantezilerinin etkisi altına giren iradesinden korkuyordu. Çünkü o fantezilerde kendini Sabine'i ele geçirip kaçırırken görmüyordu.

Sabine'i yatağa attığını ve üstüne çıkıp bütün gücüyle becerdiğini görüyordu.

13. Bölüm



Sabine ertesi gece Rydstrom'a, "İblisim bana dargın," dedi. "Seni serbest bırakma sözümü tutmadığımda sinirleneceğini tahmin ettim." Sabine onu serbest bırakmak yerine, bileklerinin başının üzerinde kelepçelenmesi için emir vermişti.

Adamın öfkenin sınırında olduğunu görüyordu –çünkü gözleri artık yeşil değil, simsiyahtı– ama bu durum, çarşafın altından ereksiyonunun görünmesini önlemedi.

Adam onun yüzünden sertleşmiş olmalıydı, hüccresine merdivenlerden inerken bile uyarılmış olması Sabine'in vücudunun heyecanla ürpermesine neden oldu.

Rydstrom kelepçelerinde gerilerek göğsü çıplak bir halde yatarken, Sabine'in beğeni dolu bakışları kaslı kollarında ve geniş omuzlarında gezindi. Gözleri gövdesi ve karnı boyunca ilerleyen gergin kaslarının her birini takip ediyordu. Karnının altından başlayıp penisinin zonklamasından sürekli yükselen çarşafın ucuna kadar devam eden koyu tüylere bakarken Sabine'in nefesi kesildi.

İblis Kral gerçekten muhteşemdi.

"Bana yemin ettin, büyücü."

Sabine kendini içten içe sarstı. "Öyle mi?" diye neşeyle sordu. "Ama aslında benim gibi birine güvenilmeyeceğini bilmen gerekirdi. Kolay aldandığın için suç senin."

Adamın gözleri tehditkâr bir ifadeyle karardı. Köpek dişleri uyarırcasına sivrildi. Bulundukları durumda, adam nasıl olup da bu kadar tehlikeli görünebiliyordu? Sanki kontrol ondaymış gibi.

"Sözümü tutmayarak yaramazlık yaptım. Sanırım beni cezalandırman gerekiyor." Dudakları kıvrıldı. "Senin gibi bir erkek böyle şeylerden hoşlanmaz mı?"

Yatağın kenarına oturunca, Rydstrom zincirlerinde gerilerek yukarı doğru uzandı. "Seni cezalandıracağım, Sabine." Kadının kulağına doğru hırıltıyla konuştu. "Serbest kalınca yapacağım ilk şey seni dizlerime yatırmak olacak. Solgun tenin ateş gibi ısınıp zonklaymcaya kadar mükemmel kalçanı elimle kırbaçlayacağım. Seni yatağıma zincirleyeceğim ve sana yemin ederim ki, seni yalvartacağım."

"O halde kesinlikle seni serbest bırakmayacağım."

"Bunun bir yaran olmaz. Eninde sonunda kurtulacağım. Beni uyuşturdun. Sürekli olarak vücuduma işkence ettin. Beni isteğim dışında burada tuttun. Bunlar yüzünden cezalandırılacaksın. Ve hepsini ödeyeceksin."

"Seni serbest bırakamam, Rydstrom. Kaçmak için beni kullanmayı planladığını biliyorum. Bu akşam seni kaybetmek ve kaçırılmak niyetinde de değilim." Rydstrom dişlerini göstermeye devam edince, "Kaçmayı planlamadığını söyle ve seni bırakayım," dedi.

Adam yine gözleriyle meydan okuyarak baktı ama inkâr etmedi. Sabine sarsılmaz dürüstlüğünü bir zayıflık olarak görmek istemesine rağmen, adam zayıf görünmüyordu... Kontrollü görünüyordu. Erkeksi ve sert.

"Rydstrom, seni bağlamaktan ve kullanmaktan hoşlandığımı mu düşünüyorsun?" Rydstrom kaşlarını çatı. "Pekâlâ, birazcık hoşuma

gidiyor. Ama seninle normal bir şekilde sevişmeyi tercih ederdim. Ya da en azından fetişinin izin vereceği ölçüde."

"Benim bir *fetişim* yok!"

Sabine elini bir kez sallayarak zindanın, içeri rüzgârın girdiği, kırmızı ve siyah bayrakların dalgalandığı odası gibi görünmesini sağladı.

Rydstrom şaşkınlık içinde kaşlarını çatı. "Bu benim odam."

"Artık bizim. Senin odanda uyuyup seni bekliyordum."

Rydstrom gözlerini odadan alarak bakışlarını kadının vücudunda gezdirdi.

Sabine, giysilerinin daha da karmaşık olması dışında, dünkü gibi açık saçık giyinmişti. Altın ve gümüşten yapılmış büstiyeri göğüslerinin üzerinde daire şeklinde kıvrılıp düğümleniyor, boynuna doğru tırmanıyordu. Gözlerinin farı adeta siyah denecek kadar koyu bir mor tonundaydı.

"Yine beni gözleriyle yiyip bitiriyorsun. Her yerimi görmek ister misin?" diye sordu. Sabine. "Senin için soyunabilirim."

Rydstrom sanki kendini durduramıyormuş gibi başıyla kısa bir onaylama hareketi yaptı.

Sabine uzun eldivenlerini kollarından sıyırdı, sonra umursamaz bir tavırla arkasına doğru attı. Büstiyerini çıkarması uzun zaman aldı ve adamın gözleri iplerin düğümlerini çözen parmaklarına perçinlenmiş gibiydi. Her geçen saniye onu biraz daha heyecanlandırıyordu.

"Bu büstiyeri hoşlanacağımı düşündüğün için mi seçtin?" Güçlükle soluyordu.

"Evet, seni memnun etmek için."

Eteğini indirmeye başladığı sırada, Rydstrom hafin bir ses tonuyla emretti: "Daha yavaş, kadın." Gözleri yanıyordu ve aç bir ifadesi vardı. Kalçasını hafifçe oynattığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sabine eteğini ayak bileklerine doğru indirip ayağıyla itti ve siyah dantel tangasıyla ince uzun çoraplarını bıraktı.

“Şimdi şu,” diyen Rydstrom çenesini kadının külotuna doğru salladı. Sabine külotunu yavaşça indirerek ona müthiş bir heyecan yaşattı.

Tangasını zarif bir şekilde çıkarınca, Rydstrom dişlerini gıcırdatarak, “Orada dur,” dedi. Sabine’in üzerinde yalnızca başlığı, gerdanlığı ve çorabı kalmıştı. “Şimdi etrafında dön.”

Sabine bunu yaparken, “Bu bir kraliçenin vücudu değil de ne, Rydstrom? Hadi ama iblis. Benden hoşlandığını itiraf et,” dedi. Tekrar ona döndü. *Aç gözler, tehlikeli ifade.* Sabine’in her yanını bir ürperti sardı.

Nasıl *bir bakış* onu bu kadar uyarabiliyordu?

Gözlerini adamunkilerden ayırmadan ağır adımlarla ona doğru yürüdü. “Benimle işbirliği yaparsan, tuhaf bir şekilde erotik olan boynuzlarından ayak parmağına kadar vücudunun her yerini öpmek niyetindeyim.” Beline oturduğu adam iki büklüm olunca boynuzlarından tutarak onu durdurdu. “Bu işbirliği değil, sevgilim.” Uzandı ve yüzünü adamın boynuzlarından birinin pürüzsüz yüzeyine sürttü.

Rydstrom inleyerek, kadının göğüs uçlarına burnunu sürtmek için yüzünü çevirdi. Şişkin göğüs ucunu dişlerinin arasına aldığı anda Sabine bir an telaşlandı. Adam onu ısırabilirdi...

Bunun yerine dilini döndüre döndüre göğüs ucunu emerek Sabine’in inlemesine neden oldu. Sabine onu ödüllendirmek için dudaklarını boynuzlarında gezdirdi. Devasa bedeni altında sarsılıyor, zincirleri yerinden oynatıyordu.

Rydstrom göğüslerine karşı inleyince, Sabine’in gözkapakları ağırlaştı. Odayı aydınlatmaya başlayan ateş, adamın göğsünün ucunu her hararetili yalayışıyla canlanıyordu.

Sabine cılız bir gülümsemeyle alevlerin yanmasına izin verdi.

Sabine geri çekildi, ardından ağzını adamın kulağına değdirdi. "İblis, sana iyi bir sevgili olurdum." Zarif ellerinden biri adamın göğsünde dolaşıyordu. "Sana her şeyi verirdim."

O anda Rydstrom'un bundan hiç şüphesi yoktu. "Seni anlamıyorum. Buraya son geldiğinde, savaşa gidiyor gibi serttin. Şimdiyse..."

Dokunuşları artık kişiliksiz değildi. Kendi kadınının ona dokunmasını hayal ettiği gibi... şefkatli ve arzuluydu.

"Sana ait olduğumu hâlâ inkâr ediyor musun?" Sesinde hafif bir gerginlik vardı.

"Artık inkâr etmiyorum." Rydstrom gözlerini kırıştırdı ve görüşünü netleştirmek için başını salladı. "Sabine, alevler..."

"Bu sadece bir illüzyon, iblis." Kulağına doğru fısıldadı. "Bilinçsiz oluyor. Aşırı derecede uyarıldığında alevler oluşuyor."

Aşırı derecede uyarıldığında mı? Ve ateş büyüyordu. Rydstrom onun da kendisine ihtiyacı olduğunu kavrayınca, tatmin etme içgüdüsü harekete geçti.

Bu cazibe o kadar güçlüydü ki Sabine sihir kullanıyormuş gibiydi. Ateş, teninin yumuşaklığı... "Bir tür büyü yapıyorsun."

"Büyü yok. Sadece seni arzuluyorum."

Sözlerini fısıltıyla yatıştırıncasına söylemesine rağmen, Rydstrom gittikçe çıldırıyor ve iblis şekline bürünmeye başlıyordu.

"Senin olduğumu kabul et. Bana sahip çık." Adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve sanki son gelişmiş gibi ona şefkatli, gönül alıcı bir öpücük verdi. Sabine onu bu şekilde öpünce, Rydstrom'un bütün savunması eriyip gitti.

Sabine öpmeyi keser kesmez dudaklarını adamın göğsünde boylu boyunca gezdirdi, pırıl pırıl parlayan saçları Rydstrom'un tenini süpürüyordu. Göğüsleri sallanıyor, sert göğüs uçları ona bakıyordu. Sabine keşfeden ıslak öpücüklerle ve ipeksi elleriyle

vücudunun her yerinde geziniyordu. Aşağıya doğru inerken gideceği nokta belliydi.

Yumuşacık yüzünü erkekliğine sürtünce, Rydstrom'un başı geriye düştü. Bir saniye sonra başını kaldırdı.

"Tipik erkek," diye mırıldanan Sabine, "seyretmek istiyor. Peki, bunu seyret..." dedi. Penisinin başını okşadı ve Rydstrom haykırana kadar yaladı.

"İblis, çok lezzetlisin..."

Rydstrom ona inanmaz gözlerle baktı. "*Tassia*, dudaklarının arasında alıp em."

Elleri sertliğini kavrarken, dudakları sıkıca üstüne kapandı. O bölgenin çevresinde inleyerek penisi boyunca titreşim dalgası yaydı.

"İyice ağzına al!"

Sabine adamın dediğini yaptı ve ona zevk vermek için bir yandan avcuyla ovarken bir yandan da emdi. Sabine'in kendi cinselliğiyle oynadığını gören Rydstrom'un göğsünden çaresiz bir inilti koptu. Özverili değil, kendi zevkini de düşünen hırslı bir kadın... *Güzel*.

"Bundan... hoşlandın mı? İslandın mı?"

Sabine cevap olarak kendini okşadığı elini, adamın ağzına doğru götürdü. Kadının kendini tatmasını beklediğini fark edince, penisi sıçradı ve Rydstrom alelacele uzandı. Kadının kaygan parmağını emerken hazla hırladı, tohumları birikmişti.

Gece gitgide bulanıklaşmaya başladı. Rydstrom bir kadınla beraberken hiç olmadığı kadar iblis halini alıyordu. Ona sahip olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Sırtı geriye doğru eğildiği için kadının parmağını bıraktı. *Çok yakın*.

Sabine tırnaklarını gövdesine gömerek teslim olmuş bir şekilde vücudunu işaretleyerek Rydstrom'u çılgına çevirdi. "Sana... sahip olmak zorundayım!" Bilekleri arkasında bağlı ve kolları arkaya doğru gerilmiş bir halde kadının dudaklarına doğru çılgın bir hamle yaptı.

Sabine durup geri çekildi.

"Hayır!" diye haykırdı Rydstrom.

Kopkoyu boyanmış ve metalik ışıltılar saçan gözleriyle bakarak Rydstrom'un ıslak penisini kavradı. Kesik nefesleri arasında konuştu. "Bana yemin et, iblis. Gözlerinin yuvalarından fırlamasını sağlayacağım."

Zonklayan acı o kadar fazlaydı ki... Rydstrom'u yemin etmesi için kışkırtıyordu.

"Rydstrom, bunu istiyorum. Benim de sana ihtiyacım olduğunu hiç düşünmedin mi?"

Bana ihtiyacı mı var? "Sabine..." Ana kuleden gelen bir çığlık sesini duyunca duraksadı. "Neydi o?"

"Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey..."

Birisi hücrenin kapısını yumrukladı.

"Aldırma, iblis," dedi Sabine. "Bana ne diyecektin?"

"Abie!" diye hemen dışarıdan bir kadın sesleniyordu. "Çabuk!"

Sabine öfkeyle sert bir ses çıkardı, sonra da alnını adamın penisine dayayarak karnına doğru bastırdı.

Rydstrom zar zor konuştu. "Bitir şunu, Sabine. Bunu bitirmen gerek!"

Sabine kendini yukarı doğru kaydırıp başını göğsüne dayayarak üzerine uzandı. Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken Sabine titriyor, Rydstrom ise sarsılıyordu.

Adam azap içinde olmasına rağmen, Sabine onun yanında kendini müthiş iyi hissediyordu.

Benim. Rydstrom kollarını ona sarmak, sımsıkı sarılmak ve onu yanında tutmak istiyordu.

"Bırak gireyim!" diye seslendi kadın. "Kapıyı açana kadar gitmeyeceğim."

Sabine içini çekti, ardından adamın göğsüne bir öpücük kondurdu. "Kalbin çok güçlü," diye mırıldandı etkilenmiş bir ses tonuyla. Başını kaldırıncı adamın gözlerine baktı. "İkimiz için de atıp atmayacağını merak ediyorum."

Rydstrom dişlerinin arasından, "Benimle beraberken hep böyle olsan kalbim senin olurdu," dedi."

Sabine'in dudakları aralandı. Kalenin ana bölümünden bir bağırtı daha duyuldu.

"Abie, dışarı çıkmazsan, hücrenin içine bir portal açacağım."

Sabine bakışlarını uzaklaştırıp sonra tekrar ona baktığında, Rydstrom gözlerinde daha önce görmediği bir şey gördü. Kısacık bir anlığına Sabine... korkmuş göründü. Alevler hemen söndü.

Rydstrom buradaki varlıkların ne kadar ölümcül olduklarını biliyordu. Sabine için duyduğu telaş arzusunu dindirmişti. *Benim kadımm*. İçgüdülerini onu koruması için zorluyordu. Ama Sabine zaten buradaki en ölümcül varlıklardan biriydi... Rydstrom'un bunu unutmaması gerekiyordu.

İçgüdüleriyle mantığı şimdiye kadar hiç böyle savaş içinde olmamıştı. İçi parçalanıyordu ve çelişki içindeydi. "Tehlikede misin?"

"Evet dersem ne yapardın?" Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Güvenliğimi sağlar mıydın?"

Rydstrom, "Evet," diye cevap verdi hiç duraksamadan. "Beni serbest bırak, Sabine ve seni hayatımla koruyayım."

"Neden? Sırf senin kadınıym diye mi?"

"Seni korumak için doğdum."

"Gitmek zorundayım."

"O zaman öp beni," dedi. Kelimeler düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Sabine adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve uzanıp onu öptü... Farklı bir şekilde. Rydstrom gözlerini yavaşça açtığı anda onunkilerin

kapalı ve kaşlarının çatık olduğunu gördü. Sanki kendini öpüşmenin büyüsünde kaybetmek ister gibiydi.

Rydstrom kısa bir süre gerçekten kayboluyormuşçasına gözlerini kapattı. Kendini, dudaklarının üzerinde titreyen dudaklarda, kadınının ona ihtiyaç duyusunun hissettirdiği doğrulukta kaybetti.

14. Bölüm



Tam yemin etmek üzereydi, Lanthe!" Sabine, Rydstrom'dan o kadar etkilenmişti ki güç bela giyinebildi. "Yani eğer kıyamet kopmuyorsa..."

"Evet, biraz öyle oldu. Bir tür saldırı altındayız."

"Aniden çıkan bir şey mi yoksa her zamanki saldırılardan mı?"

Lanthe cevap verdi. "Tam şu saniye olan bir şey yok. Elbette zindana geldiğimden bu yana bir şeyler değişmiş olabilir. Fakat Omort seni çağırıyor. Ben de seni bulmak için onun gelmesini isteyeceğini düşündüm."

Sabine Inferi'lerinden birine döndü. "Sen. Buraya gel." İblise hücrede serbest hareket edebileceği ve giyinik olabileceği konusunda söz vermişti. Ve şu anda ona bir pantolon ve hücresinde sınırlı bir özgürlük verecek kadar kendini suçlu hissediyordu.

Hizmetçi talimatlarını yerine getirmek için koştuğunda, Sabine'le Lanthe de hızla saray salonuna gittiler.

"Gözlerin hâlâ ışıltıyor, Abie. Omort'u görmeden önce gizlemek isteyebilirsiniz."

Sabine yüzüne yeni bir illüzyon yaptı. "Rydstrom'la . . . gavat iyiydi. Beklenmedik bir şekilde." *Gözleri gece gibi olan ve sanda Sabine'den başkası yokmuş gibi bakan bir iblis sergili.*

“Ona âşık mı oluyorsun?”

“Bundan daha lanetli bir ilişki olabilir mi? Buna kafa yormak bile çok saçma.” *Boğuk sesi... Pürüzsüz teninin tadı...* “O sadece... çok iyi.”

“Sanırım bu da senin aklını çeliyor,” dedi Lanthe. “O senin kadar güçlü bir erkek ve alt edemeyeceğin biri.”

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Sen burada neler olup bittiğini anlattıktan sonra mesela?”

“Pravus devriyeleri artan sayıda ve şiddetteki küçük isyan raporlarıyla geri dönüyor. Hatta bazı öfke iblisleri devriyelere saldırmış bile.”

“Daha önce buna hiç cesaret etmezlerdi.”

“Krallarının elimizde olduğunu biliyorlar. Ayrıca Cadeon’un kılıcı araştırma işini üstlendiğini bildikleri de ortada. Tıpkı dediğin gibi, bu bir seferberlik sebebi haline geldi.”

“Başka bir şey var mı?”

“Kesinlikle! Aynı zamanda Omort’un, yalnızca bir kâhin olmayıp gelmiş geçmiş en güçlü olanını yakalamak için dört ateş iblisi gönderdiğini duydum.”

Sabine, “Nix,” dedi.

Daima Bilen Nix veya Zırdeli Nix diye hitap edilen meşhur Valkyrie kâhininin üç bin yıl yaşında ve tam bir kaçık olduğu söylenirdi.

Ancak isteğiyle bahşederse, geleceğe dair söyledikleri her zaman doğru çıkardı.

“Görünüşe göre ateş iblislerini sürekli atlatıyor,” dedi Lanthe. “Ah! Az kalsın unutuyordum, vampirlerin Tornin’i almak için kalenin dışındaki ormanda toplandığını duyduk.”

“Lothaire’inkiler mi?” Adam bir tür ihanet peşinde olduğu için mi herkesi inceliyordu?

“Öyle olduğunu sanmıyoruz. Anlaşma tableti hâlâ yerinde duruyor.”

Saray salonunun iki kanatlı devasa kapısına geldikleri zaman kıs kıs gülen bir grup, kardeşlerin yanından geçerek içeri girdi. "Lanet olsun, ne oluyor?"

"İblisi ayartmadığını biliyorlar."

Sabine'in yüzü asıldı. "Anlaşma tableti." Hâlâ bakire olduğunun gerçek kanıtı tüm dünyanın görüşüne açıktı.

Artık herkes tabletin kırılmasını bekleyecekti. Onu bekâretinden vazgeçiremeyen Sorceri erkekler, bekâretini onun için sakladığı farz edilen kişiye bile açılmadığını düşünerek eğleneceklerdi.

"Bahisler açıldı," diye homurdandı Lanthe.

"Bahisler. Bahis oranları ne?"

"Öğrenmek istemezsin. Ama hedefine ulaşırsan bir para basmış kadar olursun."

Kaledeki herkes onun güç elde etme çabasında kaybettiğini biliyordu. Ve saray salonuna -iftiranın ve ihanetin acımasız ormanına- girmek üzereydi. Bu yalnızca egosuna zarar vermeyecekti, aynı zamanda güce tapan Pravus'un içindeki itibarını kaybederse hayatı tehlikeye girebilirdi.

Sabine başka gülüşmeler de duydu. Hettiah ve onun beş para etmez Sorceri arkadaş topluluğu salona girerken kardeşlerin yanlarından geçtiler. Alaycı bakışları Sabine'in saldırmak zorunda kalacağını anlamasını kolaylaştırdı.

İtibar kaybetmek, hayatını kaybetmektir. Bu onun dünyasıydı. Bunca zamandır hayatta kalma mücadelesini tam bir şey elde etmek üzereyken öldürülsün diye vermemişti. "Eğer meydan okuyan olursa savaşmak zorunda kalacağım."

O ve Lanthe'nin savaş büyüü olmamasına rağmen ikisi de kavgacıydı ve iyi kılıç kullanmaya başlamışlardı. Sabine çarpışmada onları görünmez yapmak için illüzyonlarını kullanır ve alanda rahatça koşarak neşeyle kafa kesmelerini sağlardı.

Bu pek cesurca değildi ama öte yandan sadece aptallar yaşam konusunda cesurluk yapardı.

"Yapmak zorunda kalacağımı biliyorum," dedi Lanthé usulca. "Ve ben orada seninle olamayacağım."

"Hey, endişelenme." Sabine eldivenlerini kaldırdı. "Pençelerimi biledim." Metali tıklattı ve kulağa hoş gelen bir tını çıktı...

Lothaire birden önlerine ışınlandı ve iri cüssesiyle onlara tepeden baktı.

Sabine adamın kâbuslarını görüntülemeye hazır bir vaziyette, ellerini ona doğru kaldırdı. "Arkadaşlarının bir ziyaret planladıklarını duydum."

"Sen beni delirtmeden ışınlanıp giderim, büyücü," derken kelimeleri ağır bir aksanla ağzından dökülüyordu. Bazıları, onun Daçya'dan geldiğini ve gerçek bir Transilvanyalı olduğunu söylerdi.

Sabine'in dudakları gerilse de ellerini indirdi. Lothaire onu tehdit etmemişti ve ona saldırmaması gerekiyordu. Teknik olarak o Yeni Pravus'un bir parçasıydı. Beyin takımından biriydi. Kanının içinde durduğu tablet doğu duvarında asılıydı.

Lothaire, "Sadece netleştirmek için söylüyorum, arkadaşlarım falan yok. Askerlerimse aşağıdaki avluda," dedi.

"O halde ormanda pusuya yatanlar kim?" diye sordu Sabine.

"Eski vampir Kral öldüğü için Yağmacılar'dan dağılan gruplardan bazıları. Casuslarım, yarın gece saldıracaklarını bildirdiler."

Tornin'in önlemleri –aslında büyülu hendeği– yerli yerindeydi, bu yüzden vampirler direkt içeri ışınlanamayacaklardı. En azından, *uzunca bir süreliğine*. "Ne istiyorlar?"

"Kaynağı."

Ruhların Kaynağı. Ordular her zaman onu ele geçirmek istemişlerdi çünkü İrfan'daki her grubun orayı kuşatmak konusunda bir efsanesi vardı.

Lykae'ler, kurtadama dönüşmelerine eşlik eden deliliği iyileştirdiğine inanırlardı. Vampirler, gün ışığında dolaşmalarını ve olası gelinleri için insan kadınlarını vampirlere dönüştürmelerini sağladığına inanırlardı. Cadılar Evi, onların beş grubunun tüm yeteneklerini verdiğiğine inanırlardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, Sabine onun işe yaradığını bilmiyordu. Hatta Omort bile bilmediğine yemin etmişti. Tek bildikleri, kaynağın gücünün akıl almaz olacağı ve kilidinin sadece Sabine'in oğlu tarafından açılacağıydı.

"Vampirlere kim önderlik ediyor?" diye sordu Lanthé.

"Gerçek bir önderleri yok çünkü benim gibi halktan birini kabul etmiyorlar."

Yağmacılar, sadece kraliyet soyundan birinin peşinden gitmeleriyle ünlüydüler. "Ama Pravus'a katılanlara önderlik ediyorsun."

"Onlara kaynağın eski Yağmacı Kralı'nı dirilteceğini söylemiş olabilirim. Pravus kazanır kazanmaz."

Hilekâr vampir. Sabine'in gözünde biraz daha yükselmişti. "Peki, ya Kristoff?" Kristoff eski Kral'ın yeğeniydi ve her ne kadar yaşayanların kanını içmese de, kraliyet soyundan gelen biri olarak asıl yönetici o olmalıydı.

Lothaire başını iki yana salladı. "Kanunlarına uymalarını sağlayacağını biliyorlar. O kadar uzun süredir kanunsuz yaşadılar ki, öyle kolay kolay dize gelmeyeceklerdir. Ayrıca insan etinin tadından hoşlanıyorlar." Köpek dişlerini mi yalamıştı? "Bu toplananlar ordunun sadece bir kısmı. Sonraki iki gece daha fazlası gelecek. Onların çoğu, kudretli iblis Kral'la çağlar önce yaptıkları savaşlardan bu toprakları biliyorlar."

Rydstrom'un korkunç siyah miğferiyle Yağmacılar'ı yenerek Tornin'in dışına sürdüğüne dair hikâyeleri herkes bilirdi. Onun yaptığı savaşlar efsaneviydi. "Gitmeleri için onları ikna edebileceğimi düşünen biri var."

"Biri mi?"

"Sabine!" Omort içeriden bağınyordu. Gözlerinde bir ifade yoktu ama Sabine'i kapıda görünce canlanmış gibiydi. Ardından Sabine'in yanında olan Lanthe'yi gördü. "Çabuk git, Melanthe!" diye emretti. "Kulene dön."

Sıvışırken, "*Bir gün gelecek...*" dedi Lanthe telepati yoluyla. "*Bol şans.*"

Sabine ağır adımlarla içeri, tahta doğru yürürken, bütün gözler üzerindeydi. Sabine Lothaire'den ayrıldığında diğerleri gizli bir anlaşma yapmalarından şüphe etmesin diye adam mırıldanarak, "Elbette, büyücü," dedi.

Sabine kürsüye ulaşınca, Omort zehir yüzüğüyle oynuyordu. Sabine morsus panzehiri için her şeyi verirdi. Her zehir kendine hastı ve Omort'un ki Yeraltındaki Kocakarı tarafından hazırlandığı için, Sabine'i iyileştirebilecek tek kişi oydu.

Ancak Kocakarı panzehiri asla bir başkasına vermemek için anlaşma yapmıştı...

"Yüce Cadeon kılıcın izini sürmeye devam ediyor," dedi Omort.

Sabine becerbildiğince yatıştırıcı bir tonlamayla, "Evet, kardeşim. Ama Aracı'yı bulması yıllarını alabilir," dedi.

"Cadeon onu çoktan ele geçirmiş!"

Sabine'in dudakları aralandı. "Aracı'nın Groot'a götürüldüğünü mü söylüyorsun?" Onun gibi bir adam söz konusu olunca, o kadın gerçekten kötücü bir yaratığa hamile kalacaktı. Dünya Omort'un bir benzerine karşı koyamazdı. "Kadını öldürmeleri için ateş iblislerini gönder," dedi Sabine soğukkanlılıkla.

"Göndermediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırın Omort'un alt dudağı tükürük kaplanmıştı. Sabine adamdan tiksiniyordu. Daha önce Rydstrom, onun kendisini terk edeceğini fark edince, acı çeker gibi derin bir nefes almıştı. Ardından kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Kim daha güçlüydü? Zincirlediği sessiz iblis mi, yoksa dünyayı

mahvedebilen ama bir kalenin içinde bile düzen oturtamayan deli bir büyücü mü?

Omort bir kadehi kaptı ve duvara fırlattı. "O iblisler sürekli bizi başarısızlığa uğrattıyor."

"Bir şey düşüneceğiz," dedi Sabine. "Gerekirse kadının peşine ben düşeceğim. Ve ben seni asla başarısızlığa uğratmam."

"Beni şu anda başarısızlığa uğrattıyorsun! İblisin hücreğine kaç defa gittin!" Yumruğunu tahtın koluna vurdu. "Günlerdir bir gelişme bekliyorum. Neden iblisin bunu yapmasını sağlayamıyorsun?"

"Görevim için bir zaman kısıtlaması var mıydı?"

Hettiah, "Gidip konuşmaktan başka bir şey yapmadığımı duyduk," dedi.

Bir defa! "Hayvanın yine zırlama sesleri çıkarmaya başladı, Omort. Kapat şunun çenesini!"

"Kendini bu davaya adadığını düşünmüyorum!" diye parladı Omort. "Belki de seni ıslah etmek için sana morsus vermemeliyim."

Sabine'in gözleri kısıldı. Oda sarsılır gibi oldu. "Beni sürekli bununla tehdit ediyorsun ve sonucundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Sen nasıl cüret..."

Kürsünün önüne, tam Sabine'in yanına dört ateş iblisi ısınlandı. Herkes şaşkınlık içinde sessizliğe büründü.

İblisler dayak yemişti, kan içindeydiler *ve elleri yoktu*. Birinin gömleğinin koluna, üzerinde siyah balmumuyla N harfi mühürlenmiş bir not iğnelenmişti.

Nix. Valkyrie onları elleri kesilmiş -ve güçleri yok edilmiş- bir halde geri göndermişti.

Omort hızla merdivenlerden inerek yanlarına gitti, notu yırtarak açtı. Okurken alnındaki bir damar şişti. "Fahişe! Gazabımı göreceksin ve ondan korkmayı öğrenecek!" diye haykırmaya mektubu buruşturup

fırlattı. "Onun peşinden kendim gideceğim!" Omort o anda ellerini havaya kaldırdı ve dört iblisi de küle çevirdi.

Sabine kömürleşmiş kalıntıların çevresinden dolaşarak notu aldı ve kâğıdı düzleştirip okudu:

Sevgili ödleğ tavşan,

*Elinden gelen bu mu? Neden kadın külotunu giyip benimle
yüzleşmeye kendin gelmiyorsun? Tabii eğer Nixanator'un Omort'un
küçük kıçına şaplak atmasından korkmuyorsan.*

*Bu arada, ordumuzdaki en saygın liderlerden birini ele geçir-
din. Onu geri isteyeceğiz. Nasıl olsa Sabine onu alt edemeyecek.*

Tüm gücüyle,

Daima Bilen ve Eşi Benzeri Olmayan Kâhin,

Yeni Vertas Ordusu'nun Komutanı.

Sabine şaşkınlıkla ıslık çalar gibi nefesini üfledi. Valkyrie'ler gerçekten delirmişti.

Ardından kaşlarını çattı. *Onu alt edememek mi?* Bir zaman kısıtlaması var mıydı sahiden? Stile puan filan mı veriliyordu?

Peki, bu Vertas Ordusu neydi? Sabine, Nix'in grupları -Lykæ'leri, Çilekeşleri, soylu perileri, Cadılar Evi'ni, İblis soyundan bazı grupları ve daha birçoğunu- bir araya getirdiğine dair söylentiler duymuştu. Bunların hepsi ittifak mı yapmışlardı?

Belki de bu mektubu Omort'u bir tuzağın içine çekmek için kullanıyorlardı. Sabine diğer tarafta büyüğü hapishanelerin olduğunu ve kaçmanın imkânsız olduğu adalar bulunduğunu biliyordu. Ölümsüz kişiyi onlar ele geçirebilir miydi?

Gözlerini yazıya dikmiş olan Sabine'in aklında bin bir düşünce dolaşıyordu.

“Bana öfke iblisini getirin!” diye emretti Omort. “Rydstrom’un kollarını Valkyrie’ye göndereceğim!”

“Hayır!” diye haykıran Sabine’in yüreği ağzına gelmişti. Omort onu doğrayacaktı. Rydstrom organlarını tekrar oluşturdu ama acısı... “Göndermeyeceksin...”

Yüzünde ani bir yumruk patladı ve ağzından akan kan mermer zemine saçıldı.

Ona *Hettiah* mı saldırmıştı? Çok iyi bildiği o soğuk ve katıksız öfke Sabine’in içini kapladı. Ardından yalnızca şiddetle yatışabilen mide bulantısı ve safra geldi. *Kendini koru, hayatta kal.*

Gözünü kırmızı bir sis kapladı ve Hettiah’ın arkadaşları etrafını sararken Sabine daha fazla kan tükürdü.

15. Bölüm



Rydstrom kendinden iğreniyordu. Bir oral seksle bütün süngülerini indirmişti. Tamam, şimdiye kadarkilerin en iyisiydi ama yine de...

Başını salladı. Bu sadece kadının ona *ne* yaptığı değil, *nasıl* yaptığıydı. O, Rydstrom'un bugüne dek hayal ettiği her şeye sahipti. Ve oda alev alev yanmaya başlayıp hissettiğinin yoğunluğunu görmesini sağlayınca...

Hangi erkek ona sahip olmak için her şeyi yapmaya kalkışmazdı ki?

Çok yakındı... Neredeyse pes ediyordu. Eğer Rydstrom bu konuda iradesine yenilirse, kadını hamile bırakabilirdi. Ve kadın onu öldürmeden önce kaçamazsa?

Çocuğu o ve Omort tarafından büyütölüp bir piyon gibi kullanılırdı. Onlar, bir iblis çocuğunun ihtiyaçlarından anlayamazdı. Sanki umurlarında olacakmış gibi. Kendi çocuğunu, onların vaat ettiği yeryüzündeki cehenneme asla maruz bırakmayacaktı.

Sabine, Rydstrom'un vermeyeceği bir yemin istiyordu.

Bir iblis kralı evlenmek için önce eşini sahiplenir ve yemin ederdi. "*Seni korumak ve geçindirme şerefini üstleniyorum. Sen benim sin...* dokunmak, korumak ve sevmek üzere benim eşimsin. Yönetimde benim

yanında olacaksın ve hanedanımızı yaratacaksın. Sahiplenişimi kabul et, şimdi ve sonsuza dek her şey böyle olsun."

Kadını onu kabul ederse sonsuza dek evlenmiş olurlardı. Ancak Rydstrom böyle bir baskı altında hayatını bir başkasına sunamazdı. Hazır olduğu zaman bunu yapacaktı.

Ve Sabine buna değdiği zaman.

Ayak sesleri duydu, Sabine'e ait değillerdi. Uşaklar çoktan gelmiş ve onu serbest bırakıp giydirmişlerdi...

Beş vampirden oluşan bir koruma grubu hücresinin içinde cismleştirdi. Biri Kadim Düşman, Lothaire'di. Bir Yağmacı komutanıydı ama Rydstrom onun birlikleriyle hiç karşılaşmamıştı.

Rydstrom köpek dişlerini göstererek hırladı. "Ne istiyorsunuz..."

Hepsi tek vücut halinde saldırdılar. Rydstrom ne kadar sert mücadele ederse etsin, sadece boynuzları ve köpek dişleriyle onları geri püskürtememiş, el ve ayak bileklerini kelepçelemelerini önleyememişti.

Onu ışınladıkları zaman, Rydstrom kendini Tornin'in saray salonunda buldu. Orada gördükleri midisinin kasılmasına neden oldu.

Kaynak, o en saf güç dehşet verici vücut parçalarıyla kaplanmıştı. İrfan'daki en kötü ırklar buradaydı. Kanatlı böceğe benzeyen insansılar olan Sinirkanatlılar, yeşil renkli seyrek sakallarıyla sonsuza dek yaşlı kalacak erkekler olan Alşimistler, koç başlı yılanlar olan Cerunno'lar...

Benim yuvamda.

Omort altın bir tahtın üzerine oturmuş sırtıyordu. Rydstrom köpek dişlerini göstererek ileri doğru atılınca, vampirler atik davranıp onu tuttular. *Kurtulamıyorum...*

"Sarayıma hoş geldin, iblis. Kudretli Rydstrom artık pek de efsanevi görünmüyor."

"Savaş benimle, seni lanet olası korkak!"

Omort uzun adımlarla Rydstrom'a doğru yürüdü ama sonra durdu ve dikkatini, sanki bakmaktan başka çaresi yokmuş gibi, salonun merkezine yöneltti.

Rydstrom'un nefesi kesilmişti. Sabine! Etrafı kadınlar tarafından sarılmıştı ve ağzından kan akıyordu. Rydstrom'un içindeki bütün koruma içgüdüleri harekete geçti.

Vampirlere karşı boğuşunca, Lothaire böbreğine sert bir yumruk savurdu. "Yavaş ol, iblis," diye homurdandı ağdalı bir aksanla.

Lothaire'le birlikte olan dalkavuklardan biri, "Hettiah, Sabine'in illüzyonlarını hemen siler. Onun üzerine yirmi altınına bahse gireyim," dedi.

"Aptallık yapıyorsun," diye iç geçirdi Lothaire. "Sabine onu yener. Onun öfkesi gazyağı kadar yakıcıdır."

Sabine'in gözleri akıl almaz bir öfkeyle parlıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu Rydstrom.

"Basit bir kavga. Hettiah -Sabine'e benzeyen kadın- ve onun arkadaşları, senin kadını öldürmek istiyorlar. Seninle yaşadığı başarısızlığı bir zayıflık olarak görüyorlar. Ona saldırmayı sürdürecekler." Lothaire fısıltıyla ekledi: "İblis, onu öldürüyorsun."

"Beni bırakırsan onu koruyabilirim!"

"Seyretmeye devam et."

Çok fazlaydılar. Sabine bir düzine kişiyi tutamazdı. Biri elinde hançerle sinsice arkasına geldi. "Sabine!"

Sabine bir mermi hızıyla yere eğilip hançeri savuşturdu ve bacağına döndürerek kadının ayağına çelme taktı. Kadın yere düşer düşmez Sabine elindeki bıçağı kaptı ve ardından çizmesinin topuğuyla düşmanın yüzünü ezdi.

Hızla Rydstrom'a döndü, yüzünü maskeleymeden önce orada olmasına şaşırmış görünüyordu. Gözleri buluştu. Sabine'inkilerde

sessiz bir uvarı vardı. Rydstrom ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Sabine bir anda vücudunun yüzlerce yarasaya dönüşmesini sağlayarak kendini görünmezlikle perdeledi. Hettiah Sabine'in illüzyonunu silmek için kollarını havaya kaldırdı fakat çok geç kalmıştı; Sabine bir kez daha görünmez olunca, pençelerini Hettiah'nın kafatasına çoktan geçirmişti.

Onu yerinde tutan Sabine diğer elini geri çekerek eldiveniyle metal bir yumruk yaptı ve Hettiah'nın burnuna vurdu. Kırılan kemik ve tışkıran kanla birlikte Hettiah çığlık attı.

Sabine bir yandan onu tutmayı sürdürüp vücudunu döndürürken bir yandan da Hettiah'nın yumruklarından kaçınıyordu. Diğer avcuyla, tıpkı sırlarını zihninden çekerken Rydstrom'a yaptığı gibi, koşuşturan rakiplerini hedef aldı.

Kadınlar dehşet içinde çığlık atarak kendi gözlerini tırmaladılar. Sabine onların kâbuslarını mı serbest bırakmıştı?

Ardından Sabine etrafında dönüp çizmesini Hettiah'nın çenesiyle buluşturdu. Kadın geriye doğru uçtu, bu arada Sabine'in onu tutan pençesinde büyük bir saç tutamı ve kafa derisi bırakmıştı. Sabine o parçayı Hettiah'nın yerde yatan baygın bedenine fırlattı, sonra tekrar görünmez oldu.

Hasımları etrafa bakınsalar da onu göremiyorlardı. Birinin boğazı birden yarılıverdi. Diğer şakağından bıçaklanınca dizlerinin üzerine düştü, sonra da yüzüstü yere yuvarlandı.

Hepsi zalimce katledildikleri zaman Sabine kendini gösterdi. Rydstrom, paralarını toplamakla meşgul olan Lothaire hariç, saraydaki herkes gibi ona bakakaldı.

Sabine kırmızıya boyanmıştı, nefes nefeseydi ve gülümsüyordu. Ta ki sarı gözleri öfkeden kudurmuş olan Omort, Rydstrom'un üzerine hızla gidinceye kadar.

Rydstrom kükreyerek onu tutan vampirlerden kurtulmak için ileri doğru atıldı. Büyücü kahkaha attı ve elini bir kez sallamasıyla Rydstrom'u arkasındaki duvara doğru fırlatıp boğazından oraya mihladı.

Lothaire ve vampir korumaları omuzlarını silkerek ışındılar.

"Nix beni ele geçirmeye mi çalışıyor?" Omort, Rydstrom'un boğazındaki baskıyı artırdı. "Bana onun zafiyetlerini söyle!"

Lanet olası Nix yine ne yapmıştı? Rydstrom boynundaki kemikler kırılırken dişlerini gıcırdattı. Kendini savunmak için kıpırdıyamıyordu.

"Bana cevap ver, iblis!"

Boğazındaki baskı azalmaya başladı. "Dövüş benimle!" Baskı tekrar arttı. Siyah noktalar görüşünü engelliyordu.

Sabine kalabalığın arasından sıyrılırken, "*Sen ne yapıyorsun?*" diye haykırdı. Kanlı yüzü ve saçlarıyla öfkeden deliye dönmüş bir Furia'ya benziyordu. Gözleri metal mavisi gibi ışıldıyordu. Rydstrom ona yoğunlaştı. *Hayatta kal... Hayatta kal.*

"Mahkûmumu sorguluyorum," diye cevap verdi Omort omzunun üzerinden. "Kollarını Valkyrie'ye göndermeden önce."

Bir başka kemiğinin kırılmasıyla Rydstrom'un omurgası kırıldı. *Boynumdan aşağısını hissetmiyorum.* Omort, başı gövdesinden ayrılana kadar sıkmaya devam edecekti.

Böyle sonlanacak. Derisi parçalanmaya başladı, gözlerinin önünden uzun ve yorucu hayatından sahneler geçti. Kadın yoktu, çocuk yoktu. Bütün mirası... başarısızlıktı.

"Onu bırak... Hemen!"

Omort, Sabine'e döndü. Bir saniye sonra Rydstrom yere düştü.

Felç olmuş bir halde yere uzandı, vücudunda hiç hareket yoktu. Görtüşü netleşmeye başladığında salon, içeri esen rüzgârla uğultulu bir girdap gibi göründü. Sabine'in karmakarışık saçları uçuşuyordu.

İçeridekiler korunmak için koşturuyorlardı.

"O benim mahkûmum, kardeşim. Ve benim korumam altında." Omort'la kıyaslanınca çok küçük olmasına rağmen Sabine ona korusuzca bakıyordu. "Onun bu şekilde acı çekmesini istemiyorum."

Omort kararsız adımlarla Sabine'e doğru yürürken mest olmuş ifadesindeki hayranlık çok belirgindi.

Omort... Onu mu istiyordu? Bir âşık olarak mı?

"Bu salonu terk et." Sabine ona bakmayı reddederek Omort'a dışarı çıkmasını emretti. Ve büyücü gerçekten dönüp gidiyordu.

Omort'un kız kardeşlerinden birine anormal bir sevgi beslediğine dair hikâyeler, ensest ilişki dedikoduları çıkmıştı. *Sabine olamaz. Hayır, o olmasın.*

Oysa Rydstrom bu kadar açık olanı –Omort'un Sabine'i istemesini– inkâr edemezdi.

Rydstrom kesik nefeslerinin arasından acı bir kahkaha attı, çılgına dönmüştü. *Benim sarayım, benim yuvam... Benim kadınıam. Her şey yanlış ve çarpık.* Hırıltıyla konuştu. "Bir iblisin senin istediğin birini sahiplenecek olması canını yakıyor olmalı... Her zaman beni senden daha çok arzulayacak olması..."

Sabine'in gözleri büyüdü. Omort etrafında döndü. Elini bir kez şaklatmasıyla, görünmez bir güç Rydstrom'un gövdesine vurup büyük bir yarık açtı.

16. Bölüm



Rydstrom'un ne zamandır baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözlerini güçlükle açtı. Hücredeki yatakta mıydı? Şimdiye kadar hiç duymadığı bir ağrı üzerine çullandı. Ama bu ağrıyı yalnızca boynundan yukarısında hissediyordu... boynunun altında hiçbir şey hissedemiyordu.

Sabine, "Kocakarı'yı getirin!" diye görünmeyen birine emretti. "Derhal!"

Kim bilir ne kadar sonra, yaşlı bir kadın elinde bir rulo bandaj ve sınıslıklam bir çuval taşıyarak hücreye girdi. Yatakta Rydstrom'un yanına oturdu ve çantadan çıkardığı kalın bir demet keskin kokulu bitkiyle yarasını doldurdu. Rydstrom hiçbir şey hissetmedi.

"Kocakarı" işini yaparken, Rydstrom da uyandığını fark etmesin diye hafifçe araladığı gözleriyle, volta atan Sabine'i seyretti.

"Organlarını tekrar oluşturması ne kadar sürer?" diye sordu Sabine.

Yaşlı kadın, "İki gün," diye cevap verdi. "Ondan sonra tohumlarını çalabilirsin."

Sabine kadının küstahlığına şaşırmamış gibiydi.

Bir başka kadın telaşla içeri girdi. "Kale kaynıyor! Ömört a bağırdığını duydum." Siyah saçları vardı ve sinirli sinirli tımaqlarını

kemiriyordu. Yüz hatları Sabine'inkilere benziyordu. *Bir başka kardeş!* "Lanet olsun, Abie, kâhininki gibi bir son mu istiyorsun?" Yatağa doğru bir bakış attı. "Ah, iblisin! O kadar sinirlenmene şaşmamak gerekir."

Sabine tekrar odayı arşınlamaya başladı. "Tedaviyi ver, Kocakarı. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Yeminimi tablete yazdım." Kadın bandaj rulolarını açmaya başladı. "Eğer yeminimi bozar ve tableti kırsam öldürülürüm ve size yeni bir karışım verilir."

Sabine sesini alçaltarak sordu: "Bunu bana vermek için ne istersin?"

"Yemin edenlerden biri diğerlerinden vazgeçmelidir. Yoksa ölür."

"Bunun bir başka yolu olmalı."

"Rüya görüyorsun, büyücü," diye homurdandı kadın. "Ve rüyalar uykuya aittir."

"Ben *plan* yapıyorum. Ve planlar da her günün her dakikasına aittir."

Birbirlerini süzdüler. Burada neler oluyordu? Rydstrom kapalı gözlerini kırıştırdı ve yaşlı acuze bir saniyeliğine gözüne genç ve esmer bir elf gibi göründü. *Lanet olsun, ne oluyor?* Sabine herhangi bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu.

Boğazından yükselen boğuk bir ses o anı böldü.

Sabine hızla dönüp ona baktı ve yatağa yaklaştı. "Aşağıya bakma, iblis." Sabine onca öfkesine rağmen, hayatını kurtarmıştı. Şimdilik. Ancak Omort'un geri döneceğinin ve tekrar peşine düşerek korkakça saldıracağının farkında değil miydi?

Sabine, düşüncelerini kolayca okudu. "Seni güvende tutacağım. Bu bir daha tekrarlanmayacak." Adamın alnını şefkatle okşadıktan sonra kaşlarını çatarak eline baktı. Elini indirdi ve onu yakalayan var mı diye telaşla etrafa bakındı. "Uyu, iblis."

Rydstrom gözlerini daha fazla açık tutamıyordu. "Zilmimi okuma," diye düşündü. "Sakın..."

"Okumam," dedi Sabine.

"Bana söz ver!"

"Veriyorum." Mırıldandı. "Şimdi uyu, iblis. Ve rüya gör. En çok neye ihtiyacın varsa onu gör."

Rydstrom'un gözkapakları kapandı. Ve rüya gördü.

Rydstrom şöminenin yanındaki sandalyeden, yataklarında yatan karısına bakıyordu. Titreşen ışık huzur içinde uyuyan kadının yüzünün üzerinde geziniyordu. Çok sevgili oğulları odalarındaki bir karyolada uyuyordu.

Dışarıda kopan bir okyanus fırtınası kaleyi sarsıyordu; içerideyse sıcacıktılar. Rydstrom ikisini koruyor, gözetiyordu.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Delikanlı acıkmış gibi sesler çıkarınca Rydstrom karyolaya gitti. Onu yavaşça kucağına aldı ve annesinin memesine götürdü. Sabine yarı uykulu bir halde bebeklerini sevgiyle tuttu ve Rydstrom'un ismini mırıldandı.

Ailem...

Gözleri birden açıldı. En çok buna ihtiyacımı var. Ve bütün bunların anahtarı Sabine...

Birden bastıran ağrı, her nefeste her yeri bıçaklanıyormuş gibi ızdırap veriyordu. *Omurgam iyileşti.* Ne kadar süredir baygındı?

Sabine tam o sırada hücreye girdi. Daha önce giydiğinden farklı bir metal büstiyer giymişti ve gözleri koyu maviye boyanmıştı. Ne kadar zaman geçmişti? "Uzun süre kalamam, yalnızca müthiş aptal iblisimi kontrol etmek için uğradım."

Rydstrom onun gergin olduğunu görüyordu, önceki sevgi dolu ve yumuşak Sabine gitmişti. "Ne zamandır baygınım?" diye sordu

çalayarak. Yatakta, yalnızca bir ayağı kelepçeli ve kolları serbest bir halde yatıyordu, tabii kaldırabileceğinden değil.

“Bir gündür. Vücudun çabuk iyileşiyor. Omurgan ve boynun iyileşti ve tekrar konuşabildiğine göre parçalanmış ciğerlerin de düzelmiş.”

Rydstrom gövdesini saran bandaja dikkatle bakınca Sabine devam etti, “Derin henüz yarayı kapatmadı ama kısa süre içinde kapatacaktır. Daha kötü yaralanmadığın için şanslısın. Tanrılar aşkına, neden Omort’a o şekilde sataştın ki?”

“Çünkü... uzun süre sonra bunu yapmak iyi hissettirdi.”

“Eğer ben orada olmasaydım, ölecektin.”

Sabine’in gücü ve becerisi tarifsizdi. Kendi başına Omort kadar güçlüydü, hatta Omort onu istediği için gücü ondan bile fazlaydı.

Acaba Omort’un duygularına karşılık veriyor muydu? Birlikte olmuşlar mıydı? Ne de olsa burada daha iğrenç şeyler gerçekleşiyordu. Belki de Sabine bu yüzden onunla müttefikti.

Yoksa bunun nedeni onu tam olarak öldürememesi miydi? Omort ölümsüz olmasa Sabine onu yenebilir miydi? Şu anda bu doğrultuda komplo hazırlıyor olabilirdi. Peki ya Rydstrom kılıcın işe yarayacağına onu inandırır mı? Harekete geçer miydi?

Satranç masasındaki vezir saldırmak için fırsatını kolluyor.

Rydstrom bu fırsatı ona verebilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki?

Sabine kollarını metal büstiyerinin üzerinde kavuşturdu. “Sanırım hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek ihtiyacı hissetmiyorsun. Sen müthiş aptal olmana ilaveten çok kaba bir iblisin.”

Rydstrom ölmek üzere olduğuna hiç bu kadar emin olmamıştı ve Sabine bunu önlemişti. *Fakat...* “Bir kere sen ve senin... düzenbazlığın yüzünden burayım!” Yarasından ağrı yayıldı.

"Omort'un onca yıldır canını bağışlamasının nedeni benim. Omort'un neden seni öldürmek için peşinde koşmadığını hiç merak etmedin mi?"

Rydstrom merak etmişti, özellikle de New Orleans'a yerleşip aylarca aynı yerde kaldığından beri merak ediyordu. Oradaki evini seviyordu. Krallığını geri kazanıncaya kadar orası yeterliydi. Ta ki Tornin'i tekrar elde edinceye... *ve temizleyip arındırana kadar.* Dün gece gördüklerini hatırlayınca gözleri kısa bir süreliğine kapandı. "Omort'la yatıyor musun?"

"Onunla yatmıyorum. Hiç kimseyle yatmıyorum. Sahip olunması gereken bir vâris var ve babasını kimsenin sorgulamamasını tercih ederim."

Omort'la şimdiye dek hiç yatıp yatmadığını söylememişi ama Rydstrom yatmadığını seziyordu. Ya da belki sadece buna inanmayı reddediyordu çünkü bu durum Sabine'i sonsuza dek geleceğinin dışına atacaktı.

"Hettiah'yla neden dövüştün?" diye sordu. Artık her kelime daha kolay çıkıyordu.

"Bana saldırdı. Asırlardır benden öç almanın yollarını araştırıyor."

"Neden?"

"Büyük ihtimalle bütün sarayın önünde bağırsaklarından çelenk yaptığım için olabilir. Ve birkaç kere organlarını kopardığım için. Ve onları yatağımın başucundaki komodinin üzerindeki kavanozlarda saklamış olabilirim."

"Sen... Olamaz." *Bir de vampir benim onu öldürdüğümü söylüyordu.*

"Evet... doğru. Bende onun apandisiti ve dalağı eksik." Ayağa kalktı ve bir tabak yiyeceğin olduğu masaya doğru gitti. "Bu arada, aç mısın?"

Rydstrom meyve sebze dolu olan ve etten eser olmayan tabağa tedirgin bir bakış attı. "Şimdi, büyücü, bana ot yedirerek nasıl iyileşmemi bekliyorsun?"

Geçen hatta boyunca Sabine ona et ve güçlü ve mayalı bir içki olan iblis birası temin etmişti. Sorceri'ler mide bulandırıcı tatlı şaraplar ve brendiler içip ve iblis birasını *ilkel* bir karışım diye adlandırırlardı. Rydstrom onların şekerli içeceklerini içemiyordu.

"Evcil hayvanımın etçil olduğunu sürekli unuttuyorum." Ta-bağı yerine koydu. "Seni rahat ettireceğim." Elini bir kez sallayarak hücrenin bir anda Rydstrom'un eski odası gibi görünmesini sağladı.

Ancak bu defa dışarıya bir de fırtına eklemişti. Nereden bilmmişti? "Zihnimi okudun, değil mi?"

"Evet," diye rahat bir tonlamayla konuşmasına rağmen ilgili bir ifadesi vardı.

Rydstrom onun, ifadelerini gizlediğinden şüphe ediyordu. Gelecekte kadının yüzünü incelemeyecek, ellerine ve zayıf omuzlarındaki gerilime bakacaktı. "Sözünden sık sık döner misin?"

"Sürekli." Başıyla onayladı. "Daha da ileri gidip, her an, derdim."

Ona verdiği sözde durmaması gerçeği Rydstrom'u çileden çıkartıyordu, utanmaz olmasıysa bunu daha beter bir hale getiriyordu. "Bir yalancı olarak tanınmaktan hiç rahatsızlık duymuyor musun?"

"Doğruyla yabancı olmamız benim hatam değil... hiçbir zaman doğru dürüst tanıştırılmadık."

"Kafamın içine izinsiz girerek ne öğrendin?"

Sabine diken üstünde ve kulağı dışarıdan gelecek bir seste gibi duruyordu. Yine de kaygılı görünmüyordu ama odayı arşınıyordu. "Eskiden burada fırtınalar sayesinde sakinleşip uyuduğunu ve uzun zamandır kulendeki odanı özlediğini. Kardeşinle gergin bir ilişkin var, bu da seni müthiş derecede rahatsız ediyor. Krallığını kaybettiği için ona güvenmişsin."

Herkes, krallığını kaybettiği için Cadeon'a küstüğünü sanırdı. Kısmen öyleydi... ne yani, ondan *memnunmuş* gibi mi davranması gerekirdi? Oysa Cadeon bir de yalan söylemiş, aldatmış ve çıkar mücadelesi vermişti. Hayatının hiçbir anlamı olmamıştı.

Seninkinin var mı?

Sabine sözlerine devam etti. "Hemen hemen hiç konuşmadığın Mia ve Zoe adında iki kız kardeşin var. Kendi hayatlarını yaşıyorlar ve sen arayışına onları daha fazla dâhil etmen gerekip gerekmediğini merak ediyorsun. En sonunda eşini bulmuş olan bir arkadaşını kıskandığın için utanıyorsun. Bir Lykae. Sanırım adı Bowen MacRieve, değil mi?"

Rydstrom, Sabine'in gördüklerine bozulmuş olsa da gözlerinin içine baktı. Çünkü kıskanıyordu ve bunun bir zayıflık olduğunu düşünüyordu. İyi bir adam, arkadaş için mutlu olurdu.

Oysa Rydstrom İrfan'daki en yaşlı kişilerden biriydi ve görünüşe göre ömrünün uzun yılları boyunca her yoldaşı teker teker kadınlarını bulmuştu.

Hepsi de Rydstrom'un sadece hayal edebileceği bir şey... hayati bir şey yaşamışlardı ve her biri bu eksiklikten ötürü Rydstrom'a acımaya başlamıştı.

Rydstrom'un metanetli bir tavrı vardı ama Sabine öğrendiklerinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. "Başka bir şey var mı, büyücü?"

"Sürülerce." İblis yalnız bir adamdı. Arkadaşları vardı ama onlardan keyif alamayacak kadar misyonunu takıntı yapmıştı. Kötü şöhretli kardeşini ve onun paralı asker takımını onaylamıyordu, bu yüzden onlarla zorunluluk olmaksızın zaman geçirmiyordu.

Bir sevgilisi yoktu.

"Temel olarak," dedi Sabine, "seni... yalnız gördüm." Ve yalnızlığı onu çekmişti. Dün gece kolları kesildiğinde Rydstrom'un nasıl bir acı çekeceğini hayal ederken, kendini *bir şeye* o kadar kaptırmıştı ki Hettiah'nın saldırmak için yaklaştığını bile duymamıştı. Duygular kişileri aptal ve savunmasız yapıyordu.

Ayrıca Rydstrom'un saray salonunda gördüklerinden *utanmıştı*. Rydstrom'un eskiden kendine ait olanları incelerken yüzündeki

dehşeti asla unutmuyacaktı. Nedense adamın, sırf burada yaşıyor diye onlar gibi olduğunu düşünmesini istemiyordu.

İrkilmemem, kör olduğum anlamına gelmez.

"Kafamın içine girmeye hakkın yoktu!" Yatakta döndü ve dudakları gözle görülür bir acıyla gerildi. "Ve bir de rüya görmeme neden oldun..."

"Ne rüyası, Rydstrom?" Sabine bunu atlamıştı. "Sana rüyada en çok ihtiyacın olan şeyi görmeni söyledim. *İyileşmeyi* kastetmiştim. Zihnin başka detaylara mı takıldı?"

Rydstrom'un ifadesi gittikçe kapalı bir hale geliyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

Sabine bu konunun kapanmasına göz yumdu. Şimdilik. "Aynı zamanda beni kendi tarafına çekmek istediğini de gördüm. Bu gayet başarılı bir adım olurdu. Yalnız bir şey var, kendimi gelmiş geçmiş en güçlü büyücünün karşısında görmem pek mümkün değil."

"Senin gücünü gördüm. Ondan daha güçlüsün."

"Hatırı sayılır derecedeki kibrime oynama, iblis." Tırnaklarını inceledi. "Bu sana hiçbir şey kazandırmaz."

"Benimle müttefik ol ve ordumuzdan sığınma talebinde bulun."

"Sığınma mı? Nereye? Senin kalene mi? Ah, unutmuşum, senin bir kalen yok ki. En azından Omort'la olunca, senin türünden korunuyorum."

"Benim türümden biri ol ve bir daha kimse seni incitmesin."

Sabine yatağın ayakucuna oturdu. "Aramızdaki fark bu. Ben, seni değiştirmeye kalkışmayacağım. Hiç yalan söylememenden ve cesaret gibi şeylere saygı duymandan hoşlanıyor muyum? Elbette hayır. Ama seni o özelliklerden arındırmaya çalışmıyorum. Neden senin türündekiler sürekli diğerlerini değiştirmek peşinde?" Bu onlardaki en nefret ettiği noktaydı... tuhaflıkları, mantığa aykırı

inançlarından nefret etmiyordu. Başkalarını zorlamalarından nefret ediyordu.

“Çünkü biz daha mutlu yaşarız. Sadakatimiz, vefa duygumuz ve şerefimiz...”

“Üçü de fazla abartılıyor. Bunlardan herhangi birini sergilemenin tek yolu istediğin biri ya da bir şeyden kendini uzak tutmaktır.”

“O halde senin Omort’a karşı duyduğun sadakate ne demeli? Onun düşmanlarıyla aynı safta olmak istemedin mi?”

“Asla,” diye yalan söyledi. *Sürekli olarak* ona ihanet etme eğilimindeydi. Hatta Omort isyancıların baskısı altında kaldığı, gündeğümünde saldırmak üzere kalenin duvarlarında vampirler beklediği, aptal bir Valkyrie onunla dalga geçtiği için hiç bu kadar ihanet etmek istememişti.

Sabine’in iblisle beraber olması fikri...

Oysa doğruyu söylemek gerekirse, Sabine Omort’a sadık olabiliirdi. Omort’un onu bulmak için ilk geldiği zamanı hatırladı. Onu ve Lanthe’yi cahil insanların saldırısından kurtarıırken, gözlerine çok haşmetli görünmüştü. Onları ne insanların ne de Vrekener’ların olduğu bir düzlemde yaşamaları için getirince, kardeşler nihayet kendilerini Tornin’de güvende ve koruma altında hissetmişlerdi.

Ta ki Omort elini Sabine’in bacaklarına uzatıncaya kadar.

Elbette sırf Omort *öyle dedi* diye, onun üvey ağabeyleri olduğuna inanmamışlardı. Ancak anneleri Elisabet’in, Deie Büyücülerinden olan soylu ailesinin onu reddetmesine neden olacak bazı günahlar işlediğini öğrenmişlerdi. Bazı günahları kendisini o kadar aşağılık hissetmesine neden olmuştu ki, Sabine’le Lanthe’nin beş para etmez babaları bile iyi bir seçim gibi görünmüştü.

Omort’tan öğrendiklerine göre, Elisabet kendi zamanının Aracı’sıydı ve en kötüyü *–yani Omort’ı–* doğurmuştu...

Rydstrom düşüncelerini böldü. “Omort, Valkyrie Niv’in oluşturduğu ittifakla mücadele edemez. Tek başına yapamaz.”

"Ah, evet sizin şu Vertas. Nix böyle adlandırmış."

"Onunla konuşuyor musun?"

"Daha çok *yazışıyoruz* diyelim. Bu arada aşırı derecede kaçık biri. Orduna liderlik etmesi için deli bir kadına güvenir miydin?"

"Onun deliliğinin bir yöntemi var," dedi kuru bir sesle, ancak Sabine sesindeki saygı ifadesini yakaladı.

Neyse ki Sabine onun saygısını beklemediği için Valkyrie'yi kıskanmıyordu. Onun saygısını istediği zaman –eğer isterse– kazanabilirdi.

"Ayrıca Omort tek başına olmayacak, iblis. Ordusunun üyelerini gördün." Bunlar, Omort kısa süre içinde kendini kontrol etmezse kaybedecekleri üyelerdi. "Bu Tahta Çıkış güzel olacak."

"Ve rakip taraflarda olmamız seni rahatsız etmiyor."

"Sanki hep öyle olmamışız gibi davranıyorsun."

"Öyle belki ama bundan böyle artık olmayacağız."

"O halde Pravus'a katılmak zorunda kalacaksın çünkü ben *kazanan* tarafta olmayı planlıyorum." Oysa ilk kez bundan endişeliydi. Omort, etraflarını saran tehditlere karşı işe yaramaz olduğunu kanıtlamıştı. Yönetimde onun olmaması demek, ordunun dedikodu ve dengesizlikle dolup taşması demekti. Küçük grupların Pravus'tan kaçmasıyla şimdiden yemin tabletleri kırılıyordu.

Omort meydan okumayı göze alamadığı için bu akşam yaklaşan alacakaranlıkla Sabine ve Lanthe, çarpışmada hayatlarını tehlikeye atacaklardı. "İblis, Omort'un gerçekten öldürülemeyeceğini anlamak zorundasın. Onu yenmenin yolu yok."

"Peki, ya olsaydı?"

"Sen hâlâ Groot'un kılıcına güveniyorsun." Hoşgörülü bir ifade takındı. "O bir uydurmaca, Rydstrom. İşe yarayacak olsa ve sen serbest kalsan bile, kılıcı kullanmak için Omort'a asla yeteri kadar yaklaşamazsın."

"İşe yarayacak. Nix yarayacağına yemin etti. O hiç yanılmaz."

"Yanılıyor olmalı..." Dışarıdan bir bağırma sesi geline Sabine'in sözleri yarım kaldı. Bu sesi kısa süre içinde, dizginlenmiş atların ve uygun adım yürüyen askerlerin çıkardığı gürültü takip etti.

Güneş batmış. Vampirler saldırıyordu. "Gitmek zorundayım. Bir süreliğine geri gelmeyeceğim."

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

Ağabeyimin akıl sağlığındaki çatlakları güçlendirmeyi denemeye. Ve başarısız olursam... "Savaş meydanına."

17. Bölüm



Lanthe bir kentaurun okundan kaçarken telepati yoluyla, *"Omort hâlâ baygın mı?"* diye sordu.

Sabine uzun kılıcını bir vampirin arkasından sallayarak boynunu kesti. *"Hayır, bağımlılık değil. Sadece deliliğin basamaklarını daha hızlı iniyor."* Çelik burunlu çizmesini vampirin kafasının altına sokup top gibi uzağa fırlattı. *"Omort, boş gözlerle bakıyor, terliyor ve kurban istiyor."*

Yalnızca birkaç saat önce Sabine yaklaşan orduyu katletmesini rica etmek için nefret ede ede kulesine tekrar gitmişti. Onu yatağında oturmuş, bir yandan hâlâ iyileşmekte olan Hettiah'yla buldu, kurban için haykırıyordu. *"Genç bir şey olsun!"*

"O olmadan kazanamayız," dedi Lanthe. *"Yalnızca başsız bedenlerin oluşturduğu izle görülebiliyor olmamıza rağmen."* Görünmezliğin faydaları vardı.

"Haklısın."

Hortlaklar iyi savaşçılardı ama akılsızlardı. Libitina'lar karanlık gökyüzünden sinsice gelseler ve kurnaz katiller olsalar da, kurbanlarıyla oynuyorlardı.

Kentaurların zehirli okları vardı ama çok büyük bir hedef olduklarından ışınlanan vampirlere karşı dezavantajlıydılar. Birkaç

vampir kentaurların sırtına ışınlanıyor, sonra onları yere çekerek anında işlerini bitiriyorlardı.

Lothaire'in vampirleri kalabalıkta bir yarık açmıştı ama sayıları çok değildi. Sabine, onun savaş alanının uzak bir noktasında, yüzünde geniş bir sırıtmayla kendi cinsindekileri boğazladığını gördü. Onu gülerken ilk defa görüyordu. Saçları yüzünün iki tarafından örülmüştü ve kalın örgü tutamları kana boyanmıştı.

Sabine başını yana eğdi. İblis kadar uzun olsa da, o kadar kaslı değildi. *Şimdi neden iblisi düşünüyorum ki?*

Kendini toparlayıp kılıcını ondan habersiz vampire doğru saldı. Onu yere devirdiğinde, Lanthe'nin bir asalağı boylu boyunca deşmesini seyretti.

Normalde düşünceli ve dalgın olan Lanthe çarpışmada çok hızlıydı. Sabine, "İşte benim kardeşim!" diye bağırarak istiyordu.

"Sabine!" Lanthe aniden çığlık attı. "Vampirler neden bize bakıyorlar?"

Sabine dikkatle etraflarına baktı. O ve Lanthe... *görüyorsunuz mu?* Bir başka illüzyon için elini sallasa da işe yaramadı.

Sadece bir kişi gücünü bu şekilde yok edebilirdi. "Hettiah." Hettiah görünmelerini sağlamıştı. "Bir portal açabilir misin?" diye soran Sabine, Lanthe'yle sırt sırta vermişti, kılıçları kalkık bir halde daire çizerek kaçacak yer arıyorlardı.

"Çoktan denedim ve bir şey olmadı," diye cevap verdi Lanthe. Etrafları sarılmıştı ve vampirler gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Sanırım öldük."

"Sanırım haklısın."

Artık ikisi de Yağmacı vampirlerin ortasında kalmış güçsüz, iki ufak tefek Sorceri'ydi. Sabine, Lothaire'e olan mesafelerine baktı ama onu görmedi...

Bir asalak köpek dişlerini göstere göstere üzerine atılarak göğüs zırhına çarpınca derisini sıyırdı. Sabine eğilerek adamın altına girip

onu ters bir yumrukla yere düşürmeyi başardı. Ama daha fazlası geliyordu.

Yüzlercesi...

İşin ilginç yanı Sabine böyle bir zamanda bile ölmesinin iblise ne hissettireceğini merak ederken buldu. Kadını için yas tutar mıydı?

Lanthe'nin fısıltısı duyulur cinstendi. "Abie?"

Sabine gümbürdeyen toynakların, vızıldayan okların ve çınlayan kılıçların keşmekeşine rağmen onu duydu.

Daha da yaklaşıyorlar... Kardeşine ne söylemeliydi? Onu nasıl korumalıydı?

Sonları geliyordu... Vampirler hızla ilerliyorlardı... Neredeyse onlara ulaşmışlardı ki... saldırganlar... *kül* oldu.

İleri doğru atılırlarken yandıkları için külleri kardeşlerin çizmelerine yağdı.

Güç her yanlarını sarmıştı. Sabine hızla kaleye döndü. Omort ağzı açık, gözlerinde delice bir ifadeyle ellerini havaya kaldırmış, surlarda duruyordu. Vampirlerin hepsini cezalandırmıştı.

Tıpkı Pravus'un hâlâ ayakta duran savaşçıları gibi, Sabine de şaşkınlık içinde Omort'u süzdü.

Paramparça olmuş ve kana bulanmış savaş alanına ani bir sessizlik hâkim oldu. Rüzgâr saç örgülerini yüzüne doğru üfledi, yakındaki ağaçların esintide çıkardığı hisırtıyı duyabiliyordu. Uzaklardan gece kuşlarının cıvıltı sesleri geliyordu.

Küller savruldu...

Omort ölümcül bakışlarını Hettiah'nın üzerine çevirdi. Kadın ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Lanthe, Sabine'in yanında duruyordu. "Boy ölçüşmemizi istediğin varlık bu mu?"

Sabine *savaş alanına* gideceğini söylemişti.

Sabine'in onu öldürmek isteyenlerle karşılaşmasını engellemek istiyordu. Büyük ihtimalle kendi soyundan olanları hunharca katletmesini de önlemek istiyordu. Rydstrom onların, yakalanmış olduğunu öğrenip isyan çıkardıklarından kuşkulanıyordu.

Sabine orada ve korunmasız bir halde. Öfkeyle kelepçelerden kurtulmak için kollarını бүkүнce, gövdesindeki iyileşmekte olan kaslar yandı. Artık yataktan kalkabildiği için, ellerini yine arkadan kelepçelemeye başlamışlardı. Göğsündeki derisi yeni iyileşmiş olmasına rağmen, ne zaman ayağa kalksa veya ani bir hareket yapsa hâlâ acı çekiyordu. Sabine'in gelmesini dileyerek volta attı.

Onu değiştirebilirim. Doğruyu yanlıştan ayırt etmesini sağlayabilirim. Kaçar kaçmaz...

Kendini imkânsız bir şeye ikna etmeye çalışıyordu çünkü eşini akıl almaz derecede istiyordu. Rüyasını hatırladı. O eskizsiz huzuru. Bunu daha önceyi hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Son gecelerinde kanını kaynatan haliyle istiyordu.

O benim. İyisiyle kötüsüyle o benim kadının.

Sakin ölme... sakın...

Sabine'in kokusunu aldığı anda, gözleri kısa bir süreliğine kapandı. Ardından Sabine hücreye girip karşısında durdu. Nefes nefeseydi, göğüs zırlı inip inip kalkıyordu. Bir yakaya bağlanan çivili bir başlık takmıştı, metal çoraplar ve kolunu boydan boya kaplayan keskin pençeli eldivenler giymişti.

Mavi gözleri büyümüştü ve dudaklarının kenarı kanıyordu. Savaştan dosdoğru buraya mı gelmişti? Rydstrom gözlerini kısarak baktı. *Titriyor.* Rydstrom ölümle burun buruna gelmiş bir askerin nasıl görüldüğünü bilirdi. *Ve o bana geldi.*

Sabine çenesinden damlayan kanı koluyla sildi.

Çok güzel. Çok ölümcül. Benim. Rydstrom o anda sertleşti. Hayır! Bir savaştan -benim halkımla olan savaştan-- yeni dönmüşken onu nasıl isteyebilirim?

Oysa Sabine ona doğru koşunca, Rydstrom'u ona doğru atılmaktan hiçbir şey alıkoyamadı. Sabine onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselirken ellerini de adamın yüzünü kavramak için kaldırmıştı. Dudakları yumuşacıktı ve Rydstrom'unkilerin altında titriyordu.

Onu tekrar sağ salım görme isteğiyle akli başından gitmiş olan Rydstrom hislerinin yoğunluğunu öpüşüyle gösterdi. *Rahatlama.* Rydstrom, Sabine omuzlarını kavrayana dek dudaklarını vahşice ezip, diliyle ona hâkim oldu. Nihayet inleyerek çekildi. "Bu gece neler oldu?"

Sabine soluk soluğa, "Paçayı zor kurtardım," dedi. Bir eldiveni kolundan çıkardı, sonra diğerini de yanına fırlattı.

"Öleceğinden korktum."

Sabine göğsündeki zırhı iki yandan çözdü. "Bir noktada bundan emindim," diyerek zırhı yere bıraktı.

Rydstrom tam o anda göğüs uçlarının kendine sürttüğünü ve ellerinin bedeninin alt kısmında dolaştığını hissetti.

"Kelepçeleri çıkar, Sabine." Penisi kadının temasıyla geriliyordu.

"Yapamam."

"Seni korumama izin ver."

"Önce öp; sonra konuş..."

Elini pantolonunun içine kaydırıp parmaklarını penisinin kaygan baş kısmında gezdirince Rydstrom titredi. Sabine eline aldığı erkekliğini onu kendinden geçiren daireler çizerek okşuyordu.

Çok fazla. Rydstrom nefesini sertçe içine çekti ve tekrar öpüşürken Sabine'in dudaklarına doğru inledi. Ona öyle ya da böyle sahip olacaktı.

Solukları kesik kesik ve coşkuluydu. Rydstrom ateş illüzyonlarının hücreyi sardığını hayal meyal fark etti.

Sabine diğer eliyle fermuarını açtı ve aşağı çekerek pantolonu ayak bileklerine indirdi.

Sonra onu erkekliğinden çekerek yatağa götürdü.

Sanki hayatları buna bağlıymış gibi öpüşmeye devam ederken ağır adımlarla yatağa doğru yürüdüler. Rydstrom bağlı elleriyle dengesini sağlayamadı. Sabine'in üzerine düşmemek için son anda döndü.

Öpüşmeye devam ederek Sabine altta kalacak şekilde döndüler. Rydstrom ağrısına aldırış etmeden dizlerinin üzerinde doğruldu. Ama sonra içindeki öfke kabardı. Eteğini yukarı sıyıramıyordu, külotunu çekip koparamıyordu, onu okşayamıyordu... "Eteğini çıkar benim için."

Afallamış görünen Sabine, eteğinin iki yanındaki şeritlerin düğümünü çözdü ve eteği çıkardı.

"Şimdi şunu." Rydstrom başıyla siyah tangasını işaret etti.

Sabine tangayı ayak bileklerine kadar indirdikten sonra tekme atarak uzaklaştırdı. Üzerinde sadece çorabı ve başlığı kaldı. Gözleri mahmurlaşmıştı ve metalik mavi rengiyle sürmesinin arasından ışıldıyordu.

"Bacaklarının arasını göster bana," dedi Rydstrom hırıltıyla.

Sabine bacaklarını yavaşça ona açarken, Rydstrom onun hafifçe inlediğini sandı. Kadının kızıl tüylerini ve parlayan tenini görünce sert bir sesle hurladı. "Oraya dokun. Seni seyredeyim..."

Sabine'in eli hevesle itaat etti ve zarif parmakları cinselliğinde dolaşmaya başladı. Rydstrom'un nefesi ılık gibi çıktı. *Çekingencilik yok. Duraksama yok.* Uzun hayatı boyunca ilk kez, gizli gizli arzuladığı türde bir kadına sahip olacaktı.

Sabine, yatağa saçılmış örgülü saçları, alevlerin yansıdığı gözleri ve mastürbasyon yaparken titreyen vücuduyla, altında mükemmel görünüyordu.

"Yemin et, iblis. Beni kraliçen yap."

Öldürdüğü halkımın kraliçesi mi? Ama sonra boynundan göğsüne doğru iki paralel şerit halinde akan kanı görünce kaşlarını çatı. "Bu ne?"

Sabine elini sallayarak geçiştirdi... aslında illüzyonla gizlemişti. "Bir vampir dişlerini geçirmeyi denedi. Ama zırhım ona engel oldu."

"Neden bir vampir?"

Sabine sıkıntıyla üfleyerek elini çekti ve dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerinin üzerine gelen saç örgüsüne üfledi. "Savaşta... Beni öldürmek için üstümü kalemle çizmeyecekti ya."

Benim türümü öldürmüyor muydu? "Vampirlerle mi savaşıyorsunuz?"

"Bazılarıyla. Sen ne sandın?"

"Ben... Öfke iblisleriyle değil mi?" Sabine, ortak bir düşman için hayatını tehlikeye atmıştı.

"Ne? Sen ne sandın..."

"Sabine, bana bir dakika var." *Bırak düşünüyüm...* "Artık onlara karşı savaşamazsın."

"Beni durduramazsın. Asalakları kılıçtan geçirmeyi seviyorum."

"Bu ortak noktamız. Ama onlar ölümcül düşmanlar. Kale duvarlarının içinde kal."

"Onlarla uğraşmamı engellemenin sadece bir yolu var... Hamile kalma olasılığım."

Vampirler Rydstrom'un babasının ve kardeşinin hayatlarını almışlardı. Eğer kraliçesinininkini de alırlarsa kahrolurdu. *Onu güvence tutmanın tek yolu, hamile bırakmak.* Bu da, aralarındaki irade savaşını kazanamazsa, onunla evlenmek zorunda kalması demekti. Onun

kendisini kaybetmesini sağlayacaktı, böylece Sabine yemin olmadan onu kabul edecekti.

“Neden öfke iblislerinin peşine düşecekmişim ki?” diye aşağılayıcı bir tonlamayla sordu. “Bu koyun avlamak gibi...”

“Çeneni kapayacak mısın?” diye parladı Rydstrom. “Sana yemin edip etmemeyi düşünüyorum.”

Sabine gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ya.” Ona hafif bir gülücük gönderirken başlığındaki çivileri, saçlarına dolanan sarmaşıklarla, zarif altın yapraklara dönüştürdü.

“Sen, beni zincirlerden kurtarır kurtarmaz bunu yapacağım.”

“Yemin edince seni serbest bırakacağım.”

Rydstrom penisi Sabine’in kadınlığına değinceye kadar eğildi. Ona hazırdı. O kadar sertti ki, Sabine hissedemezse buna şaşardı. Ancak içine girmeyi deneyince, penisi kadının kaygan katmanları boyunca kaydı.

Sabine haykırdı. “Rydstrom!”

Rydstrom bir kez daha denedi ve tekrar hamle yaptı. “Ahlh.” Onun merkezini bulma ihtiyacından alrı terle kaplanmıştı. “Ellerime ihtiyacım var, sevgilim.”

“Bana yemin et.”

“Beni içine al.” Hırıltıyla konuşurken çenesi kasıldı. “Ve yemin edeyim.”

Sabine diğer eliyle adamın penisini kavradı, ancak içine almak yerine penisinin başını kadınlığında gezdirdi. Daireler çizirken, Rydstrom titredi. “Evlen benimle, Rydstrom.” Bütün bu süre boyunca Sabine’in gözleri adamın gözlerindeydi. Rydstrom kendini o gözlerin içinde kaybedeceğini hissetti. “Sana ihtiyacım var, iblis. Her şeyinle. Bunun ne kadar büyük bir ihtiyaç olduğunu hissedemiyor musun?”

“İçinde, *tassiu*... İçinde olmak istiyorum...” Penisinin başı kısa bir süreliğine kadının sıklığına girince haykırdı. O sıcaklığın içine

gömölmek için yanıp tutuşan Rydstrom kalçasını ileri doğru itti ama Sabine onu hâlâ sıkıca tutuyordu. Rydstrom bu hamlenin verdiği acıyla tısladı. *Kalçasını yere mıhlamak için her şeyi veririm.* "Lanet olsun, büyücü. Sen benimsin... bana ait olanı istiyorum."

"O halde al. Ve beni hisset. Sözcükleri söyle."

Onu savaştan koru. Sabine ona oyununun kurallarını öğretmişti ve Rydstrom şimdi kazanmak için oynayacaktı. Ona sahip olacaktı. Ama bunu kendi yöntemiyle yapacaktı.

"Sabine, sana sahip olmak zorundayım." Son bir kez kadının içine girmeyi denedi ancak yalnızca cinselliğine dayanınca başının geriye düşmesine neden oldu. "Sana bu yemini ederken yüzüme bak."

Sabine gözlerine bakınca, haşın bir ses tonuyla iblis dilinde konuştu. *"Seninle asla evlenmeyeceğim, Sabine. Aramızda güven oluncaya kadar evlenmeyeceğim. Ve şimdi sana yemin ederim ki, senden öcümü alacağım."* Sözlerini, "Kabul ediyor musun?" diyerek bitirdi.

18. Bölüm



İblisin gözleri o kadar sakın, o kadar ilgi uyandırıcıydı ki Sabine'in kalbi duygu yüküyle pırpır etti.

"Kabul ediyorum, Rydstrom. Seni kabul ediyorum. Ama yemin ettiğini nereden bileyim?"

"Çünkü ben asla yalan söylemem."

Sabine uzunca bir süre ona baktı, ta ki Rydstrom dişlerini gıcırdatıp konuşuncaya kadar. "Bunun için bin beş yüz sene bekledim. Bana daha fazla ızdırap çekirtme."

Sabine güçlükle yutkunarak penisinin geniş başını cinselliğinin girişine doğru bastırdı.

"Daha fazla." Sesindeki gür tını haşın bir hırıltıya dönüşmüştü. "Hemen!" Terden kayganlaşan kasları şişti ve yüz hatları sertleşmeye başladı.

Sabine titredi, sonra da penisini biraz daha içine almak için uğraştı. "Sen... Çok büyüksün." Bu Sabine'e rahatsızlık veriyor, onu geriyordu.

"O halde daha da çok ıslanman gerek. Kalçanı kaldır."

Sabine onun sözünü dinledi. Mahmur gözlerle, adamın dudaklarını göğüs uçlarının etrafına sürmesini seyretti. "Rydstrom, em beni."

Rydstrom, Sabine'in sözleriyle titredi. "Bu başlamadan... bitecek." En sonunda diliyle gergin göğüs uçlarından birini yaladı.

Dudakları a lıkl la üzerine kapanıp sertçe emince, Sabine inleyerek adamın ba ını kavrayıp onu g  s nde tuttu.

Diğer elini, parmağıyla klitorisini okşamak için a a ı kayd rdı ve kısa bir süre sonra içindeki bo lu un dolması onun için gerekli, hatta hayati bir hale geldi. O kadar yakla mı tı ki...

Rydstrom g  s  cunu bıraktı. "Daha derine, *tassia*." İleri doğru hamle yapmayı denedi ama Sabine geri kaçtı. "Hayır! Daha fazlasını içine al." Daha yarısına bile girmemi ti.

Sabine, adamın gövdesindeki yaralı kasların se irdi ini fark etti. Henüz elleri olmadan ileri doğru uzanacak kadar güçlü olmadığından kalçasını  ne itemiyordu. Sabine'e istediği gibi sahip olamıyordu.

"Ben... deniyorum," dedi Sabine. "Sana göre çok ufa ım, iblis."

"Kal anı yukarı kaldır."

" ok irisin. Bu şekilde bir saniye dur."  yle dururlarken, Sabine bo almanın e i ine gelmişti. "Bir saniye daha..."

"Veremem." Rydstrom duraksadı, ka ları  atılmı tı. "*Kontrol m  kaybediyorum.*" Geri çekilmeye ba ladı.

"Ama o kadar yakla tım ki!"

"Sana zarar vermek istemiyorum..."

Sabine tımaklarını adamın kalçasına geçirdi.

Rydstrom zevkle k kred , bu hareket sırtını yay gibi germesine neden olmuştu. "Sakin... Bunu yapma! *Bunu* yapma."

Sabine daha sert yaptı. Yaptığı şey adamı mahmuzlamaya, bir canavarı k rba lamaya benziyordu. Rydstrom tamamen iblis formunu almaya ba ladı, teni kararıyor ve   minenin ateşinde parlıyordu. Adamın bu görüntüsü Sabine'in hem cesaretini k rıyor hem de uyarıyordu. Hem de çok.

Tanrılar aşkına, güzel teninin her santimini yalamak istiyordu. Ses tonu farklıydı, tavrı de i mi ti. Alt ve üst köpek dişleri uza-

mıştı ve gözleri Sabine'in boynuyla omzunun birleştiği bir noktaya odaklanmıştı.

Bir iblis onu sonsuza dek sahiplendiğini göstermek, onu ısırmak istiyordu. Ve Sabine bu adamla eşiği aşmak üzereydi...

Sabine, kesik nefeslerinin arasından haykırdı. "Ah! Ben... *Boşalacağım!*" Göğüs uçları öne fırlamış bir halde sırtını geriye doğru kavis yaptığında alevler püskürdü.

Ve Rydstrom o anda kadının kılıfının şüphe götürmez sıklığını hissetti. Bu kadının içine boşalma ve nihayet tohumlarını ona verebilecek olmak düşüncesiyle müthiş bir heyecana kapıldı. "Seni... işaretlemem gerekiyor." *O kadar uzun süredir onu istiyorum ki.*

"*Daha da mı değişiyorsun?*" diyen Sabine'in gözlerinde panik vardı.

"Yukarı kalk..."

"Hayır! İblis, bunu yapma. Eğer beni işaretleersen seninle sa-
vaşırım!"

"*Hayır mı?*" diye hırladı Rydstrom. Sabine ona *hayır* mı demişti? Onu duyamayacak kadar kendinden geçmişti. "O halde beni biraz daha içine alacaksın!"

Günlerdir süren işkencenin sonunda biriken o baskı dinmek üzereydi.

İblis gücü gittikçe artıyordu. *Daha derine girmem gerekiyor. Tohumlarımı daha derine boşaltmalıyım.* Alnını soğuk yatak başlığına dayayıp nihayet ileri geri gitmek için dengesini sağlamıştı. O pozisyonda kalçası kontrolsüz bir şekilde ileri doğru hamle yapmış ve iyice içeri girmek için zorlamıştı.

O kadar dar ki. Çok mu dar? Uzunluğuyla olduğu yere mıhlamış olan Sabine kıvrınırken, Rydstrom onun çığlık attığını sandı. Ancak tek duyabildiği kulaklarında gümbürdeyen kalbinin sesiydi. Sabine onu itmeye mi çalışıyordu? Durması için bağılıyor muydu?

Bakire.

Penisindeki baskı acıya dönüşünce düşüncesi yitip gitti. Sabine tımaqlarını omuzlarına geçirdi ve bu Rydstrom'un çok hoşuna gitti.

İlk kez boşalırken sertçe haykırdı.

Sıcaklık, kıvırt. "Ah, Tanrılar aşkına, Sabine!" Sıcaklığının kadının cinselliğiyle ilk buluşmasını hissedince gözleri yuvalarından fırladı.

Her şeyini boşaltıncaya kadar aklını kaybetmişçesine gidip geldi. Gözlerini açınca Sabine'in başının burnuna doğru hızla geldiğini gördü. *Çatırt.*

"Neler oluyor?" diye kükredi.

"Beş yüz yıldır bunu mu bekledim?" Kıvrılarak altından çıkarken maskesini tekrar yerine koymadan önce, illüzyonu kısa bir anlığına kaybordu.

Gözlerinde yaşlar vardı.

Kendini kontrol etmek için derin derin nefes alan Rydstrom, "Sen... bakire miydin?" diye sordu. Lanet olsun, *deneyimli* bir kadının bile canını yakacağını bildiği için, iblis halini alacağı konusunda onu uyarmıştı... Ama bu... "Asla seni incitmek istemedim, Sabine. Saf olduğun halde neden beni deneyimli olduğuna inandırdın?"

Her ne söyleyise tamamen yanlış bir şeydi. "Ben deneyimliyim ve saf *değilim!*" Kendini görünmezlikle örttüğünde Rydstrom suratına inen tokadın acısını hissetti. Onun canını yakmıştı ve ateşli büyücüsü de karşılık veriyordu.

Sabine gidince, hâlâ yarı sert olan penisine baktı, kan ve tohumları görünce irkildi. Sabine'in acısının ve şimdiye dek hayal ettiğinden de güçlü olan zevkin inkâr edilemez izleriydi.

Onu incitmekten duyduğu suçluluk ise azalmayacaktı.

Ona ettiği yeminin intikam için olduğunu bilmenin suçluluk duygusu da.

19. Bölüm



“O kadar iyi miydi?” diye sordu Lanthe, bornozunun içindeki Sabine’i başını ellerinin arasına almış ve yatağının kenarına oturmuş bir halde bulunca. Ateş harlı yanıyor olmasına rağmen Sabine titriyordu.

“Neden farklı bir şey bekledim ki? Korkunçtu. Eğer şimdi karar vermek zorunda olsam, bunu bir daha asla yapmayacağımı söyledim.”

“Bunun tek nedeni onun iriyarı bir iblis ve senin ilk deneyimin olması.”

“Belki iblisler ve büyücüler gerçekten birbirlerine ait değillerdir. Belki de onların türü bizim için çok güçlüdür.”

“Büyük ihtimalle seni ilk kez sahiplenirken kontrolünü kaybetti. Yani, ciddi derecede ateşliydiniz ve...”

“Korkunç bir şey yaptı, Lanthe, o kocaman köpek dişleriyle beni işaretlemek istedi.” Ve ona hayır deyince, tüm gücüyle içine girmişti. Titredi. “Nasıl baktığını görmeliydin. O tam bir *iblis*!”

“Yaptığın seksin kötü olduğuna ve benim de artık seks yapmayacağıma inanamıyorum. Üç yüz atmış dört gün boyunca. Bu sana karşı bahse girdiğim için bana ders olsun.”

Sabine gülümsemedi. Lanthe iç geçirerek yanına oturup bir kolunu omzuna attı. "Bak, belki de çok sık incitildiğimiz için birisi bizi kazara incitse bile, bunu öyle görmek konusunda kör oluyoruz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet. Sanırım... Sanırım *herkes* bizi ele geçirmeye veya kullanmaya çalışmıyor." Sabine homurdanıp başını ellerinin arasında tutmaya devam edince, Lanthe ekledi: "Evet, son beş yüz yıldır karşılaştığımız her varlık bizi mahvetmeye çalıştı. Yine de bilmiyorum. Belki iblis gerçekten şerefli bir erkektir. Ya o milyonda birse? Ya sana yaşattığı acıyı elinden gelse geri alabilecek olsa?"

Sabine dikkatle baktı. "Milyonda bir mi?" Eğer Rydstrom öyleyse, o zaman Sabine *tam olarak* doğru davranmış olmayabilirdi. Rydstrom kontrolü kaybedeceği konusunda onu uyarmıştı. Yine de Sabine'in neler olacağını bildiğini nasıl düşünürdü ki? Daha önce bir iblisle hiçbir şey yapmamıştı! "Bakire olduğumu bilmiyordu," diye itiraf etti.

"Ah, Abie, hayır."

Belki ona kafa atmamalıydım ya da tokat almamalıydım ya da...
"Ayrıca cezalandırılması için emir verdim." Meşhur öfkesi onu terk etmeye başlamıştı. "Yıkanmasını emrettim. Tamamen. Bunu geri almak için geç olmaya..."

Odanın kapısı açılıverdi.

Omort içeri girdi. "Bizi yalnız bırak," dedi Lanthe'ye. "Hemen!"

Lanthe'nin telaşla dışarı çıkmaktan başka çaresi yoktu, onları yalnız bırakırken korku dolu gözlerle Sabine'e baktı.

Sabine doğrulup dik oturdu, önceki güç gösterisinden sonra onun yakınında olmaktan korkuyordu.

Omort odayı arşınlarken pelerini uçuşuyordu. "Yemin tabletin... kırıldı." Sabine ona bakınca, adamın kaşları çatıldı. "Bundan hoşlanmandan korktum. Onunla birlikte olmaktan."

"Bundan hoşlanmış gibi mi görünüyorum?"

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bir daha yapmayacaksın."

Sabine sabırsızlıkla nefesini üfledi. "Hamile kalıp kalmadığımdan emin olamayız ki."

"İblisin mührü artık kalktı, değil mi?" Sabine tereddüt içinde başını sallayınca, "O halde bir başka kadın ondan hamile kalabilir," dedi.

Rydstrom'un kaderinde yatan eşi olarak, ilk defa tohumlarını alabilen tek kadın Sabine olmuştu. Ama şimdi o mühür kırılmıştı ve Rydstrom diğer kadınları da gebe bırakabilirdi.

"Ona geri dönmeyeceksin," dedi Omort. "Lanthe ya da Hettiah iyileşince senin görevini devralır."

"Hettiah'nın şu anda hayatta olmaması gerekiyordu. Az kalsın ikimizi de öldürüyordu."

"Olması gerektiği gibi cezalandırıldı."

"Hettiah iblisle bunu neden yapsın ki?" Evet, Rydstrom artık onu gebe bırakabilirdi ama... "*Vâris benim olmalı. Rydstrom'un kraliçesi benim.*" Bunu yüksek sesle söylemek Sabine'i sarstı. *Bu kalenin gerçek kraliçesi benim. Ve o benim... kocam.*

Omort gözlerini kaçırdı. "Çocuk sadece onun kanından olmak zorunda."

"Öfke iblisleri meşru bir vâristen başkasını kabul etmezler."

"Ben... kehanet konusunu yanlış ifade etmiş olabilirim. Oğlanın yalnızca ondan olması gerekiyor."

Yanlış ifade etmek mi? "Kaynağın kilidini nasıl açacağı konusunda tam olarak ne biliyorsun?"

Omort o tüyler ürperten sarı gözlerle yüzünü inceledi. "Sana güvenmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Geçen bu saatler bana işkence çektiydi."

"İkimiz için birlikte yönetme planın var, oysa bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Üzerinde fazla baskı kurmak istemedim." Yüzüğünü çevirdi. *Bana yalan söylüyor.* "Gerçek şu ki, Rydstrom'un oğlu kurban edilecek."

"Ne dedin?"

"İlk doğan çocuğu kaynağa verilecek..."

"İçine atılacak mı demek istiyorsun?" Gözleri kusmak için bir çöp kutusu ararken yüzüne bir illüzyon yaptı.

Sabine bir iblisin oğlunu doğurmak istememişti –bunu yapmasının tek nedeni gücü–ancak biri çocuğuna zarar veremezdi. Bu, bir iblisin çocuğu olsun olmasın fark etmezdi.

"Bu nedenle sana söylemedim. Ne yapılması gerektiğini anlayacağını sanmıyordum. Sen... görüldüğün kadar güçlü değilsin."

O kadar kötü değildi. Omort, Sabine'in tepkisini inceliyordu. Bir şekilde hamile kalmışsa, Omort onu yalnızca cezalandıracaktı ve yine de oğlunu öldürecekti. Bebeği için gösterdiği en ufak bir ilgi belirtisi zayıflık olarak görülecekti.

"Sana, Hettiah'nın onu benden daha kolay baştan çıkaracağını düşündüren ne?" Sabine bu cümlede Lanthé'den bahsetme zahmetinde bile bulunmadı. O bunu asla yapmazdı.

"İblise afrodizyak verilecek."

Cesedimi çiğnedikten sonra. "Ne de olsa vârisin tanınması gerekmiyor."

"Kesinlikle. Sabine, bana düşüncelerini aç."

"Asla, Omort. Ne düşündüğümü sana söyleyeceğim. Kaynaktaki gücü elde etmek için yaptığım şeyi hiç umursamıyorum," diye yalan söyleyerek hiç tereddütsüz bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı. "Ama bu konuda bana güvенеbileceğine inanmayışın beni kudurtuyor. Neden?"

"Sabine, her şey belirsizliğini koruyor."

"Anlat bana."

Odada dolaşmak için ayağa kalktı. "Cadeon görev başına geçti. Aracı elinde ve yılmadığını gösterdi. Suçunu telafi etmek için kalkıştığı her girişimde başarısız olduğu için, Cadeon konusunda endişe etmeyecektim. Ama bu işte başarılı olmaya devam ediyor. Çünkü Groot'a teslim etmek zorunda olduğu Aracı'nın ta kendisi, kendisini öldürecek bile olsa Cadeon'a yardım ediyor gibi görünüyor..."

"Rydstrom, Nix'in kılıcın seni öldürebileceğine yemin ettiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Omort onun gözlerine bakarken bile yüzüğüyle oynadı. "Hayır. Kılıç elbette işe yaramayacak. Nix yanılmaz değil."

Yalan söylüyor! Nefes al... Nefes al... "Bana doğruyu söylemiyorsun."

Omort'un gözleri yere doğru kayd. "Bu... mümkün." Bu, onun neden bu kadar dengesiz olduğunu açıklıyordu! "Sana güvenmeye ihtiyacım var. Güvenebilir miyim?"

Asla! "Tabii ki, kardeşim." O yok edilebilir.

"Nix'i özellikle arama nedenlerimden biri bu," dedi Omort. "Dolayısıyla onu silah hakkında sorgulayabileceğim."

Sabine heyecanını saklamak için gücenmiş gibi davrandı. "Neden bunu bana söylemedin? Bu gibi çok önemli sırları benden saklıyor musun? Bu üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey... özellikle de şimdi. Özellikle de Cadeon başarmaya bu kadar yakınken."

Rydstrom'un beceriksiz kardeşi ölümsüzü öldürebilecek şeye sahip olmaya çok yakındı. Bu bilgiyi nasıl kullanmalıydı? Omort'un bu hassasiyetini nasıl sömürmeliydi?

"Bu sırrı seninle paylaşmam gerekirdi." Önünde duran Omort yüzüne uzanarak nırıldandı. "Seni seviyorum."

Sabine sıçrayarak geri çekildi. Öfkesinin son kısmı da gitmişti. "Beni sevmiyorsun. Sen bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun kıl"

Daha kötüsü Sabine de sevginin ne olduğunu bilmiyordu.

Eğer Omort kız kardeşlerinden biriyle yatmışsa, o kişi Sabine değildi.

O Rydstrom için bakire kalmıştı. Onca yıldır el değmemiş olarak kalmıştı.

Ya onu gebe bırakmışsam? Rydstrom gözlerini oldukça tanıdık olan tavana dikti. Sabine'in gebe kalması kesinlikle mümkündü.

Çocuğuma gebe. Bunun doğru olmasını istediğini fark etti... hem de hayatının geri sayımının başlayacağını bile bile. Sabine hamile kalmışsa, artık Rydstrom'u kullanmaya gerek duymayacaklardı. Rydstrom'un kaçması gerekiyordu. *Kadınımı, çocuğumu alıp krallık için döneceğim...*

Rydstrom, büyücünün burada olmasını istiyordu. Onun canını yakmıştı ve telafi etme şansı yakalamak istiyordu. Ancak ona verdiği acıdan fazlası için huzursuzdu. Sabine'e sahip olmuştu gerçi ama o karısı değildi ve onu tam anlamıyla eşi olarak sahiplenmemişti.

İblis içgüdülerini tatmin etmek için onu işaretlemesi gerekiyordu.

Rydstrom, zindanın merdivenlerinden inen ayak seslerini duyunca gerildi. Kısa süre sonra hepsinin Inferi köleleri olduğu açık olan, üç iriyarı adam hücreye girdi. Rydstrom, Sabine'in öfkesini hatırladı... Dövülmesini mi emretmişti?

İçlerinden en iri olanı Rydstrom'un kelepçelerini açmaya başladı. Bu kaçma fırsatı anlamına gelirdi. Rydstrom tetikte durdu. Üç Inferi, bir iblisi asla zapt edemezdi...

Gözleri tekrar bir tozla yandı. *Tanrılar onları kahretsin...* Oysa bu defa Rydstrom ayıktı ve görüyordu.

Sadece hareket edemiyordu.

Vücuduna bakarken adamların gözlerinde bir şey vardı. Rydstrom bunu anlar anlamaz, yüreği buz gibi oldu.

Şehcet.

Onu duşa götürüp pantolonunu çıkardıklarında, Rydstrom onlarla mücadele edebilmek için kılını kıpırdatamıyordu. Adamlar

hissiz bedenini yıkarken, içini kavuran bir öfkeyle gözlerini tavana dikmekten başka bir şey yapmaktan âcizdi.

Bunu ona Sabine yapmıştı. Ne kadar aşağılık hissedeceğini bilerek, böyle bir emir vermişti.

Buradan kaçtığı zaman, onu binlerce iblisin önünde küçük düşürecek ve kullanmaları için onlara verecekti. Bu düşünce aklına gelir gelmez içinde öfke kabardı, sahiplenme duygusu ateş gibi yakıyordu...

Kendini o öfkenin içinde kaybedip dalgalarında sürüklenirken tekrar en zalim intikam yeminlerini etti. Ona yaptığı her yanlış için, tamı tamına uygun bir misilleme yapacaktı.

Bunu ona ödetmeden rahat etmeyeceğim.

20. Bölüm



“Banyo işini iptal etme şansın olmadı mı?” dedi Lanthe telepatik yolla. Aynı anda hem kadehinden içkisini yudumlayıp hem de konuşabiliyordu.

“Ne yazık ki, evet,” diyen Sabine bir boy aynasının önünde kıyafet seçerek, iblisle geçireceği bir başka gece için hazırlanıyordu. “Ve bu... çok kötü oldu.”

“Anlat.”

“Inferi’lerin tozunun etkisi yavaş yavaş kaybolmuş ve Rydstrom zehirli boynuzlarıyla saldırmış.”

Üçlü onu yıkamaktan başka bir şeye niyetlenmemiştir ama Rydstrom delirmiş ve onlarla bir hayvan gibi savaşmıştı.

“Onu zapt etmelerinden önce zavallı uşaklarımı geçici felce uğratmış,” dedi Sabine son günlerde onun için yapılmış koleksiyondan bir başka büstiyer seçerken. “Yani, üç erkek tarafından ellenmekten hoşlanmayacağını biliyordum, bu emri verme nedenim buydu. Ama böylesi bir tepki vermesi? Yabancı kadınlar tarafından yıkıyor olma fikri hoşuma gider gibi geliyor.”

“Ve sadece üç gece sonra ona mı gidiyorsun?”

“Başka şansım yok.” Ne yazık ki hamile değildi. Kocakan böyle şeylerin kehanetini günler içinde yapabilirdi, dolayısıyla Sabine bu

sabah kocakarıya danışmak için kulenin altına doğru kıvrılan basamaklardan inmişti. Söylentiye göre kadın, bir şekilde lanetlenmiş, eskiden çok güzel olan bir elfti.

Sabine bunu anlayamıyordu.

Kocakarı'nın bodrumdaki laboratuvarı çok kirliydi ve bütün o doğranmış hayvanların kokusu rahatsız ediciydi. Sabine kızarmış yarasa kanadı kokusundan arınmak için iki kez yıkanmak zorunda kalmıştı.

Kadın Sabine'in karını almış ve ona haberi vermişti. Sabine yumurtlama döneminin sonuna yaklaştığı için bu haber suratına yumruk gibi inmişti.

Sabine sırf meraktan –başka hiçbir nedenle değil– Rydstrom onun boynunu ısırırsa morsus'tan zehirlenip zehirlenmeyeceğini kadına sormuştu. Kocakarı yaşlılıktan matlaşmış gözleriyle öfkeyle bakmıştı. "Sen zehrin tam etkisinde olmadığın sürece zehirlenmez. Dolayısıyla iblis erkeğinin yapması gereken şeyi reddetmen için bir bahanen yok. Kendi bencilliğinden başka..." diyerek alışlagelmiş küstahlığını sergilemişti. "Tohumlarını alıyorsun ve hiçbir şey vermiyorsun..."

Sabine, Lanthe'ye, "Bu gece her zamanki işimi yapacağım," dedi. Hettiah daha fazla görev dışı olmayacaktı. "Hettiah'nın benim kocamın çocuğunu taşınaması için gebe kalmak zorundayım."

Lanthe yüzünü buruşturdu. "Durum gerçekten bayağı karışmış gibi."

"Çünkü karıştı! Öyle bir şey olması için cesedimi çiğnemeleri gerek. Ve bu sözleri öylesine söylemediğimi biliyorsunuz."

"Groot'un kılıcı hakkında biraz daha düşündün mü?"

Sabine bunu anlattığı zaman, ikisi de komplo yapmak, harekete geçmek ve bir şey yapmak konusunda yerlerinde duramamışlardı.

Olasılıklar ve sonuçlar. Eylemler ve tepkiler. Komplo planları genellikle Sabine'in aklına kolayca geliverirken, bunun için çalışmak zorundaydı.

Bir de Omort'un gazabına uğrayan o vampir ordusunu hatırlamak, üzerlerine ağır bir yük bindiriyordu.

"İblisle ilgili hedefim aynı." Sabine kılıçla ilgili olasılıkların bir eylem planı yapmak için bile çok havada kaldığına karar vermişti.

"Seksi bırakacağına yemine ettiğini sanıyordum."

"İkinci bir şans daha tanıyacağım," dedi Sabine göğüs kısmında ateş saçan pençelere benzeyen süslemeler olan metal büstiyeri giyerken. İblisin bundan hoşlanacağını bilerek iki yanındaki deri ipleri bağladı.

"Rydstrom'a karşı yumuşuyorsun, değil mi? Gözlerinin içine bakıp ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin?"

"Lanthe, gözlerinin içine bakıp yalan söyleyebileceğimi gayet iyi biliyorsun. Ama söylemeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse ona karşı bir çekim duyuyorum."

Sabine'in aklı onunla ilgili düşüncelerle doluydu. Vücuduna değen sıcaklığına ve her yanını saran kokusuna hasret kalmıştı. Yatağına uzanmış, denizden esen rüzgâr içeri dolarken tavanı seyrederek, burada, yatağında onunla birlikte olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak etmişti. Acaba Rydstrom ona başta yavaşça dokunabilir miydi?

"Onu sürekli kocam olarak düşünüyorum. Birkaç kelimenin beni bu şekilde etkilemesi aptalca ama bu fikir onu sahiplenmeme neden oluyor."

"Onunla tekrar yatmak zorunda kalmaktan pek de rahatsız olmuş gibi görünüyorsunuz."

"Daha derin düşününce, o kadar da kötü olmadığını fark ettim."

Canı yanana kadar müthiş keyifli anlar yaşamıştı. Bu heyecanı daha fazla hissetmek istiyor ve hasretini çekiyordu. O zevklerinin hasretini çeken hedonist bir Sorceri'ydi. İblis bu zevkleri ona tattırabilirdi.

Önceki gece Rydstrom'un yatakta onunla olduğu, gözlerinde o yoğun bakışla baktığı ve kelepçelerinin ellerinde sallandığı bir rüyayla uyanmıştı...

İblis Kral'ın Öpücüğü

"İblis Cadron güçlenmeye devam ediyor mu?" diye sordu Lanthe.

Sabine kendini topladı. "Anladığımı kadarıyla geçmesi gereken dört durak varmış ve Aracı'yla birlikte bunların üçüne varmışlar." Yeni bir başlığı saç örgülerinin arasına yerleştirerek arka taraftan yakasına kopçaladı. "Fakat kılıcı ele geçirirse bile, onu kullanmak için asla yaklaşamayacak."

"Biz yapabiliriz. Bir şansın olsa, bizzat sen Omort'u alt edemez misin?"

Sabine'in gözleri buz gibi oldu. "Bir saniyede." En ince metal file çorabını bacaklarına çekip deri jartiyerine bağladı. Ardından çorabının büyük bölümünü, dizlerinin üzerine kadar çıkan çelik uçlu çizmeleriyle kapladı.

"Öfke iblileriyle birleşmeyi düşünümüyor musun?"

Sabine başını iki yana salladı. "Biz bir fırsat bile yakalayamadan Omort bizi öldürür. Onun gücünü ne kadar çabuk unutuyoruz." Mini eteğinin üzerine mavi altından bir düzine püskülle süslenmiş bir kemer taktı. "Ayrıca onlarla birleşirsek, onlara sırtımızı dönmek ve onları öldürmek zorunda kalırız." Lanthe kaşlarını kaldırdıca Sabine, "Ya da kaleden atılırsınız. Paylaşmaya hiç hevesim yok," dedi.

"Kocanla bile mi?"

İşte yine o kelime. Duraksadı, sonra, "Rydstrom'un bizden ne talep edeceğini düşün... İtaat etmek, yasalara uymak. Evet, bu Omort'la yaşadıklarımızdan daha iyi olur. Ama bizim yönetmemizden daha iyi olamaz," dedi.

"Doğru." Lanthe odasına gitmek için ayağa kalktı. "Bu gece biraz bilgi toplamaya çalış. Belki de kendi planları vardır."

"Neler bulabileceğime bir bakayım." Lanthe gittikten sonra Sabine makyajını tamamlayarak gözlerini kaplayan ve şakaklarına doğru devam eden gri siyah çizgiler çekti.

Aynadaki yansımasını kontrol etti. Adamı hiddetinden sıyrabilecek kadar göz alıcı mıydı? Aynanın cevabı evet, oldu.

Sonra şaşırtıcı bir düşünce geldi aklına. Aslında daha çok bir dürtüydü. Ve kolayca kontrol ettiği bir şeydi. Huzursuzca kahkaha atıp odaya bakındı.

Orada durmuş, ikinci kez Rydstrom'a... üzgün olduğunu söylemeyi düşünüyordu.

Rydstrom ona duyduğu öfkeden kuduruyor olsa da, onu yanında istiyordu.

Ondan bu şekilde ayrı kalmak doğal değildi... iblis içgüdülerine ters düşüyordu.

Teninde kokusunun ve üzerinde işaretinin olması için can atıyordu. Boynuzlarını her yerinde dolaştırmak istiyordu.

Yumruklarını sıktı. *Lanet olsun, bana ne zaman dönecek?*

Hücrelerinde bir adam cisimleşti. Lothaire. Öldür.

"Bana boğazımı parçalayacakmışsın gibi bakma," dedi vampir ağır bir aksanla. "Kaçmana yardımcı olabilirim." Bir elindeki anahtarı ve diğerindeki çantayı yukarı kaldırdı. "Özgürlüğün. Ve ihtiyacın olanlar. Seni düzlemin dışına olmasa da Mezar Diyarı'na ışınlatabilirim."

"Bana niye yardım ediyorsun?" diye soran Rydstrom adamın oyunun ne olduğunu merak etti.

"Senden bir şey istiyorum. Bana yemin etmek zorunda kalacaksın."

"Ne yemini?"

Lothaire, "Gelecekte senden bir şey istediğim zaman, bu isteğim ne olursa olsun onu bana vermelisin," dedi.

"*Hadi oradan.*"

"Bunu düşün. Şu anda seçeneklerin kısıtlı."

Öyleydi. Ve şu anki durumuna bakılırsa, Rydstrom Lothaire'in isteyebileceği herhangi bir şeyin burada tutsak olarak kalırsa ödeyeceği bedelden -kadınını, çocuğunu, krallığını ve sonunda da hayatını

kaybetmekten- daha kötü olacağımı düşünemiyordu. "Neden şimdi yardım ediyorsun?"

"Çünkü Sabine'in kız kardeşi Hettiah sana afrodizyak vermek için buraya doğru yol alıyor. Ve bu olmayacak."

"Sabine'in izniyle gelmiyor, değil mi?"

"Senin yerinde olsam bundan kuşkulanırdım."

"İstedğin şey çok abartılı, vampir. Kız kardeşe ve onun iksirlerine karşı koyacağım..."

"Eğer baygınsan koyamazsın."

"Kadın bunu yapabilir mi?" Lothaire onaylayınca, Rydstrom dişlerini gıcırdatarak, "Kaçsam bile, bizi bu düzlemin dışına çıkaramadan bulunmuş olacağım," dedi.

"Bizi mi?"

"Sabine'le ben. O olmadan gitmiyorum."

Vampir başını sertçe iki yana doğru salladı. "Onun için geri dönersin... fark ediliriz ve Omort onun gitmesine asla izin vermez."

"Ben nereye Sabine oraya. Bugünden ben ölene kadar bu böyle olacak."

Lothaire ona değer biçer gibi bir bakış attıktan sonra başını onaylarcasına salladı. "Büyücüler bütün kaçak portalları mühürlemeyi başaramadan önce birkaç günün var. Özellikle o güvenlik tedbirinden ben sorumlu olduğum için. Hettiah yaklaşıyor."

O kadının ilaç vererek baygınken onu kullanması fikri, Rydstrom'un tiksintiyle titremesine neden oldu.

"Yemin et, iblis. Bu krallık hakkında birçok şey biliyorum. Müstakbel yeni mahkûmun hakkında da. Onu nasıl *tamamen* güçsüz kılacağını da."

Rydstrom bu defa tereddüt etmedi. "Yemin ederim. Şimdi söyle."

Lothaire yüzünde bilgiç bir ifadeyle gülümsüyordu. "İki eli arkasında bağlıyken illüzyonlarını tasarlayarak yapamaz." Rydstrom'un kelepçelerini açmaya başladı. "Kaldığı kule batıda."

Kalbi deli gibi çarpan Rydstrom, "*Biliyorum,*" dedi.

Lothaire Rydstrom'un bileğini kavradı ve onu Sabine'in odasına ışıkladı.

Aynada kendine beğeniyle bakan Sabine, Rydstrom'un bugüne dek gördüğü en güzel yaratıktı.

"Selam, prenses."

21. Bölüm



Rydstrom'un çılgın gözlerle aynadaki yansımasını görünce Sabine'in nefesi kesildi. *Lothaire mi?* Vampir onunla birlikte mi çalışıyordu? Hain!

Kendini gizlemek için ellerini havaya kaldırdı ama Rydstrom odanın diğer ucundan atıldı ve bileklerini yakalayıp arkasında tuttu. Bunun, illüzyon yapmasını önleyeceğini biliyor muydu? Rydstrom diğer eliyle ağzını kapatamadan önce Sabine bir kez çılgılık attı.

Bu çılgılık dışarıdaki Inferi nöbetçileri çağırmasına yetecek miydi?

Rydstrom uzunca bir iple bileklerini bağlarken, Lothaire ona yardım etmek için yanlarına ısınlandı. Vampir ağzına soktuğu tıkaçı bağlarken, Sabine ikisiyle de mücadele etti.

Sabine boğuk sesiyle küfürler yağdırdı. Lothaire omuz silkmekle yetindi.

Kale alarmı geçince bağışmalar duyuldu. Saniyeler sonra hortlaklar, Sorceri'ler ve Kayıp vampirlerden oluşan nöbetçiler grubu kılıçlarını çekmiş halde içeri daldı.

Vampirler Lothaire'e selam verdikten sonra *iz sürüp gitti*.

Rydstrom, Sabine'i arkasına itip yere yuvarladı, ardından en az on nöbetçiyle karşı karşıya geldi. Öfkesinden boynuzları parlıyor ve

derisinin rengi koyulaşıyordu. Sabine'in gözlerinin önünde adamın kasları genişleyip uzuyordu.

İblis kendini nöbetçilerin üzerine atıp köpek dişleri ve pençeleriyle onları parçalarken, Sabine huşu içinde onu seyretti. Sanki o ejderha dövmesi canlanmış, iblisin terden kayganlaşan derisinde kıvrılıyormuş gibi görünüyordu.

Lothaire rahat bir tavırla Sabine'in yanında durmuş, bir dizini yukarı kaldırarak çizmesini duvara dayamıştı. "Gayet rahat ısınabiliirdik," dedi Lothaire. "Ama öte taraftan onun içinde biriken ökenin bir kısmını dışarı vurmasını isteyebilirsin. Ayrıca açım."

Rydstrom askerleri öyle gaddarca parçalıyordu ki Sabine bile büyülenmişti. *Ve işte benim kocam.*

Lothaire bir kaşını kaldırarak bir Rydstrom'a bir Sabine'e baktı ve iblisin vahşi tepkisiyle Sabine'inki arasında bir bağlantı kurdu. Homurdanarak, "Anlaşıldı," dedi.

İki Sorceri nöbetçi Sabine'le Lothaire'e saldırdı. Vampir duvardan uzaklaştı ve onlarla mücadele etti, kılıçlarından ısınarak kolayca kurtulurken çarpışmadan keyif alıyor gibiydi.

Birini kılıçtan geçirerek öldürdü, ikincisinin bedenini kendisinininkine sıkıca bastırarak boğazını kesti. Sarı kaşları keyifle çatıldı. Onun ve iblisin vahşetinin arasında kalan Sabine büyülenmiş bir halde izliyordu.

Kendini toparladı ve onlardan kaçmak için apar topar ayağa kalktı. Neredeyse kapıya gelmişti... Ama iblis iki hortlakla çarpışıyordu ve üçüncüsü hızla Sabine'in üzerine geliyordu.

Sabine göz ucuyla başına doğru gelen bir kılıcın kabzasını gördü. Acı içinde bağırınca, iblis hiddetle kükredi. Sonra... Boşluk.

Düşünceleri belirsizdi... bütün mantıklı tarafı sessizleşmişti. Onu, iblis içgüdüleri yönetiyordu.

Kadınımı almalı... kurtulmalıyım...

Daha fazla asker bağırarak merdivenlerden çıkıyordu. Sabine'i omzuna atmış olan Rydstrom tıslayarak, "Bizi ısınl, vampir!" dedi.

Lothaire kanını içtiği nöbetçiyi bıraktı ve tekrar Rydstrom'un bileğini kavradı. "Onu sıkı tut."

Bir anlık karanlıktan sonra Rydstrom uzaklarda yükselen dağları gördü. Ay çorak ovanın üzerinde ışıldıyordu. Vampir, onları Mezar Diyarı'na ısınlamıştı.

Rydstrom özgürdü ve Sabine elindeydi. Kadını omzundan çekerek kollarına aldı. Masum görünüyordu ama bu bir maskeydi. O, Rydstrom'a durup dinlenmeden işkence etmişti.

Zihni şaşırtıcı bir nefretin eziyetini çekerken, vücudu saldırı ve ilkel ihtiyaçların acısını çekiyordu.

Benim kadını. O kadar duru ve mükemmeldi ki. İstedğim kadar kullanmam için.

Rydstrom çömeldi ve kadının cansız bedenini toprağın üzerine yatırdı, ardından kafasını kontrol etti. Bir şişlik oluşmuştu ama ölümsüzlüğünün atlatamayacağı bir şey değildi.

"Bıçak," dedi onu bağladığı ipi çözerken dişlerini gıcırdatarak. Lothaire bir hançer verince, Rydstrom kadının bileklerine kelepçe gibi sardığı uzun ipi kısalttı, sonra kısa bir şeritle daha bağladı.

İşini bitirince, Lothaire ona siyah bir tunikle bir çanta attı. "Orada bir matara su ve birkaç günlük kamp yapmaya yetecek kadar erzak var." Belindeki kılıcını taktığı kemeri çözdü. "Ve canavarcıklara karşı koyacak bir silah," derken bu ona komik gelmiş gibi görünüyordu.

Rydstrom tuniği giydi, sonra da kılıcı beline bağladı.

"Bir portalın yerini saptamak için en fazla bir hattan var. Buradan batıya doğru git... büyük ihtimalle yolu bilecek mültecilerle iblisleri bulmaya başlayacaksın."

Rydstrom Sabine'i bir kez daha kucağına aldı. "Benden ne isteyeceksin?"

Vampirin soluk gözlü bakışları Rydstrom'un üzerine kilitlendi. "Omort'la anlaşmamı bozarak burada olmakla kaybettiğime değecek bir şey."

"Ne zaman isteyeceksin?"

"Zamanı geldiğinde. Bir hafta ya da on yıl içinde. Belki de bin yıl içinde."

"Hâlâ benim düşmanımsın," dedi Rydstrom. "Seni kolayca avlayıp öldürebilirim."

"Daha azını beklemezdim. Sen dürüst bir kral olsan da acımasızsın. Şimdi git. Saat işliyor."

Sabine uyandığında ay daha batmamıştı.

Onu zonklayan bir baş ağrısı bekliyordu ve iblis onu omzuna attığı için attığı her adım bu ağrıyı artırıyordu. Elleri hâlâ arkasından bağlıydı. Bunun anlamıysa...

Güçsüzüm.

Saç örgülerinin arasından bakınca, Rothkalina'nın farklı bir bölgesinde olduklarını –deniz kıyısındaki kaleden ve yemyeşil ormandan uzaklaşıp ıssız bir ovaya doğru gittiklerini– görebiliyordu. Rothkalina'da yemyeşil ormanlarla kaplı olmayan sadece bir bölge vardı ve uygun bir şekilde adlandırılarak o bölgeye Mezar Diyarı denmişti.

Vahşi şeylerin olduğu yer...

Sabine deli bir adamla tehlikeli bir bölgenin tam ortasındaydı, Lanthe endişeden çılgına dönmüş olmalıydı ve Sabine'in morsus'u yoktu... kaleye ve Omort'a geri dönmezse sonu gelmiş demekti.

Tüm bunlar Lothaire haini yüzündendi! Ve o adi herif, onları Mezar Diyarı'na ışınlamıştı. Onu bizzat kendine ayıracaktı!

Sabine, Omort'un bu ihaneti nasıl algılayacağını sadece hayal edebiliyordu... ya da hırsını kimden çıkaracağını. Lanthe'nin güvende olacağına inanıyordu ancak kardeşinin Inferi'lerini korumasını diliyordu.

Her adımda kafası zonklayarak ilerledikçe, ova yerini taşlaşmış yamru yumru ağaçların olduğu bir ormana bıraktı. Ayın oluşturduğu gölgeler toprağın üzerine düşüyordu. Görünmeyen şeyler kumda kaçıyordu.

Onu daha da telaşlandıran şey eteğinin beline kadar sıyrılarak tangadan başka hiçbir şey olmayan poposunu açıkta bırakmasıydı. Daha önce onu omuzlarında tutan el, şimdi kıvrımlarını tamamen kaplamış bir durumdaydı ve Rydstrom onları yoğuruyordu.

Bana ne yapacak? Özellikle iblis böyle kızgınken, Sabine onunla tekrar seks yapmak istemiyordu. Öncelikle, planı engellenmişti. Diğer taraftan acısı çok tazeydi. Adamın hücrelerine dönmeye karar verdiği zaman, tek niyeti üstte olmaktı...

Rydstrom birden durdu ve onu ayaklarının dibine indirdi. Batan ayın aydınlattığı çılgın gözleri beklentiyle bakıyordu ve dudakları köpek dişlerinin gerisine çekilmişti.

Ağırbaşlı Rydstrom son sabrını tüketmişti.

Sabine görünüşe göre kaplanın kuyruğuna basmıştı. Ve şimdi de onun tutsağı olmuştu.

Uzun süreliğine değil.

"Rydstrom," diye fısıldadı.

"Ne?"

Sabine daha cılız bir sesle fısıldadı. Rydstrom duymak için eğilince, Sabine başlığını adamın burnuna vurdu, ardından çelik burunlu çizmesini bacaklarının arasına doğru savurdu..

Rydstrom onu ayak bileğinden yakaladı ve sırtüstü yatırdı. Bir saniye içinde Sabine'in üzerindeydi. "Sen hırçın, küçük bir dişisin." Yüzünü saçlarının arasına sokup nefes aldı. "Tehlikeli."

Rydstrom boynunu istekle öpmeye başlayınca, Sabine başını gökyüzüne kaldırarak kaşlarını çatı... adam sanki onu *özlemiş* gibi öpüyordu.

"Ama bu uzun sürmeyecek."

Rydstrom uyarılmıştı ve sertliğini ona dayadığı zaman Sabine bir zevk dalgasıyla sarsıldı. Kendini kaptırıyordu ve adamın heyecanı onunkini ateşliyordu.

Bir dakika... Uzun sürmeyecek derken ne demek istemişti? Onu kendi yönüne çekmeyi, onu değiştirmeyi mi planlıyordu? *Hep beni değiştirmek istiyor!*

Rydstrom sert dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Sabine kendini kaybetmeden önce adamın alt dudağını sertçe ısırды.

Rydstrom hızla ayağa kalkarken, tıslayarak bir küfür savurdu. Onu belinden kavradığı gibi yassı bir kayanın üzerine taşıdı. Kayanın üzerine oturup kadını bacaklarının üzerine yatırdı.

"Ne yapıyorsun?" Elleri bağlı olduğundan onu engellemek için hiçbir şey yapamıyordu.

"Sözlerimi yerine getiriyorum." Sabine tam onun neden bahsettiğini kavradığı anda, Rydstrom eteğini beline kadar sıyırdı.

"Rydstrom, dur!" Rydstrom külotunu ayak bileklerine doğru çekince kıvrandı. "İblis..."

Rydstrom avcunu hızla indirerek sesli bir tokat attı. Acıttı ama sesi hissettirdiğinden daha beter çıkmıştı.

İntikamı bu muydu? Bu sırada uyusa iblis için bir sakıncası olur muydu? "Bütün yapabileceğin bu mu, iblis? Bu bir ceza mı yoksa sevgi gösterisi mi? Kafam karıştı..."

Şap! Bir an nefesi kesildi ve adamın kucagında kıvrandı. Bir başka şaplağı sıızlatan bir acı takip etti, sonra bir şaplak daha. Diğer eli bacağına yoğuruyordu. Bundan heyecan duyan Rydstrom'un solukları sıklaşmıştı.

Ve Sabine'e bir şey olmaya başladı. Uyarılması onu şaşkına çevirmişti. İbliste ne vardı böyle? Sabine'in onu istemeyeceği bir zaman olacak mıydı? Mesela kalçasını tokatladığı ve onu boğazlama eşiğinde olduğu, şu anki gibi bir zaman?

Fakat Sabine onun gücünü etkileyici buluyordu ve iblis bugüne dek karşılaştığı en güçlü erkekti. O nöbetçilerle savaşmasını hiç unutmayacaktı... içindeki o yırtıcılığı...

Rydstrom'un bir sonraki şaplağıyla çılgılığı yerini inlemeye bırakarak kendini şaşırttı. Hatta Rydstrom bile duraksadı.

O gerçek bir Sorceri'nin kızıydı... bulduğu yerde zevk alacak hedonist biriydi. Bu diyarın vahşiliğinde, bir iblis mahlûkunun tutsağıydı... ve ateş illüzyonları geceyi çoktan aydınlatmıştı.

Ne kadar şaşırtıcı, diye düşündü belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Adamın kucagında döndü ve dizini yana doğru çekerek bacaklarını açtı. Rydstrom'un bedeni birden durgunlaştı. Eli havada kalakaldı. Sabine'in duyabildiği tek şey adamın kesik nefesleriydi.

Ardından bacaklarının arasına bakmak için uzanan Rydstrom haşince inledi. *"Sana dokunayım..."*

Sabine başını onaylar gibi salladı. İlk temasta haykırdı, sonra Rydstrom iri parmaklarından birini içine sokunca inledi. Penisini mi çıkarmıştı? Sabine altında adamın kendini okşamaya başladığını hissedebiliyordu.

Parmağıysa içine girip çıkıyordu. *"O kadar ıslanmışsın ki..."* dedi Rydstrom hırıltıyla. *"Büyücü, beni... delirtiyorsun..."*

22. Bölüm



Rydstrom mantığıyla içgüdüğü arasında, hiçbir şeyin bir anlam ifade etmediği o alacakaranlıktaydı. Onun üzerindeki kontrolünü kaybediyordu ve bunun keyfini daha fazla çıkarması mümkün değildi.

Onunla birlikte kaçmıştı. *En sonunda*. Onu sırf mahkûmu –kendi malı– olarak düşünmek bile zafer hissiyle haykırmak istemesine neden oluyordu.

Sırtından aşağı dökülen örgülü saçları ve vücudunu süsleyen metalle, şaplakları kabul ederken edepsiz görünüyor ve kalçasını daha yukarı kaldırıyor. Ve şimdi de müthiş derecede boşalmak istiyordu. Ateşleri yanmaya çoktan başlamıştı.

Coşku bu.

Kadının aç katmanlarının arasına ikinci parmağını da soktu. “Çok sıkı. Sıcak.” Işıldayan derisi adamın parmağını kavıyordu. “Ve artık bakire değil.”

Diğer eliyle kavradığı penisini tohumlarını boşaltmak için sancıyana kadar sıvazladı. Yüzünü görebilsin diye onu döndürmeye yetecek bir süre boyunca parmaklarını dışarı kaydırdı.

Yüzünde ne utanç ne de korku vardı. Mahmur gözlerle adamın kucağında uzanmış, kalçasını yukarı kaldırarak parmaklarını iffetsizce kullanıyordu. *O kadar güzel... o kadar ateşli ki. Benim.*

Penisinde hâlâ tanıdık olmayan bir baskı vardı, hassas başı kadının kalçasına sürtünüyordu. *O kadar aşırı bir zevk var ki acı veriyor.*

Kasları gerildi, vücudu boşalmaya hazırlanıyordu. Gökyüzüne doğru kükreyerek kadının kalçasına doğru boşalmaya başladı. Bir yandan bağırırken bir yandan da kadının altındaki kalçasını kontrolsüzce sallayarak coşkulu bir şekilde boşalmaya devam etti.

Sabine soluğunu tuttu, sonra da hafifçe inledi. Bu ses bacaklarının arasına doğru adamın son bir patlamayla boşalmasına neden oldu. Bu haldeyken bile Sabine kıvranıp inleyerek boşalmanın eşiğindeydi...

Ancak Rydstrom ellerini çekerek pantolonunu kapatmış ve onu kucağından indirmişti.

Sabine şaşkınlık içinde ona bakarken, Rydstrom tuniğinin ucunu yırtıp onun üzerindeki tohumları sildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Boşaldım." *Beni zorlama... sakın beni sinirlendirme.* "Bana üç gece borçlusun. Neler çektiğimi anlamam için üç gece. O zaman durumumuz eşit olacak."

Rydstrom tenini silince Sabine ondan uzaklaşmak için kıvrıldı. "Bunun için seni öldüreceğim!"

Rydstrom ay ışığında kadının kalçasının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. *Ona ne kadar sert vurdum acaba?*

"Çok sert vurdun, seni sersem!" diye cevapladı Sabine.

"Lanet olası zihnimden uzak dur, Sabine!" Kumaş parçasını fırlattı, ardından iç çamaşırını öyle bir kuvvetle çekti ki Sabine parmaklarının ucunda sallandı.

"Yoksa ne olur? Bana vurur musun? Kadınlara sıkça vurur musun?"

"Asla." On beş yüzyıldır hiç vurmamıştı.

"Ah, doğru ya, sen İyi Kral Rydstrom'sun. Şu anda pek iyi görünmüyorsun."

“İyilik senin popona şaplak atsa bile fark etmezsin.” Eteğini aşağı doğru öyle sert çekti ki kumaş yırtıldı.

“Seni kötüye mi dönüştürüyorum, iblis? O namuslu duruşunu bozuyor muyum?”

“Daha beteri olabilirdi.” Kadının kolunu tuttu ve yolculuğa devam ederlerken onu ileri doğru itti. “Böyle olmasına gerek yoktu. Bu yolu sen seçtin. Beni bırakmanı *istediğim* zamanı hatırlıyor musun? O lanet olası yatakta göğsüm parçalanmış ve omurgam zedelenmiş bir halde çıktığım acıyı hatırlıyor musun? O kahrolası zindanda günbegün tutsak kaldım... *senin yüzünden!*”

Sabine sanki bu sözlerin hiçbirini duymamış gibi gözlerini kısarak adamın boynuzlarına baktı. “Hey, uzun süre böyle mi olacaksın?”

Kadın yüzünden kafası karışmış olan Rydstrom, kolunu bıraktı. *Tanrılar aşkına, beni mahvediyor.* Yürümeye devam etti ve arkasını dönmeden karanlığa doğru konuştu. “Beni takip edeceksin. Eğer etmezsen, burada canlı canlı yenilirsin.”

“Beni nereye götürüyorsun?” diye soran Sabine onun peşi sıra gitti. “Bana ne yapacaksın? Fetişini benim üstümde denemek dışında?”

Rydstrom durdu ve ona döndürüp, başını kendine doğru kaldırmasına neden oldu. “Kadın, acaba neden beni zorluyorsun?” Gözleri kısıldı. “Kontrolü kaybetmemden hoşlandığın için beni igneliyorsun.”

Sabine bir saniyeliğine gözlerini kaçırdıktan sonra, “Pek sayılmaz. Beni mahkûm eden birine başka nasıl davranmam gerekirdi ki? Sevimli mi?” dedi.

“Eğer biraz aklın varsa beni kıskırtmaktan kaçınırsın.” Konuşmayı bitiren Rydstrom yollarına devam etmek için döndü. Kızgın güneş çok yakında yükselecekti ve arazi sadece daha zahmetli bir hale gelecekti...

İllerledikleri her kilometrede Sabine, nereye gittikleri ve daha ne kadar gidecekleri hakkında başının etini yiyordu.

Güneşin sıcağından, hızlı atılan adımlardan ve Rydstrom'un azalan sudan azıcık vermesinden şikâyet ediyordu.

Düşünceleri karmakarışık olan Rydstrom mataradan birkaç yudum içirmesi dışında ona aldırış etmiyordu. Bir yanı zafer kazanmış gibi hissediyordu. Özgürdü ve Sabine elindeydi. İntikamını almaya başlamıştı ve bacaklarında derman kalmayacak kadar kuvvetli boşalarak harika bir şekilde ödüllendirilmişti.

Diğer bir yanıysa ona davranışından ötürü suçluluk duyuyordu. Ne zaman o suçluluğun etkisine girse, kendine kadının ona yaptıklarını hatırlatıyordu. O adamlar tarafından yıkanmanın rezilliği... Yalnızca bunu hatırlamak bile dudaklarını köpek dişlerinin gerisine çekerek ona dönmesine neden oldu.

Sabine'in davranışı yüzünden, ona ne isterse yapmak konusunda kendisini özgür hissedecekti.

Ancak onu sahiplenmeksizin daha ne kadar devam edecekti? Eğer bunu çoktan yapmamışsa bunun nedeni onu hamile bırakmak istememesiydi. Evet, oğlunu istiyordu ama şimdi değil, onca tehlike varken bu olmazdı. Sabine'in ilk fırsatta Omort'a gideceğini bile bile olmazdı.

Dik bir yamaçtan aşağı güçlükle yürürlerken, Sabine tökezleyip düştü. Kum tükürerek parladı. "Buna yeterince dayandım! Beni serbest bırakmak zorundasın, yoksa devam edemem. En azından bir elimi çöz. İllüzyon yapmak için ikisine de ihtiyacım var. Rydstrom, bu şekilde yürümeyi sürdüremem."

Rydstrom kadının metal büstiyerinin önünü kavradı ve çekip onu kaldırdı.

"Omort benim için gelecek! Yakarı bundan kurtaramayacaksın."

"Bir kelime daha edersen ağzını bağlayacağım."

Sabine uyarısına karşı, "Ayrıca Lothaire yanıp kül olacak..." derken, Rydstrom gömleğinin alt kısmından uzunca bir parça yırtınca sesi kesildi. "Rydstrom! Sessiz olacağım..."

Rydstrom kumaşı başının etrafına sardı ve bir gem gibi sıkıca bağlayarak ağzını kapadı. “Biliyorum...”

Sonraki saat biraz daha yol kat ederlerken onu o şekilde bıraktı. Kadının öfkeli bakışlarını sırtında hissedebiliyordu ancak ondan daha fazla şikâyet ya da talep duymak istemiyordu.

En sonunda dönüp ona baktı. Bayağı geride kalmıştı, yolculuk etkisini gösteriyordu. Güneşten yanmış, dizleri kanamış ve bacakları kesilmişti. Kalçası büyük ihtimalle hâlâ yanıyordu.

Onun çektiği eziyete memnun olmak istedi... ama yapamadı. Bu onun içgüdülerine ters düşüyordu.

Lanet olsun bu büyüciye. Beni mahvediyor. Omzunun üzerinden geriye ters bir bakış attı.

Sabine toparlandı ve kibirli ifadesini takınmaya çalıştı... sonra tekrar tökezledi. Rydstrom günlerce devam edebilecek olsa da onun için bir gece mola vermek zorunda olduğu ortadaydı.

Güvenli bir kanyonda temiz suyu olan bir göl bulunca, çantasını gölün kıyısına atıp içindekileri çıkarmak için çömeldi. Çantada küçük bir şişe şarap, ekmek, tavuk, peynir, bir bıçak ve çakmaktaşları ve yaygı vardı.

Sabine rahat bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü, ardından titrek bir şekilde kalçasının üzerine oturdu.

Rydstrom ateş yaktıktan sonra kendi payına düşen yemeği yedi, ardından ağzındaki bağı çekmek için uzandı.

Sabine ardı ardına yutkunarak çenesini hareket ettirdi. “Ümdu-ğün kadar tatlı mıydı?” diye sordu. “İntikamın?”

“Öyle olacak. Yeni başlıyoruz, prenses. Bana yaptığın her şeyin bir karşılığı olacak. Üç gece hücreme gelip bana işkence yaptın...”

“Üç gece değildi. Yaralandığın gece sana neler yapacağımı hakkında hiçbir fikrin yok. Saray salonuna çağrılmasaydım başka şeyler olabilirdi.”

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Daha önce olduğu gibi mi?" Mataradaki suyu ona uzattı.

Tavuğu dudaklarına götürünce, Sabine yüzünü kaçırdı. "Et yemediğimi biliyorsun."

"Sen de benim yediğimi biliyordun."

"Onu yemeyeceğim."

"Aç kal." Yemeği bitirdikten sonra ateşi yaktığı yerin yakınındaki yapraksız bir ağacın altına yatak hazırladı.

"Yıkabilmem için ellerimi çözmen gerekiyor." Kıvrılarak dönüp arka tarafına baktı. "Nedense üzerime iblis tohumları bulaşmış!"

Rydstrom çenesini göle doğru salladı. "Su orada."

"Ellerim bağlıyken nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Seni yıkamamı iste."

Sabine öfkeyle bakmakla yetinince, Rydstrom kılıcını ve giysilerini çıkarıp alçaktaki bir kaya çıkıntısının üzerinden derin suya daldı. Su serindi ve dayak yemiş vücuduna iyi geldi.

Yüzeye çıkınca Sabine'in dikkatli bir şekilde, kendi atladığı kayanın birkaç metre yukarısında, dik bir yamacın kıyısındaki kaygan kayaların üzerine çıktığını gördü. Rydstrom tam onun yerine kumsala gitmesini işaret edecekti ki, Sabine kayarak suya yuvarlandı. Anında gözden kayboldu.

Elleri arkasından bağlı, metal çapa gibi onu aşağı çeker.

Rydstrom büyük bir panikle onu bulmak için daldı.

23. Bölüm



“Kardeşimle ilgili ne yapacaksın?” diye sordu Lanthe, Omort’a. Yalnızca Sabine için duyduğu endişe, ona canavarın önünde durma cesareti veriyordu.

Artık gözüne erkek gibi değil, gazabın canlı bir örneği gibi görünüyordu. Hettiah tahtının ayakucuna çömelmişti, başı önündeydi ve sanki üşüyormuş gibi sürekli titriyordu.

Omort son birkaç saatte durup dinlenmeden Inferi’leri, hortlakları ve hatta kasabalarından kaçırılan öfke iblislerini bile öldürmüştü.

Ancak hiçbir şey onu yatıştıramıyordu. Kaynağın her tarafı, kan gölünün içinde birbirine karışmış organlar ve boş gözlerle bakan ceset yığınlarıyla dolmuştu. Leş kokusu ve sinekler dayanılmaz bir hale gelmeye başlamıştı.

“Peşinden ateş iblislerini göndermelisin. Onlar ısınlanabilir...”

“Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı. “Rydstrom onu Mezar Diyarı’na götürecektir... orada düzlemin dışına giden portallar var. Ve öfke iblisleri veya vampirler daha önce hiç oraya gitmediler!”

İblisler ve vampirler yalnızca daha önce bulundukları yerlere ısınlanabilirlerdi. Lanthe, Omort’un bundan haberdar olup olmadığını bilmiyordu ama vampirlerin Mezar Diyarı’na ısınlıp ısınlama-

yacağının konuyla ilgisi yoktu. Çünkü artık buradakilerin hiçbiri müttefik değildi.

Gruplar arasındaki anlaşma tabletleri kırılmıştı ve Lothaire'in birliği ortadan kaybolunca, Omort'a –ve Sabine'e– kimin ihanet ettiği ortaya çıkmıştı. Ateş iblislerinin kralı müttefik olarak kalmıştı ama bu daha ne kadar sürebilirdi?

İşin gerçeği Lanthe, Rydstrom'un Sabine'e zarar vereceğinden endişelenmiyordu. Aslında kadının hayatı pahasına koruyacağına inanıyordu. Onun endişelendiği konu Sabine'in morsus'uydu. "Omort, onu bulamazsak zehirden ne zaman etkilenecektir?" diye sordu Lanthe.

Omort tatsız bir kahkaha savurdu. "Onun beklediğinden bir hafta önce."

"Ona bu konuda yalan mı söyledin?" diye haykırdı.

"Bunun hiç önemi yok," dedi. "Mezar Diyarı'na bir portal açacaksın. Hortlaklar alanı tarayacaklar ve bu akşam onu buraya getirecekler."

Lanthe yutkundu. "Benim... sana portal açmam mümkün değil."

Omort, Sabine'in Inferi'lerini işkence edip öldürmek için çağırdığı zaman, Lanthe bir karar almış ve hizmetçileri onun ve Sabine'in koruması altına alarak kurtarmak için bir portal açmıştı. Lanthe, ablasının ibisle Tornin'in içinde olduğundan daha güvende olduğuna içtenlikle inanıyordu. Ayrıca iki kardeş, eğer birinin başına bir şey gelirse, diğlerinin onun Inferi'lerini koruyup gözeteyeğine dair anlaşma yapmışlardı.

Omort şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Birkaç gün daha bir portal oluşturmam." Adam ayağa fırlayıp ona doğru hızla gelince, Lanthe telaşla geri çekildi. "Eğer bana herhangi bir şey yaparsan, Sabine'i asla tekrar elde edemezsin."

“Ya da senin gücünü alabilirim.” Havaya kaldırdığı avuçlarının üzerinde uğursuz bir hararet oluştu. “Ve işe yaramaz vücudunu parçalarım...”

İblis onu kıyıya doğru sürüklerken, Sabine sallanıyor ve öksürüyordu.

“Bayağı uzun sürdü!” Tekrar boğulacağını sanmıştı, adamın ellerinin iki yanını kavradığını hissedinceye kadar bundan emindi.

“Dosdoğru dibe daldım!” Sanki suçlu oymuş gibi öfkeyle metale bakan Rydstrom başlığını tutup yakasından çıkardı.

“Hayır!” diye haykırdı Sabine.

Ancak adam başlığı omzunun üzerinden kamp kurdukları yere doğru fırlattı. Gerdanlığını çıkarır çıkarmaz döndürerek attı, Sabine tepki veremeden onu ayak bileklerinden kavradı. Sırtı kumla buluştuğunda ise, Rydstrom çizmelerini çoktan çıkarmıştı.

“Kes şunu, iblis!” Onunla mücadele etmek boşunaydı ama yine de deniyordu. Kısa süre önce aldığı yarayı hedefleyerek tekme attı ve bir çift iyi vuruş yaptı.

Rydstrom bunları algılamış gibi bile görünmüyordu, çizmelerini uzağa savurmakla meşguldü. “Benim tutsağımın. Benim sorumluğumdasin. Temizlenmeni sağlayacağım.”

Ona şaplak atmasından sonra, Sabine Rydstrom’un sakinleştiğini, o vahşi görüntüsünün durulduğunu –ama kesinlikle yok olmadığını– fark etmişti. Şimdiyse tüm kuvvetiyle eskiye dönmüştü. Sesi değişmişti, konuşması ve tavırları kasıtlı olarak kral gibi değildi. Daha önce kendini sert ve mesafeli tutmuştu. Şimdiyse hareketlerinde bir istikrar vardı.

Sabine onu öfkeyle süzerek, “Ve bu konuda bana söz düşmüyor. Öyle mi?” dedi.

Rydstrom başıyla onayladı, dikkati kadının büstiyerindeydi. Ayağa kalktı ve Sabine’i de çekerek kaldırdı. Odaklandığı için çatılan

kaşlarla. büstiyerin karmaşık düğümlerini, sudan şişen deri iplerini çözmeye başladı.

Bir kez daha uyanıyor, erkekliği sertleşiyordu. Sanki bu işten keyif alıyormuş ve bitmesini istemiyormuş gibi hareketleri yavaşlamıştı.

Büstiyerini çıkarınca gözleri, kadının hızlı hızlı alıp verdiği her nefeste inip kalkan göğüslerine mıhlandı. Silkinip kendini toparlamış görünerek, eteğini kumlu bacaklarından aşağı kaydırды.

“Yeter!” Sabine ona sürekli karşı koysa da, Rydstrom bir kolunu beline sararak onu durdurdu.

Hâlâ yanan kalçasına bir şaplak atarak ona öyle tehditkâr bir şekilde baktı ki, Sabine bunu dikkate alması gerektiğine karar verdi. “Burada dur. Kıpırdama.” Külotunu ve file çoraplarını indirdi ve onları da uzağa attı.

Onu tamamen soyduktan sonra saç örgülerini çözmeye başladı. Yüzü haşindi ama saçlarına sonsuz bir nezaketle ilgi gösteriyordu.

Saçlarını çözme işini bitirince, onu dizlerine gelecek kadar suya çekti. Orada ellerini kadının omuzlarına koyup çömelmesi için aşağı doğru bastırınca, penisini tam da yüzünün önüne getirmiş oldu.

Sabine tam da ağzına alması için onu zorlamaya çalışacağını düşündüğü sırada, Rydstrom önünde çömeldi.

Üzerindeki kumu temizler temizlemez, kadının vücudunu keşfetmeye başladı. O kocaman iblis ellerini köprücük kemiğinde gezdirirken, hareketlerini gözleriyle sonra da dudaklarıyla takip ediyordu. Bakışları göğüslerinde yoğunlaşınca Sabine ardından ne geleceğini anladı. Rydstrom sert avuçlarını göğüslerinin üzerinde gezdirerek, göğüs uçlarını oldukça hafif bir dudak temasıyla öptü.

Bir şekilde ona nazık davranmaya başlamıştı, okşayışları, Sabine’in içinde hâlâ kaynadığını hissedebildiği öfkesiyle öyle uyumsuzdu ki. Dokunuşları... *şefkatliydi*. Teselli eder cinstendi. Peki, Rydstrom yaptığı şey için mi onu teselli etmek istiyordu yoksa yapmak üzere olduğu şey için mi?

Avcuyla kadının göğsüne su döktü ve göğüslerindeki suyu yalayarak uçlarından akan damlaları emdi. Gerilen uçları hafifçe ısırdıktan sonra geri çekilip onlara baktı. Sanki kadının bu parçası onu büyülemiş gibi bakışları göğüs uçlarının üzerine perçinlenmişti.

Sabine vücudunun tekrar tepki vermesine lanet okudu. Ancak bir önceki birlikteliklerinden tatmin olmamıştı ve kaçınılmasından önceki gecelerden de biriktirdiği özlem vardı. Gözkapakları ağırlaştı, biraz önceki paniği ve hıncı dinliyordu.

Rydstrom dudaklarını kadının kulağında gezdirip burnunu sürterken, "Kadınım için çok uzun süre bekledim. On beş asrı on-suz yaşadım," dedi. Boynuzlarını nazikçe kadının boynuna sürttü. "Artık sensiz olmaz."

Omuzlarını kavradı ve dudaklarını sırtında gezdirmek için onu döndürdü. Sabine ürperince Rydstrom hınltıyla, "Dokunmamdan hâlâ hoşlanıyorsun," dedi. Koyu pençelerinin tersiyle kadının hassas kalçasına dokundu. "Her zaman hoşlanacaksın."

Yüz yüze gelmek için onu tekrar kendine doğru çevirdiği zaman, okşayışları ve öpmesi Sabine'i uyardı. Elini bacaklarının arasına kaydırıp onu kavrayınca, Sabine alnını omzuna yayararak ona yaslandı ve kendini adamın avcuna doğru bastırdı.

Ne istersen onu yap... Sabine umursamıyordu. Ta ki Rydstrom diğer elini yüzüne doğru kaldırırsa dek...

Kasıldı ve sendeleyerek geriledi. Ölümçül bir ses tonuyla, "Sakın yüzüme dokunma, Rydstrom," dedi.

Ne zaman bir erkek elini yüzüne doğru elini kaldırırsa bu onda dokuz ihtimalle ya onu sindirmek ya da öldürmek maksadıyla yapılmıştı. Beş yüz yıllık hayatı boyunca, bu durum doğruluğunu kanıtlamıştı.

"İstedigimi yaparım." Çenesini kavrayınca Sabine tırktı ve Rydstrom'un, onun zayıflığını fark ettiğini görünce lanet okudu

"Buna hiç hakkın yok..."

"Bana davranışınla bu hakkı kendin verdin."

Diğer elinin ayasını hafifçe boynunda gezdirdi. Hâlâ görünmez olan yara izini algılamış gibi kaşlarını çatınca, Sabine kurtulmak için mücadele etse de, Rydstrom onu sımsıkı tuttu. İllüzyonlarının kaybolmasına çok az zaman kalmıştı. Rydstrom çok yakında saçlarındaki beyaz çizgiyi ve boynundaki yara izini görecekti. Sabine kendini onun yanında hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Dikkatini dağıtmak için, "Şimdi sevişecek miyiz?" diye aceleyle sordu. "Çünkü bir önceki sefer..."

"Hayır."

"...tam bir fiyaskoydu... Ne dedin?"

"Bana önerdiğin anlaşmanın aynısını önereceğim... Ben sana sahip olmadan önce bir şeyi kabul etmek zorunda kalacaksın. Asla söylemek istemeyeceğin bir şeyi."

Sabine'in onu zorladığı evlilik yemininin karşılığı.

"Diyeceksin ki; 'Beni sahiplenmen için yalvarıyorum. Efendim olarak sana ihtiyacım var ve senin isteklerin için kendi isteklerimden feragat ediyorum.' Bunu söylediğin zaman seni ödüllendireceğim."

"O halde... bu *asla* olmayacak."

"Bana bu sözcükleri söyleyince kadar sana sahip olmayacağıma yemin ederim. Ve bana yalvarana veya üç gece bitene kadar boşalmana izin vermeyeceğim."

"Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan, o halde beni burada tutma nedenin sadece intikam mı?"

Rydstrom gece gibi karanlık gözleriyle onu süzdü. "Bir de bana ait olanları elimde tuttuğum için." Ellerini kadının başının arkasına kenetleyerek başparmaklarını elmacıkkemiklerinde gezdirdi, sonra da öpmek için uzandı.

Son öpüşmeleri coşkulu ve çıldırtıcıydı. Sabine'e ilaç gibi gelmişti. Rydstrom şimdi alt dudağını yalıyordu, sonra da dişlerinin arasına aldı.

Nihayet dudaklarını dudaklarıyla kapayınca, dilini içeri kaydırıp ve onunla buluşmak için Sabine'i ayarttı.

Sabine kısa süre içinde karşılık vermiş, inlemesini sağlamıştı. Erkekliği karnına değiyordu, Sabine'in kalçası ona doğru sallanmaya başladı. Sabine göğüs uçlarını adamın sıcak bedenine değdirmek için sırtını gerdi.

Fakat Rydstrom onu nefes nefese bırakarak çekildi. Kucağına alıp sudan çıkarınca, öpüşünden serseme dönmüş olan Sabine odaklanmak için gözlerini kırıştırdı.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Rydstrom tek kelime etmeden onu ağaçların altındaki otlara yatırdı, Sabine hâlâ ıslaktı ve her yanından su damlıyordu.

Rydstrom, bileklerinin arasındaki ipi çözdü ama bunu sadece ağacın gövdesine doğru götürmek için yapmıştı. "Dur... Hayır, iblis!" Ancak Rydstrom, kollarını başının üzerine kaldırması için zorladı ve onu ağaca bağladı.

Ardından önünde çömeldi. "Bacaklarını aç."

"Cehenneme kadar yolun var."

Bacaklarının içini kaplayan iri avuçlarıyla açması için onu zorladı, sonra da uzun bir süre onu seyretti.

Sabine gözlerini kaçırmak istese de, bakışlarını adamın ilgi çekici yüzünden ayıramadı, ateş yara izini aydınlatıyordu.

"Tadına bakmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Kendi dudaklarını yaladığı zaman, Sabine az kalsın inliyordu. "Ağzını sulandırıyor," dedi hırıltıyla. "O kadar güzel ki." Sesi yine yabancı geliyordu.

Eğildi ve burnunu tüylerine sürterek kadının haykırmasına neden oldu. Ardından dudaklarını oradaki hassas katmanlara değdirdi. nefesi sıcaktı.

Sabine dizlerini kaldırarak ona sardı. "Rydstrom! Ah, tanrılar aşkına... Yap hadi!"

"Ne yapayım?" Başparmaklarıyla tenini araladı.

"Tat beni... Öp beni," dedi soluk soluğa.

Dilini ilk daldırışında, ona doğru öyle kuvvetli inledi ki Sabine bunu hissetti. O da coşkuyla inledi.

Ağzını kadının merkezine bastıran Rydstrom dilini daldırdı ve onu yaladı. Sabine'in onun için erimesine neden oluyordu... Onu dudaklarıyla ve parmaklarıyla hiç çekinmeden keşfediyordu.

Sabine daha önce hiç *böyle* öpülmemişti.

"Tadın... beni deli ediyor," diye hırlayan Rydstrom zonklayan katmanları sertçe yaladı. Sabine çaresizce ağzına doğru kıvranuncaya kadar, dili insafsızca üzerinde dönüp durdu. *Yaklaşıyor... Çok yakın.*

Sabine, onun penisini eliyle hareket ettirmeye başladığını görebiliyordu, pazısındaki altın şerit hareketleriyle ışıldıyordu. Dilinin her ustaca darbesiyle ritmi gittikçe hızlanıyordu.

İblis onunla çılgına dönmüştü. Vücutundaki düğüm düğüm kaslar orgazmıyla gerildi. Ona doğru inledikten hemen sonra tohumları kadının kalçasına doğru fıskırdı.

"Sıcak. Çok sıcak," diye soluğunu tutan Sabine, boşalmanın eşiğindeydi.

Ancak Rydstrom boşalır boşalmaz ondan uzaklaştı. Sabine ona bakarken, boşalmasını seyretmesinden Rydstrom'un hoşlandığını ve bundan heyecan duyduğunu fark etti.

Rydstrom tatmin olmuş bir inlemeyle sırtüstü yuvarlandı. Sabine, kaslı karnının üzerindeki penisinin hâlâ nabız gibi attığını seyrederken, onun açıklığını çekerek kalçalarını arsızca sallıyordu.

Sabine gerçekten seksten vazgeçmek mi istemişti? Şimdiyse bir deneme daha yapmak için can atıyordu.

Rydstrom nefesi düzene girer girmez, "Elimizdeki işe geri dönelim," diyerek Sabine'in onu yakaladığı ilk geceki sözlerini tekrar etti. Bir kez daha ona doğru uzandı. "Bunu bütün gece yapabilirdim. Yapacağımı düşün..."

"Evet!" Rydstrom onu tekrar yalamaya başladı. "Daha fazla," diye inleyen Sabine'in aklı başından gitti. Tam boşalmak üzereydi ki Rydstrom geri çekildi.

"Hayır, hayır, hayır." Ayaklarını yere vurdu. Soluğunu tutmuş bir halde, "Gerçekten... seni... öldürmek istiyorum!"

"Hı-hı." Parmaklarının tersiyle hiç acele etmeden bedenini boylu boyunca okşayarak ürpermesini sağladı. Sabine'in nefesleri tam düzene girmiş ve bacaklarını kapatmıştı ki Rydstrom, "Daha geniş," dedi.

Sabine dişlerini gıcırdatarak yukarıdaki ağaç dallarını süzdü ve bacaklarını iyice açtı.

Rydstrom saatler boyunca onu orgazmın eşliğinde tuttu. İki kere daha boşalmıştı ama sonra onun daha çok dayanmasını sağlamaya karar vererek, hızını düşürmeye başlamıştı.

Şimdiye kadar hiçbir kadında böyle bir şey görmemişti. Kuruyan uzun saçları battaniyenin üzerine saçılmış bir halde başını sağa sola döndürüyordu. Sırtını geriye doğru kavis vaptığında göğüs uçları gökyüzüne doğru sivriliyordu.

Her yanlarında illüzyon alevleri yanıyordu.

Onu boşalmaktan alıkoymak Rydstrom için de bir cezaydı... kadını tatmin etme dürtüsüne karşı koymak için tüm iradesini kullanmasına neden oluyordu. Ancak kadının tepkisi de müthiş derecede heyecan vericiydi.

Ancak Sabine yılmıyordu. Her ne kadar onun solgun bedenine durmaksızın sahip olmak için yanıp tutuşsa da, bu bir irade savaşıydı ve Rydstrom asla kaybetmezdi...

Ay batmaya başladığı sırada Sabine hızlı hızlı soluyordu ve bedeni terden parlıyordu. Göğüs uçları şişmiş ve büzülmüştü.

Rydstrom yanına uzandığında, Sabine ciddiyetle gözlerinin içine bakıp fısıldadı. "B-beni sadece tut, iblis. Sana doğru hareket edebilirim."

Söylediklerini gözünün önünde canlandıran Rydstrom inlemek istedi. Ufak tefek bedenini sıkıca tutması ve onun penisine sürtünmesi... ta ki kollarında tır tır titreyene kadar...

Rydstrom eğildi ve dilini göğüs uçlarından birinin etrafında dolaştırarak mırıldandı. "Benim için yalvar, tatlım. Ve gözlerin yuvalarından çıkıncaya kadar boşalmanı sağlayayım."

"Asla!" Başını sallayarak haykırdı. "Anlamıyorsun..."

"Anlamıyor muyum?" diye homurdanarak doğruldu.

Sabine kolları hâlâ yukarıda bağlı bir halde bir yanına devrildi, ufak tefek vücudu titriyordu, dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Rydstrom seyrederken, Sabine'in gözleri titreşerek kapandı ve en sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

Uyandığında ortalık hâlâ karanlıktı. Otların üzerinde yalnızdı ve ne zamandır uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaşlarını çatarak vücuduna baktı. Rydstrom onu ağaçtan çözüp temizlemiş miydi?

Başını kaldırıp bakınca onu, sırtını büyük bir kayaya dayamış, bir kolunu kaldırdığı dizinin üzerine koymuş ve çıplak bir halde gördü. Rydstrom anlaşılmaz bir ifadeyle onu seyrediyordu. Hâlâ iblis biçiminde olsa da, bu formu gitgide kayboluyordu ve kömür karası gözleri artık o kadar çılgın görünmüyordu.

Sabine bu gece onun gözlerindeki hükmeden ifadeyi asla unutmayacaktı. Boşalırken onu seyrettiğini fark edince yüzündeki o katıksız erkeksi gururu hatırladığı zaman, Sabine'in tenine bir ürperti yayıldı.

Rydstrom daha sonra muhteşem bir erkeğin cisimleşmiş haliyle –ve seks için yaratılmış bedeniyle– doğruldu. İblis buraya, vahşi doğaya ait, masaldan fırlamış bir varlık ve efsaneden fırlamış bir erkekti.

Ve onun kocasıydı.

Rydstrom otların üzerinde ona katılınca, Sabine'in vücudu *hâlâ* sızlıyordu ancak o kadar bitkin düşmüştü ki boşalmayı aklının ucundan bile geçirmedi. Rydstrom, onu göğsüne doğru çekip kollarını etrafına dolayarak sınıksız sardı.

Sabine tanıdık olmayan bu hareket karşısında gerildi, iblisin *birlikte* yatmak istediğini fark etmişti. Bu şekilde.

Ancak Rydstrom yüzünü yüzüne sürtünce gözkapakları ağırlaştı. Boynunu ve kulaklarını öperken ona karşı şaşırtıcı derecede sıcaktı. Dokunuşları tekrar şefkatli olmuştu. Onu cezalandıran kendisi olmasına rağmen sanki canının acımasına üzülmüş gibiydi. Tanrılar aşkına, iblis kafasını karıştırıyordu!

Ellerini serbest bırakmamış olsa da, Sabine yine de rüyasından bazı sahneleri canlandırabilirdi. Kocakan'dan ayık kalma iksiri almak için en güzel başlığını verirdi. Mahrem düşüncelerini ve anılarını Rydstrom'un öğrenmesi fikri...

Sabine, eğer geçmişi tüm açıklığıyla önüne serilirse, bu iblisin ne düşüneceğini merak ediyordu. Rydstrom'un, kendini yargılamasını ya da daha beteri ona acımasını istemiyordu. Eskiden annesi, "Tanrılar bana iyi bir adamın acımasını asla vermesin," derdi.

Evet, Sabine endişeliydi ama kasları ağnyordu ve adamın vücudu onun için inanılmaz derecede uyuyordu. Sıcak, sert... güven verici.

Rüya görme... Sakın rüya görme.

Sabine bir kez daha uykuya daldı ve ölü gibi uyudu.

24. Bölüm



“İsit onu, okşa onu, vur ve büyüt onu. Ov onu, çevir onu, öp ve sev onu...”

Rydstrom birden doğruldu, bir kadının ürkütücü bir şekilde söylediği şarkıyla uyanmıştı.

Bakışları Sabine’in üzerine yöneldi ama kadın hâlâ uykudaydı ve gözleri gözkapaklarının altında oynayıyordu. Sese doğru koşarken onu bırakmak zorunda kaldı.

“Altın hayattır... Mükemmeliyettir,” dedi kadın. Ardından kahkaha attı.

Sesin kaynağına ulaşmış görünüyordu, başını döndürdü.

Burada kimse yok. Bir tuzak mıydı? Kadınını terk etmesi için oyuna mı getirilmişti? Hızla Sabine’e doğru koştu...

Onu bıraktığı gibi, uzun kırıpkleri yanağına değercesine uyuyordu. Rahatlayarak nefesini bıraktı ve kadının yanına çömeldi. Onun büyüleyici yüzüne bakarken, öfkesinin ve şehvetinin tekrar mantık yürütebilmesine yetecek ölçüde durulduğunu fark etti. Ancak konu Sabine ve kendisinin karmaşık duyguları olunca, bir sonuca varamıyordu.

Önceki gece, iblis tabiatı öfkesini yatıştırmak için intikam istemişti. Oysa gecenin sonunda içindeki iblis, eşini acı içinde görmekten azap duymuştu.

O veya kendisi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Çünkü gerçekten öç almak için ettiği yemini bozmayı düşünüyordu. O zindanda durmasını sağlayan ve onun öfkesine tamamen yenik düşmesini önleyen yeminini...

Çok zor bir durumdaydı. Ona iki işkence dolu gece daha yaşatsa, Sabine'in ona davrandığından daha iyi davranmış olmayacaktı. Eğer yaşatmazsa, bu defa yeminini bozmuş olacaktı ve yine, Sabine'den daha iyi olmayacaktı.

Belki de Sabine'in, toplamda onu iki gece reddettiğine dair yaptığı açıklamayı kabul etmeliydi... Evet, o halde sadece bir gecesi kalmıştı.

Gözlerini kısarak kadının uzun ve parlak saçlarına baktı. Kızıl buklelerin arasında daha önce hiç görmediği ışıldayan bir beyaz tutam vardı. Bukleyi başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup okşadı. Sabine bunu gizlemişti ama neden?

Gözleri kadının boynuna, boynunu yaka gibi saran yara izine ilişince, saç buklesini unuttu. Durumu anladığında dudakları aralandı. Sabine'i omuzlarından kavrayıp kaldırarak derisini kontrol etti.

"Ne?" Sabine doğan güneşe karşı gözlerini kırptırdı. "Şimdi sorun ne?"

"Bu yara izi neyin nesi? Bir tür ameliyat mı?" diye sordu öyle olması için dua ederek. "Cevap ver bana!"

Sanki utanmış gibi Sabine'in gözleri kısa bir süre kapandı. "Evet, Rydstrom, bir ameliyat."

"Yine yalan söylüyorsun!"

"Hayır, söylemiyorum," derken ses tonu cansızdı. "Gönülsüz yapılan bir ameliyattı ve başımın kesilmesine niyet edilmişti."

Rydstrom'un ağzı kurudu. "Gençtin demek. Kaç yaşındaydın?"

"Ne önemi..."

"Kaç yaşındaydın?" diye bağırınca, sesi yakınlardaki kanyonda yankılandı.

"On iki, iblis." Adamın gözlerine baktı. "*İyiler* ordusunun bir askeri bir kulağımdan diğerine kadar gırtlığımı kestiği gün, on iki yaşındaydım."

"Bana neler olduğunu anlat."

"Annemle babamı bir Vreken klanı öldürdü. Mücadele edince beni de öldürmeyi denediler. Ve sen bir şey söylemeden önce, evet, mücadele etmek *zorundaydım*. Bizim gibi çocuklara ne yaptıkları hakkında senin hiçbir fikrin yok."

Rydstrom başını salladı. "Vrekener'lar senin gibileri evlat edinir, ailelerine alırlar."

"Ve kardeşleri ayırırlar, böylece zihinleri daha kolay değiştirilir. Bizim türümüzdeki kadınların *beynini yıkayarak* kendi türlerindeki gibi, bizim asıl tabiatımıza tamamen aykırı olan, söz dinleyen ve ciddi tipler olmalarını sağlarlar. *Senin* gibi düşünmemiz için beyin yıkarlar!"

"Bu yarayla nasıl hayatta kaldın?"

"Bunun bir önemi yok. Yaşadım işte."

"Bana anlatacaksın!"

Sabine çırpınsa da Rydstrom onu sıkı sıkı tuttu. "Kız kardeşim, Lanthe eskiden büyümlü emirler verebiliyordu. Ölmüştüm... kalbim durmuştu ve içinde kan kalmamıştı. Ama o yaşamam ve iyileşmem için bir şekilde bana emir verdi."

"Saçlarının beyazlamasının nedeni bu mu?"

Sabine gözlerini kaçırdı. "Bu konuda daha fazla konuşmama-
cağım." Kurtulmak için tekrar çabaladı. "Meselenin ne olduğunu anlamıyorum." Rydstrom öfkeyle bakınca, o da bıkkınlıkla baktı
"İblis, sadece bir kez öldürüldüğümü mü düşünüyorsun?"

Hiçbir sövüp sayma, ölümlerinin hikâyelerini *ona* anlatmasını sağlamaya yetmeyecekti. İblis öğrenmeyi hak etmiyordu. Bunu *anlamayacaktı*, gerçi anlaması gerektiğinden de değildi, çünkü o, Sabine'in şartlandırıldığından farklı düşünmeye şartlandırılmıştı.

Öfkeyle adama baktı ve Rydstrom ifadesinde ne gördüyse bu onu bırakmasına neden oldu.

Rydstrom bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. Dış görünüşü neredeyse normale dönmüştü ama tekrar dönüşmesine ramak varmış gibi görünüyordu. "Yola devam etmemiz gerekiyor," diye homurdandı.

Devam etmek... Tornin'den, morsus'tan, kız kardeşinden uzaklaşmak. Bir başka bitmek tükenmek bilmez güne başlamak.

Kolları uyuşmuştu, yumruklarını sıkıp açtığında omzundan bileğine kadar her yeri karıncalanıyordu. Göğüsleri sancıyordu ve bir gece öncesinden tatmin edilmemiş arzuları vücudunu ele geçiriyordu.

Ve en az beş saat uyumuştı. Genç kızlığından beri böyle uyu-mamıştı! Bunun anlamı, o saatler boyunca savunmasız kalmış ve güvenliğinin tamamen Rydstrom'un ellerinde olmuş olmasıydı.

Buna içerledi.

"Bu sabah bir şey duydum... bir kadın şarkı söylüyordu," dedi ateşin kalıntılarını suyla söndürürken. "Ama bulmak için gittiğimde orada yoktu."

"Ben bir şey duymadım." Rüya gördüğü aşıkârdı ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. Rydstrom en azından rüyasını *görmemişti*.

"Bugün daha fazla yol almalıyız." Sabine dehşet içinde bakarken, o kılıcını aldı ve çizmelerinin topuklarını kesip attı.

"Sence bana durumumuzun detaylarıyla ilgili bilgi vermenin zamanı gelmedi mi?"

"Seni Louisiana'daki evime götürüyorum." Sabine'i çekerek kaldırdı. Arzulu gözlerinin karşısında çınlıçplak durunca, Rydstrom'un çenesi kasılsa da ona dokunmadı.

Hızla Sabine'in eteğini bacaklarından yukarı çekti. "Düzlemin dışına çıkan mültecilerle buluşmalıyız."

"Omort kimin gelip gittiğini anlayabiliyor."

"Bu defa değil."

"Beni o gayriresmi portallardan birine götürüyorsun, değil mi? Ne kadar yürüyeceğiz?"

"Birkaç gün daha."

"O kapıya ulaşmadan önce Omort bizi bulacak," deyince adamın yara izli yüzündeki bir kasın atmasına neden oldu.

Rydstrom ona metal büstiyerini ve değişime uğramış çizmelerini giydirince Sabine, "Çorabım ve külotuma ne oldu?" diye sordu.

"Benim yanımdayken onları giymeyeceksin."

Sabine dilini ısırdı. "Eğer beni serbest bırakmayacaksan, o zaman gerdanlığımın başlığımı gidip getirmen gerekiyor."

"Gidip getirmek mi?"

"Öyle demek istemedim."

"Hiç şansın yok, prenses."

"Ama getirmek zorundasın!"

Rydstrom hızla ikisinin olduğu yere giderek yerden kaparcasına aldı. "Lanet olsun, bunların önemi ne? Az kalsın boğulmana neden oluyorlardı!" Etrafında dönerek onları suya attı.

Sabine çığlık attı. "*Hayır!*" Ama çok geç kalmıştı. Suya gömül-müşlerdi.

Sabine'in nefesi kesildi ve ayaklarının üzerinde sallandı. *Altın hayatır...* Suyun pürüzsüz yüzeyi, sanki hiç var olmamışlar gibi onları yeryüzünden silmişti. Alt dudağı titredi ancak ne duygusal olarak ne de büyüyle bunu gizlemek için hiçbir şey yapamadı.

"Gel, hadi," diyen Rydstrom'un sesi aksiydi.

Kolunu tuttuğunda, Sabine omzunun üzerinden gerive baktı. "Bunu yaptığına inanmıyorum." Altını bir başkasına kaptırmak

bir şeydi ama onu atmak... *Akıl almaz* bir şeydi. "Bunun özrü yok. Kesinlikle."

"Burada değersiz."

"Değersiz değil, seni sersem! O parçalar başımı ve boynumu koruyordu!"

"O halde onların işini yapmak için bana bel bağlayacaksın!" Rydstrom onu çekince, Sabine sessizlik içinde ağır aksak yürüdü...

Sonraki saatler olaysız geçti. Sabine adamın yeşil gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu hissediyordu. Daha ilgili olmaya başlamıştı, zorlu arazide ona yardım ediyor ve dengesini koruması için kolundan tutuyordu. Fakat yine de onu çözmeye yanaşmazdı.

Ayrıca ne zaman serbest bırakması için onu ikna etmeye kalksa, Rydstrom ağzını bağlamakla tehdit ediyordu. Sabine bu tehdidin ne kadar gerçekçi olduğunu merak ediyordu, çünkü Rydstrom'un bugün onunla konuşmak istediği her halinden belliydi ama sadece bir konu hakkında konuşmak istiyordu. Ona sürekli kaç kere öldüğünü sorup duruyordu.

En sonunda Sabine, "Neden umursuyorsun ki? Genç kızken bana çok kötü şeyler yapıldığını öğrenmek seni yumuşatıyor mu?" diye sordu.

"Ben... bilmem. Şefkatimi istiyor musun ki?"

Sabine omuzlarını silkti. "Senin şefkatini hak etmiyorum." Bu duygusal bir cümle olabilecekken Sabine hayatın gerçeği gibi söylemişti. Çünkü öyleydi.

"Saçındaki beyaz tutam. Birisi korkunun en beterini öğrendiğinde böyle bir şey olduğunu duymuştum. Sana ne oldu, Sabine? Omort sana zarar mı verdi?"

"O bana asla zarar vermedi." *Fiziksel olarak.*

"Hâlâ ona sadık mısın?"

Sabine ne kadar istese de veya buna ihtiyaç duysa da, iblise anlatamazdı. Üvey ağabeyinden nasıl nefret ettiğini ve onunla – Omort’un öldürülmek zorunda olduğu konusunda– ne kadar aynı fikirde olduğunu Rydstrom’a söyleyemezdi. Şu anda söylediği her şey, yakalandıkları zaman Omort tarafında görülebilirdi. Ağabeyi iblisi zihnini açmaya zorlayacaktı. *Ve ihanetimi orada Omort’un görüşüne açık olacak.*

“Beni ve Lanthe’yi yıllarca korudu,” diye kaçamak cevap verdi. “Ayrıca, sana ondan daha mı sadık olmam gerekir? Beni bağlı tutuyorsun ve bu tehlikeli yerde hayatımı riske atıyorsun. O en azından hayatıma değer veriyor. Benim için geliyordur.”

“Dört gözle bekliyorum.”

“Sadakatten bahsetmişken, Lothaire neden senin için Omort’a ihanet eder ki? Bunca zamandır ikiniz birlikte mi iş çeviriyordunuz?”

“Vampir ona verebileceğim bir şey istedi ve özgürlüğüm için pazarlık ettik.”

“Bizi buraya ışınlayan o muydu?” Rydstrom’un başıyla onaylamasına karşı, “Daha önce Mezar Diyanı’na niye gelmiş ki?” dedi.

Rydstrom omuzlarını silkti. “Krallıkla ilgili çok şey bildiğini söyledi.”

“Öyle mi? O halde bizi bu ıssız yere atmak yerine belki bir portala yakın bir yere getirebilirdi.”

“Portal açanlar sürekli yer değiştirirler. Yapacak bir şey yok, büyücü.”

Sabine bir kez daha tökezleyince, “Hadi ama, iblis!” dedi.

“Seni güçsüz bırakmanın başka bir yolunu söyleyemediğin sürece, ellerin bağlı kalacak.”

“Peki ya gücümü kullanmamaya yemin edersem?”

“Senin yeminin mi?” Zalim bir kahkaha savurdu. “Anımda ortadan yok olursun.”

"Eşitlik olacağını söylemiştin oysa ben sana işkence etmedim ki. Fiziksel olarak sana asla zarar vermedim ama sen burada beni öldürüyorsun."

"Seninle beraberken," diye küçümsercesine söze başladı, "omurgam parçalandı ve göğsümde bir delik açıldı."

"Bu benim suçum değildi... hayatını ben kurtardım." İfadesi farkındalıkla aydınlandı. "O üçünün seni yıkamasından dolayı çok bozüksun. değil mi? Senin bundan hoşlanacağını sanmıştım!"

"Hayır, sanmadın."

Sabine başını onaylar gibi salladı. "Tamam, bu bir yalandı. Ama diğer yandan, bundan *nefret* edeceğini de düşünmüyordum." Rydstrom gözlerini kısarak bakınca, "Peki, peki, bu da bir yalan olabilir," dedi.

"Eğer yıkaması için sana üç kadın göndersem nasıl hisse-derdin?"

Sabine tek kaşını kaldırdı. "İyi giden bir randevuda gibi hisse-derdim. Ve aslına bakarsan, senin eşitlik kuralına göre bunu ayarlamak *zorundasın*. Ve çok güzel olmak zorundalar çünkü sana seçme *Inferi*'ler gönderdim ve inan bana hepsi de gönüllüydü."

Rydstrom parladı. "Tam da bu nedenle sana aynısını yap-mayacağım. Eğer bu senin için ceza değilse, o zaman kısasa kısas olmayacaktır." Adımlarını hızlandırdı.

"Senin şu eşitlik kuralın tam olarak ne gerektiriyor?" diye soran Sabine yetişmek için acele etti. "Bu konuda kafam karıştı."

Rydstrom durup o kadar ani döndü ki, Sabine az kalsın ona çarpıyordu. Başını eğip ona doğru baktı. "Seni ihtiyaçla bağirtacağım bir gecen daha olacak... tabii seni rahatlatmam için yalvarırsan o başka. Ondan sonra sen, 'Beni sahiplenmen için yalvarıyorum. Efendim olarak sana ihtiyacım var ve senin iradene teslim oluyorum,' diyene kadar sana bir daha sahip olmayacağım. Ve Sabine, bu

ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirim. İrade savaşında bana kılıç çekersen kaybedersin."

"Ne kadar sürerse sürsün mü? Beni tam olarak ne kadar tutmayı planlıyorsun? Beni ne zaman serbest bırakacaksın?"

Rydstrom yarı sahiplenici yarı sinirli garip bir tavır takındı. Gözleri hızla yeşilden siyaha döndü. *"Bırakmayacağım."*

25. Bölüm



Uzun gün boyunca manzara aşamalı olarak değişti. Yoğunlaşan çalılıklar ayaklarına dolaşıyor ve rüzgârın salladığı ağaçlar çoğalıyordu. Nehirler hepsine tepeden bakan uçurumlarla ovayı şekillendiriyordu.

O ve Sabine sığ bir dereден diğerine geçerek aşağı inmeye devam ediyorlardı.

Sabine her çalıya, tepelerindeki güneşe, ne zaman mataradan su içmesine yardım etse ona öfkeyle bakıyordu.

Rydstrom bu sabah öğrendiği şeyi düşünmekten kendini alamıyordu. Beş yüz yıl önce, Sabine korunmasız ve işkence görürken o nerelerdeydi?

Belki tacı arayışını bırakıp taç yerine onu arasaydı, Sabine'i bundan uzak tutabilirdi. *Benim kadınıım, sadece gencecik bir kızken o şekilde yaralandı.*

Acaba korkmuş muydu? Acaba başına neyin gelmek üzere olduğunu anlamış mıydı?

Sabine bunun son öldürölüşü olmadığını söylemişti, bu konuda ona inanıyordu. Öyleyse acaba kaç defa ölümle yüzleşmişti? Başka kaç türlü ölmüştü? Her seferinde kaç yaşındaydı?

Hayatı öyle az önemsemesine şaşmamalıydı.

Bu sabah ona bağırması ve anlatmasını sağlamak için onu sarsmıştı. Ve bir şey olmuştu. Farklı bir havaya bürünmüştü ve gözlerini kaçırmıştı. Kasıntı hali yok olmuştu.

Şüphelendiği gibi, Sabine ne zaman bozulsa, ifadesini bir illüzyonla kamufle edip ya alaycı ya da tepeden bakan bir tavır takınıyordu.

Artık illüzyon yoktu. Ve ifadelerini büyüyle gizlemeye öyle alışmıştı ki, onları nasıl kontrol edeceğini hatırlamıyordu.

Sinirli ve iğneleyici Sabine bugün kızarmaya da başlamıştı. Ne zaman bakışlarının beyaz saçlarında ya da boynunda dolaştığını yakalasa, çıkık elmacıkkemikleri pembeleşmişti. Sanki Rydstrom, karakterinde saklı tutmaya çalıştığı bir kusuru biliyormuş gibi davranmıştı.

Sabine açık bir kitap gibi olmaya başlamıştı. Ve okuduğu şeyler Rydstrom'u müthiş derecede rahatsız ediyordu.

Sabine geçmişinin bilmesinin öfkesini yumuşatıp yumuşatmadığını sormuştu. Rydstrom o öfkeye karşı neredeyse uyuşmuştu, sanki Sabine'le ilgili kafa karışıklığı öfkesini bozguna uğratmış gibiydi. Sabine her olayda onu şaşkına döndürüyordu. Tıpkı hiç karşılaşmadığı en karışık yapboz gibiydi.

Bu durum ona, Lykae arkadaşı Bowen'm güzel cadı Mariketa'yı kazanmaya çalıştığı zamanı hatırlatıyordu. İkisi çok kötü bir başlangıç yapmıştı çünkü Bowen onu bir mezarda tuzağa düşürmüş ve oradan haftalarca kurtarmamıştı.

Rydstrom arkadaşının kafa karışıklığı ve tuhaf öfkesiyle nasıl ikileme düştüğünü hatırladı. Rydstrom, Bowen'a durumla ilgili tavsiye verirken ne kadar kendini beğenmiş ve ne kadar sakindi. Bowen'ın ona parlayıp, kendi kadını bulduğu zaman çok eğleneceğini söylediğini hatırladı. *Ne zaman etrafında dolaşsa boynuzlarının tüfek gibi dikilmesine neden olacak.* Bowen, o kadının Rydstrom'un soğukkanlı tavrını sarsmasını dört gözle bekliyordu.

Bir zamanlar soğukkanlı mıydım? Bir ömür geçmiş gibiydi. Artık Bowen'ın başına neler geldiğini anlıyorum.

Lykæ cadıyı nasıl kazanacağını çözmek için eninde sonunda kafasını kullanmıştı. Evlendikleri zaman Bowen ona, "Bir ders aldım... eşin söz konusu olduğunda *sakın geri dönülmeyecek bir şey yapma*. Konu bir kadın olunca, geçilmemesi gereken ve oradan asla dönemeyeceğin çizgiler vardır. Ve bir ölümsüz için *asla* çok uzun bir zaman," demişti.

Sakın geri dönülmeyecek bir şey yapma. Fakat onu bağlı tutmak, Rydstrom'a Sabine'in nefretini kazandırıyor. İntikam alırken acaba Sabine'in hiç affedemeyeceği bir şey mi yapıyordu? Gerçekten neyin yanlış neyin doğru ya da neyin adil olduğunun bir önemi yoktu... Sadece Sabine'in *neye inandığı* önemliydi...

Bir başka dereden karşıya geçmek için ona yardım ederken Sabine, "Neden bu krallığı tekrar ele geçirmeyi bu kadar çok istiyorsun ki?" diye sordu.

Ona daha önce hiç kimse bu soruyu sormamıştı. Haftalar önce Valkyrie Nix, "Hangisine sahip olmayı tercih edersin? Kraliçene mi yoksa tacına mı?" diye sormuştu. Rydstrom o geceyi sık sık düşünüyordu. Cevabı tacı olmuştu, kolayca yaptığı bir seçimdi.

"Bu benim doğuştan gelen hakkım," diye en sonunda cevap verdi. Ama hep öyle olmamıştı. Rydstrom, Rothkalina'nın vârisi olarak yetiştirilmemişti. Ölümsüz bir kralın ikinci oğlu olarak, yönetici olacağını düşünmek için hiçbir nedeni olmamıştı.

Kaderin başka planları vardı ve Rydstrom kendi kaderini zorunluluk gereği değiştirmişti. "Bir kez daha halkımın iyi olduğunu görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben onların kralıyım. Mutlulukları benim sorumluluğumda."

"En azından dürüstün ve 'Çünkü onları bir babanın çocuklarını sevdiği gibi seviyorum,' diyerek saçmalamıyorsun."

Rydstrom halkını –yeterince– *sevmediğinden* korkuyordu. Bazen onlara *içerliyordu*, onun olmaması gereken bir taş için bitmek tükenmek bilmez bir mücadele girdabına kapıldığı için *içerliyordu*.

Ağabeyi Nylson ve kral olan babaları, Yağmacılarla çarpışmaya gitmişti. Savaş zamanı kral ve vârisin birbirinden uzak kalması gelenekini göz ardı etmişlerdi ve ikisi de ölmüştü.

Rydstrom'u genç ve şaşkın bir hükümdar olarak bırakmışlardı.

Ondan sonra kendi halefi olan Cadeon'u tehlikeden uzak tutmak için yanıp tutuşmuş ve yeterince büyüdüğü zaman onu bir başka aileye evlatlık olarak vermişti. Ki bu da Cadeon'un dokuz yüz yıl küs kalmasına neden olmuştu...

"Aynı zamanda evimi de geri almak istiyorum," diye ekledi. "Önceki şaşaasına kavuşturmak istiyorum." *Ve iyice temizlemek.*

Kendini, çağlar öncesinde Tornin'de hissettiği gibi hiç rahat hissetmemişti. Her zaman orada ailesiyle olan anılarına tutunmuştu. Mia ve Zoe'nin daha küçücükken Cadeon'la saklambaç oynadığı zamana, büyük salonlarda yankılanan kahkaha seslerine...

Ancak Cadeon yetişkin olduğu zaman, Rydstrom'un kaleye dönmesi ve düşmanlarına karşı orayı koruması çağrısına aldırış etmemişti. Cadeon onu evlatlık edinen aileyle kalmayı seçmişti. Tornin'se düşmüştü...

Eğer Rydstrom krallığını geri kazanabilirse, o zaman onunla kardeşleri arasındaki gerilim sona erebilirdi.

"Sence bu krallığı hak ediyor musun?" diye sordu Sabine.

"Bu benim hakkım."

"Hakkı güç verir," diye karşı çıktı. "Ne olursa olsun, sana krallığına tekrar sahip olma hakkı verecek kadar harika bir kral mısın?"

"Öyle olduğuma inanıyorum." Tabii sadece *birkaç yıl* hükümdarlık yapmıştı.

"Geçmişte bu krallığı çamura saplanmış bir halde bıraktın. O zamanlar bir ilerleme dahi yoktu. Rothkalina'yı diğer vilayetlerle bağlayacak kalıcı portallar, yollar, otoyollar yok."

"Zamanım olmadı! Hükümdarlığımın ilk gününden beri Yağmacılarla savaştaydım." O tacın tüm ağırlığına başına konulduğu ilk andan beri. "Ayrıca unutuyorsun, türümün çoğu iz sürebiliyor. Herkes ihtiyaç olunca dünyalarını şekillendirir. Tangır tungur metal mekanizmalara ya da yol yapmak için dağları havaya uçurmaya gerek yoktu."

"Eğer krallığı anayollardan yoksun bırakırsan, o zaman sadece ışınlanabilenlerin refah düzeyi yükselebilir. Artık ışınlanamadığına göre, şu anda bunun acısını hissettiğine bahse girerim."

"Omort yüzünden," dedi Rydstrom dişlerini gıcırdatarak. Geçmişte Rothkalina'dan diğer düzlemlere ve uygarlıklara hiç çaba sarf etmeden ışınlanabilirdi. Şimdiyse krallığımdaydı ve Mezar Diyarı'nı *yayan* geçiyordu.

Omort'u katletmek için bir başka neden daha... Onun ölümüyle Rydstrom ve Cadeon'un ışınlanma yetenekleri eski haline dönecekti.

Sabine sözlerine devam etti. "Peki ya Rothkalina'yı yuva yapmak isteyen iblis olmayan diğer varlıklara ne olacak? Burada ikamet etmelerini onlara pek de çekici kılmuyorsun."

"Büyücüler gibi mi?"

"Belki." Çenesini dikleştirdi. "Kabiliyetsiz değiliz."

"Rothkalina'da şarapçı ve köle sahibi kıtlığı var ya."

Sabine adamın alaycı tabirine aldırış etmedi. "Bu ortaçağ düzlemine gelmek isteyenlerden değil ya. Bizler neşeliyiz ve öfkeli iblisleri hem monotonlar hem de eskide kalmışlar."

"O halde burada kalma bahanen nedir?"

"Burada Vrekener'lar ve insanlar yok. İblis, kötü bir büyücinün bile kendi evi diyeceği, güvenli bir yere ihtiyacı vardır."

Eğer ben kabul etseydin, sana bir ev verirdim...

"Gerçi Tornin birinci sınıf bir kale değil," diye devam etti Sabine. "Tornin'e geri dönmek istemenin asıl sebebi kaynağın gücü değil mi?"

Rydstrom gerildi. "Onun ne olduğunu biliyor musun?" Çünkü Rydstrom... bilmiyordu.

"Biliyor olabilirim. Ama endişelenme, söylemeyeceğim. Herkesin hayal gücünün çalınca çalışmasından hoşlanıyorum. Bazıları onun gizemli bir hapisane, gücün temeli ve dilekleri yerine getiren bir şey olduğunu düşünüyor. Ah tabii ölüleri dirilttiğine de. *Sen* biliyor musun?"

"Benim soyumdan olan iblislerin yalnızca kaynağı korumak için yaratıldıklarını biliyorum. Tornin ona ev sahipliği yapması için inşa edildi. İkisini de himaye etmek benim görevim."

"Ve *sen daima* görevini yerine getirirsin. Hiç sıkıcı gelmedi mi? Sana bu nedenle çekici geldiğimi düşünüyorum, çünkü senin makul, mantıklı ve düzenli hayatını sarsıyorum. Geçen hafta benimle birlikteyken asırlardır hissettiğinden daha fazla heyecanlandığına bahse girerim."

Neredeyse on ikiden vurmıştı. "Ve senin kadar bencil birini hiç tanımadığımı düşünüyorum."

"Bencil mi? Kendine güvenen diyelim. Bunun yerine uysal mı olmalıydım? O zaman benden daha çok mu hoşlanacaktın?"

"Hayır. Kendim için hiçbir zaman uysal bir kadın istemedim. Ben bir kraliçe istiyordum..."

"Ve şimdi öyle biri var."

Arazi koşulları gittikçe zorlaşırken sessizce yola devam ettiklerinde Rydstrom Sabine'in sözlerini düşünmeye başladı. Geçmişlerine rağmen, Sabine'in ona ait olduğu gerçeği ortadaydı.

Rydstrom'un özlemini çektiği kişi...

Sabine geride kalmaya başladı. Neyse ki, çalılık hemen ileride açılıyor ve aşağılarında kalan manzarayı gözler önüne seriyordu. Güneş düzinelerce çağlayanın beslediği tertemiz yeşil bir havuzun üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Bu suyu da geçmek zorunda mıyız?" Omzuyla alnını silerek gözlerine ter akmasını engellemeye çalıştı. "Ben yüzme bilmiyorum. Ellerimi çözsən bile yüzemem."

Rydstrom matarasını açtı ve içmesine yardım ettikten sonra kendisi de kocaman bir yudum aldı. "Bütün İrfan yaratıkları yüzebilir. Bu içgüdüselidir."

Sabine acı bir kahkaha attı. "Sana bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu anlatamam."

"Boğuldun mu?"

"Yüzmeyi bilmiyorum. Hiç öğrenmedim. Ben sportif bir kadın değilim."

"Boğuldun mu?" diye parladı Rydstrom.

"Birden fazla," diye aynı şekilde parlayan Sabine'in gözleri öfkeyle mavileşiyordu.

Bunun büyücü için hassas bir konu olduğu aşikârdı. "Bundan yoruldum, Sabine. Bana geçmişinin sadece ipuçlarını veriyorsun. Günün geri kalanını boğulup boğulmadığını merak ederek mi geçirmem gerekiyor? Ya da neden yüzüne dokunulmasından hoşlanmadığını..."

"Üzgünüm, şu anda pek sohbet havasında değilim! Nefesim kesildi ve dinlenmeye ihtiyacım var!"

Rydstrom başını salladı. "Devam etmeliyiz..."

"Durmak zorundayız! *Canım yanıyor*. Kollarım yirmi dört saattir uyusuk. Ve en son ne zaman çıplak tenine metal bir şey giydin? Bu büstiyerin giyilmesinin bir nedeni var... o da mükemmel görünmek. Vahşi doğada yürüyüş yapmak değil. Burada kumu topluyor ve o

da göğüslerimi tahriş ediyor. Dün gece bıkmadan öpüp emdiğin için zaten oldukça hassas durumdalar!”

Bir gece öncenin anıları gözünde canlanınca Rydstrom inlemesini güçlüğüle bastırdı. Rydstrom gün boyunca kadının vücuduna yaptığı şeyleri zevkle hatırlamış ve heyecanla bu gece yapacaklarını planlamıştı.

Asırlardır en heyecan verici olay mı? Sabine haklıydı.

“İblis, beni dinliyor musun? Bu eşitlik değil. Ben seni hiç acı içinde bırakmadım veya derine zarar vermedim.”

“Sen ölümsüzsün. Güneş batana kadar iyileşeceksin...”

“Şunlara bir bak! Pembe ve hassas olacaklar. Ah! Ve bahse girerim yüzüm güneşten daha da yandı!”

Öyleydi ve bu da burnunun kemeri boyunca çillerinin belirmesi ve kötü bir büyücüye daha az benzemesi demektir. *Lanet olsun ona.* Vücudu öyle kırılgandı ki, İrfan’daki diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Bir Valkyrie ya da bir Furia bu arazide gülerek yürürdü.

“Düzeltmemi ister misin?” Büstiyerini açtı ve çekerek çıkarıp yere attı.

Sabine’in soluğunu tutmasını ve bocalamasını beklediye yanılmıştı. Bunun yerine kadın derin bir nefes alıp sırtını esnetti ve başını boynunun üzerinde çevirdi.

Göğüsleri pembeydi ve hassas görünüyorlardı. Uçları Rydstrom’un gözlerinin önünde salındı. Yalayıp emmek için ağzı sulanıyordu...

“Ah, bunu aklına bile getirme, iblis!”

“Bana karşı çıkmaya nasıl cüret edersin?” Ona duyduğu arzu yüzünden öfkelenmiş miydi? Küllendirdiği ihtiyacı alev mi almıştı?

Sabine göğüsleri çıplak ve saçları güneşte ateş gibi parlayarak hızla üzerine geldi. “Evet, cüret ederim!” Çizmesinin metal ucuyla kaval kemiğine bir tekme attı.

Rydstrom dişlerini gıcırdattı. "Bunu bir daha yaparsan sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

"Senin için daha fazla erkek erkeğe banyo emri vermiş olmayı dilemeye başladım."

Rydstrom'un gözleri büyüdü, sonra da kısıldı. "Seni şaplak atarak cezalandırmamı dört gözle bekliyorsun, değil mi? Buna devam edersen istediğini alırsın."

"Buna bayılırsın, değil mi? Bence beni serbest bırakmak istememe nedenin, bu öfkeden vazgeçmek zorunda kalacağın, sonra da bana her gece seks kölen gibi muamele edemeyeceğin. Bu senin için o kadar iyi ki, vazgeçme düşüncesine bile dayanamıyorsun."

Rydstrom onu ensesinden kavradı. "Haklı olabilirsin."

"Elbette haklıyım!" Gözleri maviydi ve hızlı hızlı solurken dudakları aralanmıştı.

Onu göğsüne çekti. Ayakları yerden mi kesilmişti?

Birbirlerini çıldırması gibi delicesine öpmeye başladılar. Rydstrom'un ona sahip olduğu gece gibi. Titreyen dudaklarını öpmek bir delilik, bir bağımlılıktı. O hafif inlemeleri ve nefessiz çığlıkları duymak için... onu sonsuza kadar öpebilirdi.

Sabine sırtını kurnazca arkaya doğru gerince, Rydstrom inleyerek elini hassas göğüslerini nazik bir şekilde okşamak için kaldırdı...

Sabine'in midesi guruldadı. Yüksek sesle.

Rydstrom öpmeyi bıraktı ve nefesleri düzene girene dek alnını onunkine dayadı. "Gece burada konaklayacağız, tatlım." Tuniğini çıkardı ve önlük gibi Sabine'in önüne sarıp kollarını arkasından bağladı. "Görünüşe göre kadınım için avlanmam gerekiyor."

Sabine gözlerini yuvarladı. "Avlanmana ihtiyacım yok. İblis *Toplamana* ihtiyacım var."

26. Bölüm



“**B**ırak şunu, Sabine!” Rydstrom aşağıdaki düzlükten bağınıyordu. Daha önce dağın yüksek bir noktasına kamp kurmuş, Sabine’i ateşin yanına oturtmuş ve en sonunda kollarını tuniğin içine sokmuştu... tabii hemen arkasından onu tekrar bağlayarak. Ardından tam bir erkek tavrıyla, şu anda parçaladığı, geldiğinden haberi bile olmayan yarattığı avlamıştı. Her ne kadar tüm bu zaman zarfında Sabine’i görüş alanının içinde tutmuş olsa da, eninde sonunda Sabine’in planının işlemesine yetecek kadar uzaklaşmıştı.

“Şarabı... bırak!” Ona doğru koşmaya başladı. “Lanet olsun, hemen!”

Sabine cevap olarak, şişenin ağzını dudaklarına götürdü, sınıksız tutarak yukarı kaldırdı ve içindekini lıkır lıkır içti.

Rydstrom, “Lanet olsun, Sabine!” diye bağırarak koşuyordu.

Kamp kurduğu yere ulaşınca, Sabine nefesini tutarak boş şişeyi bıraktı ve gözlerini ona dikti.

Rydstrom’un çıplak göğsü inip kalkıyordu ve boynundan ter akıyordu. Sabine’in gözleri, sert kasların üzerinden akıp giden bir damlayı takip etti. *Muhteşem iblis.*

Ardından kaşları çatıldı. Rydstrom derisi yüzülmüş, ne olduğu belli olmayan bir canlıyı elinde tutuyordu. Hayvan leşi hariç, bu Sabine'in şımdıye kadar gördüğü en seksi görüntüydü.

"Şişenin mantarını çıkarmak için neler çektim biliyor musun?" diye sorarken, başını çevirerek geçirdiğini gizlemek için ağzını kapattı. "Sen de beni ödölsüz mü bırakacaksın? Ayrıca şarap olmadan, birazdan gerçekleşecek olan hayvan istismarına katlanamam."

Rydstrom ateşin diğer tarafına çökerek zavallı yarattığı bir çubuğa geçirdi.

Küçük leşi ateşin üzerinde dengeye oturturken, Sabine karşıdaki sahneyi dikkatle inceliyordu. Rydstrom kamp yerlerini yüksek bir uçuşun geniş çıkıntısına kurmuştu. Altlarında çağlayanlar, koyu yeşil –tıpkı Rydstrom'un göz rengi gibi yeşil– bir gölete dökülüyordu. Diğer uçuşlar suyu üç taraftan çevreliyordu ve rüzgâr içeri estikçe beyaz çiçekler salınıyordu.

Kısa bir süre içinde kızaran etin kokusu çok çekici bir hal aldı. Günün zorlu yürüyüşünden sonra açlıktan ölüyordu ve koku düşündüğü kadar kötü gelmiyordu. Aslında... iştah açıcı bir kokuydu.

"Güzel kokuyor, öyle değil mi büyücü?"

Sabine burnunu çevirdi. "Onu yemeyeceğim."

"Sadece bir bak."

Sabine kendini durduramadan önce baktı. Görüntü karşısında ağzı sulandı. Et o kadar yumuşaktı ki suyu damladı ve ateşin cızır-damasına neden oldu. *Hayır, bundan daha uygarım. Ben hayvan yemem!* "Benim türümün et yemediğini gayet iyi biliyorsun."

"Sen artık yiyeceksin."

"Ne yani? Artık patron sen misin?"

Adamın bakışları karnına yöneldi.

"Ah, artık çocuğunu taşıyor olabileceğimi düşündün için. Beni yemeğe zorlayacak mısın?"

"Bu duruma ben neden olmadım. Hatırla." Ses tonu Sabine'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Planın işe yaradıysa ve bir iblisten hamile kaldıysan, onu beslemek için et yemen gerekecek."

"Daha önce hiç yemediğim bir şeyi yersem midemi bulandıracğını düşünmüyor musun? İğrenç bulduğum bir şeyi yemenin? Belki de beni kaçırmadan önce bu işin zor olup olmayacağını düşünmen gerekiyordu."

Midesi tekrar guruldayınca Rydstrom ayağa kalktı ve boş çantayı kapı. "Hiçbir yere kıpırdama, prenses. Yemeye tenezzül edeceğin bir şeyler bulup getireceğim."

Kısa süre sonra, çantayı doldurmuş olarak geri döndü ve içindekileri battaniyenin üzerine döktü. Sabine seçme meyvelere tek kaşını kaldırarak baktı. "Bir erkek beni zehirlemeye mi çalışıyor? Ne kadar... farklı bir durum."

"Onlar zehirli değil." Birazını avuçlayarak ağzına attı.

"İblisler için olmayabilir ama onlar zehirlidir. Çünkü biz aynı türden gelmiyoruz."

"Farklı gezegenlerden geliyormuşuz gibi konuşuyorsun. Biz farklı değiliz."

"Değil miyiz?" Bakışları adamın boynuzlarına yöneldi.

Rydstrom elini boynuzlarından birinin üzerinde gezdirerek ona ters ters baktı. İşin ilginç yanı Sabine onu çileden çıkarıyor gibiydi... ama öfkelen-dirmiyordu.

Başıyla toprakla kaplı bir kökü gösterdi. "Ben tavşan değilim. Rydstrom. Ve bu ağaç kabuğu mu?" Bir kahkaha savurarak, "Tanrılar aşkına, kemirmem için ağaç kabuğu mu getirdin?" dedi.

"Ne yiyeceğini nereden bileyim. Harika bir yiyeceği reddettin..."

"O hayvan yiyecek değil. Sorceri'ler diğer canlıları yemeyecek kadar uygardır."

"Hayvanları diğer varlıkları önemseydiğinden daha çok önemsiyorsun."

"Olay da bu... inekler büyüclüğümü çalmaya hiç çalışmadılar ve tavuklar nadiren beni öldürmeye kalkışır. Bu neden böyle bilmiyorum. Ama öyle işte."

"Orada yiyebileceğin bir şey var mı?"

"Diğer meyveler zehirli değil." Başıyla onları gösterince, Rydstrom mataradaki suyla meyveleri yıkadıktan sonra geri dönüp yanına oturdu.

Ona meyveleri yedirirken, Sabine yeme işini ağırdan alıyordu. Rydstrom kendisinin yemesine izin vermiyorsa onu beklemeye mecbur kalmalıydı.

Oysa Rydstrom, her seferinde avcundan bir meyveyi alıp ağır ağır yemesine aldırış etmiyor gibiydi. Daha doğrusu bundan keyif alıyor görünüyordu. "Yeni hayvanım otçul," derken haşın sesinde alaycı bir tonlama vardı.

Adamın yüzündeki gülümseme belirtisine bozulan Sabine bir kez daha etrafına bakındı. "Burası daha soğuk. Neden bu kadar yükseğe çıktık?"

"Çünkü çoğu yaratık buraya çıkmaz."

"Eğer beni serbest bıraksaydın bu konuda endişelenmeyecektin... Ben hayvanlarla konuşabilirim."

"Hı hı."

"İblis, bu konuda oldukça samimiyim. Onlarla konuşabilirim ve beni anlarlar."

"Her durumda o yeteneğe ihtiyacın olmayacak. Seni tehlikelere karşı koruyacağım."

"Tehlikeler." Mezar Diyan'nın derinlerine doğru ilerlediklerinde, Sabine onu çamurdaki pençe izlerini incelerken yakalamıştı. Elinin kılıcının kabzasında durduğunu fark etmişti. "Tehlikedeyiz. Bu harika.

Beni tüm krallık sınırları içindeki en tehlikeli yere getirdin. Olağandışı ölçülerdeki kemirgenler ve benzerlerinin yurduna getirdin, sonra da kendimi savunamayayım diye beni bağladın.”

“Olağandışı ölçülerdeki kemirgenler mi? Öyle şeylerin var olduğunu sanmıyorum.”

Sabine’in dudakları aralandı. Rydstrom *Prences Gelin* filminden alıntı yapmıştı.

“O kadar şaşıрма,” dedi sertçe. “Yerel cadılar meclisinde bu film yedi-yirmi dört oynuyor. *Westley sevgilim*, sözünü her duyuşlarında içerler. Kaçmak mümkün değil.”

“O meclise sık sık gider misin? *Cadıları* ziyaret ediyor musun?” O küçük sihir tüccarlarının boylu poslu iblis kralına nasıl yaltaklandıklarını hayal edebiliyordu. Sabine, cadılardan hoşlanmazdı ve onlardan sakınırdı.

“Onları küçümser gibisin. Sorceri’ler cadılarla akraba değil mi?”

“Uzaktan.” Aynı atalara sahip olmalarına, eğlenceyi sevmelerine ve bazı güçlerinin değiştirilebilir –ve çalınabilir –olmasına rağmen, Sorceri’ler özgün bir kültüre sahipti ve dünyaya tapan cadılardan çok farklıydılar. “Haydi, soruma cevap ver.”

“Birkaç kez oraya gittim,” dedi. “Beynime girdiğin zaman senin de görmüş olabileceğin gibi, dostum Bowen, Beklenen Mariketa ile evlendi.”

Sabine o kadını duymuştu, gerçi İrfan’dakilerin çoğu onu biliyordu zaten. Cadıların en güçlüsüydü ve aynalar konusunda o kadar hünerliydi ki, Yansımalar Kraliçesi unvanını elde etmişti.

Onun güçlerini çalmak büyük bir başarı olurdu. Ama güçlü bir cadının ya da bir meclisin karşısına çıkmak tehlikeliydi. Bir cadı –eğer öldürürse– bir büyücünün gücünü çalabilirdi. “Ah. evet. Bowen’i gördüğümü hatırlıyorum. Şu kıskandığın kişi.”

“Onu kıskanmadım... eşini bulduğu için ona imtendim.”

"Oysa sen de buldun."

"En sonunda."

"Yine de onu çözmeyecek misin?"

"İlk fırsatta kaçacak. Çocuğumu da yanında götürme olasılığı var. İkisi de benim için kaybetme tehlikesini göze alamayacağım kadar değerli."

Ona hamile olmadığımı söylemeli miyim? Bu sadece onu tekrar öfkeliendirecekti. Ve şu anda Sabine'in onu tanıdığından beri ilk kez rahatlanmış görünüyordu. Rydstrom o ilk gece, Sabine'in kim olduğunu anlamadan önce bile çok gergindi.

Sabine bu bilgiyi şimdilik saklı tutmaya karar verdi. Büyüler tedbirli olmalarıyla tanınırlardı.

Rydstrom uzanıp burnunun kemerini öpünce, Sabine, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Çillerin kayboldu. Güneş batınca her şeyin iyileşeceğini söylemiştim." Bakışları kısa süreliğine göğüslerine kaydı.

Sabine gerçekten iyileşmişti, güneş batıyor ve bir günü daha sona erdiriyordu. Ufukta parlayan son ışığa baktı. Bu, morsus onu etkisi altına alıncaya kadar birkaç günü daha olduğu anlamına geliyordu.

Neredeyse iki haftası olmasına rağmen endişe içini kemirmeye başlamıştı.

İblise söylediğinin aksine, Omort'un kısa süre içinde onu kurtarmaya geleceğine inanmıyordu. Rydstrom'un kaçıışı Pravus'u sarsacak ve daha da ileri giderek ittifakın gücünü tehlikeye atacaktı. Bir de Lothaire'in ihaneti vardı.

Gruplar sağa sola saldırıp Sabine'in arkasından gidecek çok azını geride bırakacaktı. Eğer ateş iblisleri ve vampirler buraya ışımlanamıyorsa, o zaman sadece Lanthe onu Mezar Diyarı'ndan çıkarabilirdi.

Fakat Sabine'in son iki günde fark ettiğine göre burası *büyük* bir diyardı. Lanthe'nin yakınlarda bir yere portal açma olasılığı zayıftı.

Ve Rydstrom, Sabine'i düzlemin dışına çıkarırsa...

Neredeyse neden tehlikede olduğunu Rydstrom'a söylemeyi düşünecek kadar korkuyordu. Ama ona sadece morsus'u açıkladığını hayal edebiliyordu.

"Bu arada, bir U dönüşü yaparak tekrar Omort'a, senin en nefret ettiğin düşmanına kaçabilirim çünkü ben zehirleniyorum. Kimin tarafından mı? Ah, Omort'un ta kendisi tarafından. Ağabeyime dönmenin bir yolunu bulur bulmaz, şimdiye kadar aldığım zehirden de fazlasını vermesi için ona yalvaracağım. Zehirlendiğim her hangi bir kanıtı var mı? Dışarıdan görünen bir belirti mi? Hımm, yok. Epilepsiye benzer bir krize yakalanıp kusmaya başlayıncaya kadar olmayacak. Ve dışarıdan teşhis edilebilecek işaretler de yok, ta ki resmen ölünceye kadar. Ardından vücudumun üzerinde bir yerde kırmızı bir X göreceksin. Ama o zaman çok geç olacak."

İblis büyük ihtimalle ona inanmayacaktı, ayrıca Sabine ettiği her hangi bir yemine inanacağını düşünemiyordu. Belki de onu ilk yakaladığından beri yeminlerini rutin bir şekilde bozmuş olması, pek akla yatkın olmamıştı.

Ama sözlerim doğruymuş gibi davranmam gerektiğini nereden bilecektim ki?

Yapabileceği tek şey aralarında bir tablet anlaşması yaratmak olacaktı. Ama ne bir fırın görmüştü ne de yakın zamanda Mezar Diyarı'nda bir ocak göreceği vardı.

Acaba Rydstrom'un ona olan güvensizliği ne kadar derinlere iniyordu? Bunu anlamak için bir girişimde bulunacaktı... "Rydstrom, eğer sana kulağa çılgınca gelen bir şey söylesem ve bana inanmanı istesem, acaba bir ihtimal..."

"Hayır."

"Bunu düşünmeye bile kalkışmadın..."

"Hayır."

"Bana inanmanı sağlamam için ne yapmam gerekiyor? Bir yemin mi? Bir tür söz mü?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Bu olacak, Sabine. Buna inan. Ama sadece zamanla."

Benim zamanım yok.

Sonuçta onu ikna edebilse bile Sabine'in *eninde sonunda* diyebileceği bir zaman yoktu. Tek umudu Rydstrom'un onu çözmesi ve kaçıp Lanthe'nin yerini saptamaya çalışmaktı. Eğer kardeşler birbirlerine yeteri kadar yaklaşırlarsa, telepatiyle anlaşabilirlerdi.

Ki bu da, hiç yön sezgisi olmayan Sabine için gayet iyi bir şeydi. Kaşları çatıldı. Lanthe de öyleydi.

Bu detayı zihninden uzaklaştırdı. Bir çözüm bulurlardı.

Dolayısıyla ilk adım, onu serbest bırakması için Rydstrom'u kandırmaktı. Bu sorun olmamalıydı. Sabine bir büyücüydü. İstedikini yaptırmak için onu baştan çıkarabilirdi.

Sahne belirlenmişti; yıldızlar ve ay pırl pırl parlıyordu. Aşağılarındaki ay ışığını yakalayan suyun küçük damlacıkları, zümrüt yeşili ışıltılar yansıtıyordu.

Evet, baştan çıkarıcı olabilirim. Çekiciliğini kullandığı zaman iblis başına ne geldiğini anlamayacaktı bile...

Avını abartılı bir iştahla yedikten ve her şeyi silip süpürdükten sonra Sabine havadan sudan konuşarak biraz bekledi, ardından, "Kollarım ağrıyor, Rydstrom," dedi. Etki yaratmak için yumruklarını sıkıp gevşetti. "O kadar uzun süredir uyuşuklar ki."

Rydstrom değerlendirir gibi bir bakış atınca, Sabine zihnini okumaya çalıştı ama o engeller yerli yerinde duruyordu.

"Sana bir anlaşma önereceğim," dedi. "Eğer sorduğum sorulara cevap verirsen, kollarını bir saatliğine serbest bırakırım."

Sabine kendini gülümsemekten zor aldı. *Güzel, bu düşündüğümden daha kolay oldu. "Anlaştık, iblis."*

27. Bölüm



“Bu anlaşmada yoktu!” diyen büyücü, Rydstrom onu zorla suya çekerken direndi. “Suyla ilgili bir şey söylemedin ki!”

Rydstrom’un onu kalçasından tutarak kaldırmasına rağmen, Sabine bacaklarını adamın beline sıkıca sardı. Tanrılar aşkına, sanki onu böyle tutması için yaratılmış gibi hissediyordu.

Rydstrom yukarıdan gözüne kestirdiği bir kayalığa doğru gitti. Göletin tam ortasındaki adayı çevreleyen bir sığlık vardı ve etrafı da derin suyla kaplıydı. “Seni başka bir yerde çözmeyeceğim. Bu şekilde, benden kaçmak için illüzyonlarını kullanmayacaksın... tabii geri dönmek için kendi başına yüzmediğin sürece.”

“Yüzmek! Sana yüzemediğimi söyledim! Derin suyu hiç sevmem.”

“Kesinlikle.” Daha önce niyetini söylediğinde Sabine onunla kavgaya çıkmaya çalışmış ve Rydstrom onu soyarken debelenmişti. Ama bu işe yaramamıştı. Rydstrom’un bir gündemi vardı ve ondan şaşmayacaktı.

Bu sabah, büyücünün bir şekilde sevgisini kazanmak için, ona uyguladığı taktikleri değiştirmek zorunda olduğunu fark etmişti

Avlanmaya gittiği zaman o hayalini bir kez daha hatırlanmıştı. Ve Bowen cadısını kazanırken aklını kullandıysa, kendisinin Sabine

için daha azını yapmayacağını düşünmüştü. Aralarındaki ilişkinin nasıl işleyeceğini bir şekilde bulacaktı.

Ama sevgisini kazanmanın doğru yolunu belirlemek için öncelikle onu anlaması gerekiyordu. Bunu yapmak içinse onun güvenini kazanması gerekiyordu.

Sabine'in bilmeceğini çözmeliydi... Rydstrom bunun için hazırdu ve kendini adamıştı.

Rydstrom göğsüne gelene kadar suda yürüyünce Sabine çığlık attı. "Geri dön, geri dön! Ya ayağın kayarsa?" Titriyordu.

"Kaymayacağım, tatlım. Bak, geldik." Gölet tekrar sığlaştı. Rydstrom adacıkta onu dizlerine kadar gelen suya indirdi.

Sabine delicesine etrafına bakıyordu. "Bunu ne kadar korkunç bulduğumu anlayamazsın."

Büyük ihtimalle benim sarayımı bulduğum kadar korkunçtur.

"Buraya otur." Uzun ve alçak bir kayayı gösterdi. Sabine tedirgin bir şekilde oturunca, Rydstrom arkasına oturdu ve ipten kelepçesini bir arada tutan şeridi çözdü. İpi yanına koydu, kolay ulaşacağı bir yerde tutuyordu.

Sabine kollarını hemen başının üzerinde esneterek bir o yana bir bu yana döndürdü. "Peki ya bunlar?" diye sordu hâlâ bileklerinde duran ipleri tırmalayarak.

"Onlar kalıyor."

"Ne? Çok fena acıtıyorlar!"

"Onlar... kalıyor."

Rydstrom'un sert tepkisine karşı dilini ısırır gibi görünse de bunun yerine, "Nasıl istersen," dedi.

Rydstrom, Sabine'in işbirliğini ödüllendirmek için omuzlarına masaj yapmaya başladı. Sabine inleyerek başını öne düşürdü ve uzun saçları ensesinde aralandı. Solgun ensesi çıplak kalınca, Rydstrom'un orayı öpmekten başka çaresi yoktu.

Sabine'in nefesi kesildi ve ürperdi.

Rydstrom kollarını parmak uçlarına kadar ovdu, sonra tekrar yukarı doğru devam etti. "Daha iyi mi?"

"Hımm? Ah, evet daha iyi."

"O halde soruların zamanı geldi."

"Sor o zaman."

"Kaç kere öldün?"

Sabine parmaklarının altında gerilse de cevap verdi. "Bir düzineden daha fazla."

"Nasıl bir şey?"

"Hayal edebileceğin en korkunç şey."

"Birini anlat."

"Bir Vrekener beni bir kasabanın tepesine uçurdu, sonra da bıraktı. Taşlı bir caddede kafatasım yanılmış olarak yatıyordum." Sesi soğuklaştı. "Karının sızdığını hissedebiliyorsun. Kan olmayınca vücut o kadar *üşüyor* ki, ama sonra etrafında göl oluşturursa en azından birkaç saniyeliğine sıcak bir battaniye gibi geliyor."

Rydstrom bunu duyduğuna inanamıyordu... Sabine'in kan gölüne *minnettar* oluşunu...

"Rydstrom," diye mırıldandı. Elleri kadını çok sert sıkıyordu.

Rydstrom ellerinin baskısını azalttı. "Neden sana o şekilde zarar verdiler ki?"

"Çünkü liderlerini öldürdüm. Çoğu ölümümden Vrekener'lar sorumludur. Boğulmalarından biri de buna dahil."

"Biri..." Rydstrom kendini sarstı. "Düzlemin dışına çıktığımız zaman onların peşine düşeceğim ve seninle kız kardeşinin benim himayem altında olduğunuzu onlara söyleyeceğim. İkinizden birine yapılan herhangi bir eylem, türüme karşı yapılmış bir savaş eylemi olarak kabul edilecektir."

Sabine onun önünde diz çökmek için döndü ve zarif ellerini adamın dizlerine koydu. "Bunu yapar mıydın?"

"Sen benim kadınımsın... Herhangi birinin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim." Yüzünü okşayınca Sabine neredeyse hiç irkilmedi. "Kız kardeşin senin hayatta kalmana yardım ettiğine göre, aynı zamanda ona da borçluyum. Ben yaralandıktan sonra hücreye gelen siyah saçlı kadın o muydu?"

"Evet, adı Melanthe. Benim için çok endişelenmiş olmalı."

"Mülteciler arasında bir posta güvercini varsa, ona zarar görmediğinin bilgisini göndeririz."

Sabine, onunla ilgili kafası karışmış baktı, ardından gülümsedi... samimi ve yürek burkan bir gülümsemeydi.

Bu gülümseme Rydstrom'un göğsünü duygu yüküyle sıkıştırdı. "Daha güzel olamazdın."

Sabine içini çekerek, "*Biliyorum,*" deyip dudaklarını titretti. Ardından ekledi. "Sen de pek fena sayılmazsın. İşin gerçeği, bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı erkeksin."

Rydstrom nefesini bıraktı. "Her zaman yalan söylemek zorunda mısın?"

"Pekâlâ, en yakışıklı olan değilsin. Ama ilk ondasın. Hatta belki de ilk üçtesin."

"Listeye girdiğim sürece sorun yok."

"Vücudunu seviyorum. Gayet iyi yaratılmış bir erkeksin." Sanki onu ilk defa görüyormuş gibi dokunmaya başladı, yumuşacık avuçlarını göğsünde, omuzlarında ve boynunda gezdirdi.

Dudaklarını yüzündeki yara izinde dolaştırarak öptüğünde, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Kılıçlı bir çarpışmada. Gençken kavgacı biriydim. Boynuzumu da böyle kırdım."

"Her zaman çok sakın ve dengeli değildin, öyle mi?" Rydstrom başını iki yana sallayınca, Sabine sordu: "Peki ya dövme?"

"O bir yaratığın şekliyle işaretlendiğim, geçiş ayınının bir parçası."

"Peki, ya bu... aşağıdaki yara izi?" Parmaklarının tersini adamın uzun erkekliğine sürttü.

Dokunduğu her yer yanıyordu ama kontrolü kaybetmemek için çabaladı. Bir amacı vardı ve bu kadından *her şeyi* kazanmak için oynuyordu.

Rydstrom konuşurken sesi haşın çıkıyordu. "Aynın bir başka parçası. Bütün iblis erkekleri belirli bir yaşa geldikleri zaman bunu tamamlamak zorundaydı. Ta ki ben bunun kaldırılmasına hükme-dinceye kadar."

"Neden kaldırdın?"

"Çünkü fena acıtıyor."

"İyi olsun diye onu öperdim." Sırttı. Şarap onu çarpmıştı.

"Sanırım sarhoşken büyücümü seviyorum." Bu haliyle, Rydstrom'un en çok ihtiyaç duyduğu yapboz parçalarını bulmasını kolaylaştırı-yordu. "Nasıl oldu da bakire kaldın?"

"Kendimi sana saklıyordum," dedi kolayca, ama Rydstrom yalanlarını daha iyi ayırt etmeye başlamıştı.

"Hayır, saklamıyordun."

Sabine omuzlarını silkti. "Vücudumun kutsal olduğunu ilan ettim. Bir Sorceri anlaşması var, bakire kalırsam hiçbir erkek beni onunla seks yapmam için zorlayamaz."

"Omort gibi mi?" diye parlayan Rydstrom'un boynuzları öfkeyle dikleşmeye başladı.

"Bu gece ondan bahsetmek istemiyorum. Nedeni bana kalsın." Adamın boynuzlarını süzdü, sonra da birini hafifçe elledi. "İblis formuna dönüşmen nasıl bir şey?"

Rydstrom bakirelik konusunun kapanmasına izin verdi. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Neden? Vücudun bayağı kuvvetleniyor..."

"Ve beynimi geri plana atıyor. Kudurmuş bir hayvan gibi tamamen içgüdülerimde kaybolmak gibi bir şey. Düşünemiyorum. Mantık yürütemiyorum. Düşünceler daha gelişigüzel geliyor." Elini çenesinde gezdirdi. "Kalp atışlarımın gümbürtüsünü o kadar şiddetli duyuyorum ki yakınımıdaki bir konuşmayı duyamıyorum. Öte yandan bir kilometre ötedeki bir yaprak hışırtısını seçebiliyorum. Hiçbir şeyin anlamı olmuyor. Ki bu da benim için gerçekten zor bir durum."

"Mantığın kölesi olduğun için mi?"

"Tam olarak öyle. Ben o haldeyken bana oldukça mantıklı bir şey söylüyor olabilirsin ama bu benim içgüdülerime aykırı olursa beynim onu geri plana atacaktır." Sözlerine vurgu yapmak için şakağına birkaç kez vurdu. "Ve Sabine, sen beni bunun eşliğinde tutuyorsun. Oldukça huzursuz bir yer."

"Neden seni eşikte tutuyorum?"

"Sana sahip oldum ama seni işaretlemedim. Bu da seni gerçekten sahiplenmediğim anlamına gelir. İçimdeki iblis *tatmin* olmadı."

"Beni işaretlemen nasıl bir şey?"

"Eğer o noktaya gelirsem, tamamen dönüşmüş olurum, bu bizim türümüz için ender bir durumdur. İçindeyken köpek dişlerimi boynuna geçiririm ve bu seni şok eder."

"Beni şok etmek mi?"

"Bazıları bunun, erkek içine girerken kadını sabit tutmak için olduğunu söyler."

"Ah," dedi nefes nefese. "Ve bana bunu yaparsan mantığımı kaybetme ihtimalin azalacak, öyle mi?"

"Yardımlı dokunacaktır. Ama yine de senin tarafından bir bağ hissetmiyorum. Benim için daha fazlasını hissetmeni ne kadar istesem de hissetmediğini biliyorum."

"Teki ya seninle kalmaya karar verdiğimi söylersem?" Sabine onu o yumuşak, baştan çıkarıcı öpücüklerinden biriyle öpse de, Rydstrom kendini çekilmeye zorladı.

Onun ne yaptığının farkındaydı. *İblisi baştan çıkarıp o akıldan yoksun duruma getir.* İstediklerini ona yaptırmayı sağlamak için uğraşıyordu. Ama Sabine'in anlamadığı, Rydstrom'un ondan böyle oyunlar beklediği idi.

Ve o oyunlardan hoşlanıyordu.

"Haşmetli Rydstrom kendisini herkesten ve her şeyden uzak tutuyor," dedi Sabine yumuşak bir sesle. "Ama benimle öyle olmana gerek yok. Canı gönülden seninle birlikte gelmeye karar verdim."

"Demek öyle? Neden acaba?"

"Çünkü yalnız iblis, bana çok ihtiyacın var. Ve çünkü benim kocamsın."

Rydstrom irkilmesini güçlükle bastırdı. Onun kocası değildi. *Ama olacağım.* "Bunu sırf seni çözeyim diye söylüyorsun."

"Evet, bunu istiyorum." Adamın bir elini tuttu ve avcu ipeksi yanağına sürttü. "Ama bu, söylediklerimin doğru olmadığı anlamına gelmez."

Sabine'in sözleri ona yine hayatlarını, yataklarını paylaştıkları ve oğullarını büyüttükleri rüyasını hatırlattı. Eğer hamileyse ve kaçarsa...

Bunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu ama onu bağlı tutmasının bir nedeni de birlikte bir gelecekleri olabileceğine inanmasıydı. *İçimdeki bir başka ikilem.* Çünkü onu sonsuza dek bağlı tutamazdı.

"Seninle kalmak istiyorum," diye mırıldanırken dudakları onunkilerden sadece santim uzaklıktaydı.

Sabine onunla oynuyordu. Rydstrom bunun farkındaydı. Ancak bu, bu sözleri duymanın keyfini süremeyeceği anlamına gelmezdi. "Bir daha söyle."

"Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Bir daha."

"Senden ayrılmak istemiyorum. Beni evine, düzlemin dışında yaşadığın yere götür. Senden kaçmaya çalışmayacağım. Seninle kalmak istiyorum."

Rydstrom kadının gözlerini süzdü, ona güvenmek istiyordu. Ama güvenemezdi. Henüz değil.

"Seni buraya başka bir nedenle getirdim," dedi iblis.

"Ne için?" Sabine ona bakarken miskin miskin konuşuyordu. Şimdiye dek onu görünce iç geçiren kadınlardan biri değilse bile şu anda öyleydi.

Adamın siyah saçları darmadağınktı ve yeşil gözleri Sabine'in yüzüne odaklanmıştı. *Ne muhteşem bir erkek.*

Ve Rydstrom onu tekrar tekrar şaşırtıyordu. Sadece onu koruma sözü vermesinin yanı sıra, bir de Lanthé için aynı sözü vermiş olması Sabine'i çok etkilemişti. Sözü nü tutmak için onun gerekirse hayatını vereceğine inanıyordu.

Üzücü olan, onu morsus'tan kurtaramayacak olmasıydı. Bu evrende bunu yapabilecek yalnızca iki kişi vardı...

"Yüzmeyi öğrenmen gerek," dedi Rydstrom.

"Ne? Kesinlikle hayır! Suda panik yaparım. Bu şimdiye kadar olduğum en sakin halim..."

"O halde öğrenmek için iyi bir zaman." Onu kollarına alarak kalktı, sonra da derine doğru yürüdü.

"Rydstrom, hayır!"

"Sadece güven bana, Sabine. Yapmanı istediğim tek şey suya alışman. Sadece suyun yüzeyinde dur."

Eğer ona güveniyormuş gibi davranırsa Rydstrom da ona aynısını yapar mıydı? “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Ellerimin üzerine yat.” Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş bir haldeyken bile Rydstrom onu kolayca hareket ettirdi. Kısa süre sonra Sabine adamın avuçlarının üzerinde dümdüz yatıyordu. “Kendini bırak... bana güven.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin... zaten yapıyorsun.”

“Ben... yüzüyor muyum?”

“Seni kaldırmıyorum, sadece tutuyorum. İşte böyle, şimdi rahatça nefes al. Aferin.” Sesi huzur veriyordu ve iri elleri Sabine’in çapasıydı. “Rahatla.”

Suya özgü bir dinginlik her yanını sardı. Yukarısında, ay ışığında pırıldayan çiçekler salınıyordu. Saçları omuzlarını gıdıklıyordu. Rydstrom sırtını okşamaya devam etti ve Sabine kısa süre sonra rahatladı.

Gözleri yavaşça kapandı. *Huzur verici. Harika...*

Gözlerini açınca, Rydstrom’u yüzünü incelerken buldu. Bakışlarındaki sahiplenici ifade Sabine’in nefesinin teklemesine neden oldu. “Çıplak vücudum önüne serilmiş ve sen yüzüme mi bakıyorsun?”

“Aklının nasıl işlediğini çözmeye çalışıyorum. Bunu başarabilirsem...” parmaklarını göğüslerinin arasından aşağı doğru kaydırды, “bu, keyif almam için hep bana ait olacak.”

“Buna inanıyor musun?”

“İnanmak zorundayım, Sabine.” Sabine ürperince Rydstrom. “Gitme zamanı,” dedi. Onu sığ bir yere taşıdıktan sonra ayaklarının üzerine basmasına yardımcı oldu ve ardından kayanın üzerine bıraktığı ipe uzandı.

“Ne yapıyorsun? Beni tekrar bağlamayacaksın, değil mi?”

Rydstrom, bileklerini kavradı. “Tabii ki bağlayacağım.”

"Neden? Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum." Israrına rağmen Rydstrom hiç taviz vermiyordu. "Rydstrom! Beni bu şekilde daha ne kadar bağlı tutacaksın?"

"Kaçmayacağından emin oluncaya kadar."

"Sen dik başlı, mantıksız birisin..."

"Tedbirliyim."

Sabine, planı işe yaramadığı için çok bozulmuştu. "Ve şimdi de gözlerindeki o bakış! Ah, ne olacağını biliyorum! Bana bir gece daha işkence edersen, senden nefret edeceğim!"

Rydstrom gözlerini kısarak başını salladı. "Nefret etmek istemenin ve bu histe boğulmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Öfkemin üstesinden gelmemi sağlayan tek şey intikam yemini etmektir. Öfke başka yollarla dindiği için sana artık nazik davrandığım hiç aklına gelmedi mi?"

"Bunların hepsi sahteydi demek!"

Rydstrom tatsız bir kahkaha attı. "Tabii ki öyleydi! Benimle oynadığının gayet iyi farkındayım..."

"Hayır, *sen* beni kandırıyordun! Beni sana güvenmeye razı ettin ama kendin bana güvenmeyi hiç düşünmedin!"

"*Sana* güvenmek mi? Bana neler yaptığını ne kolay unutuyorsun. Beni kardeşimden ayırmakla, Tornin'i, evimi geri almak için fırsatlarımı yok etmiş olabilirsin. İntikam yemini ettim, Sabine. Buna ihtiyacım var, bana teslim olmana ihtiyacım var."

Onu sudan kaldırıp göğsüne doğru çekince Sabine ona tekme attı, kıvranıyordu ama Rydstrom'un kucağı çelik bir kafes gibiydi.

"İblis, yapma. Artık bana böyle işkence etme!"

Rydstrom ona aldırış etmedi ve kıyıya taşıdıktan sonra kamp-larına doğru tırmandı. Yataklarına, bütün gece ona yapacağı şeyler için kullanacağı yere doğru gitti.

Oraya ulaştıklarında Sabine'in, çıplak vücudundan kaymasına izin verdi. Kollarını üst kısmından tuttu ve onu boynundan öperken olduğu yerde durmasını sağladı.

Sabine başının geri düşmesini son anda önledi. "İblis... beni âciz bırakma..."

"Beni o konuma getiren kişi sensin." Nemli tenine doğru hınlıtiyla konuştu. "Bana teslim olursan buna bir son verebiliriz. Sabine, seni o kadar çok istiyorum ki." Sabine adamın sert uzunluğunun üzerine baskı yaptığını hissedebiliyordu.

"Sözünü geri almana yetecek kadar çok değil."

"Günün birinde, sözlerini tutan bir erkeğin olduğu için memnun olacaksın. Bana katlanılmaz geceler yaşattın. Sen de aynısını yaşayacaksın. Yemin ettim..."

"Boşuna açıklama yapma. Bundan *hoşlanıyorsun*. Sırf seni tahrik ettiği için beni bağlı tutuyorsun!"

"Seni kaybetme tehlikesini göze alamayacağımı sana açıkladım."

"On beş asırlık inkârın acısını benden çıkarıyorsun!"

"Söylediğin bir bakıma doğru olabilir. İnsafıma kalmandan *hoşlanıyorum*. Dün gece olduğu gibi, seni delirtmek için can atıyorum. Gözlerinin benim için duyduğun şehvetten maviye dönüşmesini görmenin bana neler yaptığını biliyor musun? Etrafımızda yanan ateşleri görmenin?"

Yüzünü Sabine'inkine sürterek kokusunu içine çekti. "Daha önce hiç buna benzer şeyler hissetmedim ve daha *fazlasını* istiyorum," diye kadının kulağına doğru kükredi. "Sen benim takıntısın, Sabine. Her erkeğin hayatında bir takıntısının olduğunu duymuştum. Ve sen de benim takıntısın."

"Çöz beni!"

"Bana teslim ol..."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine dişlerini gıcırdatarak, "Eğer beni bırakmazsan, senden nefret edeceğim. Seni öldüreceğime yemin ederim!"

Rydstrom onu yatağa doğru sürükledi. "Ah, ama benim güzel tutsağım yeminlerini yerine getirmiyor ki."

28. Bölüm



“Çocuğumuz olmasını ister miydin?” dedi Rydstrom, kollarını ona sarmış, buz gibi gecede uyumaya hazırlanırken. Eli tuniğın altına ve eteğinin içine kayarak dümdüz karnında durdu. “İblis olsun olmasın.”

Sabine uykulu uykulu mırıldandı. “Senin gibi sefil bir erkek olmadığı sürece...” Ardından uykuya daldı.

Sefil bir erkek. Ya her hareketiyle aralarındaki bir şeyi öldürüyorsa? *Geri dönülemeyecek bir şey yapma.* Ve daha bu akşam Sabine haykırarak, “Senden nefret ediyorum...” demişti.

Uzun saatler boyunca onu tahrik etmiş ve boşalmanın eşiğinde tutmuştu, Sabine asla pes etmemişti.

Aklı başından gitmişti ve vücudu coşkuyla kıvranmıştı. Kalçasını sallayarak yeminini bozması için Rydstrom’u ayartmaya çalışmıştı. Onun güzel ve doldurulmak için parlayan kadınlığına bakınca... Daha önce hiçbir şey onu daha fazla baştan çıkarırmıştı.

Oysa artık iki gece tamamlanmıştı. Ertesi gün onun tamamen teslim olmasını sağlayacaktı ve ona bir kez daha sahip olacaktı. Kendini kontrol edecekti. Bunu yapmak zorundaydı.

Belirsizliklerden sıkılmış ve bıkkın bir halde en sonunda uykuya daldı.

Sabaha doğru Rydstrom gözlerini kırptırarak açtı ve kendini bir illüzyonun içinde buldu. Sabine uykusunda gördüklerini yansıtıyordu. Bunlar onun *rüyaları* mıydı?

"İstet onu, okşa onu, tır ve büyütle onu. Onu, çevir onu, öp ve sev onu," diye şarkı söyleyen kadın avuç dolusu altın zinciri yanağına sürtüyordu. Bu bir gece önceki kadının sesiydi... Rydstrom artık onu görebiliyordu.

Mavi gözlerinin etrafını saran ipek bir maske takmıştı. Başının arkasına doğru uzayan başlığının iki yanında birer ayak vardı ve kanada benzeyen uzantıların her biri safirlerle bezenmişti. Altındaki simsiyah saçları karmakarışıktı.

"Altın hayattır. Kusursuzluktur. Bu element sadece bizim için vardır." Zincirleri şifonyerinin üzerindeki kutuya koyar koymaz ellerini sikke yığınının içine daldırdı ve parmaklarının arasından dökülmelerini sağladı.

Kadın aynaya döndüğü zaman Rydstrom yansımada iki kız gördü; bir kızıl, diğeri siyah saçlıydı. Onlar Sabine'le Melanthe'ydi, ikisi de çok gençti ve kocaman gözlerle büyülenmiş gibi kadını seyrediyorlardı. Bu kadın onların anneleriydi. Ve deli olduğu aşikârdı...

"Bunu kalbinizin üzerindeki zırha takın ki hayat kanı sizden hiç akmasın. Saçlarınızı, yüzünüzü ve teninizi allayıp pullayın ki, hiçbir adam kazanamayacağınızı sanmasın. Bir büyücünün çalabileceği çok şey yoktur, kim ki müdafaa eder," yüzü soğuklaştı, *"gereğince öldürülür."*

Sorceri'ler altına taparlar, demişti Sabine ona. Rydstrom'sa bunun açgözlülüğün bir bahanesi olduğunu düşünmüştü ama Sabine daha fazlası olduğuna inanıyordu. Başlığını suya attığı zamanki Sabine'in bakışlarını hatırlayınca, elini ağzının üzerinde gezdirdi.

Ona yenilerini alacağım, binlercesini alacağımı...

Sabine'in gözleri gözkapaklarının ardında hızla hareket edip, hafif hafif inlediği zaman, Rydstrom onu uyandırmak için omzuna uzandı ancak yeni bir sahne belirince elini çekti.

Bu düpedüz bir kâbustu.

Sabine fırtınalı bir gecede bir çukurun kenarında duruyordu, iki tarafında kadınlar sıralanmıştı. Sadece on dört ya da on beş yaşlarında görünüyordu.

İki tarafı ellerinde yabalar olan yandaşlarıyla kuşatılmış siyah giysiler içindeki bir adam Sabine'in önünde duruyordu. Adam Latince konuşarak ondan kötü yolları bırakmasını istiyordu.

Sabine, Rydstrom'un çok iyi bildiği o yapmacık sırtımayla adamın yüzüne tükürdü. Adam elinin tersiyle vurup onu bir çukura fırlattı... hayır, bu bir mezardı.

Ah, tanrılar aşkına. Adamın yandaşları, her biri Sabine'in üzerine düşünceye kadar yabalarla diğer kadınları destiler. Kürekle atılan toprak üstünde birikmeye başlamıştı ve üzerindeki ağırlık Sabine'i eziyordu. Yeterince hava alamıyordu...

Yüzeyden sönük bir ses gelmeden önceki zaman sonsuzluk gibiydi. Kız kardeşi. "Kalk, Abie! Tırman ve iyileş!"

Sabine akıldan yoksun bir halde cesetlerin arasından toprağı kazıp çıkana ve kız kardeşi onu çekip mezardan kurtarana kadar körü körüne o sese doğru tırmanırken Rydstrom'un boğazında bir yumru oluştu.

Sabine'in o kadar sert olmasına şaşmamalıydı. O sadece Sabine'in ihanetlerini düşünmüş ve onunla aynı şekilde uğraşıldığını asla anlamamıştı.

Sabine sert biri olmasaydı... ölmüş olurdu. Ve Rydstrom şimdi onunla birlikte olamazdı. Artık onun sağ salım yanında olmasını sağlayan özelliklerine lanet okuyabilir miydi?

Hayır. Artık okumam.

İllüzyonda Sabine dizlerinin üzerine düşüp toprak kusarken bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Lanthe yanına çömelmiş sırtını ovuyordu. Yağmur Sabine'in saçlarındaki pisliği yıkayınca, Lanthe saçında yeni oluşan beyaz tutamı tutup ağladı .

Yumruklarını sıkı, içinde kaynayan bir öfke yükseliyordu. Sabine için mücadele etmek ve kendi kadını haline gelecek genç kızı korumak istiyordu. *Geçmişe gidip onu bu yaşadıklarından kurtarmak için her şeyimi verirdim.*

Ansızın kulakları tanıdık olmayan bir sesle titreşti. Gecenin havasını içine çekti ve yakınlardan gelen yabancı kokuları fark etti. En sonunda onlara doğru koşan ayak seslerini duydu ama etrafa bakındığında tek görebildiği Sabine'in rüyasıydı. "Sabine!" Onu sarstı. "Uyan!"

Sabine'in illüzyonu yüzünden gerçeği göremiyordu. "Sabine, kahretsin uyan..."

Sabine, bir savaş çekici Rydstrom'un kafatasına indiğinde çıkan kükreme sesine uyandı.

Başından kanlar fışkıran iblis geriye doğru uçu. Dışarı doğru çıkıntı yapan alt köpek dişleri ve sürüngen derileriyle yarı erkek yarı hayvan olan en azından yedi silahlı Teegloth saldırıyordu.

Sabine Rydstrom'a ulaşmak için hamle yaptı ancak biri onu açık alanın diğer ucuna fırlattı. Sabine yerde başı dönmüş bir halde, ardı ardına kırıpıştırdığı gözlerini omzuna sürttü. Tamamen savunmasızdı, kendini illüzyonlarıyla koruyamıyordu. Rydstrom'a yardım edemiyordu.

Rydstrom'un bilinci hâlâ yerindeydi! Ayağa kalkmaya çabalandığında biri ona, "Şimdi kadını alıyoruz," dedi. Tükürük saçarak konuşuyordu.

"Ben hayattayken değil." Rydstrom, Sabine'e yaklaşmak için döndü. "Arkama geç."

Sabine sallanarak ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Ona ulaşmadan Rydstrom'un üzerine çullandılar.

Rydstrom savaş baltalarını savuşturdukça onu uçurumun kenarına doğru sürüyorlardı. Bir sopa yüzünden kolu kırıldı. Bir başka çekicin ucu uyluğunun üzerini kesti.

Bacakları bükülüp dizleri yerle buluştuğu zaman altındaki kaya parçalanarak bölünmeye başladı.

Kaya parçalanmadan hemen önce Rydstrom onun gözlerine baktı. *"Senin için geleceğim."*

Etrafa saçılan kaya parçaları ve toz bulutunun içinde gözden kayboldu.

"Rydstrom!" diye çığlık atan Sabine uçurumun kenarına doğru koştu. *Ah, tanrılar aşkına! O kadar karanlık ki... onu göremiyorum!*

Ancak kendine onun heybetli bir iblis olduğunu –bir Sorceri olmadığını– hatırlattı. Bütün bunları ve daha fazlasını atlatıp hayatta kalabilirdi.

Onlara doğru döndü. *"Neden bize saldırdınız? Benim için gönderilmediniz mi?"* Omort bir hediye göndermiş olabilir miydi?

"Burası bizim aramız. İzinsiz girdiniz," diyerek Rydstrom'un çantasını karıştırmaya başlayan biri, eşyaları ve kılıcını çalıyordu. En irileriydi ve bu da büyük ihtimalle lider olduğu anlamına gelirdi. *"Seni köle pazarına götüreceğiz."*

Köle pazarı mı? Sabine'in Sorceri olduğunu bilmiyorlardı... Ne o şekilde giyinmişti ne de güçlerini sergilemişti. Mücevherleri yoktu ve kemerindeki mavi püskülün altına benzediği söylenemezdi.

Onlara Omort'un bölgesinin bir prensesi olduğumu veya iblis kralının kraliçesi olduğumu söylesem mi?

Hemen bir şey yapsa iyi olurdu. Teegloth'lar sadece köle tüccarları değildi. Düşmanlarının vücudundan aldıkları parçaları rezil deri yeleklerine takan ganimet avcılarıydı. Yeleklerini parmaklar ve kafa derileri süslüyordu. Birisinin yeleğinde sadece kulaklar vardı ve onunkilere şeytansı bir niyetle bakıyordu.

"Rothkalina'daki Omort'un kardeşiyim. Yasaya göre beni fidye karşılığı bırakmalısınız."

"Ha fidye almışım ha köle olarak satılmışsın. Hiç farkı yok," dedi ilkel bir konuşma şekliyle.

Sabine, Omort'un belirli bir altın yüzde karşılığında çoğalmalarına izin verdiği köle pazarlarını duymuştu. "Biraz önce saldırdığınız kişi Kral Rydstrom'du ve ben onun karısıyım. Beni bulacak. Ve o, sizin gırtlaklarınızla bayram ederken ben de onun başını okşayacağım."

Diğeri sordu: "Karısını bağlıyor mu?"

"Bu oynadığımız bir oyun. Bunu anlamanızı beklemiyorum."

Adam Sabine'e tokat attı.

Sabine sendeledi, ağzı kanla dolmuştu. Ona tükürünce, adam iki misli kuvvetle vurdu, öyle ki görüşü bulanıklaştı ve ayaklarının üzerinde sallandı. Adam onu kaldırıp omzunun üzerine attı. Sürü ayrılırken şafak söküyordu...

Saatler sonra Sabine hâlâ Rydstrom'un –ya da ona yardım edebilecek başka herhangi bir varlığın– izini görmemişti.

Neden çok iyi bildiği soğuk öfkesine yenik düşmüyordu? Mide bulantısı ve telaş neredeydi? Ne olduğunun farkına varınca kendinden iğrendi.

Rydstrom'un beni kurtarmasını bekliyorum.

Bağlı elleriyle kemerinin arkasına uzandı ve altın püsküllerden birini koparıp, Rydstrom'un takip etmesi için yere attı. Onun içi *altın saçmasına* Rydstrom'un memnun olacağını umdu. *Ama iyilik delisi adam muhtemelen memnun olmayacak!* Başlığını bir elma koçarı gibi fırlatıp atmıştı ne de olsa!

Akşam karanlığı bastırınca, Sabine vücudundaki bütün kanın beyninde toplandığını düşünüyordu. Aynı zamanda Rydstrom'un onun için gelmeyebileceği gerçeğini de kabul etmişti. Düşmeden önce bile yaraları ciddiydi.

Korku onu etkisi almakla tehdit ediyordu. Ve bu korku sadece kendisi için değildi.

Batan güneşin altında bir başka dağa yaklaşırlarken kumlar yerini kayalara terk ediyordu. Ah tanrılar aşkına, onu dağın içine, kapkaranlık bir madenin aşağısına götürüyorlardı.

En sonunda Teegloth onu yere attı ve Sabine karanlıkta onların etrafında dolaştıklarını duydu.

Ateş yaktıklarında Sabine bir kez daha etrafını görebilmeye başladı ama neredeyse görmemeyi dileyecekti. Kanlı et ve kemiklerden oluşan akşam yemeklerini yerlerken Sabine'e yepyeni bir ilgiyle bakıyorlardı.

Sabine etrafı kolaçan ederek herhangi bir kaçış imkânı araştırdı. Üç koridorun görüldüğü, madenin orta kısmındaki bir terminal-deydiler. Tavanı tutan kirişler ve vagon yollarıyla bu maden tipik bir madendi. Ellerindeki bağı sürteceği ne bir yemek artığı ne de kazma kürek vardı. Ve kamp kurdukları yerin kenarına rastgele fırlatılmış eşyaların oluşturduğu yığında duran Rydstrom'un kılıcı ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Teegloth'lar yemeklerini bitirince, liderleri hiç zaman kaybetmeden Sabine'i bir kenara sürükledi ve altına çekti. Sabine mücadele edemiyordu... bağlanmış haldeydi.

Genç kızlığında olduğumdan bile güçsüzüm.

Tuniğini parçalarken çarpık çurpuk ağzının kenarından sarkan vıcık vıcık salyası, Sabine'in yüzüne yaklaşıyordu...

29. Bölüm



Rydstrom üzerine düşen kayalardan kendini kurtarmak için telaş içinde çabalıyordu. Kurtulur kurtulmaz zar zor ayağa kalktı, her hareketi işkence gibiydi.

Başındaki yaranın yarattığı sersemlikle sendeledi ve bir yandan geceyi koklarken bir yandan da vücudundaki hasarı inceledi; bir bacağına kas zedelenmesi vardı, kaburga kemiği ve köprücük kemiği kırılmıştı. Bir kolu parçalanmıştı. Kafatası ise büyük bir ihtimalle çatlamıştı...

Sabine'in kokusunun güneyden geldiğini fark etti.

Sağlam ayağından destek alarak o yöne doğru ok gibi fırladı, hayatındaki en önemli arayışa başlarken acısına aldırış etmiyordu. Rydstrom kilometrelerce koşarak ona doğru gidiyordu.

Teegloth'ların onu Omort'a götürüp götürmediğini bilmiyordu, Sabine'in onlarla gitmeye gönüllü olup olmadığını bilmiyordu. Ama düşerken çılgık atış şekli...

Ardından Teegloth'ların suyu geçtikleri ya da dere yatağının içinde yürüdükleri yerlerde altın püsküller bulmaya başladı.

Sabine'in onun tarafından bulunmak istediğini fark edince heyecanı yerini çabucak korkuya bıraktı. Teegloth'lar onu bulmak için gönderilmediyse, o halde onu istedikleri gibi kullanabilirlerdi.

Onu büyük ihtimalle içinde maden galerileri olan bir dağa götürüyorlardı. Kendi yaşadıkları yere.

Gözlerindeki kanı ve teri sildi ve bir şekilde hızını artırdı. Sarsılmaz iradesi kaslarını itaat etmeye zorladı ve kısa süre içinde madenlerin girişine ulaştı. Hızla içeri girip dağın merkezine doğru indi.

Birdenbire Sabine'in çığlığı karanlığın içinde yankılandı. Sesin geldiği yöne doğru fırlarken bile kalbi durmuş gibiydi...

Sabine hiddetli bir çığlıkla Teegloth'a kafa attı. Adam onu tokatlayarak soluk soluğa yan yatmasına ve gözlerinin sulanmasına neden oldu.

Tam o anda Rydstrom'un gölgelerin arasından gizlice kaydığını gördü. Rydstrom hayattaydı!

Sessizce yaklaşırken öfkesinden boynuzları parlıyor ve kasları Sabine'in gözlerinin önünde büyüyormuş gibi görünüyordu. Rydstrom, ateşin aydınlatdığı alanın hemen ötesinden usulca kılıcını aldı.

Lider pençe atıp onu bir kez daha yuvarlayınca Sabine, "Teegloth, bir soru soracaksın ve sorun cevaplanmadan başın kopacak," dedi.

Adam kükredi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Rydstrom kılıcını salladığında Sabine sadece gülümsedi.

Sabine cesetten güç bela uzaklaşırken kopan kafaya doğru, "Yanlış iblisin karısını seçtin," dedi.

Diğerleri, liderleri ölünce hiddetle uludular. Rydstrom kendisini Sabine'le sürünün arasına attı. "Geride dur!"

Çekiçlerini sallayarak Rydstrom'a saldırdıkları zaman, o da onlara karşı kılıcını ve pençelerini kullandı. Biri arkasından saldırmaya kalkıştı ancak Rydstrom başını geriye atarak onu boynuzlarıyla zehirledi.

Bir ağacı devirmeye yetecek darbeler almasına rağmen hâlâ ayakta duruyordu. Yaralı olmasına rağmen onlara kıyasla o kadar güçlüydü ki. Sabine ateşle aydınlanıp, gölgelerin içine gizlenen acımasız iblisi huşu içinde seyreliyordu.

Kocam. Tanrılar aşkına, Rydstrom hayret vericiydi. Benim için savaşıyor. Daha önce ne kadar ihtiyacı olursa olsun, Lanthe dışında kimse onun için savaşmamıştı...

Biri Rydstrom'un iri kıyım cüssesini bir çatı desteğine çarptı. Galeri etraflarında sarsılır gibi oldu. Sabine elleri arkadan bağlı olduğu için yeterince çabuk kalkamadı.

Devasa giriş parçalanmaya başlayınca Sabine Rydstrom'un ismini haykırdı.

Tam madenin tavanı çöküp kayalar onun ve geriye kalan Teegloth'ların etrafına düşerken Rydstrom, bir kükremeyle Sabine'i belinden yakaladı ve oradan çekti.

Tozdan başka bir şey yok. Yine çaresizdi, öksürüyor ve beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Acaba Rydstrom başarabilecek miydi?

Bekliyorum... Kalbi atıyor, atıyordu. Lanet olsun, aptal iblis. sakın ölme! Sakın...

Rydstrom sallanarak tozların arasından çıktı. Düzinelerce yarasından kan akıyordu ve soluk soluğa kalmıştı. Kaşları duygu yükünden çatılmış bir halde Sabine'in önünde dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ iblis şeklindeydi ve gözlerinin içine baktı.

Sabine yaşadığı için duyduğu rahatlamayı ve kendisini kurtardığı için ona duyduğu minneti göstermemeye çalıştı.

Sonra, kendisinin gelmiş geçmiş en güçlü Sorceri'lerden biri olduğunu hatırladı.

Bu yardıma muhtaç kadın, bütün sürüyü saniyeler içinde alt edebilirdi. Fakat kocası, elini kolunu bağlayıp onu *savunmasız* kılmıştı...

Rydstrom onu öyle kuvvetli sıktı ki Sabine neredeyse çığlık atıyordu. Adamın göğsünden yükselen yarı inleme, yarı hırıltıya benzer sesi duyunca bunu *hissetti*.

Sıcak... Güvenli... Öfkeli miydi? Boşu boşuna ona karşı koydu ve sövüp saydı. Rydstrom hiçbir şey söylemeden sadece onu kucakladı ve başını göğsüne yaslayarak iri eliyle orada durmasını sağladı.

Sabine aslında önlenebilecek olan bu olaydan dolayı öfkeden deliye dönmüştü. Rydstrom onu bağlayarak hayatını tehlikeye atmıştı.

Fakat onu daha fazla sinirlendiren, kendisinin mi tehlikede olmasıydı yoksa Rydstrom'un mu?

Rydstrom en sonunda geri çekildi, bakışları üzerinde geziniyor ve yaralarını inceliyordu. Her bir yarada gözleri daha da kararıyordu. Eteğini yukarı sıyırınca sanki orada görebileceği şeyden ödü koparcasına yutkundu.

"Bana tecavüz etmediler. Sayende."

Rydstrom derin nefesler alarak kontrolünü sağlamaya çabaladı ve iblis görüntüsü geri çekildi.

Dudaklarındaki kanı silince Sabine irkildi.

"Sabine, ben buradayım..."

"Ve ben de *dayak yedim*. İstediklerinde kullanacakları bir hediye gibi paketlenmişim için."

Yırtılmış tunikten bir şerit kopardı ve kadının göğüslerine sardı, sonra eşyalarını bulmak için kamp alanına baktı. Sabine'in yanından sadece çizmelerini almak için ayrıldı. "Seni köle olarak satmak isteselerdi, sinirlendirilmedikleri sürece yüzüne yumruk atmazlardı."

"Evet, onlara sataştım. Bundan dolayı bana vurmak için her hakka sahipti! Öyle mi?"

Rydstrom çizmeleriyle birlikte geri geldi, sonra onları Sabine'e giydirdi. "Neden onlara sataştın?"

Sabine ona bakmadan homurdandı. "Çünkü bana iyi hissettirdi," dedi, neden Omort'u kıskırttığını sorduğunda onun cevabını tekrar ederek.

"Daha fazlası gelebilir." Rydstrom ayağa kalkması için ona yardım etti. "Buradan ayrılmak zorundayız."

"Beni serbest bırakmayacak mısın?" Sesinde isterik bir tını vardı.

"Korunmasız kaldığın için öfkелisin. Daha tedbirli olmam gerekirdi."

"Lanet olsun sana, Rydstrom, bütün bu olanlardan sonra bile beni çözmeyecek misin? Savunmasız kaldım! Evet, beni kurtardın ama ilk başta bu duruma da sen soktun. Tıpkı Tornin'e getirdikten sonra seni Omort'tan kurtardığım gibi. Mutlu musun, iblis? Eşitliğini bir kez daha sağladığın için?"

"Mutlu olmak mı?" diye parladı Rydstrom. "Ya sana bir şey olsaydı... Kahretsin, daha dikkatli olacağım. Uyumayacağım."

"Buradaki tek tehdit Teegloth'lar değil," dedi Sabine. "Efsanevi canavarlar var. Senin de bildiğin gibi, boğulabilirim."

"Aynı zamanda ilk fırsatta benden kaçacağını da biliyorum." Sabine bunu inkâr etmek için başını iki yana sallayınca devam etti. "Zihnimde bu konuda hiçbir soru işareti yok! Benimle kalmak istediğine dair söylediğin her şey yalandı. Şimdi bunun için zamanımız yok. Kararımdan geri dönmeyeceğim ve daha fazlası gelmeden bu madenden çıkmanız gerekiyor."

Sesinde tartışmayacağını belli eden bir ton vardı ve kolunu tutup onu oradan çıkarmak için acele ettirince, Sabine kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Kasvetli tünellerden ağır aksak geçerek, nihayet yüzeye çıkıncaya kadar kilometreler sürmüş gibi gelen yolda yürümeye devam ettiler.

Onları yeni bir manzara karşıladı. Yüksek yamaçlar, seyrek ağaçların olduğu yeşil tepelere bakıyordu. Öğleden sonrası güneşi tepelerinde ısıldıyor ve rüzgâr sert esiyordu. Daha fazla yürümek, daha fazla tökezlemek ve daha fazla perişanlık...

Yeter. Kolunu adamın elinden hızla çekti. Sabine, en iyi şartlarda bile asla sabırlı olmayan biri olarak, sınıra gelmişti. Duruverdi.

"Hadi. devam et. Onlara yaklaşıyoruz. Bunu sezebiliyorum."

"Yeter, iblis."

"Ne?"

Sabine oturdu, sonra da dizlerini göğüslerine doğru çekti. "Güneşten yandım, yaralandım ve acıktım. İki gündür cinsel işkenceye maruz kalıyorum. *Maden yıkılırken* başımı, boynumu ya da göğsümü koruyan bir metal yoktu. Örgülerimi açtığın için tozlu saçlarım sürekli gözlerime doğru uçuşuyor. Ve onları gözümünden çekemiyorum! Hepsinden ötesi, köle olarak salmak üzere canavarlar tarafından kaçırılmak üzereydim!"

Ve iblisin hayatı için korktum, hem de bazen kendiminkinden bile fazla. Ona neler oluyordu?

"Sen beni serbest bırakana kadar daha ileri gitmiyorum."

"Sabine, şunu kafana koy. Seni bırakmam ihtimal dahilinde değil. Başka nedenleri bir kenara bırakacak olsam bile çocuğumu taşıyor olabilirsin!" Omuzları mı dikleşmişti? Gururla mı?

"Bu imkânsız."

"Sadece bir defa birlikte olduk ama hamile kalmış olabilirsin."

"Bebek falan yok... hamile değilim!"

"Nasıl bilebilirsin ki?"

"Günler sonrasında biliyordum," dedi. "Kocakarı bunu hemen söyleyebiliyor."

"Ve benim hamile olabileceğini düşünmemi mi sağladın? Bir yalan daha!"

"Neden bunu düşünmeni sağlamayacakmışım ki? Benim için kurguladığın planlar hakkında hiçbir fikrim yoktu!"

"Bana her gün sana güvenmememi öğretiyorsun."

"Biliyor musun? Beni bağlı tutsan iyi edersin çünkü serbest kalırsam seni mahvedeceğim! *Buraya kadar.* Beni taşımak zorunda kalacaksın çünkü hiçbir yere kıpırdamıyorum."

"Taşımayacağımı mı soruyorsun?" Onu çekerek ayağa kaldırdı.

"Bıktım senden!" diye bağırdı Sabine. "Bana bu şekilde davranılmasından bıktım! Ve endişelendiğimi düşünmekten..." Dilini ısırdı.

"Neyi düşünmekten? Ah büyücü, benim için endişeleniyor muydun?" diye alaycı bir tonlamayla sordu. Ardından gözlerini kısarak yüzünü inceledi. "*Endişelenmişsin.*"

"Hah! Sadece kendi postum için endişelendim," dese de bakışlarını kaçırmıştı. *Lanet adam, yalan söylediğimi biliyor.* Bu yüzden ona tekme attı. "*Şimdi bırak gideyim!*"

Rydstrom ellerini kadının saçlarına daldırarak başının arkasından kavradı. İkisi de nefes nefeseydi. Sabine onun dudaklarına bakarken kendininkileri yaladı. Bakışlarını adamın ağzından çektiği zaman, bu defa onun gözlerinin kendi dudaklarına odaklandığını fark etti.

Yine çılgıncasına öpüşmek üzereydiler ve Sabine bununla mücadele etmek için yeterince güçlü olup olmadığını bilmiyordu...

"*Merhaba!*" diye biri seslendi uzaktan. "*Orada kimse var mı?*"

Mülteciler onları bulmuştu.

30. Bölüm



Her tarafta öfke iblisleri vardı.

Gün batarken Rydstrom’la birlikte, bir çadır deryasına bakan bir yamaca ulaşınca kadar, kamp nöbetçisi iki iblisi takip etmişlerdi.

Nöbetçiler yanlarına geldiklerinde, ikisi de “etrafta canavarlıklar dolaşırken” sınırların dışında ne aradıklarını öğrenmek istemişti.

Rydstrom sadece kim sorumluysa onun yanına götürülmelerini istemişti. Gömleksizdi ve üzeri hâlâ kanlıydı ama görünüşü –sakin olmasa bile– en azından *dengeliydi*.

Şimdiyse, Rydstrom’la nöbetçilerin peşinden aşağıdaki kampa girip yüzlerce yaratığın arasından geçerlerken Sabine etrafına bakındı.

İblisler de onlara bakıyorlardı. Fısıltılar duyuldu, kadınlar Sabine’in giysiden yoksun haline gözlerini dikmişlerdi. Buradaki kadınların –gereksiz uzun kollar ve eteklerle– aşırı derecede giyinik olmaktan hoşlandıkları açıktı.

Daha güçsüz bir büyücü bez şeritten mini minnacık bir giysi giydiği ve kumla kaplı olduğu –bir de elleri bağlı olduğu– gerçeğine bozulurdu. Sabine’se sıkılmış bir edayla etrafına bakındı.

Erkekler Sabine’in vücuduna arzuyla bakınca, kolunu tutan Rydstrom’un eli yumruk halini aldı, boynuzları çoktan dikleşmeye başlamıştı.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine etrafını incelediğinde çileden çıkmış bir şekilde nefesini üflledi. *Ortaçağ kalesi ve krallığı ve halkı.* Buranın bir Rönesans sergisinden fırlamış gibi görünmesine neden şaşırıyordu ki?

Yerleşim yeri büyük çadırlardan ibaretti ve her birinin çatılarından süslü püslü tenteler sarkıyor ve tepelerinde bayraklar dalgalanıyordu. Birkaç soylu ailenin rengini ayırt etti. Bu iblisler krallığın her yerinden gelmişti.

Nöbetçiler onları büyük, yuvarlak bir çadıra götürdüler. İçeride asilzade oldukları belli olan iyi giyimli adamlar sohbet ediyorlardı.

İçlerinden biri Rydstrom'a, "Sınırların dışında ne yapıyordunuz? Buranın tehlikeli olduğunu herkes bilir," dedi.

"Bir bu gruptan değiliz. Dışarıdan geldik."

"Burada fazla yerimiz yok," dedi adam. "Olanları bile güçlkle besleyebiliyoruz."

"Yer açın o zaman. Ben kralınız, Rydstrom'um."

Ani bir sessizliğin ardından bir uğultu koptu.

"Rydstrom yüzyıllar boyunca bu düzleme geri dönmedi!"

"Ama yara izi..."

"Bir büyücü tarafından ele geçirildiğine dair söylentiler var."

Sabine, "Sadece bir büyücü mü? En güçlü büyücü daha doğru olur..."

Rydstrom, "Ben sizin kralınızım," diyerek Sabine'in sözünü kesti. "Ve bundan sıkılmaya başladım."

"Bu doğru," diye arkadan bir kadın sesi geldi. "O Rydstrom." Dişi iblis öne çıktı. Kestane rengi uzun saçları ve sağlıklı parlayan küçük boynuzlarıyla güzel görünüyordu. Ama kıyafetleri vasattı. Sabine'e göreyse sonsuza dek ölü biriydi.

Rydstrom gözlerini kısarak kadına baktı. "Seni tanıyor muyum?"

Kadın afallamış gibiydi. "Ben... şey, evet, tanıyorsunuz. Ben Durında'yım. Tornin'deki kız kardeşlerinizden birinin hizmetçisiy-

dim." Altı yaşlarında bir oğlan iblis, kadının fazla uzun eteğinin arkasından onları gözetliyordu. "Ve bu da Puck." Oğlanın san saçlarını karıştırdı. "En iyi arkadaşımın oğlu."

Puck'ın bir süt dişi yoktu ve Sabine'i kocaman gözlerle süzüyordu. Bu da şu Durinda'yı rahatsız etmiş gibi görünüyordu ki oğlanı hemen dışarı gönderdi.

Sabine odadaki istenmeyen kişi haline gelmişti. Hepsinin bakışları üzerine düşmüştü ki Rydstrom, "Mahkûmum, Sabine. Tornin Kalesi'nden," dedi.

Ağızlar açık kaldı ve bir uğultu daha yükseldi.

- "Omort'un kız kardeşi mi?"

- "İllüzyonlar Kraliçesi mi?"

- "Hepimizi uykuda öldürecek!"

Sabine çenesini Rydstrom'a doğru salladı. "Demek şimdi sadece mahkûmum oldum? Neden beni tanışırken..."

"Sus." Rydstrom'un kolunu sıkışı Sabine'in irkilmesine neden oldu ve şimdilik ağzını kapalı tuttu.

Rydstrom her halinden yönetici olduğu belli olan asilzadeye döndü. "Düzlemin dışına açılacak portalın olduğu yer burası mı?"

"Evet, hükümdarım," diye cevap verdi adam. "Dört gün içinde açılacak."

Sabine sonradan Durinda'nın Rydstrom'un kaslı göğsüne büyülenmiş gibi baktığını fark etti. Dişi iblisin gözlerinde, Sabine'in Rydstrom'a sokulmasına ve adanın ters ters ona bakmasına neden olacak bir şey vardı.

Sabine kocasını kabul etmiyor olabilirdi ama şimdilik Rydstrom onundu ve Sabine paylaşmayı hiç öğrenmemişti.

Durinda, "Yolculuğunuzun sizi yorduğundan eminim, hükümdarım. Benim çadırımda kalabilirsiniz ve... onun için de bu yer buluruz," dedi.

İblis Kral'ın Öpücüğü

"O benimle kalıyor," diye buyurdu Rydstrom.

Sert ses tonu Durinda'nın yüzünün solmasına neden oldu.
"E-elbette."

Sabine, "Durinda, konukseverliğini kabul ediyoruz," dedi.
Hakkımız olduğu için.

İblis, omuzları kasılmasına rağmen onlara geniş bir çadırı gösterdi. Çadırın brandası açık maviydi ve gri püsküllü perdeleri vardı. Yan taraflarında yaprak desenli süslemeler vardı. Çarpıcıydı ve zenginliği simgeliyordu.

İçerideki renk uyumu dışındakine benziyordu. Köşedeki minderler griydi ve üzerindeki dolgun yorganlar maviydi. Tavandan sarkan kâğıt fenerlerin üzerinde birbiriyle uyumlu yaprak desenleri vardı.

Sabine'in çadırı koyu kırmızı ve altın püsküllü, siyah tenteli olurdu. *Gerçek altın. Çünkü buna değerim.*

Dişi iblis bazı çantaları kaldırdı, sonra da giriş kanadında duraksadı.

Sabine en zinde ses tonunu kullanarak, "Hepsi bu kadar, Durinda," dedi.

Gücenmiş gibi somurtan kadın hızla döndü.

Kapı kanadı kapanır kapanmaz Rydstrom, "Öyle davranmak zorunda mıydın?" diye sordu.

Sabine adamın üzerine gitti. "Evet. Kesinlikle." *Kocamı süzüyordu!*

"Burada uyumamıza izin vermekle incelik gösteriyor."

"Hayır, *göstermiyor*. Onların *kralı* olduğuna inanıyorlar, bu da bu çadır ve bu kamptaki her şey ve lanet olasıca tüm krallık *senin* demektir. Senin kraliçen olduğuma göre tüm bunlar aynı zamanda benim demektir. Neden zaten benim olan bir şeyi bana verdi diye ona minnet duyayım?"

Rydstrom fenerleri söndürmeye başlayınca Sabine, "Ayrıca neden onlara *seninle* evleneceğimi söylemedin?" dedi.

Sabine onca şeye katlandıktan sonra, Rydstrom kraliçesi olduğunu bile itiraf etmeyecek miydi? Omort'un sözlerini hatırlamadan edemedi. *İblis müthiş derecede hayal kırıklığına uğramış olmalı...*

Rydstrom onu karısı olarak sahiplenmekten utanmış mıydı? "Halk bunu öğrenecektir. Evlendiğimizi sen de kabullensen iyi olur."

"Sabine, ikimiz de yaralı ve yorgunuz," diyerek onu elinden yakalayıp yer yatağına doğru çekti. "Bunu yarın konuşacağız."

Sabine'in canı sıkındı. Bu yere gelmelerinden bu yana en az dört saat geçmişti ve bu süreyi Sabine'in siniri bozulmadan da geçirebilirlerdi. Hayır, yine de gördüğü davranış şekli ve devam eden esareti için Rydstrom'a öfkelenmesi *gerekliyordu...*

Kahretsin, benden utanıyor mu?

Son birkaç gecedir onunla yatarken iki şeyi fark etmişti. Rydstrom kollarını ona doladığında, en değerli hazinesine sarılır gibi ona sınıksız sarılıyordu. Ve ne zaman bunu yapsa, Sabine derin bir uykuya dalıyordu.

Bu şu an çok hoşuna gidiyordu. Adamın vücudunun sıcaklığı o kadar belirgindi ki karanlığın içinde Sabine'i okşuyor gibi hissettiriyordu. Kısa süre sonra dünyadan koptu...

Gece yarısında uyandı ve gözlerini kırıştırarak bakınca Rydstrom'un onu seyrettiğini gördü, gözleri öyle yorgundu ki.

"Daha fazla kâbus görmeyeceksin, aşkım."

Rydstrom rüyasını mı görmüştü? Sabine ne gördüğünü hatırlamıyordu...

Rydstrom dudaklarını kadının saçlarına bastırdı. "Artık güvendesin." Ellerini yavaşça yüzüne doğru götürüp Sabine'in hiç tatmadığı bir yumuşaklıkla yanağını okşadı. Rydstrom, onu ürkütmemek için neredeyse pratik yapmış gibiydi.

Bir kez daha uykunun esiri olmadan önce şunu düşündü: *Eğer dikkat etmezsem, bir iblis kocaya sahip olmaya alışabilirim...*

31. Bölüm



Sabine, "Taşralı kıyafeti. Ne kadar da... çekici," dedi Rydstrom ertesi sabah ona yeni giysiler getirdiğinde. Rydstrom onun yüzünün ve vücudunun gece iyileştiğini görünce rahatladı.

Sabine yeni uyanmış olmasına rağmen Rydstrom çoktan yakındaki bir sıcak su kaynağında banyo yapmış, yeni kıyafetler giymiş ve kampın yönetimini –ve dertlerini– ona devretmek için can atan yönetimdeki asilzadelerle toplantı yapmıştı.

Hepsi Sabine'i merak ediyordu. *Acaba Kral'ın cariyesi miydi, mahkûmu muydu yoksa her ikisi miydi?* Rydstrom hiçbirine bir şey açıklamamıştı, sadece Sabine'in serbest bırakılmadan burada kaldığı sürece ona saygıda kusur edilmemesini ve buradaki herkesin bundan haberdar olmasını emretmişti.

Sabine başıyla kıyafetleri gösterdi. "Dur tahmin edeyim... Bunlar Durinda'dan, değil mi?"

"Evet, nezaket göstermiş." Rydstrom'un toplantısından sonra peşindeki Puck'la beraber onu kampta gezdirmişti. Çocuk, Durinda'nın gelecekte evlatlık edinmeyi umduğu bir yetimdi. Kadının onu tanıdığı her halinden belli olsa da Rydstrom onu hatırlayamıyordu. Ancak kadın yeterince arkadaşça davranıyordu ve çocuk ona Cadeon'un o yaşlardaki halini hatırlatıyordu. *Tam kardeşimi gönderdiğim zamanaki yaşıta.*

“Durunda –ve diğerleri– dün geceki giysi eksikliklerini fark etmişler. Onlar daha tutucu giysilerden hoşlanırlar.”

Sabine’le Rydstrom’un kimliklerine dair bilgi, dün gecedan bu yana kulaktan kulağa yayılmıştı. Halk aralarında bir Sorceri olmasından rahatsızdı, hem de Rydstrom’a umutla bakmalarına rağmen. Onlar Rydstrom’un, hayatlarını iyileştireceğini düşünüyorlardı.

Sorumluluk üzerine binmişti. Nereye baksa yapılması gereken bir iş görüyordu. Ve burada yiyecek gittikçe daha az bulunur olmuştu. Bölgedeki av hayvanlarının hepsi tükenmişti ve avcılar daha uzak yerlere gitmek zorunda kalıyordu ki bu da onları başka tehlikelere sokuyordu.

Rydstrom bunu birisiyle konuşabilmeyi dilerdi. Sabine’le konuşabilmeyi dilerdi. Ama sadece bir kez gerçekten sohbet etmişlerdi.

“Tutucu kıyafetler mi dedin, Rydstrom? *Sıkıcı* demek istemedin mi?”

“Ne istersen onu söyle.”

“Dün geceki kadar sinirli değil gibisin,” diye gözlem yaptı. “Hâlâ bebek olması –ya da olmaması– konusunda tüylerin diken diken değil mi?”

Rydstrom bir gece öncesini tekrar tekrar düşünmüştü. O zaman Sabine’in kendisi için endişelendiğini sanmıştı. Şimdiyse kendisi için endişelenmesini ve ona bir şekilde değer vermesini istediği için olmayan şeyleri duyduğundan ve gördüğünden şüpheleniyordu. “O konuya değil, beni aldatmana sinirlendim. Ve bu nedenle hamile olmadığına memnunum.”

“Öyle mi?” diye soran Sabine’in ses tonu kuşkucuydu.

“Bir aile kurmak ya da çocuklar konusunda az şey bilsem de ebeveynler arasında nefret olmaması gerektiğinin farkındayım.”

“Rydstrom, senden *nefret* etmiyorum ki.”

“Dün gece ettin.”

"Dün gece öfkeden kuduruyordum. Bak, son iki gün yaşadıklarımı hak etmiş olsam da olmasam da, benim için çok zorlu geçti. Ve senin kadının en iyi şartlarda bile pek yumuşak başlı değildir."

Rydstrom kaşlarını çatarak dalgın dalgın, "Belki de sıcak bir banyo iyi gelir," dedi. Sabine'in söyledikleri oldukça mantıklı gelmişti.

Ve ilk düşündüğü şeyin, *acaba bu seferki oyunu ne*, olmasından nefret etti.

"Fıfır mı? İntikamın şeytanca ve nefretlik, Rydstrom." Sabine yıkanır yıkanmaz ayak bileklerine kadar inen pilili etek ve uzun kollu bir fırfırlı bluz giymişti.

Sade bir korse ve paçalı külot iç çamaşır görevi görüyordu. Yumuşak terlikler de ayaklarını kaplıyordu. Sabine kaşlarını çatarak onlara baktı. "Bunlarla nasıl tekme atabilirim ki?"

"Atmayacaksın."

"İnsanların giydirdiği kedi fotoğraflarını hiç gördün mü? Şu anda kendimi işte o kadar aptal hissediyorum."

"İyi. Belki bu senin egona gem vurur," dedi onu çadırın arka tarafına doğru götürürken.

"Bundan kuşkuluyum. Kadınların bu şekilde giyinmesi gerektiğine katılıyor musun? Sen yaşlı ve sıkıcı biri misin?"

"Bence kadınların istedikleri gibi giyinmeleri gerekiyor. Makul sınırlar içinde."

Son söylediği yüzünden onu haşlamak üzereydi ama halkın o geçtikten sonra yere tükürdüklerini fark etti. "Buradaki popülerliğim, yani bana nasıl yaltaklandıkları utanç verici."

"Hissettikleri konusunda onları suçlayamam."

"Ne?"

"Onlar Omort rejiminin en sert vurduğu kişiler ve ondan kaçmak için Mezar Diyarı'nın tehlikelerine atılmaları da bunun sonucu."

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Ve Omort'un yaptığı yüzünden nefret edilmesi gereken kişi ben miyim? Buradaki halktan herhangi birine zarar verdiğime dair bir söylenti duydun mu?"

"Tıpkı herhangi birine yardım etmediğini duymadığım gibi, hayır."

"Elbette etmedim. Bunun bana bir yararı olmadığı sürece kimseye *asla* yardım etmeyeceğim. Çünkü benim kafamın içinde bir beyin var. İblis, benden asla veremeyeceğim şeyler istiyorsun. Ve içimde olmayan şeyleri görmeyi umuyorsun. Ben daima yalan söyleyeceğim, aldatacağım ve çalacağım..."

"Ve altınını savunan kim olursa öldüreceksin."

"Rüyalarımı gördün."

"Evet. Anneni gördüm. Ve gömüldüğünü gördüm."

Sabine yutkundu. *Sakın bana acıma. Sakın buna cüret etme.*

"Sen güçlü birisin, Sabine. Bu gücü ıslah etsen..."

"Neyle? Şefkatle mi? İyilikle mi? Merhametle mi?"

"Neden olmasın?"

"Rydstrom, ben buna nereden başlayacağımı bile bilmem ki..."

Durinda'nın yanından geçerlerken sustu. Sevimli iblis Rydstrom'a kazanmış bir edayla gülümsedi. Rydstrom da ona el salladı.

Sabine bu küçük iletişimden hiç hoşlanmadı. Kışkırdığını fark etti. Rydstrom'dan önce de bunu hissetmişti ama *eşyalar* için... kendisinin olmayıp başkalarının sahip olduğu şeyler için.

Şimdiyse sanki Durinda altınını kapmış gibi hissediyordu. Altınının bu konuda ne hissedeceğini merak ederek Rydstrom'a baktı. "Sence kadını bulduktan sonra bir başkasını arzulaman mümkün olur mu?"

"Sanırım bu, o kişinin kadını ne kadar çok istediğine bağlı."

"O halde beni takıntı yapman iyi bir şey."

"Neden? Bir başkasını arzulayabileceğimden mi endişe ediyorsun?"

Yakınlardaki oğlanlar arasında bir kavga kopunca Sabine cevap vermekten kurtuldu.

Durında telaşla Puck'ı kargaşadan çekip çıkardı. Çocuk kendinden çok daha büyüklerle kavga ediyordu ki bu da Puck'ın kavgacı ve marjinal duruşuyla ikinci kez Sabine'in dikkatini çekmesi demekti. Çocuksu bir iblis oğlan olmasına rağmen sevimsiz değildi.

Büyük ihtimalle ismiyle dalga geçilmişti. "Hangi anne baba çocuğuna böyle saçma bir isim koyar ki?"

"Ölü bir anne ve baba," dedi Rydstrom çabucak. "İkisi de ölmüş, Sabine. Ve henüz bir aile tarafından evlatlık edinilmediği için zorluklar yaşıyor."

"Peki ya Durında? Neden onun yeni annesi olmuyor?"

"Çünkü... evli değil."

"İblis ilk şakasını yaptı." Acaba *ciddi* miydi? "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Rydstrom sadece ensesini ovuşturmakla yetindi.

Durında, Puck'la iblisçe konuşunca Sabine, "Ona ne diyor?" diye sordu.

"Kavganın hiçbir şeyi çözmeyeceğini."

"Sen... *şaka* mı yapıyorsun?" Rydstrom onu uzaklaştıramadan, Sabine seslendi: "Onu dinleme, çocuk. Kavga *her şeyi* çözer! Sadece onları yeneceğinden emin ol!"

"Yeter! Oğlan diğerleri gibi senin dilini bilmiyor. Küçük bir çiftçi kasabasında büyüdü ve sadece iblisçe konuşuyor."

"Kavga hakkındaki o saçmalığa katılıyorsun, değil mi? Ah tanrılar aşkına, dünya delirmiş olmalı! Bana çocuğumuza böyle eğitim vermeyeceğini söyle çünkü bu konuda taviz vermem."

Rydstrom ona yaklaşarak başını eğip baktı. Konuştuğunda sesi çatallı çıkıyordu. "Hâlâ müzakere yaptığımızı bilmiyordum."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Seksi iblis. Sabine acaba ondan etkilenmediği bir zaman gelecek mi diye tekrar merak ederek yutkundü. *Kendine gel.* "Müzakerelerimiz beni bu tanrıların unuttuğu zaman tüneline getirmeden önce suya düşmüştü." Ona arkasını döndü...

Bir yerlerden üstüne bir şeyler uçtu. Sabine çirkin bluzuna bön bön baktı, artık daha da çirkin olmuştu.

Bazı gençlerin attığı çürük domatesler göğsüne şapırtıyla yapışmıştı. Sabine inanmaz gözlerle bakakaldı. Eğer aynı şey hayatının başka bir zamanında olsaydı, birileri ölmek üzere olurdu.

Dişlerini gıcırdatarak Rydstrom'a, "Çöz beni... *hemen!*" dedi. Avuçlarına gömdüğü tırnakları kan içinde kalmıştı.

Rydstrom saldırganların olduğu tarafa doğru tehditkâr bir bakış attı ve aileleri yüzüstüce özür dilemeye geldi.

Rydstrom onlara, "Bu konuyu sonlandırmak için geri döneceğim," dedi. Ardından Sabine'i tekrar çadıra götürmeye yeltendi.

"Yapacağın tek şey bu mu? Yeterince iyi değil, Rydstrom!" Ona karşı çabaladı. "Lanet olası ellerimi çöz!"

"Neden? Yanlış yönlendirilmiş çocukları öldürebilesin diye mi?"

"Hayır, sadece onlara ömürlerinin geri kalanı için kâbuslar vereceğim." Sabine, iblislerin bakış tarzından, gözlerinin öfkeden masmavi olduğunu anladı.

Tekrar içeri girdiklerinde, Rydstrom onu köşedeki yatağa doğru sürükledi. Sabine birinin yere bir kazık çakmış olduğunu görünce sikildi. Ona bağlı uzun bir ip vardı. *Hayır, iblis buna cesaret etmeyecektir...*

Rydstrom giysilerin durduğu tezgâhtan bir havlu alıp getirdi ve onu lavaboya daldırdı. Sabine'in bluzunu çıkardıktan sonra onu silerek temizledi, ardından bir başka iğrenç bluz giydirdi.

"O küçük sefilleri nasıl cezalandıracaksın?"

"Ailelerine senin, onlara karşı hoşgörülü davranmamı istediğini söyleyeceğim."

"Kurnaz bir iblissin. Onlar arasında benim imajım için çalışıyor-sun. Bunun bir *yalan* olacak olması çok kötü. Ve İyi Kral Rydstrom yalan söylemez."

"Bu çadırdan ayrıldığı zaman, bu bir yalan olmayacak."

"Asla! Kesinlikle..."

"O halde ben de kız kardeşine mesaj yollama işini ayarlamamam. Hatta Tornin'e bir mektup götürebilecek bir ulak bulmuş olmama rağmen."

"Gerçekten mi? Ah, tamam. Kral Rydstrom bana çürük sebze atan zavallı, lanet olası gayrimeşru çocuklara karşı hoşgörülü olur musunuz?"

"Bu isteğini memnuniyetle yerine getiririm." Rydstrom kazığa bağlı uzun şeride mi bakıyordu?

"Bunu aklına bile getirme!" Rydstrom ayak bileğini bağlamak için eğilince, Sabine ayaklarındaki o işe yaramaz terliklerle tekme attı.

Ancak Rydstrom bacağını yakalayarak ipi düğümlerken onu olduğu yerde tuttu. İş tamamlandınca çıkmak üzere döndü.

"Nereye gidiyorsun? Beni bu şekilde bırakamazsın!"

Bir elinde ipi tutan Rydstrom durdu ve ona baktı. "Dışarıya çıktığın zaman herkesin kötü niyetini ortaya çıkarıyorsun. Yapmak zorunda olduğum çok şey var ve sürekli seni gözetleyemem."

"O halde beni serbest bırak."

"Hiç şansın yok." Ayak bileğini işaret etti. "Şerit, dışarıdaki muhafıza ulaşmana yetecek uzunlukta."

"Muhafız mı?" diye haykırdı Sabine. "Kaçabileceğimi mi sanıyorsun..." Sesi kısıldı. "O beni korumak için burada, değil mi? Beni yine savunmasız bırakıyorsun."

"Muhafız sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

"Ama ben ne yapacağım?"

“Burada otur. Diğerlerinin neden sana bir şey atmak istediklerini düşün.”

Rydstrom eğilerek çadırdan çıkarken Sabine bağırdı: “Beni bir köpek gibi bağlı mı bırakıyorsun? O zaman bu kadının ısırıldığını hatırlasan iyi edersin!”

Rydstrom dışarı çıktı.

Çadırın kapı örtüsü bir kez daha açıldığında çok uzun gelen bir saat geçmişti. İşin şaşırtıcı yanı gelenin Puck olmasıydı.

“Ne istiyorsun?” diye parlayan Sabine kalçasının üzerinde doğrularak çocuğun elinde sebze var mı diye bakındı.

Çocuk içeri girerken cebinden bir bıçak çıkardı. *Harika*. Daha bezden yeni çıkmış bir çocuk tarafından şişlenecekti.

Oysa çocuk diğer cebinden bir ağaç parçası çıkardı ve Sabine’in yanına oturarak ağacı yontmaya başladı.

Ah. “Bana göz oyacak bir kazık yapabilir misin? Rydstrom için?” Onu anlamayan Puck kaşlarını çatı. “Ya da daha iyisi, o küçük bıçağını bu bağları kesmek için kullanabilirsin.”

Çocuk hiç anlamadığını gösteren bir ifadeyle sırttı.

Sabine çocukları umursamazdı ve kaçış planları için onunla iletişim kurma çabaları ardı ardına başarısız olunca çocuğun varlığı süratli bir şekilde onu rahatsız etmeye başladı. “Kışt o zaman. Çık dışarı.”

Çocuk yerinden kıpırdamadı.

Abartılı bir neşeyle, “Bana ne kadar iyi bir minik yontucu olduğunu gösterdin!” dedi. Sonra tekrar normal bir tonlamayla devam etti. “Cehenneme kadar yolun var. Kafa yormam gereken önemli şeyler var.”

Hiçbir şey olmadı. “Ah, anladım! Bir tür sevimli kimsesiz çocuk hüner gösterisi yapıyorsun. Evli olduğum için senden hoşlanmamı sağlamaya çalışıyorsun, böylece yeni bir anneciğin olabilir. Elbette,

ne yapmaya çalıştığını biliyorum, iblis ufaklığı. Yanlış yere tezgâh açtın. Sana annelik filan yapmayacağım.”

Çocuk başını yana eğerek ona baktı. Ardından sanki bir şey vermek istermiş gibi elini ağırbaşlılıkla uzattı.

Sabine ona bir şey verilmesinden hoşlanırdı. “Nedir o? Bakayım.” Gözlerini devirdi. “Ellerim bağlı. Elimi uzatamam ki.”

Çocuk dizine bir şey koydu, minik ve beyaz bir şey. Sabine onun alt köpek dişini kaybettiğini fark etmişti. Artık *kayıp* değildi!

Ayrıca belli ki çocuk onu uzun süredir saklıyordu. “Ah, bu çok korkunç.” Yüzü tiksinti dolu bir ifadeyle buruştu ve bunun nedeni dişin tiksiniç olması değildi. “O diş karşılığında altın alamayacağını bilmiyor musun? Senin *sorunun* ne?”

32. Bölüm



Rydstrom bir kadının kıskançlığını görmekten bu kadar mutlu olacağını hiç sanmazdı. Sabine, *Durinda'yı* kıskanmıştı. Son iki gündür bunu sürekli sergilemişti.

Bu kadının onu için bir şey hissettiğinin bir göstergesiydi... Rydstrom'un *asla* beklemediği bir göstergeydi.

Yapboz yine karışmıştı.

Rydstrom günlerinin büyük bölümünü iblisle geçiriyordu çünkü kadın açılacak portalları organize etmesi için ona yardım ediyordu. Varış noktalarına göre gruplar oluştuyorlardı. Çoğu New York veya Savannah gibi İrfan varlıklarının çok olduğu birkaç şehirden birine gidecekti. Ekstra para karşılığında portal nöbetçisine kesin koordinatlar verilebiliyordu.

Birçok İrfan türünü insan toplumlarına asimile etmenin kendine has zorlukları vardı. Eğer Savannah'da aynı anda bin iblis görünürse birinin dikkatini çekerti.

Halkıyla birlikte çalışıp onları bu yeni dünyaya hazırlarken, onlara ve sorumluluklarına içerlediği için pişmanlık duyuyordu. Çalışkan, gayretli ve aklı başında olduklarını fark etmişti.

Toplu göçe hazırlanırken Durinda paha biçilmez bir yardımcydı ama Rydstrom aynı zamanda onun arkadaşlığından da keyif alıyordu.

O geçmişinden tanıdığı biriydi ve Tornin'in daha iyi zamanlarına dair hatıralarını paylaşıyordu. Onunla kale hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu, oranın onurlu halini hatırlıyor ve yalnızca günler önce tanıklık ettiği sarayın halini aklından silmeye çalışıyordu.

Mia, Zoe ve Cadeon hakkında da konuşuyorlardı. Durinda, Puck'a karşı bu kadar korumacı davranmasının nedenlerinden birinin, çocuğun ona Cadeon'un aynı yaşlardaki halini andırması olduğunu söylemişti. Rydstrom'a da aynısını hatırlatmıştı.

Kardeşinin küçük bir oğlan olduğu dönemi hatırladı. Yeni uzayan boynuzları onu deliye döndürmüş, uzadıkça acı vermişti. Onları her şeye, hatta kalenin duvarlarına bile sürterek hepsi doksan santim yüksekliğinde olan minik izler bırakmıştı.

Rydstrom, Cadeon'u özleyeceğini hiç sanmazdı ama özlüyordu. Yüzyıllardır diğerlerine karşı birlikte savaş vermişlerdi ve rutin olarak birbirleriyle savaşmışlardı. Sabine'den önce, Rydstrom'un öfkesini ateşleyebilen tek kişi Cadeon'du. Bir kahkaha attı. İkisi çok iyi anlaşacaktı.

Ancak Cadeon'la aralarındaki çekişmeye rağmen nadiren ayrı düşmüşlerdi. O kadar sık bir aradaydılar ki, İrfan'dakilerin çoğu ikisine sadece *Woede'ler* diye hitap ederdi. Cadeon şimdi evinin havuz kulübesinde yaşıyordu.

Rydstrom bugün, kardeşinin kılıç macerasında sürekli başarı kaydetmesi sayesinde birçok isyan çıktığını öğrenmişti. Cadeon'la gurur duyuyordu. Şok olmuştu... ama gururluydu...

Rydstrom'la Durinda başka bir özelliği de paylaşıyorlardı. Ona ait olduğuna inanmayı reddettiği bir erkekle evlenmek için düzlemin dışına istemeyerek gidiyordu. "En azından o, bizim bir çift olduğumuza ikna oldu," demişti Durinda. "Ben kesinlikle emin değilim. Hiç ortak yanımız yok. Bu kadar birbirine benzemez varlıkların eşleşebileceğini sanmıyorum."

Durinda'nın hiçbir fikri yoktu.

Rydstrom'la Sabine neredeyse tamamen birbirlerine zıttı. Oysa artık Sabine'in ona ait olduğu konusunda hiçbir kuşku yoktu. Büyücüsünü tekrar yatağa atmak için yanıp tutuşmasına rağmen, güvenini kazanmak için her şeyi ağırdan alacaktı.

Rydstrom sonsuza kadar çabalamaktan çekinmeyecekti.

Sabine orada olduğu her gün istemeye istemeye iblisi daha çekici bulmaya başlamıştı.

Şu anda dışarı çıkmak için hazırlanan adamı seyrederken, zincirlerinden kurtulana kadar onu gerçekten potansiyel bir eş olarak düşünmemiş olduğunu fark etti. Sabine güce saygı duyar, ondan etkilenirdi ve Rydstrom güçsüz kalmıştı. Artık o kadar buyurgandı ve o kadar keyifle sorumluluk alıyordu ki. Ne zaman dışarı çıksa halk onu huşuyla süzüyordu.

Ancak onca kişi içinde olmasına rağmen hâlâ... yalnız görünüyordu. *Haşmetli iblis, kendini herkesten uzak tutuyor.*

Ne yazık ki Sabine'in artan ilgisi karşılıklı değildi.

Rydstrom her geçen gün Durinda'yla daha fazla zaman geçiriyor ve onu rahatsız etmesi için Puck'ı geride bırakıyordu. Oğlan dilini bilmediği için Sabine'in etkisine maruz kalmayacağını düşünmüş olmalıydılar. Ve Sabine küçük serseriye uzaklaştıramıyordu. Çocuk çadıra utana utana gelip her seferinde ona bir "hediye" getiriyordu. Sabine bir gün yusufçuk kabuğu alırken bir sonraki gün bir taş parçası alıyordu.

Rydstrom her sabah onu ılıcaya götürüyordu. Durinda ve onun -Sabine'i de giymeye mecbur bıraktıkları aynı aptal uzun eteklere bürünmüş- grubunun yanından geçerlerken, iblis kadın Rydstrom'la çok yakınmış gibi davranıyordu ve bu da Sabine'in sinirini bozuyordu.

Ve Rydstrom her gece yatakta ona hâlâ sımsıkı sarılıyordu. Çünkü Sabine gecede beş ya da altı saat uyuyordu ve birçok kâbus

İblis Kral'ın Öpücüğü

görüyordu. Ne zaman uyansa orada olan Rydstrom, saçlarını şefkatle okşuyordu.

Önceki gece hırıltılı bir sesle, “*Şişşt bebeğim. Yanındayım,*” demişti. Bunu ne zaman hatırlasa ayakları yerden kesiliyordu.

Ama Sabine onun uyarıldığını sırtındaki baskıdan hissetmesine rağmen, Rydstrom cinsel açıdan tekrar onunla birlikte olmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Adamın nefesine hâkim olması Sabine’i müthiş derecede rahatsız ediyordu ve Rydstrom’un davranışı hakkında kız kardeşiyle konuşabilmeyi diliyordu. Lanthe bir aşk gurusuydu. Rydstrom’un oyununun ne olduğunu o anlardı.

Tanrılar aşkına, kız kardeşini çok özliyordu. Şimdiye dek hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı. Ama Rydstrom söylediğini yapmış ve Lanthe’ye bir mektup yazmasını ayarlamıştı.

İkinci gece iblis Sabine’e bir kâğıt ve bir *tüy kalem* getirmişti. Sabine serbest kalma fırsatı olacağını düşünse de yanılmıştı. Rydstrom sadece bir elini çözmüş ve diğerini arkasında tutarak Sabine yazarken omzunun üzerinden bakmıştı.

“Sadece seni düzlemin dışına çıkardığımı söyle,” demişti. “Bu mektup biz gittikten sonraya kadar Tornin’e ulaşmayacak.”

“New Orleans’a gittiğini anlayacaktır. Omort oraya suikastçılar gönderecek.”

Rydstrom sadece, “Evet,” demişti.

İşini bitirip Rydstrom onu tekrar bağladığı zaman Sabine şöyle demişti: “Bunun için neredeyse seni kucaklamaya kalkışıyordum, Rydstrom ama ne yazık ki kollarım olmadan eksik kalırdı. Dolayısıyla bunun yerine sana bir iyilik yapacağım. Kardeşin konusunda sana yardım edeceğim.”

“Cadeon ve ben bir büyücünün yardımının çok ötesindeyiz. Ayrıca bunu yapma nedenim sana sebze fırlatanlar konusunda işbirlikçi davranman. Bana iyilik yapmaya razı oluyorsun ama bunu alışkanlık haline getirmemizi istemem.”

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen ve ben... *birlikteyiz*."

Sabine düşündüklerini hatırladı. *Birlikteyiz ve bunun tam olarak anlamı ne?* İlişkiler konusunda hiç tecrübesi yoktu ki. "Ah, o zaman önemli değil," demişti uçarı bir tavırla. "Sadece sana, geçmişine küskünlüğünü azaltabilecek bir şey söyleyecektim."

Rydstrom tersçe, "Söyle o zaman," demişti.

"Tornin'in düşüşü Cadeon'un hareketlerinden bağımsız olarak da gerçekleşecekti."

"Kardeşimin o esnada tek yapması gereken mesajımı cevaplamak, kaleye gitmek ve ben vampirlerle ön saflardaki savaştan dönünceye kadar duvarların arasında kalmaktı. Bunu yerine o bana sırtını döndü ve evlatlık verildiği aileyle kalmayı seçti. Bunun önemini anlamayacağını biliyorum ama orada kraliyetten birinin olması gerekiyordu."

"Ah, bunun önemini anlıyorum, Tornin'i kontrol eden krallığı kontrol eder. Omort da aynısını yaptı. Bu yüzden beş yüz askerlik bir birliği Cadeon'a suikast düzenlemeleri için pusuda bekletmişti."

Rydstrom durgunlaştı. "Ne dedin?"

"Cadeon'u koruması için kaç kişiyi atamış olduğunun bir önemi yok. Eğer kardeşin mesajını göz ardı etmeseydi, kaleye ulaşamayacaktı zaten."

"Bana doğruyu söylediğini nereden bileyim?"

"Bu konuda neden yalan söyleyecekmişim ki?"

Rydstrom onun yanından ayrılırken yumruk yemiş gibi görünüyordu...

Şimdi yine yanından ayrılmak için hazırlanıyordu. O dikkat çekici gözlerinin rengini öne çıkaran koyu yeşil, uzun bir tunik giymişti. Dokuma kumaş geniş omuzlarını ve göğsünü sarıyordu. Simsiyah saçlarıysa her zamanki gibi dağınıktı.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine yine ona bakıp iç geçiren kadınlardan biri olmuştu.

"Bu defa nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Avlanmaya."

"Hı-hı. Kiminle? Durinda'yla mı?" Hor görülen bir ev kadını gibi konuşmuştu. Tek eksiği alt dudağına yapışmış bir sigarayla kucağında ciyak ciyak bağırان bir çocuktu.

Rydstrom kılıcının kayışını beline taktı. "Evet."

"Burada kadınların ata binmesine izin var mı demek istiyorsun?" Yapmacık bir edayla gözlerini kırıştırdı. "Silahlara da dokunabiliyorlar mı? Yoksa dokunduklarında sürgün mü ediliyorlar?" Rydstrom tuzağa düşmeyince Sabine, "Bu ibliste o kadar ilgi çekici olan ne?" diye sordu.

"Diğerlerini kendinden daha fazla önemsemesinden hoşlanıyorum," dedi Rydstrom. "Asil düşünceli ve erdemli olmasını beğeniyorum."

Sabine dudak büktü. "Eğer isteseydim, erdemli olabilirdim."

Rydstrom inanmaz bir tonlamayla, "Sen erdemın anlamını bilmezsin ki!" dedi.

"Tabi ki biliyorum... külotunun beyaz olması demek."

Rydstrom yukarı doğru bakarak sabretmek için derin bir nefes aldıktan sonra, "Bak, yalnızca onunla konuşmaktan ve içeriğinde tartışma olmayan bir sohbet yapmaktan hoşlanıyorum," dedi.

"Ah, onun sohbetinden mi hoşlanıyorsun?" Sabine dizlerinin üzerinde onun olduğu yere doğru yürüdü. "O zaman onunla yeterince sohbet edersen benim ağızımla yaptığım şeyi unutursun eminim." Başını kaldırıp ona baktı. "Diyalog kurmak, mükemmel bir oral seksten her zaman üstündür. Ağızımla neler yaptığımı ve sana ne kadar aç olduğumu pek hatırlamazsın." Dudaklarını yaladı.

Sabine'in gözleri önünde sertleşen Rydstrom yutkundu. "Sabine, hatırlıyorum. Bunu sürekli düşünüyorum. Ama biriyle kendini rahat

hissetmek, gevşemek ve arkadaşlık etmek gibi şeyler de var. Bunların hepsini sende bulabilseydim...”

“Arkadaşlık mı?” Gözleri kısıldı. “Sen onunla yattın!”

“Hayır, yatmadım! Neden böyle dedin ki?”

“Onun sana bakışlarından. Ve bana.”

“Bu durumla ilgili seni en fazla rahatsız eden şey ne? Oğlandan hoşlanman mı yoksa benim bir başka kadınla zaman geçirmekten keyif almam mı?” Çıkarken, “Günbatımında döneceğim,” dedi.

Harika. Kocasını uyarılmış ve sinirli bir halde bir başka kadınla olan randevusuna göndermişti.

Çadırın tepesine gözlerini dikip düştüğü durumu düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Rydstrom’dan kaçabilse ne yapacaktı? Mezar Diyarı’nda yaşayan canavarlar hakkındaki hikâyeler ve kısa süre önce Teegloth’lar tarafından kaçırılması düşünürken durakmasına neden oluyordu. Ama morsus yoksunluğuyla yüzleşmekten daha beter ne olabileceğini merak ediyordu.

Eğer hamile kalmadan ve yanında iblis olmadan, bir şekilde Tornin’e geri dönmeyi başarırsa Omort’un tutsağı olurdu. Hatta Sabine ona teslim oluncaya kadar zehri vermeyebilirdi.

Evet, iblisten kaçmakta tereddüt etmesinin nedeni buydu muhtemelen... onu gittikçe daha çekici bulması değil. Ve neredeyse adamın sert dudaklarına her bakışında, onu öpmeyi düşündüğü için de değil.

Puck denen iblisçik çadıra girene kadar bir saat geçmişti. Ve oğlan ona bir başka hediye getirmişti.

“Bir kertenkele. Hep de bunu istemişimdir.”

Yaratık çocuğun elinden saçlarının içine zıplayınca Sabine çığlık attı ve hayvan uzağa sıçrayıncaya kadar başını şiddetle salladı.

Puck kahkaha attı ama bu gülüş, Sabine’in daha önce duyup da bu sesi çıkarttırmak için bir çocuğu neden gıdıkladıkları sorusunu aklına getiren o tuhaf ve tiz sese benzemiyordu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Çocuk gerçekten kakhaha atmıştı ve buna karşılık olarak Sabine de gülümsedi. Puck kertenkelenin peşinde koşturmaya başladı ve sanki hediyesini yakalayacağına garanti verircesine sürekli olarak omzunun üzerinden ona bakıp duruyordu.

Sabine'in yüzü asıldı. *Burada bana iyi davranan tek kişi bu çocuk.*

Tornin'de Inferi'leri ona sürekli yaltaklanırdı. Hükümdarın maiyetindekiler imtiyaz sağlamak için sürekli yalakalık yapardı. *Buradaki herkes benden açıkça nefret ediyor.* Neyse ki bu durum Sabine'i hiç rahatsız etmiyordu. Hem de hiç.

"Hey! Otur, çocuk. Başımı döndürüyorsun." Çocuk duraksadı, dolayısıyla Sabine yanına doğru sertçe başını salladı. "Otur." Çocuk oturunca Sabine, "Bu ıssız yerdeki tek arkadaşım olacaksan, benim için çalışmanı sağlamam gerekiyor. Ve hayvan konusunda pek şaka yapmıyordum," dedi.

Anlamadı. Çocuk utangaç bir tavırla iblisçe –ya da Sabine'in abuk sabukça olarak adlandırdığı dilde– konuşmaya başladı.

"Filan falan filan. İblis çocuk, ben o dili bilmiyorum. Üstelik onu öğrenerek beynimi kirletmek de istemiyorum. Bu yüzden senin benim dilimde konuşma zamanın geldi. İlk ders... Benim adım *Seybiin*. Genellikle çok *gü-zel* ve *gör-kem-li* diye tanımlanırım."

"Abie," dedi çocuk.

Sabine öylece kaldı. Kız *kardeşimin* ismini her zaman *söyleyiş* şekli gibi. *İçimden sökülüp alınmış gibi özlediğim kardeşim.* "Bana bir daha öyle seslenme!"

Çocuğun gözleri büyüdü. Harika, tek eğlencesini kaybetmek üzereydi. "Ha-Ha. Sabine şaka yapıyordu."

Küçük iblis başını yana eğdi. Sabine onun gitmesini bekledi...

Ama çocuk gitmedi. Ve Sabine gerçekten nefesini tutmuş olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

33. Bölüm



Birisi birkaç saat sonra, “Ah, tanrılar aşkına! Onları öldürecek!” diye haykırdı.

O her neyse, Sabine ona başarı diliyordu. İblisin sözleri bey-ninde fırl fırl dönüyordu. *Bir başka kadınla zaman geçirmekten çok hoşlanıyorum...*

Adi herif.

Rydstrom saatler önce Durinda’yla gitmişti ve eninde sonunda Puck da akşam yemeği yemek için diğerlerinin yanına dönmüştü.

Güneş batmış, gökyüzü akşam karanlığının kasvetine bürün-müştü. Ve Rydstrom hâlâ dönmemişti. Bu gece ay çok güzel olacaktı. Hatta romantik.

“Biri onlara yardım etsin!”

Sabine rahatsız olmuş bir şekilde nefesini üfleyerek ayağa kalktı, sonra da başını çadırın kapısına doğru bastırdı. Herhalde gösteriyi seyredebilirdi...

Dudakları aralandı. Kıpırmızı bir basilisk çadırları havaya fırlata fırlata iblisleri kovalıyordu. Kükrediğinde devasa kuyruğu yeri dövdü. Geceyi sarsan ses Sabine’in kulağında gümbürdedi.

Koruması gitmiş ve yaratığa saldırmayı planlar gibi görünen diğerlerine katılmıştı.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Ejderha kanyonun cep oluşturan kısmında bir grubu sıkıştırmış ve çatallı dilini çıkararak saldırmak üzere gerilmişti.

Ejderha o işi bitirdiği zaman bir kazığa bağlanmış –ve korumasız– olan Sabine onun için çok kolay bir hedef olacaktı! Hem de Rydstrom dışında o salakla birlikte Romeoculuk oynarken.

Durinda'nın grubundan bir iblis olan ve ona burun kıvrarak bakan soylu bir kadın gözüne ilişti. Kadın kendi kendine konuşarak ileri geri yürüyordu.

"Hey, iblis harım," diye seslendi Sabine. "Eğer beni çözersen, ilahi güçlerimi kullanarak onları kurtarabilirim."

Kadın yavaşladı, tereddüt içinde ellerini ovuşturuyordu.

El ovuşturmak ve ileri geri yürümek, diye tiksintiyle düşündü Sabine. Tekrar eden hareketler... harekete geçmek için mükemmel bir yöntem, kadın! "Onların ölmesini mi istiyorsun?"

"E-erkekler kadınları ve çocukları savunuyor." Elllerinde meşaleler olan iblisler canavara saldırmaya hazırlanıyorlardı. "Bizi kurtaracaklar..."

"Teşekkürler. Sarıırım ağzımın içine kustum." Bu toplum *yeniden yazılmalıydı...* bütünüyle! "O adamların korkutmak için kullanmayı planladıkları meşaleler, canavarı daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramayacak. Bu yüzden şu bağlarla ilgilen..." Döndü ve bağılı bileklerini kaldırdı.

"Eğer seni serbest bırakırsam, Kral Rydstrom öfkelenenecektir..."

"Şu an burada değil, öyle değil mi?"

Durinda, Rydstrom'a, "Aklın başka şeylerle meşgul," dedi usulca. Başarılı bir avdan sonra dönüş yolunda terli atlarını yavaşlatmışlardı.

"Özür dilerim," dedi Rydstrom. "Üzerinde düşünmem gereken çok şey var." Sabine'in o kehribar rengi gözlerle ona baktığını

hatırlamadan edemiyordu. Sabine o zaman mutluydu, eğleniyor ve ona sataşıyordu...

Sabine'in bir başka yönüne bir örnekti.

Sabine'i öğrenmek yapboz parçalarını bir araya getirmek gibiydi... bazen parçalar yerine uymuyordu.

Örneğin, acımasızca öldüren bir kadıncın arkadaşı olmayan bir iblis çocuğuyla –kendine özgü bir tarzla– dost olmuştu. Bir kadının dilini kavanozda saklayan çok soğuk ve sert bir büyücüydü ama uykusunda güven içinde Rydstrom'a dönüp burnunu göğsüne gömmeye başlamıştı.

Rydstrom, şahit olduğu kâbusları yatıştırması için Sabine'in her zaman birine ihtiyacı olduğuna karar verdi. Tanrılar şahidi olsun ki, o adam kendisi olacaktı.

"Düşüncelerin büyücüye yoğunlaşmış bir halde."

"Diğer şeylerle birlikte." Sadece Sabine'i düşünmüyordu. Onun Cadeon hakkında söyledikleri doğruysa –ki Rydstrom öyle olduğunu sanıyordu– bu, dokuz asırlık ihtilafı tekrar değerlendirmek zorunda kalması anlamına geliyordu.

Ve şimdi kılıcın peşindeki Cadeon onu gururlandırıyordu. Ama Cadeon Holly'yi, yani gerçek eşini Groot'a verebilecek miydi? Eğer Cadeon bunu yaparsa, sonsuza dek Rydstrom'dan nefret ederdi.

"Sabine'in senin için bir sevgiliden daha fazlası olduğu belli," dedi Durinda.

Rydstrom bunu inkâr etmedi. "O benim kadınımdı."

"Sen... sen ona *girişim* yaptın mı?"

Rydstrom başıyla sertçe onayladı, Durinda'nın ses tonunu beğenmemişti.

"Senin için çok daha iyisini istemiş ve beklemiştim," dedi teredütle. "Aslında bundan nasıl daha beter olabileceğini aklım almıyor."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Rydstrom'un da aklı almıyordu. Sabine kadar kendini düşünen birine hiç rastlamamıştı. Sabine yalan söylüyor, çalışıyor, kandırıyor ve öldürüyordu. Puck dışında, halkından herkes ondan nefret ediyordu.

Ve ben yine de ona âşık oluyorum. Bunu önleyemiyordu... Sabine ne zaman bir kâbus görürken rahatlamak için ona sarılsa ya da kurnaz espri kabiliyetinden minik örnekler sergilese, Rydstrom'un ona karşı duyguları kabarıyordu. "Konuyla ilgili bir şey yapma şansım yok ki."

"Neden onu çadırında bağlı tutuyorsun?"

"Büyük ihtimalle ilk fırsatta benden kaçacak." Onu daha çekici bulmaya başlamasına rağmen, Sabine farklı bir dünyaya aitti... bütün kötü alışkanlıklarının ödüllendirildiği bir dünyaya... Rydstrom'un, onun dönmek istediğinden emin olduğu bir dünyaya...

"Onu sonsuza kadar bağlı tutamazsın."

"Düzlemden çıktığımız zaman onun sevgisini kazanabilmeyi umuyorum." *Eğer Sabine bu kapasiteye sahipse.* Olmak zorundaydı.

"Ben sadece girişim yaptığın onca iblis kadının arasından birini bulamadığına inanamıyorum."

"Evet, bu olmadı. Ve deneme eksikliğinden değil." Tatsız bir kahkaha attı. "Senin onlardan biri olmadığına memnunum."

Bir sessizlik oldu. "Rydstrom... ben... onların arasındaydım."

34. Bölüm



“Onları kurtarabilir misin?” dedi ellerini ovuşturan kadın. Sabine’in samimiyetle başını salladığını görünce en sonunda ellerini ve ayak bileklerini çözdü.

Sabine kötücül bir gülümsemeyle bileklerini ovdu. *Aptal!* Komik bluzu çıkarır çıkarmaz, gücünü kullanarak korsenin metal bir büstiyer gibi görünmesini sağladı. Gösterişli bir başlık ve gerdanlık hayal etti ve üzerine bir desen dokudu, sonra da illüzyonla yüzünü boyayıp saçlarını ördü.

“Sabine, acele etmelisin!”

“Etmeli miyim?” Uzun adımlarla kadına doğru yürüdü. “Bir daha asla bana ilk adımla hitap etme! Ben Rystrom’un kraliçesiyim... *senin* kraliçenim. O bunu kabul etse de etmese de biz evlendik.” Kargaşadan uzaklaşarak omzunun üzerinden geriye seslendi. “Size başarılar dilerim.”

Kadın iblis telaşla peşinden geldi, ıslak gözlerle konuştu. “A-Ama sen dedin ki...”

“Bak, bir kanyona kaçarak bir ejderha tarafından sıkıştırılacak kadar aptal olan yaratıkların hayatını kurtarmak gerçekten benim işim mi? Evet, egoistim ama doğal seçim karşısında kimim ki?” Bu onun savaşı değildi...

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Abie!" diyen cılız bir ses uzaklardan yankılandı.

Sabine durdu. Puck tuzağa düşmüş iblislerin arasındaydı. Ejderha yemeği olmanın ne demek olduğunu bile bilmeyen küçük serseri biraz önce onun ismini söylemişti.

Bu da Sabine'in iki seçeneği olduğu anlamına gelirdi; onu kurtarmak için tehlikeye atılırsa kendinden nefret edecek *ya da* serseri ölürse kötü bir gün geçirecekti. Nefesini üfledi. Belki de kötü bir günden çok daha fazlası olacaktı.

Kargaşanın olduğu yere dönerek kendi kendine söylendi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Kadın ellerini göğsüne bastırdı. "Ah, teşekkürler!"

Sabine cevap olarak kadının üzerine atıldı ve dişlerini şaklattı. "Bunu senin teşekkürün için yapmıyorum." Ardından yoluna devam etti. *Çok aptalca... lanet olsun, çok aptalca.*

Evet, Sabine'in hayvanlarla konuşma yeteneği vardı.

Ama ya o koca piç sohbet etmek istemezse ne olacaktı?

"Ben... hatırlamadım," dedi Rydstrom Durinda'ya. *Ve hâlâ hatırlamıyorum.* Oysa Sabine tam da bu konudaki şüphesini dile getirmişti ve Rydstrom hararetle reddetmişti. Bu da istemeden ona yalan söylediği anlamına gelirdi.

"Şey, bu kesinlikle rahatsız edici bir durum." Durinda gözlerini ileriye dikti. "Yüzyıllar önceydi ve... birçok kişi olduğunu anlıyorum."

İblis bir ilişkiyi yeniden alevlendirmek mi istemişti? Rydstrom, onun sadece kibar davranarak kendisine bölgeyi tanıttığını sanmıştı. Durinda'nın eski anılardan konuşmaktan hoşlandığını düşünmüştü. "Gerçekten de çok uzun zaman önceymiş."

Sıkıcı bir sessizlik içinde atlarını sürdüler ama kampın üzerindeki tepeye geldikleri zaman Rydstrom kelimelerle açıklamaya sığmayacak sahneyi gördü.

Tamamen Sorceri kılığına girmiş olan Sabine önüne çıkanları ite ite bir *ejderhaya* doğru hızla koşarken, kendi kendine söyleniyormuş gibi görünüyordu. Canavar aralarında Puck'ın da olduğu köşeye sıkışmış gruba saldırmaya hazır duruyordu.

Kılıcını çekip atını mahmuzlayan Rydstrom tepeden aşağı dört-nala Sabine'e doğru gitti. Onların yanına asla zamanında ulaşamazdı.

Sabine canavara yaklaşınca dikkatini çekmek için bağırdı. Canavar birden ona döndüğünde kasları titreşti ve pulları kıvrıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Rydstrom. "Uzaklaş!"

Canavar tıslayarak çatallı dilini uzattı. Ancak Sabine çenesini dikleştirilmiş, omuzlarını geriye atmış ve elleri havada bir halde onunla yüzleşti. Ellerinin yukarısında ısının verdiği bir bulanıklık oluştu. Canavar pençelerini savurunca Sabine üzerlerinden atladı, sonra da yeri döven kuyruğunun altından eğilerek kaçtı. "Hey! Bu çok yakındı! Kes şunu, *hemen!*"

Canavar kuyruğunun hareketlerini yavaşlattı, kafası karışmış bir halde ters ters bakıyor gibi görünüyordu.

Rydstrom atını son hızla sürdü. Onlara yaklaştığında Sabine'in ejderhayla konuştuğunu duyabiliyordu. Sabine hayvanlarla konuşa-bildiğini söylemişti. Ejderhayı uzaklaştırabilecek miydi?

"Böylesi daha iyi. Beni yemek istemezsin," diye mırıldandı Sabine. "Her ne kadar tazecik olsam da, aynı zamanda zehirliyim." Sanki bir şakaya gülüyormuş gibi kıkırdadı. "Bize kızma, büyük yaratık." Dikkatle uzandı ve yaratığın parlayan pullarını okşadı. Canavar geri çekildi ama bir kez daha okşamasına izin verdi. "Burasının senin yuvan olduğunu bilmiyorduk." Canavar keyifle soluğunu üfledi.

Rydstrom'a doğru bir bakış atan Sabine'in gözleri sürmeli mas-kesiyle ıslıl ıslıl parlıyordu. "Sence beni bir lokmada yutabilir mi?"

"Ondan uzaklaş!"

"Bu olağanüstü varlığa saldırabilesin diye mi?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

“Seni korumak için, evet!” Rydstrom böyle bir ejderhayı öldürme fikrinden nefret ediyordu ama bunu yapmaya da hazırdı.

“Merak etme. Neyse ki buradaki biri senin emrine karşı gelerek beni serbest bırakmayı akıl etti.”

Sabine canavarı kontrol edebilir miydi? Rydstrom onun tehlikeye atılmasını istemiyordu ama Sabine sanki... *eğleniyormuş* gibi görünüyordu. Rydstrom, sıkıştıkları köşeden kaçanlara doğru hareketlendi.

Canavar gerildi. Puck ve bir diğerinin uzaklaşmasına yardım eden Rydstrom, “Konuşmaya devam et,” diye homurdandı. Nere-deyse herkes kaçmıştı.

Sabine devam etti. “İtiraf zamanı, ejderha. Geçen yaz bir gece kız kardeşim Lanthe ve ben gerçekten sıkılmıştık, hemen hemen bütün yaratıkları Mezar Diyarı’ndan bir portal aracılığıyla Times Meydanı adındaki bir yere gönderdik. Bunun neden sadece *bizim* için eğlenceli olduğunu sonra anladık.”

Canavarın gözkapakları büyülenmişçesine ağırlaşmıştı. Herkes güvenli bir şekilde uzaklaşınca Rydstrom kılıcını indirdi.

Sabine serbest bırakıldığı zaman kaçmak yerine, diğerlerini kurtarmak için kendi isteğiyle bir *ejderhanın* karşısına çıkmıştı. Rydstrom’a eğer bir çıkarı yoksa başkasına asla yardım etmediğini söylemişti. Oysa şimdi yardım *etmişti*...

“*Cwena*,” diye mırıldandı göğsü gururla kabarak. *Küçük kraliçe*.

Sabine’in canavarla olan iletişim tarzı Rydstrom’un bugüne dek gördüğü en dikkat çekici şeydi. Canavarın ondan büyülenmemesi elinde değilmiş gibi görünüyordu.

Bu konuda benzeşiyoruz, ejderha.

Sabine, “Bizim burada bir ya da iki gece daha durmamıza izin verir misin?” diye ejderhaya sordu.

Ejderha cevap olarak yine sıcak nefesini ona doğru üfledi, sonra da devasa bedenini döndürerek karanlığın içine doğru yürüdü.

Halk tezahürat yapıyordu. Puck diğer çocukların gibi hızla Sabine'e doğru koştu.

Ancak Sabine yere çömelip oğlanı kucaklamak için kollarını açmadı. Çocuğu kemerinden yakaladı ve bir eşya gibi taşıyarak, gövdesinden daha büyük köpek dişleri olan şeylerden kaçmadığı için onu güzelce azarladı. Ve çocuk sanki bundan daha fazla mutlu olamazmış gibiydi.

Halk telaşla Sabine'in etrafını sarp minnettarlıklarını ifade etti.

Sabine boştaki elini umursamazca sallayarak homurdandı. "Tamam, tamam. Altınla karşılık verin yeter."

Puck'ı alan Durinda bile ona teşekkür etti.

Sabine yaklaşınca, Rydstrom söyleyecek söz bulamıyordu.

"Kollarımı tekrar bağlamayı düşünüyorsan," diye söze başladı Sabine. "Koca arkadaşımı tekrar buraya çağırırım ve yeni başladığı diyetine son verir." Onu umursamadan yoluna devam etti.

Sabine daha önce ona, "Yalnız iblis. Bana çok ihtiyacın var," demişti.

Rydstrom onun haklı olmasından korkuyordu.

35. Bölüm



Kadını iki gündür kampta serbestçe dolanıyor ve ortalığı karıştırıyordu.

Bir zamanlar herkesin nefretini toplamış olan büyücü, iblislerin gözünde bambaşka bir yere sahip olmuştu ve Sabine bu gerçeğin avantajını sonuna kadar kullanıyordu.

Bir grup genç kadın ona içlerinden birinin atına hangi adı koymaları gerektiğini sorunca Sabine, “Oral Seks kulağa hoş geliyor,” demişti.

Rydstrom bunu neden yaptığını sorduğunda Sabine karşılık olarak, “O iblisin iç geçirerek ‘Oral Seks’i seviyorum,’ dediğini duymanın ne kadar paha biçilmez bir şey olduğunu biliyor musun? Bunun gibi bir anı altın bile satın alamaz!” demişti.

Rydstrom’un taviz vermeyen bakışına karşılık gözlerini devirmişti. “Genç kadın on dokuz yaşında. Ve şimdiye kadar bunun anlamını öğrenmemişse, küçük atına isin vermekten daha büyük sorunları vardır. Benim türüm kaba buluyor diye dilinizi öğrenmememle dalga geçtin. Ama bu tam olarak krallığındaki kadınların seks konusundaki cahillikleri gibi bir şey değil mi?”

Rydstrom ağzını açmış, sonra kapamıştı, Sabine’in yürüttüğü mantığı inkâr edemiyordu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine bir sürü emir vermişti. Şarap tüccarına kendisi için daha tatlı bir şarap üretmesini, demirciye tacı ve zırhı üstünde çalışmaya başlamasını, aşçıya da vejetaryen yemekler yapmasını emretmişti.

Puck her yerde onun peşindeydi. Neyse ki Sabine, "Yine mi arkamda? Bu neden beni takip etmekten vazgeçmiyor? Bu yine bana bakıyor, değil mi? Küçük gözlerini üzerimde hissedebiliyorum," gibi sözler söylediğinde Puck anlayamıyordu.

Sabine her ne kadar Puck'ın arkadaşlığını önemsemiyormuş gibi davransa da, Rydstrom onun bir banka oturup sonra da oğlanın oturması için yanındaki boş yere vurduğunu görmüştü. Aynı zamanda Sabine'in Puck'ın saçlarını gözünden geriye ittiğini de görmüştü.

Her seferinde Sabine kendine şaşırmış gibi görünüyor ve –sanki sevecenliği yakışık almayan bir şeymiş gibi– suçlu suçlu etrafa bakınıyordu. Eski dünyasında öyle algılanırdı.

Rydstrom'a gelince, o Sabine'le yeteri kadar zaman geçiremiyordu. Sabine ondan sakınıyordu.

Kendisi için bir çadır istemiş ve Rydstrom'unkini paylaşmayı reddetmişti. Basiliskın saldırdığı gece Rydstrom vatandaşlarının hayatlarını kurtardığına teşekkür etmek ve yine de onunla birlikte yatması gerektiğini belirtmek istediğinde, onu kampın yukarısındaki yüksek bir kaya çıkıntısında bulmuştu.

Sabine ona şöyle demişti: "Halkım bana yeni bir yer verdi. Şimdi, eğer senin için bir sakıncası yoksa, zahmetli bir gün geçirdim... her ne kadar sen aşağılık bir seks kölesi olduğumu düşünmelerini sağlasan da kraliçeleri olduğum için onca mülteciyi, halkımı kurtardım."

"Artık öyle düşünmüyorlar."

"Önümde saygıyla eğilmeye ve hediye vermeye başladıkları zaman bunu anladım. Bana tapıyorlar. Paralar benim yüzümle basılacak. Bu konuda çalışılıyor."

Sabine tutumunu değiştirmeyi reddediyordu. Rydstrom burada kaldığı için buna izin veriyordu. Eğer Sabine burada kalırsa, Rydstrom bir gelecekleri olabileceğini düşünüyordu.

Rydstrom onu görmek için kendi yolundan çıkar mıydı? Lanet olsun, her an bunu yapabiliirdi. Daha bu öğlen onu aramaya çıkmıştı. Sabine ne ılıcadaydı ne de oturmayı sevdiği o kaya çıkıntısında.

Oraya çıktığında, Sabine'in aşağıdaki kampta diğerleriyle zar atarak kumar oynadığını gördü. Onu seyretmek için oturunca tenine keskin bir şey battı. Basiliskın pulu mu? Daha fazlasının etrafa saçılmış olduğunu gördü. Sabine burada ejderhayla birlikte mi oturuyordu?

Bir elini yan tarafındaki dövmenin üzerinde gezdirdi. Uzun yıllar önce Rydstrom bir büyücünün hem bir ejderhayı hem de bir iblisi büyüleyeceğini hiç bilmeden bu yaratıkla işaretlenmişti.

Şimdiyse Sabine zar atarken gülüyordu ve büyük bir ihtimalle akla sığmayan şeyler söylüyordu. Oysa arkadaşları onun sürekli şaka yaptığını sanıyorlardı. Güzelliğine, üzerinde pırl pırl parlayan altın ve yüzünü maskeleyen koyu makyaj illüzyonlarıyla sağladığı gizemli havasına hayran hayran bakıyorlardı.

Onlar Sabine'in –asla sinirlendirilmemesi gereken– neşeli bir kraliçe olduğunu düşünüyorlardı.

Sabine zarları istediği gibi gösterebildiği için şüphesiz diğerlerinin altınlarını dolandırıyor. Rydstrom, onun kazandıklarını gizli bir yerde depoladığından kuşkulanyordu...

Birinin yaklaştığı duydu... *Durında*. Kadının itirafından beri birkaç kelimeden fazla konuşmamışlardı, Rydstrom gerildi.

"Artık onu seviyorlar," diyen Durında yanına oturdu. "Şaşılacak şey. Çocuklara hâlâ yaratık diye hitap ediyor ve onlardan bahsederken *şu* zamirini kullanıyor." Sesini Sabine'inkine benzeterek hor gören ve tatsız bir tonlamayla konuştu. "*Şu* küf kokuyor.. Eğer *şu*, ailenin birikimlerini bana vermek istiyorsa, o zaman sen kimsin ki karşı çıkıyorsun?"

Rydstrom, Sabine'i savunmaya geçmeden önce Durinda devam etti. "Ama gerçekten bir kraliçe gibi davranıyor. Kesinlikle sıradışı ama yine de bir kraliçe."

"Sen buna inanıyor musun?"

Durinda başıyla onayladı. "Sabine bir ejderhayı defedecek güce sahipti ve halkı korumayı seçti. Ve atın lakabından fena halde kafaları karışmış olan kızlara... o şeylere dair eğitim vereceğini söyledi. Evet, karşılığında altın istedi ama bunun sadece devlet hizmetlerinin vergisi olduğu da söylenebilir. Eğer yetki verilirse, sosyal bir değişimi tetikleyecektir."

Rydstrom, Sabine'in kadınların cehaleti, Rothkalina'nın ortaçağ hali ve altyapı eksikliği hakkında söylediklerini hatırladı.

"Ve mücadele konusunda haklı," diye usulca devam etti Durinda. "Bu, sorunları çözebilir. Biz gücümüzün potansiyelini kullanmadığımız, nazik bir toplumda yetiştik. Ve yenildiğimiz zaman, yüzyıllar sürecektir zorbalığa karşı tamamen hazırlıksızdık." Bakışları Rydstrom'un kiyle buluştu. "Sence, Sabine krallığının savunmasız olduğunu fark ederse rahat durur mu?"

Asla. Rydstrom ondan daha vahşi bir kraliçe bulamazdı.

"Biliyor musun, bu bana umut veriyor," dedi Durinda. "Eğer seninle Sabine kadar birbirine benzemeyen iki kişi eş olabiliyorsa, o zaman evlilik macerasına atıldığım erkek de doğru kişi olabilir. Bu konuda iyimserim."

Bu, Rydstrom'u müthiş derecede rahatlatmıştı. Bir kez daha kendini onun yanında rahat hissetti. "Sence, yeni kocan Puck'ın yanında kalmasına izin verecek mi?"

"Öyle olacağım umuyorum. Çünkü aksi olursa, kraliçen onu almayı teklif etti."

Rydstrom'un kaşları birden kalktı. "Ne?"

"Bana, 'O iblis oğlanı alacağım,' dedi. Ona Puck'ın onun evcil hayvanı olmadığını hatırlattığım zaman gözlerini devirip, 'E günaydın, ben de buna *çare bulmaya* çalışıyorum,' dedi."

Rydstrom dudaklarının hafifçe kıvrıldığını hissetti.

"İşin ilginç yanı, Puck ona verdiği dış karşılığında yastığının altında altın buldu. Israrla bununla bir ilgisi olmadığını söylemesine ve bana burada tekrar etmeyeceğim bir adla hitap etmesine rağmen, Sabine'in kendini görünmez yapıp çadırımıza girdiğinden kuşkuluyorum. Puck mest olmuş bir halde dolaşiyor."

Rydstrom, Sabine'e ihtiyacı olduğunu çoktan kabul etmişti. Krallığının onu bu şekilde kucaklayacağını umut etme cesareti göstermemişti.

Belki de Sabine tam da Rothkalina'nın ihtiyacı olan kişiydi. Kader ağlarını doğru örmüştü.

Ortada sadece iki sorun vardı. İlki, Sabine onun gerçekten kraliçesi değildi. Ve onu aldattığını öğrendiği zaman, büyük ihtimalle Rydstrom'u affetmeyecekti. İkincisiyse, Rydstrom ilk fırsatta onun ağabeyini katletmeyi planlıyordu.

Onunla Omort, gelecek ve çok kısa süre içinde gerçekleşecek savaş hakkında konuşmayı düşünmüştü... Rydstrom bu baharda saldırmayı umuyordu. Oysa şimdilik onu, kaçmadan önce New Orleans'a, evine götürmenin daha iyi olacağını karar vermişti.

"Buraya aynı zamanda portal nöbetçilerinin yarından itibaren gelmeye başlayacaklarını söylemeye de geldim," dedi Durinda. "Bilgiyle gelecekler... İrfan'ın içinde, kardeşinin kılıcı Demirci Groot'tan aldığına dair hikâyeler dolaşiyor. Cadeon'umuz başardı."

"Bunu nasıl yaptığına dair bir bilgi var mı?"

Durinda başını salladı. "Henüz yok."

İki hafta önce Rydstrom *nasıl olduğuyla* zerre kadar ilgilenmezdi. Ama şimdi, Cadeon'un kendi kadını bunun için teslim etmiş olmasından korkuyordu.

Iblis Kral'ın Öpücüğü

Rydstrom kardeşinin sadece ihanet etmesini değil, aynı zamanda kadınının onunla üremek peşinde olan deli bir adama teslim etmesini beklemişti ve Cadeon krallık uğruna bunu gerçekten yapabilmışti.

Rydstrom'un bakışları Sabine'in üzerinde yoğunlaştı. *Eğer öyleyse, Cadeon benden daha güçlü bir adam.*

Sabine acil bir karar vermek zorundaydı.

Son iki gecedir kayanın üzerine oturmak, ejderhayla zaman geçirmek, uyuyan halkına bakmak ve onun dönmesini beklerken çadırında ileri geri yürüyen Rydstrom'un gölgesini seyretmek çok hoşuna gitmişti.

Ancak portallar öglen, yani birkaç saat sonra açılacaktı ve o hâlâ onunla gidip gitmemek konusunda bir karar vermemişti.

Omuzlarını geriye atmış ve oldukça *haşmetli* bir görüntüyle halkını hazırlayan adamı izlerken, Sabine nasıl hareket edeceğini düşünüp taşınyordu. Serbestti ve kolayca kaçabilirdi. Ancak Mezar Diyarı'nı geçmek ve Omort'un yapabilecekleri hakkındaki aynı kaygılar, onu rahatsız ediyordu.

Ve dahası, Rydstrom'un *evine*, onun *hayatına* sadece bir gün uzaklıktaydı. Söylenenlere göre, Cadeon kılıcı bulmaya daha da yaklaşmışti. Sabine belki de Rydstrom'la gidip tam zamanında kılıcı kendisi için almalıydı. Lanthe mesajını alır almaz onun için Louisiana'ya gelecek ve on iki gün sonra etkisini gösterecek morsus'un etkisini hissetmeden çok önce kaçmasını sağlayacaktı. Ve en sonunda kardeşler kendi kraliçeliklerine sahip olabileceklerdi...

Yoksa Lanthe'yle birlikte Rydstrom'un müttefiki olması daha mı iyi olurdu? Rydstrom'a her zaman kazanan tarafta olduğunu söylemişti ve işler tersine dönüyordu. Rydstrom, Omort'u yenebilecek savaşçı bir kral gibi *görüntüyordu*. Öfke iblisleri kılıcı ele geçirebilirlerse, terazinin kefesi kuşkusuz onların tarafına doğru sarkardı.

Ama Sabine, Rydstrom'la müttefik olursa, sadece savaş ve yıkımdan daha fazlasının üstesinden gelinmesi gerekecekti. İblis onun... *sevgisini* istiyordu.

Onunla bir gelecek istiyordu... Sabine'in *bütün geleceğini*... Bu sonsuzluk fikri Sabine'i korkutuyordu. Kimseyle flört bile etmemiş ve aynı erkeği iki kere hiç görmemişti fakat şimdi ondan, yalnızca iki haftadır tanıdığı bir iblise ebediyetini vaat etmesi mi bekleniyordu?

Aslında bunu yapmak istediği zamanlar olmuştu. Vahşi doğada, Rydstrom'un onu okşadığı, vücudunu yaladığı ve tekrar tekrar heyecanın doruklarına getirdiği o anları hatırlayınca artık sinirlenmiyordu... uyanlıyordu. Onun kendisine dokunmasını, hatta sevişmesini çok özlemişti.

Ve sonra, son iki gecedir yalnız uyandığı ve uykulu bir halde adamın geniş, sıcak göğsünü aradığı zaman, *Neden önerdiği her neyse denemiyorsun*, diye düşünmüştü.

Öyleyse ne yapmam gerekiyor? Ne plan yapmalıyım?

Sabine tam o sırada, Rydstrom'un kendisini gördüğünü fark etti. Sanki kaçmayı düşündüğünü hissetmiş gibi bütün sabah bakışlarını üzerinden ayırmamıştı. Kaşları çatıldı, gözlerinde bir soru vardı.

Sabine cevap olarak, uygunsuz bir el hareketi yaptı. Rydstrom sırttı.

Ah, tanrılar aşkına. Sabine onu gülümserken hiç görmemişti. Ve bu *muhteşemdi*. Sabine göğsüne doğru bakarak kaşlarını çatı. *O neydi?* Bu hassas bir duygu olabilirdi.

Rydstrom ona doğru yürüdüğünde Sabine buna bozulduğunu söyleyemezdi. Rydstrom kayanın üzerine ulaştığı zaman yanına oturdu. "Çok yakında ayrılma zamanı gelecek, Sabine," dedi. "Daha önce sana hiç sormadım ama benimle birlikte Louisiana'daki evime –evimize– gelecek misin?"

"Orada altının var mı?" diye sordu Sabine.

"Hayır, ama biraz bulabilirim."

"Zengin misin?"

"Bu diyarda eğer bir ölümsüzsen, zengin *olmamak* için aptal olman gerekir."

"Evin güzel ve büyük mü?"

"*Eviniz* güzel bir yer, yüzyıllar önce bahçeleriyle meşhur bir bölgeye inşa edilmiş bir malikane. Orayla gurur duyuyorum... şehirdeki en pahalı ve en imrenilen yerdir." Evini göstermek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Bir şey istemeye alışkın değilsin," dedi Sabine. "Seninle birlikte gelmemi istemek zor mu?"

Rydstrom başını salladı. "Zor olabilirdi. Eğer seni bu kadar çok istemeseydim."

Sabine bir keresinde, Cadeon'un kardeşlerden daha rahat konuşan olduğunu duymuştu, oysa Rydstrom'un katı itiraflarının, tatlı sözleriyle akıl çelen birinin kelimelerinden çok daha içten ve anlamlı olduğunu düşünüyordu.

"Neden bu kadar çok istiyorsun ki? Senin kaderinde yatan kadın olduğum için mi?"

"Hayır, aramızda daha fazla şey olabileceğini bildiğim için."

Sabine adamın yeşil gözlerinin içine baktı ve orada samimiyeti –ve arzuyu– gördü. Rydstrom onu istiyordu ve bunun ne kadar çok olduğunu Sabine'in anlamasını istiyordu. Sabine gözlerini karamıyordu.

"Benimle gelersen, buna pişman olmayacaksın."

Eğer bunun sonunun onunla nereye varabileceğini *görmezse*, Rydstrom'un ondan istediği ebediyet boyunca pişmanlık duyabilirdi.

"O halde geleceğim," dedi en sonunda. "Ama bazı şartlarım var." Rydstrom o haşmetli tavıryla elini sallayınca Sabine devam etti. "Eşitlik sağlandı. Buna eşit şartlarda başlayacağız."

"Anlaştık. Başladığımız sürece sorun değil."

"Ve seninle sadece altı gün geçirmeyi vaat ediyorum. Sonrasında tekrar toplantı yapacağız."

"Neden sadece altı gün?"

"Altı benim uğurlu sayım," diye yalan söyledi.

"Hayır, değil."

"Haklısın. Ama yine de şartım bu."

"Başka bir şey?"

"Bu süre zarfında Omort'tan hiç konuşmayacağız."

Rydstrom kısa bir tereddütten sonra başını onaylarcasına salladı, ardından, "Benim de bazı şartlarım var. Bana karşı dürüst olacaksın," dedi.

"Elimden geldiğince olurum."

"Sabine..."

"Bak, bu benim gibi birinin tanıyacağı gerçekten büyük bir ayrıcalık."

Rydstrom nefesini üfledi. "Doğru bir başlangıç yapmak için buna benzer ödünler vermek zorundasın. Bunu yapabilir misin, *cwena*?" Başparmağıyla kadının yanağını okşadı.

Rydstrom gülümserken, Sabine'in yüzü asıldı. Geri çekilmemişti.

36. Bölüm



New Orleans, Louisiana

Zorlu yürüyüşten bitap düşen Sabine, “Yürümek zorunda mıyız?” diye mırıldandı.

Rydstrom’un portal korumasına verdiği koordinatlar onları dosdoğru adamın evine götürmemişti.

“Uzak değil. Sadece altı bina ileride.”

Sabine evini sevip sevmeyeceği konusunda adamın huzursuz olduğunu görebiliyordu. Gördüğü şatafatlı evlere bayılmıştı ama heyecanını Rydstrom’a göstermek için fazla yorgun ve üşümüş haldeydi.

İçinden geçtikleri portal sanki uzaya fırlatılmışlar gibi bir his vermişti. Bununla karşılaştırılınca Lanthe’nin portalları kusursuz sanat eserleri gibiydi. Çok sık portal açamamasına şaşmamalıydı.

“Puck konusunda üzgün müsün?” diye sordu Rydstrom.

“Sadece yorgunum.” Doğrusu, küçük serseriye tekrar görmek isterdi. Çocuk onun için feryat figan ağlamıştı. Ki bunun da *kimseyi* şaşırtmaması gerekirdi.

“Çeneni dikleştir, iblis oğlan,” demişti başına beceriksizce vurarak. Ardından ona iblisçeye çevrilmiş bir not vermişti. Çocuk notu okuyunca gözleri parlamış ve ciddi bir şekilde başını sallamıştı.

"Notta ne yazıyordu?" diye sormuştu Rydstrom.

"Eğer yeterince kötü davranırsa benimle birlikte yaşaması için onu gönderecekleri yazıyordu."

Rydstrom ona tereddütle şaşkınlık arasında gidip gelen ve Sabine'in sadece kendisine özgü olduğuna inandığı o bakışla bakmıştı. Şöyle diyen bir bakıştı: "*Kesinlikle dalga geçiyorsun. Gerçekten, şaka yapmış olmanı istiyorum.*"

"İşte burası," dedi Rydstrom, uzun ahşap kapıları ve sarmaşıklarla kaplı taş duvarları olan malikâneye geldikleri zaman.

Arazi kusursuzdu, malikâneyse Korint tarzı sütunları ve etrafını kuşatmış verandasıyla büyüleyiciydi. Geçekten zengin ama zevkli bir etki bırakıyordu. Boğucu havaya gardenyaların kokusu yayılmıştı.

"Burası ne kadar büyük?"

"Aşağı yukarı iki bin metre kare." Ön taraftaki girişte Rydstrom sadece, "Burayı sevmeni isterim," dedi.

"Eğer içerisi dışarıya benziyorsa bayılacağım." *Çok yorgunum.* Sabine ürperdi.

Rydstrom kapıyı açarken Sabine'in elini tuttu. O anda ekşi bira ve puro kokusu üzerlerine esti. Sabine boşta kalan elini ağzına kapattı.

İçeri girerlerken Rydstrom, "Lanet olsun, neler oluyor?" diye homurdandı.

Oturma odasında birayla ıslanmış Playgirl dergileri, pahalı olduğu belli olan antika mobilyaların üzerine yayılmıştı. Kokteyl malzemeleri ahşap zemine saçılmıştı. İki boş küçük fıçı erimiş buzların içinde yüzüyordu ve bunlar da lüks şark kilimlerinin tam üzerindeydi.

Sabine Rydstrom'un yukarı çevrilen bakışlarını takip etti. Tepe-lerinde telkari kollarını süsleyen taşlı zincirleri olan göz alıcı bronz bir avize sallanıyordu. Kolların birinden sarkan bir... *tangaydı.*

Rydstrom gittikçe sinirleniyordu. "Burası Cadeon'un havuz kulübesi gibi görünüyor."

Sabine nasıl görüldüğüyle ilgilenmiyordu. O sadece -böyle kokmayan bir yerde- bir yatak istiyordu.

Hasarı gözden geçiren Rydstrom dalgın dalgın, "Bunu Rök yapmış olabilir mi?" dedi.

"Rök kim?"

"Cadeon'un ev arkadaşı."

Dışarıdan gelen kahkaha sesini duydukları zaman, Rydstrom onu da yanında sürükleyerek ok gibi sesin geldiği yöne, bakımlı araziye yukarıdan bakan bir terasa çıktı. Orada tıka basa göz kamaştırıcı kadınlarla dolu devasa bir havuz vardı. Hepsinin üzerinde bikini vardı. Ya da daha azı. Üstsüz kadınlar o anda suyun altında boğuşuyorlardı.

"Arkadaşların ziyarete mi gelmiş?" diye küçümsercesine sordu Sabine.

"Yarısını bile tanımıyorum. Görünüşe göre bunlar Valkyrie ve cadılar."

Cadılar mı? Sabine genellikle onlarınki gibi bir grup etrafında savunma halinde olurdu ama bu kadınlar sarhoştı. Sabine alışkanlıkla güçlerini araştırdı ve onu yataktan geri koyacak bir şey bulamadı.

Ancak Rydstrom'un ilgisi bir kadının üzerinde yoğunlaşmıştı... uzun bir şezlonga uzanmış, puro içerek cep telefonuyla konuşan ufak tefek bir güzele...

Kadının üzerinde kırmızı tanga bir bikini, ince topuklu ayakkabılar ve üzerinde *Topuklar Uzun... Bikini Kısa* yazan daracık bir tişört vardı. Saçları gece karanlığı gibi simsiyahtı ve pırl pırl parlayan bir atkuyruğu şeklinde omuzlarına dökülüyordu.

Sabine kadının söylediklerini duyabiliyordu: "Hayır, ona ödeme yapmayacağız!" Bir duraksama. "Çünkü onu yanlış eve gönderdin! Yan odadaki yaşlı dul için soyundu. Anladığımız kadarıyla, kadın onu ve onun plastik copunu tutuyor." Bir başka duraksama. "Sence ben anatomist miyim? Nereden bileyim... Alo? Alooo?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine, "Bu kim?" diye sordu.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Rydstrom.

Sabine tekrar soramadan, kadın Rydstrom'u gördü. "İblis! Dönmüşsün." Purosunu havuza fırlatarak telaşla onlara doğru yürüdü. "Ve büyücüyü Kötüler Takımı'ndan araklamışsın. Bunu yapabileceğini biliyordum!"

Güneş gözlüğünü başının üzerine koyunca, sivri kulakları –ve boş bakan altın rengi gözleri– ortaya çıktı. Oysa Sabine bu kadındaki büyük gücü hissediyordu.

Kadın Sabine'e, "Ben Daima Bilen, Yıldızların Kâhini Nix'im," diyerek elini uzattı.

Sabine ellerini kaldırdı, meşhur Valkyrie'ye karşı savaşmaya hazırdı. "Rydstrom, burada neler oluyor? Bizim düşman olduğumuzu biliyorsun."

"Nix hiçbir şey yapmayacak. Sana söz veriyorum."

"Yapmayacak mıyım?" diye soran Nix'in ifadesi ciddiydi. Sonra gülümseyerek küçük ama göze çarpan köpek dişlerini gösterdi. "Bugün iblis kralının aşkını öldürme modunda değilim!"

Sabine, "Beni öldürmek mi, Valkyrie?" diye alay etti. "Beynini çorbaya çevirecek şeyler görmeni sağlayabilirim."

"İyi," diye iç geçiren Nix, Sabine'in tehdidinden etkilenmemişti.

Sabine Valkyrie'nin zihnini araştırmca rahatlıkla ulaşabileceğini gördü... Nefesini tutan Sabine bu eyleminden hemen vazgeçti. *Karışık, çok karışık.*

"Dünyama hoş geldin!" dedi Nix abartılı bir şekilde ona göz kırparak. "Şimdi, büyücü, seni kazanmaya çalışıyorum, bu yüzden kavga etmeyelim. Ve o adı ağza alınmaz yaratıktan da konuşmayalım. Sana bir iyilik bile yapacağım ve bir kehanette bulunacağım." Nix kısa bir süre gökyüzüne baktı, sonra bakışlarını tekrar Sabine'e

çevirdi. "Kız kardeşin iki saat içinde kanatlı mesajı alacak. Her ne kadar güvercin pisliliğiyle kaplansa da okunaklı olacaktır."

Valkyrie mesajı biliyordu! "Lanthe endişeli mi? O güvende mi?"

"Güvende," dedi Nix. "Şimdilik. Bu gerçek zamanlı bir öngörü ve gelecek için geçerli olmayabilir. Endişeli mi? Lanthe senin iblisin yanında güvende olduğunu seziyor... Rydstrom'un sana hiçbir surette zarar vermeyeceğine inanıyor."

Sabine o kadar büyük bir rahatlama hissetmişti ki, neredeyse Nix'e borçlandığını hissetti.

"Vay canına. Siz büyücüler hep en imrenilesi kıyafetleri giyiyorsunuz," dedi Nix. "Ve makyajın da öyle!" İşaret parmağını Sabine'in gözlerinin altına, sonra da yanağından aşağı götürdü.

Sabine iltifata karşılık olarak, "Senin... *daha büyük* olduğunu sanıyordum," dedi.

Rydstrom aralarına girdi. "Nix, bana burada neler olduğunu açıklamak ister..."

Valkyrie aniden, "Bir büyü!" diye bağırdı. "Evet, evet, tabii!"

"O nedir?" diye sordu Rydstrom sözünün kâhin tarafından bu şekilde kesilmesine alışmış gibi.

Nix neşeyle başını salladı. "Büyücü ve iblisten olan ufaklığa hitap etme şeklimiz!"

Sabine soran gözlerle Rydstrom'a bir bakış attı ama o omuzlarını silkti. "Evet, Nix bu kulağa hoş geliyor, ama şu an burada neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Ev halkının kısa bir süreliğine uzakta olacağını duyduk," diye açıkladı kadın. "Ve ev halkından kastım sen, Cadeon ve Rök. Val Malikânesi'nde havuz yok, Cadılar Hayvan Evi'nde de yok." Baş parmağını omzunun üzerinden geriye, yüzen cadılara doğru uzattı. "Bu yüzden buraya taşındık."

"O zaman dışarı çıkın! Ve evimi temizleyin."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Nix, Rydstrom'a bir asker selamı çaktıktan sonra parmaklarını yakındaki kanepelere yayılmış iki cadıya doğru şaklattı. "Siz ikiniz. Bir temizlik büyüsü yapabilirsiniz."

Biri geveleyerek, "Ama Nixie, ben gerçekten akşamdan kalmayım," dedi.

Nix'in gözleri büyüdü. "Yap şunu yoksa fotoğraflar yayınlanır!"

Cadı yumruğunu gökyüzüne doğru sallayarak haykırdı. "Lanet olsun sana, Valkyrie! Sana ve dijital yöntemlerine lanet olsun!"

Nix diğerlerine dönerek seslendi. "Parti bitti, iblis kral yüzünden!"

Kalabalık homurdandı ve çoğu sallana sallana havuzdan çıktı. Balık etli, koyu renk saçları olan üstsüz bir cadı ağır ağır yürüyordu. "Selam, koca oğlan," dedi kedi gibi mırılayarak. "Beni hatırladın mı? Carrow. Mariketa'nın dostuyum." Geçerken parmağını adamın göğsünde gezdirdi.

Sabine'in, "Carrow'un" yaşamasına izin vermesinin tek nedeni, Rydstrom'un dönüp kadının arkasından göz süzmemesiydi.

Temizlik cadıları büyü sözlerini söylemeye başlar başlamaz güç etraflarını sardı. Evdeki sesler çekildi. Etraf kusursuzlaştı, dağınıklık kayboldu. İkili dakikalar içinde işlerini bitirmişti. Ellerini birbirlerine çıktılar ve ortadan kayboldular.

"İşte, her şey şimdi daha iyi," dedi Nix, Sabine'e dönerek. "Sevgilim, bitkin görünüyorsun. Dinlenmelisin."

"Evet, sana odanı göstereyim." Rydstrom elini Sabine'in beline koydu. Onu içeri sokarken, "Nix, birazdan döneceğim," diye omzunun üzerinden seslendi.

Artık koku gidip dağınıklık düzeltildiği için, Sabine pahalı ahşap panelleri ve yüksek tavanları fark etti. Yukarıdaki vantilatörler yavaşça dönüyordu. İblis zevkli biriydi.

Üst kattaki geniş bir odaya geldikleri zaman Rydstrom, "Burası bizim odamız," dedi. Oda o kadar büyüktü ki bir oturma bölümü vardı. Balkonsa havuza bakıyordu.

Yatak kocamandı ve Sabine pahalı yatak takımlarına açlıkla bakıyordu. Yatağın kenarına oturup çizmelerini çıkarınca Rydstrom dolaptaki bir çekmeceye doğru giderek bir atlet çıkardı.

"Burada giyebileceğin..."

Rydstrom arkasını döndüğünde Sabine çoktan soyunmuş, örtülerin altına girip yarı uyku haline geçmişti.

Rydstrom geri dönünce Nix'e, "Onun bu şamatayı görmesine gerek yoktu, Valkyrie. Benim de," dedi. Elini boynuzunda gezdirdi.

Yolculuk eziyetli geçmişti. Ayrıca Sabine'in bunu itiraf edeceğini sanmıyordu ama Puck'ın gözyaşları içinde veda etmesi onu üzümüştü. Sabine kaşlarını çatmış ve "Bu... bu rahatsız edici. İblis oğlan beni rahatsız ediyor," demişti

"Edepsiz Rydstrom, büyücünü yormuşsun!" Nix her zamanki gibi deli görünüyordu. "O senin tipik çekingen iblis kadınlarına benzemez."

"Bunu biliyorum." Tanrılar aşkına, buna memnundu. "Lanet olsun, Nix, misafirlerinden bazıları hâlâ havuzda."

"Ben ilgilenirim." Nix diğerlerine seslendi. "Hey, cadılar, biraz önce buradaki edepsiz kıyafetli, kızıl saçlıyı gördünüz mü?"

Biri, "Sorceri gibi giyinmiş olanı mı?" diye seslenirken, diğeri, "Tam sevişmelik," dedi.

"Eh, o gerçek bir Sorceri. Kendisi İllüzyonlar Kraliçesi Sabine..."

Bu sözler onların telaşla havuzun kenarına gitmelerini sağladı, içlerinden bazıları çılgık çılgıca "Güçlerimizi çalacak!" "Bizi delirtcek!" "Benim ayıltıcım nerede?" diye haykınyordu.

Nix mutlu bir iç geçirmeyle devam etti. "Sanırım Sabine'in New Orleans İrfan türlerine tanıştırılması bunun gibi anlarla dolup taşacak."

"Sabine burada güvende mi? Omort ne zaman saldıracak?"

"Aslında evini istila etmemizin bir yararı oldu... cadılar bu bölgeye bir koruma büyüsü yaptılar. Carrow'un peşine takılmış bir polis memuru hakkında yapılmış bir şey." Omuzlarını silkti. "Her neyse. Burada yaşayanlar haricinde hiç kimse arazine davetsiz giremez."

Rydstrom tuzaklar kurmayı planlamıştı. Bu daha iyiydi. "Büyü ne zaman sona erecek?"

"Çekmecende bulduğum kredi kartını iptal ettirmediğin sürece sorun yok."

Rydstrom tahammül edebilmek için derin bir nefes aldı.

"Aynı zamanda silah dolabına da bir büyü yapmalarını sağladım, böylece zorla içeri girilemeyecek. Bilirsin, Kılıç'ın gelişine hazırlanıyoruz."

Rydstrom'un çalışma odasında büyük bir silah dolabı vardı. Kilitliydi. Görünüşe göre artık daha da sağlamdı. "Öyleyse kardeşim buraya geliyor. Güvende mi?"

"Evet, evet, sefil teşekkürlerinden sıkıldım, Rydstrom. Yardımının paha biçilemez olduğunu zaten biliyorum ve ilk doğan kızına benim adımı vermen gerektiğini de. Soruna cevap vermek gerekirse, Cadeon iyi. Kendini büyük bir tehlikeye atarak kılıcı aldı." Parmağını çenesine birkaç kez vurdu. "Aynı zamanda milyon dolarlık Veyron'unu mahvetti..."

"Ne yaptın?" O araba Rydstrom'un gururu ve neşesiydi. Dünyada ondan sadece üç yüz tane vardı ve Rydstrom, özellikle Cadeon ve Rök'ün ona dokunmasını bile yasaklamıştı.

"Aslında, arabayı çarpan yeğenim Holly'ydi. Bu da doğal olarak onu, her yerdeki Valkyrie'ler arasında bir kahraman yaptı. İblis kralın yedi vitesli arabasını parçalamak..."

“Holly’nin Cadeon’la birlikte gitmesine neden izin verdin?”

“Çünkü ben *yaramazın* tekiyim?”

“Cadeon... Holly’yi Groot’a teslim etti mi?”

“Evet. Cadeon sevgilisinin yerine ağabeyini seçti. Ama Holly kendini kurtarmayı başardı. O kadar şaşırmuş görünme. O benim yeğenim.” Saçlarını kabarttı. “Ve ardından Cadeon Groot’un işini bitirdi.”

“Öyleyse, Cadeon ve Holly birlikte, öyle mi?”

“Cadeon, onu psikopat bir katile teslim etti. Holly tam olarak ona karşı çok iyi hisler beslemiyor. Ama endişelenme. Cadeon’un geri dönüp kendisini kurtarmayı planladığını öğrenince fikri değişecek.”

Bunu duymak Rydstrom’u rahatlatmıştı ama hâlâ kendi durumu için gergindi. *Sabine’i kazanmak için altı günüm var.* Kadının evine getirmişti ve o şu anda çıplak bir halde yatağında yatıyordu. Bu akşam Sabine’in kendisini kabul edeceğine inanıyordu.

Ve gergindi. *Onunla sevişmek istiyorum... Onun için bu durumu düzeltmek istiyorum.*

“Bu akşam iyi olacaksın, kaplan. Rahatla.”

Nix’in kendisini bu kadar kolay okumasından nefret ediyordu. “Bunu bir kâhin olarak mı söylüyorsun?”

Nix başını iki yana salladı. “Daha çok üç bin yıl yaşamış bir kadın olarak. Bu yüzden tabanları hemen yağlamalıyım.”

“Cadeon hakkında bir şey duyarsan benimle iletişime geç.”

“Tamam.” Omzunun üzerinden mırıldandı: “Fırtına yaklaşıyor, Rydstrom. Kötü bir fırtına. Hazırlıklı olsan iyi edersin.”

Rydstrom gökyüzünü inceledi. Maviliği bozan tek bir bulut bile yoktu.

37. Bölüm



"Lanet olsun, uyan!"

L Sabine birden yatakta doğruldu, gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Orada biri mi var?" diye mırıldanırken lüks odada, yanında kimsenin olmadığını gördü. Ne zamandır uyuyordu? Dışarısı çoktan kararmıştı.

"Daha kalkmadın mı?" diyen bir ses kelimeleri Sabine'in zihnine göndermişti.

"Lanthe?"

"Ah, tanrılar aşkına, Abie, tüm şehirde seni arıyordum!"

Sabine yüksek yatağın kenarından ayaklarını sarkıttı. "Sen... burada mısın?"

"Tornin'de mesajını aldım ve buraya bir portal açtım. Bıkıp usanmadan burayı araştırdım."

"Vrekener'lar..."

"Her yerdeler. Ama ilacın için gelmek zorundasın... Hemen! Neredesin?"

"İblisle birlikteyim. Onun evinde." Bizim evimizde.

"Ondan kurtulabilir misin?"

"Aramızdaki şeyler farklılaştı," diye itiraf etti. "Bir tür uzlaşma sağladık."

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Güzel! Altı gün içinde sana bir başka portal açacağımı ve o zaman geri dönebilirsin. Ama şu anda benimle gelmek zorundasın!"

"Ne oldu?"

"Omort yalan söyledi... Morsus seni, düşündüğünden bir hafta önce etkileyecek."

"Omort ne yaptı?" Adi herif. Onunla tekrar karşılaştığında, kâbuslarıyla buluşmasını sağlayacak ve ona katlanamayacağı sahneler gösterecekti.

"Bu doğru. Kendisi itiraf etti. Abie, Tornin karmakarışık bir durumda. Vampirler orayı boşalttı. Ateş iblisleri kaçtı. Ve Omort az kalsın bütün güçlerimi alıp beni öldürüyordu."

"O halde oraya geri dönemezsin!"

"Omort'u, eğer bana zarar verirse senin asla onu kabul etmeyeceğine ikna ettim. Omort ikinizin evleneceğine hâlâ inanıyor. Şimdi, evden dışarı çıkmanın yolunu bul ve portala doğru gitmek için sesimi takip et. Daha fazla zaman kaybedemeyiz."

"Hiçbir şey söylemeden Rydstrom'u terk edemem," dedi Sabine.

"Şaka mı yapıyorsun? İkinizin arasının iyi olmasını ne kadar istesem de, şimdi ona sırlarını açmaya başlamanın zamanı değil."

Sabine yatak odasının çift kanatlı kapısının açıldığını duyunca, kendini alelacele görünmez hale getirdi, sonra da derin derin uyuduğunu gösteren bir illüzyon yaptı.

Rydstrom yanına gelerek ona baktı ve gurur duyduğu şüphe götürmez bir ifadeyle uyumasını izledi. Sabine onun zihnini araştırdı, sadece küçük bir temasta bulunmuştu.

Benim kadını... Yatağında... En sonunda...

Ardından ifadesi bir kez daha değişti, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

"Ah, tanrılar aşkına, Lanthe. Rydstrom benim illüzyonuma bakıyor... ve bana... âşık olmuş görünüyor."

"O bakışı gördün mü?" Lanthe'nin sesinde özlem vardı. "Kaşları duygusal bir şekilde çatıldı mı?"

"Evet. Ve odadan çıkarken sanki kısa bir süreliğine göğsünü ovuşturdu."

"Kalbi sancıyor gibi mi?"

"Daha önce bunu sadece televizyonda izlemiştim!" dedi Sabine. "Lanthe, ona her şeyi anlatmalıyım."

"Peki, o tam olarak ne yapabilir ki?" diye sordu Lanthe. "Ayrıca sen, asla gitmene izin vermeyeceği bir yere gideceğini ona söylerken, ben Vrekener'lara yem olacağım."

Sabine ona zehri açıklasa, Rydstrom onun Omort'la yüzleşmek için geri dönmesine izin vermezdi. Ve bu portaldan geçmezse büyük ihtimalle öleceğini söylese, Rydstrom onun için burada birilerinden yardım isteyebileceği konusunda ısrar edecekti. Ancak bu düzlemde morsus'un etkisini durduracak hiç kimse yoktu.

Sabine bunu bilmesine rağmen dudağını ısırarak ne yapması gerektiği konusunda kendini paralıyordu. "Rydstrom'un evinden gizlice kaçmak yanlış geliyor."

"Yüzde yüz âşık olduğuna hiç şüphe yok, çünkü bu seni aptallaştırmış! Bunu düşünmen bile mantıksız. Birkaç gün içinde geri dönebilirsin."

"Ona bir mektup yazabilir..."

"Abie, kanat sesleri duydum."

Sabine anında ayağa kalktı. "Geliyorum!" Çizmelerini kuvvetle çekti, ardından giysilerini kaptı. Yataktaki illüzyonu bırakarak, kendini görünmezlikle gizledi ve kayarcasına odadan çıktı.

Rydstrom'un evde yürüdüğünü duydu ve arka kapıdan çıkarak ondan kaçtı. Karanlığın içinde arazinin dışına doğru koşarken, büstiyerini ve eteğini alelacele giydi.

İblis kaçtığını öğrenir öğrenmez peşine düşecekti... Sabine'in tek dileği Lanthe'nin portalına ondan önce varmaktır.

"Lanthe?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Sabine, sadece sesimi takip et. Bir yerde bir parktayım."

Tıpkı bir labirent gibi bütün sokaklar aynı görünüyordu. Hafif hafif yağmaya başlayan yağmur arttı. Kısa süre içinde gökyüzü şimşekle yarıldı. Gök gürültüleri patladı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

"Lanthe?"

"Buradayım. Bu hava berbat."

Sabine uzaktan bir parkın görüntüsünü yakaladı. *"Konuş benimle."*

"Yakındasın."

"Görebildiğim şey bir..." Sabine iblisin ismini haykırdığını duyunca tökezledi, sesi bir top mermisi gibi yankılanıyordu.

Rydstrom takibe başlamıştı. Ve sesi öfkeden kudurmuş gibi geliyordu.

"Lanthe, Rydstrom peşimden geliyor!" Cevap yoktu. *"Lanthe? Neredesin?"*

Lanthe cevap verdiği zaman sesi cılız geliyordu. *"Yolu saptırmak zorunda kaldım."*

"Benden uzaklaşıyor musun? Sen ne yapıyorsun?"

Sesi fısıltı şeklinde çıkıyordu. *"Şu an uçan canavarlardan kaçıyorum. Sen?"*

"İki metre on santimlik bir öfke iblisinden kaçıyorum..."

38. Bölüm



Rydstrom onu tekrar kontrol etmek için gittiği zaman, saçlarını okşamak için uzanmıştı.

Ve illüzyondan başka bir şey bulamamıştı. Uzun süre boyunca bakakalmıştı, inanamıyordu.

Beni aldattı. Sabine belli ki kalmaya hiç niyet etmemişti. Bir başka yalan. Sabine... onu terk etmişti.

Neden? Hızla evden çıkıp ismini haykırarak fırtınanın içine koşmuştu. Hangi cehennemde? Kokusunu kilometrelerce ötede bir yerden aldı.

İçgüdülerini takip ederek delicesine kadının peşinden koştu. Sınırlıklam caddelerde koşarken her adımında öfkenin ezici etkisi altına giriyordu. Çılgınca duyduğu onu işaretleme isteği, Rydstrom'u bitiriyordu.

İşaretimi taşımıyor... Biz evli değiliz.

Onu küçük bir parka yaklaşırken gören Rydstrom su birikintilerinin arasından koştu. Yağmurda gözlerini kısarak baktı. Uzaktan bulanık bir hava boşluğu –bir portal– gördü. Ve Sabine dosdoğru oraya koşuyordu.

Onu kaybedemem. Kollarını hareket ettirip hızlanarak Sabine'in hemen arkasına gelene dek koştu, sonra da üzerine atıldı. Onu kalçasından kavrayıp çamurlu çimlerin üzerine düşürdü.

"Bana benimle kalmak istediğini söyledin!" Nefes nefese kalmış bir halde kadını sırtüstü döndürdü. "Sana inanmamı sağladın. Ve Omort'a geri dönüyordun!"

"Hayır... Evet... Rydstrom, dinle!" Gözlerini kırıştıtarak ona baktı, sicim gibi yağın yağmur yüzüne çarpıyordu.

Rydstrom onu altına çekti ve pençelerini baldırlarına geçirdi. "Neden? Ağzından çıkan her kelime yalan! Beni kandırmana kaç kere izin vereceğim?"

Sabine ondan kaçmayı mı düşünmüştü? Yalancı büyücü bunu ödeyecekti.

Zalimce kararmış gözleri gecenin içinde parladı. Yağmur acı verircesine yağıyordu... Sabine şimdiye dek hiç böyle hissetmemişti. Damlalar gözlerine öyle sert düşüyordu ki güçlükle görebiliyor, kendini zar zor duyabiliyordu.

"Sana iyi davranmayı planlıyordum," dedi Rydstrom diliyle dişinin arasından. "Seninle sevişmeyi. Ama artık öyle değil."

Rydstrom kemerini çözmeye başlayınca Sabine'in gözleri büyüdü. "Böyle olmaz!" diye haykırarak tırnaklarını adamın yüzüne ve göğsüne batırdı.

Rydstrom öfkeyle kükredi, ardından bileklerini kavrayarak, arkasından kemeriyle bağladı.

"Rydstrom, hayır! Bir şey oldu! İblis, dinle beni. Kız kardeşim burada..."

"Kız kardeşin burada değil, o Tornin'de! Benim kalemde! Benim evimde!" Boynuzları koyulaşmıştı ve ışıltılı parlıyordu. "Yalanlarını daha fazla duymak istemiyorum!"

"Lütfen, Lanthe tehlikede..." Lanthe'nin sesini ya da kanatların seslerini duymaya çalışırken bir yandan da ona açıklama yapmaya çalışınca, kelimeler diline dolandı. "Ayrıca Vrekener'lar her yerde!"

Rydstrom bileklerini bağlamayı tamamladıktan sonra sırtüstü çevirerek onunla yüz yüze geldi. *Beni duymuyor.* "Ona gitmek zorundayım!" diyerek tekrar denedi ama onunla konuşulacak gibi değildi, adamın aklı başından gitmişti. *Onu kırdım.* Oldukça mantıklı ve akılcı iblisi kırmıştı. "Eğer ona herhangi bir şey olursa..." Kalbi Lanthe için duyduğu korkudan çatlamak üzereydi. O korku mide bulantısına dönüştü, sonra da öfkeye. "Beni tutmaya hakkın yok," diye haykırdı. "Bana saldırmaya ve çamurun içinde bağlamaya hakkın yok!"

"Yalan söyledin... Bunu ödeyeceksin!"

"Çekil üzerimden, seni hayvan! Beni hemen bırakmak zorundasın!"

"Asla, Sabine. *Asla.*" Onu kaparcasına kollarına aldı, sonra da omzuna atıp hızla evine doğru koştu.

Rydstrom onu kapıdan, Lanthe'den uzaklaştırırken Sabine, "Hayır!" diye çığlık attı. "Beni geri götürme." Yağmur yavaşılamış olmasına rağmen, hâlâ kardeşinin sesini duyamıyordu.

Rydstrom, "Onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye kendi kendine homurdandı. "Gerekirse yatağa zincirleyeceğim. Bu gece içimdeki iblis tatmin olacak..."

Sabine adamın omzunun üzerinden geriye baktı, titriyordu. Kardeşi neredeydi? Sabine Rydstrom'dan kurtulmak ve kardeşine ulaşmak zorundaydı.

Fırtına dinince Sabine onunla Lanthe hakkında konuşmak için bir girişimde daha bulundu. Ama bu sanki duvarla konuşmak gibi bir şeydi. Rydstrom onu dinlemiyordu, hatta eve döndüklerinde ve onu soyduğunda bile dinlemiyordu. Dışarı çıkıp kadının vücudunu yatağına bağlamak için zincir bulurken bile dinlemiyordu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Onun gibi bir kadınla baş etmenin tek yolu.

Rydstrom, Sabine'in söylediklerinin çok azını duyuyordu. Onun yalanlarını duymaya ihtiyacı yoktu. *Tek ihtiyacım onu işaretlemek.*

Sabine ıslak saçları başının etrafına saçılmış bir halde uzanmıştı, solgun vücudu gerilmişti ve titriyordu. Rydstrom pantolonunu çıkararak kadının üzerine çıktı.

Sabine'in gözleri büyüdü. "Gitmeme izin vermelisin!" diye haykırdı. "Geri dönmek zorundayım."

Sakın geri dönüşü olmayan bir şey yapma... Ama yapmak zorundaydık çünkü Sabine başka türlü yanında kalmayacaktı. Onu işaretle.

Kadının bacaklarının arasına çömeldi. "Sana yavaş yavaş sahip olacaktım." Kadının üzerine uzandığı zaman yüzünü kavradı. Sert erkekliği, Sabine'in sıcak cinselliğine doğru nabız gibi atıyordu.

Kontrolü ele al. Beni delirtiyor! Beni mahvediyor...

"Bana bunu yapma, iblis!" Yalvaran gözlerle adama baktı.

"Bana kalacağını söylemiştin. Sana inandım."

"Rydstrom, Lanthe'ye, kardeşime yardım etmek zorundayım. Eğer geri dönmezsem onu öldürecekler. Sana döneceğim konusunda bana güven, bunu yapacağım."

"Omort'a dönünce aramızdaki her şeyin biteceğini mi sandın? Senin için gelirdim." Penisini kadının cinselliğine dayadığında kulağına, "Cwena, eğer ayrı kalırsak bunun sebebi sadece sana giden yoldaki mücadeleyi bitirmediğim içindir," dedi.

"Bunu yaparsak, gitmeme izin verecek misin?" diye çaresizce sordu Sabine. "O halde al, sahiplen beni, ne yapman gerekiyorsa yap ama sonra hemen serbest bırak."

"Isırığıma dayanman gerekiyor."

"O zaman, evet! Yap şunu!"

"Ne söylemen gerektiğini biliyorsun, büyücü."

"Yalvarmamı mı istiyorsun, iblis? Tamam! Sana yalvarıyorum..."

"Hayır!" Rydstrom elini kadının ağzına kapattı. Bunu istemiyordu. Onun kınılmasını istemiyordu. Sabine sessizleşince elini çekti.

"İstedğin... bu değil mi?" diye sordu Sabine.

"Evet... Hayır!" Sabine'in üzerinden kalkarak yatağın kenarına oturup alnını çimdikledi. *Düşün.*

"O halde ne?" diye haykıran Sabine zincirlerinde kıvrandı.

Rydstrom ayağa kalktı, ileri yürüdü. *Düşün...*

"Ne yapmamı istiyorsun, iblis? Ne istiyorsun?"

"*Bilmiyorum!*" diye bağırarak Rydstrom yumruğunu duvara vurdu. "*Bir şey hissetmeni istiyorum. Benim için.*" Ardından tekrar Sabine'in üzerindeydi, ensesini kavradı. "*Çünkü sen yüreğimi yerinden oynatıyorsun!*"

"Senin için bir şey hissediyorum, iblis. Al beni ve işaretle. Son-
suza kadar."

Rüyadan çıkmış sözcükler. Altındaki anlamı çözemiyor, bunun nasıl bir aldatmaca olduğunu öngöremiyordu. Kadının ipeksi dili ona tam da duymak istediği şeyi söylüyordu, büyücü içindeki canavarı sakinleştiriyordu.

"Ama sonra gitmeme izin vermek zorundasın. Sana geri dö-
neceğim!"

Düşünemiyorum... geri dönülmeyecek hiçbir şey yapma... Tekrar kalktı, sonra sendeleyerek banyoya gitti. İçeride alnını ve avuçlarını duvara dayadı, kendini kontrol etmek için pençelerini duvara gömdü...

Garaj yolundan gelen ve su götürmez bir şekilde Cadeon'un kamyonetine ait olan sesi duydu. Rydstrom lanet okuyarak apar topar bir kot pantolon giydi, sonra da kapıyı kendi anahtarıyla açmadan önce Cadeon'u karşılamaya gitti.

Rydstrom yan kapıyı açtığı zaman aklı Sabine'de kalmıştı ama belli belirsiz Cadeon'un... yorgun görüntüsünü fark etti.

Cadeon, "Rydstrom?" diye şüpheyle sordu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Rydstrom nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu. Ne gömleği ne ayakkabıları vardı ve kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Cadeon'un bakışları kasılmış çenesinde, gerginlikten şişmiş omuzlarında, göğsünden ve yanağından incecik bir çizgi halinde akan kanda gezindi.

"Beni burada öylece dikecek misin? Aç kapıyı."

Rydstrom evin içine doğru bir bakış attı. *O rüya*. Sabine onu Rydstrom'dan almak üzereydi. Bunun için Sabine'den nefret edebilirdi.

"Rydstrom, beni endişelendiriyorsun. Bırak gireyim ve neler olduğunu anlat. Son duyduğum şey Sabine tarafından kaçırıldığını."

Rydstrom cevap vermeyince Cadeon devam etti. "Tornin'e götürüldün, değil mi? Kaçmak için Omort'la savaştın mı?"

Rydstrom en sonunda başını iki yana salladı.

"O halde nasıl oldu da kurtuldun? Tornin'den kimse kaçamaz."

"Cebimde bir koz vardı," dedi pürüzlü bir sesle. *Sabine'in kalmasını sağlamak için ne yapmam gerekir?*

"Sesin iyi gelmiyor. Sen iyi misin?"

"Olacağım." Rydstrom tekrar omzunun üzerinden geriye baktı. "Yakında."

Cadeon, "Kılıcı aldım," diyerek ona uzattı. "Groot'u da öldürdüm."

Rydstrom neredeyse bakma zahmetinde bile bulunmadan silahı kabul etti. *Benden kaçıyor. Benimle kalmak istediğine inanmamı sağladıktan sonra.*

Cadeon afallamış bir halde ağır ağır konuşarak, "Bu Omort'u yenecek kılıç," dedi.

Rydstrom, "Baharda savaşa gideceğiz. Hazırlan," dedi.

"Bütün söyleyeceğin bu mu? Aşşğılık bir minnet göstergesi ya da en azından sırt sıvazlama çok mu olur?" Cadeon'un ses tonu her kelimedede biraz daha yükseliyordu. "Bu lanet şeyi almak için neler yaşadığımı ve kadını mı neyin içine attığımı bir bilseydin... Ah, ayrıca

henüz fark etmediysen söyleyeyim, Veyron'un kayıp ve lanet olası evine asla dönmeyecek..."

"Dışarıda biri mi var?" Sabine haykırıyordu. "Ah, tanrılar aşkına, bana yardım edin!" Zincirleri sarstı. "Beni hapsetti!"

"Bu Sabine mi?" diye haykırdı Cadeon. "Cebindeki koz o muydu?"

"Lütfen bana yardım edin!"

Rydstrom sert gözlerle Cadeon'a meydan okurcasına baktı.

Her halinden normal bir ses tonuyla konuşmaya çabaladığı belli olan Cadeon, "Peki, kötü bir büyücüyü yatağına bağladın, ya sonra?" diye sordu.

Rydstrom kardeşinin neye inandığını biliyordu. "O benim," dedi öfkeyle "Ona istediğim her şeyi yapacağım. Ayrıca tüm bunlar benim de başıma geldi," diye parladı, Sabine'in onu maruz bıraktığı aşağılanmayı hatırlayarak. Anılar için daha beter kavuruyordu çünkü kadına çok iyi davranmaya niyet etmiş ve kendisine karşı yaptıklarını tamamen affetmeyi planlamıştı. Yumruğunu sıkı.

"Hey, hey, bana vurmana gerek yok. Herkes kendi işine baksın, değil mi?" Ama Rydstrom'u inceliyordu.

"Onunla işim bitince, seni arayacağım."

Rydstrom kapıyı kapatınca, belli belirsiz Cadeon'un homurdandığını duydu. "Lanet olsun, bu artık kardeşlerden kötü olanı vashımı kaybettiğim anlamına mı geliyor?"

Rydstrom depoya kilitlemeden önce kılıcı yatak odasına götürerek, ganimetini Sabine'e gösterdi. "Bu, Omort'u öldürecek kılıç."

Kılıç ışıktaki parlardı ve Rydstrom silahın dengesini kontrol edip yan tarafında çevirirken, Sabine'in gözleri kılıcın her hareketini takip ediyordu.

"Çok yakında, onun kellesi için Tornin'e döneceğim. Bundan hoşlanacak mısın? Ağabeyinin ölmesi fikri sende nasıl bir his uyandırıyor?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

“Yaşamadığım bir şehrin hava durumunu dinler gibi.”

“Az kalsın ona *sadakatini* olmasını isteyeceğim.”

“Anlamıyor musun? O silahı Omort’a karşı kullanmak için asla yeteri kadar yaklaşamayacaksın. Tornin’den nadiren ayrılır. Her zaman etrafını saran korumaları ve gizemli tuzakları vardır. Lanet olsun sana, Rydstrom!” Bilekleri kanıyordu. “Bırak gideyim!”

Sabine’e arkasını dönerek odadan çıktı. Çalışma odasına giderken kılıca baktı... Rydstrom’un bugüne dek gördüğü en dikkat çekici kılıçtı. Kolunun bir uzantısıymış gibi hissettiriyordu.

Şimdiye dek istediği tek şey buydu ve bakma zahmetini bile güçlülükle gösteriyordu. Kardeşi bu kılıcı onun için ele geçirme yolunda hayatını tehlikeye atmıştı ve Rydstrom bir teşekkür sözcüğü bile sarf etmemişti.

Biraz önce Cadeon ona, sanki aklını kaçırmış gibi bakmıştı.

Sanırım kaçırdım.

39. Bölüm



"A^{bie?}"

Sabine rahatlayarak olduğu yere yığıldı. *"Lanthe, neredesin?"* Sabine yardım için bağırmadan önce kardeşinin sesi bir kez gelmiş ama sonra tekrar kesilmişti.

Sabine onun belli belirsiz, *"Gerçekten çok büyük kanatlardan kaçıyorum. Sana ne oldu?"* dediğini duymuştu.

"İblis beni yakaladı ve yatağına zincirledi."

"Ne yaptı? Bu aşağılıklardan kurtulur kurtulmaz, iblisin peşine düşeceğim."

"Ne yapacaksın? Bir portal açıp ölümüne mi göndereceksin?" dedi Sabine. *"Vrekener'ları o kadar uzun süre atlatabilir misin? Dur, geldiğini duyuyorum... bekle!"*

Rydstrom o sırada geri döndü, koyu renk gözlerinde acı ve ikiyelemle Sabine'i süzdü. Ona uzandı ancak tekrar vücuduna dokunmak yerine bağlarını çözmeye başladı.

Sabine nefesini tuttu. Rydstrom onu serbest mi bırakıyordu?

"Bana rüyamda en çok istediğim şeyi görmemi söylediğinde, ne gördüm biliyor musun?" Ayak bileklerini çözerken sesi haşın çıkıyordu. *"Seni ve oğlumuzu gördüm. Mutluyduk, Sabine. Seni mutlu edebilmiştim... ve koruyabilmiştim. O tarif edilemez bir duyguydu."*

"Lanthe, Rydstrom beni serbest bırakıyor... Sadece biraz daha dayan!"

Rydstrom sözlerine devam etti. "Oysa artık bunun asla olmayacağını biliyorum."

Rydstrom onu çözer çözmez Sabine ayağa fırladı ve geri geri sendeleyerek ondan uzaklaştı, ancak adam yatağın bir kenarına yığıldı, yüzü bitkindi ve yanağında Sabine'in tırnak izi vardı.

"*Lanthe, hâlâ orada mısın?*" Sabine son anda Rydstrom'un onun için bıraktığı fanılayı alıp başından geçirdi, sonra da dışarı çıktı.

Kapıda, "Bak, Rydstrom, altı gün içinde geri döneceğim. Sana söz veriyorum," dedi.

"Hayır, dönmeyeceksin. Yoruldum, Sabine."

Sabine hızla döndü. "Ne? Rydstrom, hayır..."

"Ben böyle biri değilim. Sen içimdeki en kötüyü ortaya çıkardın." Başını ellerinin arasında tutuyordu. Kederli ya da istedikleri bir şeye sonsuza dek ulaşamayacaklarını anlayan kişiler böyle yapardı.

Rydstrom ondan vazgeçmişti. Ve Sabine bunu yapmamasını istiyordu. Hatta onun bunu neden yapmaması gerektiğine dair gerekçeler sunmak istiyordu. Ama Lanthe dışarıda yalnız ve savunmasızdı.

"Tek yapacağımız birbirimizi incitmeye devam etmek olacak. Geri dönmeni istemiyorum," dedi usulca, oysa sesi çelik gibi sertti.

"İblis, bir dakika..."

Rydstrom onun gözlerine baktı. "Buraya geri dönme."

Sabine alt dudağının titremeye başladığını hissedince, kendini görünmez yaptı. Ona bir kez daha bakıp, odadan koşarak çıktı.

"*Abie, orada mısın? Neler oluyor?*"

"Ben... Biraz önce ondan ayrıldım."

"Ne? İyi, ona zaten ihtiyacın yoktu!"

"Ah, tanrılar aşkına, Lanthe. Sanırım gerçekten ihtiyacım var."

Lanthe hızla koştu, nefes nefeseydi ve kaybolmuştu. Onun ve Sabine'in yön bulma yetenekleri hiç yoktu. Yüksek gerilim hattı kablolarına asılmış tenis ayakkabılarını biraz önce geçmemiş miydi?

Tüm bu süre boyunca başını döndürüp duruyor, gökyüzünde ve ağaçlarda Vrekener var mı diye kontrol ediyordu. Ama onlardan kurtulduğunu sanıyordu.

En az iki düzine Vrekener vardı. Ve onlardan birkaçını yaşlı bir meşe ağacının dallarının üzerine sinmiş halde gördüğünde, Thronos'un yara izli yüzünü de onların arasında gördüğünü sanmıştı...

"Şimdi evden çıktım."

Lanthe o kadar rahatlamıştı ki az kalsın tökezliyordu. *"O halde bu lanet olası yerden kurtulalım hadi. Vrekener'ları atlattım, dolayısıyla tek yapmamız gereken portala giden dönüş yolunu bulmak. Parkın nerede olduğunu hatırlıyor musun?"*

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyormuş gibi miyim?" Ardı ardına sıralanmış dar sokaklar vardı. Lanthe onlardan birinin buhar tüten ıslak kaldırımına doğru koştu, sonra dönerek bir diğerini takip etti.

"Bir dakika! Sanırım orayı görüyorum." Lanthe ilerideki açık alana doğru koştu... burası park olmalıydı. *"Ben geldim!"* Elli metre uzaklıkta bile olmayan portalı görebiliyordu. *"Sesimi takip et..."* derken ensesindeki tüylerin diken diken olmasıyla sesi kesildi.

Lanthe dehşet içinde bakındı.

Her yer Vrekener dolu. Ağaç dallarından atlayan Vrekener'lar etrafını sardılar. Portalı bir yem olarak kullanıp onu tuzağa düşürmüşlerdi. "Ah, tanrılar aşkına, bu bir tuzak! Bizi bekliyorlarmış. Seni getireyim diye beni dolaştırdılar."

Eğer o iblis Sabine'i tutmamış olsaydı, onu Vrekener'lar yakalayacaktı. *"Abie, sakın buraya gelme. Burası onlarla kayınıyor."*

"Geliyorum!"

Lanthe, Thronos'u yine gördü. Siyah trençkotuyla bir dalın üzerine sinmiş haliyle Azrail'e benziyordu. Sırtınca yüzündeki yara izleri gerildi. Ardından zahmetsizce yere atladı.

Aşağılık herif, Lanthe'yi yakaladığını sanıyordu.

Tehlikeli bir olayın Lanthe'nin ikna gücünü ateşlemesi gerekmiyor muydu? Bundan daha tehlikeli bir olay hiç yaşamamıştı. Neden denemiyordu?

Thronos eliyle bir işaret verdi ve ansızın hep birden saldırdılar. Lanthe nefesini tuttu ve portala doğru koştu.

Lanthe hızla koşarken eğilince bazısı üzerinden uçtu, bazısı da onu takip etti. "Beni rahat bırakın!" diye haykırdı. Gücün titreşimini mi hissetmişti?

Hiç duraksamadan omzunun üzerinden geriye baktı. Yerde-kiler durmuştu. Havadakiler yerlerinde asılı kalmışlardı. Dışlerini gıcırdatarak Lanthe'nin emrine karşı koymaya çabalayan Thronos dışmda herkes durmuştu.

Thronos kin dolu bir ifadeyle kanatlarını düşmanca sallayarak, ağır aksak ona doğru geliyordu. Sessizce yaklaşıyordu...

Lanthe, Sabine'i bulmaya çalışmalı mıydı? Yoksa ablası portala ulaşabilsin diye onları yine uzaklaştırmaya mı çalışmalıydı?

Birer birer silkinmeye başlayarak Lanthe'nin emrinden çıktılar ve bir kez daha atıldılar. Lanthe panik içinde ileri seğirterek aceleyle portala dalıp Tornin'deki odasının yolunu yarıladi.

Thronos hemen arkasındaydı, portalın eşiğinde onu ayaklarından yakaladı. Lanthe'nin savurduğu kuvvetli tekme adamın ağzında patladı. Lanthe, "Geri çekil," diye emretti.

Adam direnirken içten içe savaş verdiği belliydi ama bir adım geriledi.

Sabine, "Neredesin?" diye sordu.

"Portaldayım."

"O zaman kapat onu!"

"Peki ya sen?"

"Altı gün daha dayanırım!" diye haykırdı Sabine. "Ama şimdi sen yakalanırsan, başka bir şansım olmaz."

"Ama..."

"Bunu yapmak zorundasın!"

"Senin için geleceğim!" Dişlerini gıcırdatan Lanthe büyük bir çabayla portali mühürlemeye başladı ve açtığı aralığı kapattı. Eşiğin kenarları iyileşen bir yaranın dikişleri gibiydi. *"Abie, ben dönünceye kadar dayan!"*

Lanthe yan kısımları mühürlemeden hemen önce Thronos çizmesini içeri soktu. Kanatlarını açmış bir halde, gümüş rengi gözleriyle Lanthe'ye baktı.

Lanthe'ye ona kötü bir gülümsemeyle baktı. Kapının yarası iyileşiyordu... artık hiç kimse kenarlarını açık tutamazdı. Adamın ayağı koparken kükremesinin yankısını duydu, sonra nefes nefese odasına düştü. *Beni Sabine'in yanına ısınlatabilecek birini, bir vampir bulmalıyım. Ama vampirlerin hepsi gitmişlerdi...*

Nefesini kontrol altına almaya çalışırken ellerini dizlerine doğru götürüp aşamalı olarak doğruldu. Thronos'un çizmeli ayağına öfkeyle baktı. Sabine Thronos yüzünden o düzleme tıklıp kalmıştı.

Lanthe ayağa doğru bağırdı, *"Siz adilerin peşimizden gelmenizden bıktım! Beş yüz yıl boyunca buna katlandık!"* Ayağa bir tekme atarak odanın diğer ucuna fırlattı.

Ayak kapıda duran Omort'u sıyrıp geçti. *"Ve sen de Sabine olmadan gelmeye cesaret ettin."*

Sabine sükûneti sezdi ve kardeşinin yokluğunu hissetti ki bu da Lanthe'nin bu düzlemde gittiği anlamına geliyordu. Portaldan geçmişti. Büyük ihtimalle güvendeydi.

Ancak şimdi de ben mahvoldum. Lanthe'nin, imdadına yetişmesine kadar altı günü vardı. O kadar uzun süre dayanabilecek miydi? Yalanları yüzünden Omort'a lanet olsun!

Onu geri ısınlayacak bir vampir kiralamak için nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Nerede kalacağına dair bir bilgisi yoktu. Bir otel odası için para illüzyonu yapabiliirdi ama Vrekener'lar onun büyüünü takip ediyor olacaktı.

Neden bu kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki? Bundan çok daha tehlikeli durumlarla karşılaşmıştım.

Belki de bunun nedeni çok yakında ölecek olmasıydı.

Hayır! Buna inanmayı reddediyordu. Morsus'un etkilerinin dalga dalga geldiğini duymuştu. Ağrının ilk dalgasına dayanabiliirdi. Lanet olsun, kendini zehirden kesebilir ve Omort'a cehenneme gitmesini söyleyebilirdi.

Gözleri büyüdü. *Evet, bu şeyi yeneceğim! Acıdan ölenler, Sabine'in çektiği işkenceleri asla görmemiş kurbanlardan ibaretti. Ben onlarca defa öldüm. Bu çok alışıldık bir durum.*

Sabine morsus konusunda kendini daha iyi hissetti, neredeyse onunla yüzleşmeyi bekliyordu.

O halde neden hâlâ umutsuzum?

İblisi özledim. İyi bir şeye sahip olmuş ve bunu yeterince çabuk fark etmemişti. Onun gibi bir erkek bulma olasılığı zayıftı; Rydstrom ensesini öpmek için başını eğecek, genellikle –ondan kaçtığı için iblis şekline büründüğü zaman hariç– düşünceli ve adil ve onun kocası olan muhteşem bir kraldı.

İblisi istiyordu. Ama artık o beni istemiyor. Ve bütün bunlar benim suçum.

Bu acı veriyor. Sabine bir kez daha alt dudağının titrediğini hissetti. Yine mi? Ağlamak zayıf kadınlar içindi... el ovuşturanlar ve umutsuzlar için.

Ve hâlâ sicim gibi akan gözyaşlarının tattırdığı değişik duygu Sabine'i şaşırtıyordu.

40. Bölüm



Ben ne yaptım?
Rydstrom kendine acıyla lanet okudu.

Gitmesine gerçekten izin verdim.

O zaman başka bir şansı varmuş gibi hissetmemişti. Kendi davranışından dehşete düşmüştü. Fırtınada o parkta ve daha sonra yatakta, kendini Sabine'in içine itmeye o kadar yaklaşmıştı ki.

Oysa şimdi düşünmek için yeterince sakinleşmişti ve Sabine'in birkaç gün içinde geri döneceğini söylediği zamanki sözlerinde biraz doğruluk payı olabileceğine inanıyordu. Sabine aslında onunla olmayı daha fazla istiyor olabilirdi.

Eğer Sabine içindeki en kötüyü ortaya çıkardıysa, o zaman Rydstrom ikisi için daha iyi bir adam olmak için çabalamak zorunda kalacaktı. Hiçbir erkek daha fazla çabalayamazdı. Ayrıca, ona her şeyi söylediği zaman ne yapması gerektiğini Sabine'e soracaktı. Şunları söyleyecekti: *İçinde senin olmadığın bir hayatla ilgilenmiyorum. Beni çılgına çeviriyorsun. Beni sevmeni sağlamak için her şeyimi veririm.*

Ama onunla orta yolda buluşmasını isteyecekti.

Ve onu bulmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyle tekrar onun için koştu. *O portaldan geçmiş olabilir.* Ancak geçmediğini seziyordu ve onun hâlâ yakınlarda olduğunu hissediyordu...

Onu evden bir bloktan daha yakın bir mesafede, kaldırımın kenarına oturmuş bir halde buldu.

Yaklaştığında Sabine'in yüzünü koluyla sildiğini gördü.

Sabine... *ağlıyor* muydu? "Burada ne yapıyorsun, *cwena*?" Rydstrom son hafta boyunca, Sabine'in kendisi için endişelenmesine memnun olmuş ve kıskançlık duymasıysa onu tatmin etmişti. Acaba Sabine'in kendisi için ağlamasını umut edecek kadar rezil bir adam mıydı?

Sabine alt dudağı titreyerek ona öfkeyle baktı ve bir maske kul lanmak yerine kendini bu şekilde görmesine izin verdi. "G-gidecek başka hiçbir yerim y-yok." Koluyla gözlerini bir kez daha sildi. "Lanthe gitti ve ben altı gün ona ulaşamam. Ve y-yabancı bir şehir-deyim, yabancı bir ülkede-yim ve Vrekener'lar her yerde."

Sabine biraz önce aralarında geçenlerden bahsetmemiştii bile...

"Ve sen b-benimle olan ilişkini bitirdin!" diyen Sabine'in göz-yaşları daha hızlı akmaya başladı. "Bunun beni mutlu etmesi mi gerekiyordu?"

"İçeri gel, Sabine."

"Hayır! Sen bana gelmememi söyledin." Burnunu çekti. "Beni evinde istemiyorsun."

Rydstrom aniden onu kollarına aldı. "Çeneni kapatacak mısın?" Boşta kalan eliyle kadının gözyaşlarını sildi. "Peşine düşmeden sadece on dakika dayanabildim."

Sabine yüzünü adamın omzuna gömdü. "Buna memnun oldum."

Rydstrom yutkundu, böyle şeyler olacağı hiç aklına gelmezdi. "Halletmek zorunda olduğumuz bir sürü şey var. Seni duşa soka-cağım ve sonra da ne yapacağımız hakkında konuşacağız."

"Şarap eşliğinde mi?"

“Bulabildiğim en tatlısıyla.”

“B-beni hâlâ istiyor musun?”

Rydstrom alnını onunkine dayadı. “Her zaman isteyeceğim.”

“İblis, bu gece benim hakkımda neden en kötüsünü düşündüğünü anlıyorum. Sana benden şüphelenmemen için hiçbir gerekçe sunmadım. Ama artık bana güvenmen gerek.”

*Sabine, bu mantıklı değil...”

“Bir dakika. Beni sonuna kadar dinle. Sana yalan söylediğimi anlamayı sağlayacak bir şey yapabilirim. Kötü adamların birbirlerine karşı dürüst kalmaları için kullandıkları bir şey. Ben de senin için bunu yapmak istiyorum, iblis.”

Sabine’in neden bahsettiği konusunda Rydstrom’un hiçbir fikri yoktu ama onun bir adım atmak istediğini düşünmekten bile keyif alıyordu...

“İhtiyacım olan şeyler kil, resim askısı, bir fırın ve senin kanın.”

“Bu anlaşma tabletlerinin işe yarayacağından nasıl emin olabiliriz ki?” Üç resim askısını duvara çivileyen Rydstrom omzunun üzerinden bakıyordu.

“Test edebilelim diye fazlasını yaptım,” diye dalgın bir şekilde konuşan Sabine, üçüncü tabletin deliğinden geçirdiği ipi bağlarken Rydstrom’un çıplak sırtına bakarak.

Kasları, dövmesi, pürüzsüz teni... *Tanrılar aşkına, bu erkek o kadar mükemmel ki...*

Rydstrom aniden dönerek ona hayran hayran bakışını yakaladı. Sabine sanki göz süzmekten kendini alamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Çünkü alamıyordu.

“Onları hazırladın mı?” diye soran Rydstrom’un sesi biraz hırıltılıydı.

“Ah, evet.” Sabine üç tableti fırınlamış ve asmaya hazırlamıştı. Tabletleri özenle Rydstrom’a verdi.

Rydstrom’un bütün bu süreçten hâlâ şüphe duyduğu ortadaydı ama işe yaramasını dilercesine her şeyi harfi harfine yerine getiriyordu.

Eve geldikleri zaman, kendisi arazinin bir yerlerinde kil ararken onun da duş alıp orada kalacağına ikna olmuştu. Tekrar mutfakta buluştuklarında Sabine onun fanılarından birini giymişti. Rydstrom alt katta duş almış ve üstüne temiz bir kot pantolon geçirmişti... üzerineyse gömlek *giymemişti*.

Adamın ultra modern bir mutfağı vardı ve Sabine ortaçağdan kalma bir mutfakta bile ne yapacağını tam olarak bilmezken, kanlarından az bir numuneyle kili karıştırmak için bir tas bulmayı başarmıştı. Rydstrom’un kolunda küçük bir kesik açarken, “Senin kanın büyüü bağlayacak,” diye açıklama yapmıştı. “Benim büyücü kanımsa bu gücü veren pıl gibi, katalizör görevi görecek.”

Kili düz bir şekilde açıp üç pişirme kabına yerleştirtince üstüne yazı yazmak için buz kıracağını kullanmıştı. Birinci tablete dikkatli bir şekilde, “Rydstrom’a asla ihtiras duymayacağım” yazmıştı. İkincisine, “Rydstrom’u asla öpmeyeceğim” ve üçüncüsüne de, “Rydstrom’a asla yalan söylemeyeceğim” yazmıştı.

Rydstrom tabletleri asarken, Sabine granit tezgâhın üzerine hoplayarak oturdu. “Anlaşma zamanı! Kötü adamlar arasında bile kutsaldır.”

Sabine çalışırken Rydstrom’un koleksiyonundaki güzel tatlı şarapların birini içmişti. Rydstrom kollarını geniş göğsünde kavuşturarak tezgâha dayanıp onun her hareketini seyretmişti.

Aralarında oldukça belirgin bir cinsel gerilim oluşmuştu.

Tabletlerin pişmesini beklemek zorunda kaldıkları zaman Sabine mantıklı bir şekilde, *kendilerini oyalamalarını* önermişti ama Rydstrom böyle bir şey yapmak yerine bunların *halledilmesi* konusunda oldukça ciddi bir tavır takınıp işi takip etmişti.

Şimdiyse tezgâhta Sabine'in olduğu yere yaklaşıyordu. "Ne yapıyoruz?"

"Test etmeye hazır mısın? O zaman pantolonunun fermuarını aç ki içindekini görebileyim."

"Sabine? Pekâlâ." Pantolonunun fermuarını açarak geniş bir aralık bıraktı.

Sabine bakışlarını adamın penisine yöneltir yöneltmez alt dudağını ısırdı, oraya dokunmak ve dudaklarını orada gezdirmek istiyordu...

İlk tablet yere düşerek parçalara ayrıldı.

Rydstrom pantolonunu tekrar kapatırken gözleri kısa bir süreliğine büyüdü. "Öp beni," diyerek Sabine'e doğru uzandı.

Sabine gözlerini kapatıp dudaklarını adamın sert ve lezzetli dudaklarına bastırdı. İkinci tablet parçalanıp yere düşünce Rydstrom geri çekildi. "Bu gerçekten işe yapıyor."

"Sen bir büyücüyle evlendin, iblis. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Rydstrom hızla dönüp tabletleri inceledi.

"Bana her şeyi sorabilirsin ve sana dürüst cevap vermek zorunda kalacağım. Ama sorularına başlamadan önce benim sana bir sorum var." Rydstrom o haşmetli tavrıyla elini salladı. "Bir ölüm kalım meselesi için Tornin'e gitmek zorunda kalacağımı ama sana geri döneceğimi söylesem, beni oraya yalnız gönderir miydin?"

"Hayır. Biz ayrılamayız, Sabine." Sanki bunu bir örnek göstermek ister gibi, tezgâha geri dönerek Sabine'in önünde durup kalçasını kadının bacaklarının arasına soktu. "Bin beş yüz yıldan sonra seni buldum ve nedeni ne olursa olsun senden ayrılmaya hiç niyetim yok."

"Anlıyorum." Onun başka türlü cevap vermesini beklemiyordu ama Rystrom'un katı tavrı, Sabine'e dikkatli ilerlemesi gerektiğini hatırlatır cinstendi.

Ona tamamen güven duymayı ne kadar çok istese de bunu başaramıyordu. Lanthe'nin öngördüğü gibi, iblis, Sabine'in kendini

zehirlemesi için gitmesine izin vermeye meyilli olmayacaktı. Sabine ise altı gün sonra bunu yapmak zorundaydı. "Sorularını sor."

"Bu gece nereye gidiyordun? Ve benden neden kaçtın?"

Dikkatli ilerle. "Kız kardeşim beni almak için bir portal açtı. Birbirimize yeteri kadar yakın olunca onunla telepatiyle konuşabiliyoruz ve beni o uyandırdı. Ona, birkaç günlüğüne bile olsa yanından ayrı lacağımı sana söylememenin yanlış olduğunu anlattım. Ona seninle aramızda bir anlaşma olduğunu söyledim. Ve birlikte olduğumuzu."

Rydstrom bu sözlerden sonra son tablete baktı, orada durmasını istediği her halinden belli olsa da büyük ihtimalle düşmesini bekliyordu.

Sabine'in göğsünde alışık olmadığı duygular tohumlandı. *Yalnız iblis. Yalnızlığının sona ermesine öyle hasret ki...*

Tablet kırılmayınca Rydstrom, "Devam et," dedi. Sesinde bir heyecan tınısı vardı.

"Lanthe'nin portalı çok fazla güç gerektiriyor ve kısa süre içinde Vrekener'ların ilgisini çekti. Lanthe bana canını kurtarmak için koştuğunu söylüyordu. Rydstrom, o hiçbir savunma büyüüne sahip değil. Onlarla savaşılamaz. Ona yardım etmek için evinden kaçtım."

"Bana dönmeyi planlıyor muydun?"

"Evet."

Rydstrom ellerini Sabine'in bacaklarının iki yanına, tezgâhın üzerine koydu, bu itiraflardan çok etkilenmiş benziyordu. Ardından gözleri kısıldı. "Omort'la beraber mi çalışıyorsun? Bana karşı mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Onun tarafında değil misin?"

"Hayır. Kendimin ve kız kardeşimin tarafımdayım."

Rydstrom bunu anlıyordu. "Benimle bir gelecek isteyebilir misin?"

Sabine duraksadı. *Kesinlikle ister miyim?*

“Evet?” diyerek en sonunda cevap verdi ve tableti gözetledi. Tablet yerinde durunca, bu kez Rydstrom’a *bak şu işe* ifadesiyle baktı. “Rydstrom, eğer birini isteyecek olsam o kişi sen olurdun. Ben sadece *senin* istediğin kişi olup olmadığını bilmiyorum. Ben... *senin gibi* değilim.”

“Biliyor musun, Sabine? Düzenli bir hayat yaşadığımı söylerken haklıydın. Senden önce, etrafımdaki her şeyin makul ve mantıklı olmasını sağladım. Öte yandan, *seninle* ilgili her şey mantığa aykırı. Hilekâr aklımdan ve uygunsuz espri anlayışından *hoşlanıyorum*. *Seninle* ilgili böyle güçlü hisler duymamın bana mantıklı gelmemesinden *hoşlanıyorum* ama yine de güçlü hisler duyuyorum.”

Rydstrom’un bu samimi açıklamasına cevap olarak Sabine onun gözlerine baktı. “Rydstrom... Kot pantolonla *gerçekten* çok seksi görünüyorsun.”

Rydstrom bir anlık bariz şaşkınlıktan sonra kendini topladı. “*Biliyorum*,” dedi en sonunda, sırtımasını bastırmaya çalışmış gibi. “Bundan birazcık fazlasını alabilir miyim?”

Sabine yine ciddileşti. “Herkesin sana saygı duymasından *hoşlanıyorum*. Göğsünün sıcaklığından ve onu bana rahatlıkla sunmaktan *hoşlanıyorum*. Ve bu gece peşimden gelmiş olmana bayılıyorum.”

“O halde benimle kalacak mısın?”

“Şimdilik, sana sadece altı gün için söz verebilirim.”

“Yine mi altı gün?”

“Lanthe sadece altı günde bir portal yaratabilir.”

“Ah. Şimdi anlıyorum. O geri dönünce beni terk etmeyi mi planlıyorsun?”

“Sana tutabileceğim bir söz vermeye çalışıyorum. Sana verebileceğim altı günüm var. Ondan sonra, gelecek bana ait olmayabilir. Son gün tekrar konuşmak için bir araya gelebiliriz.”

İblis Kral'ın Öpücüğü

Rydstrom bu konuyu irdeleyecekmiş gibi duruyordu ama sonra vazgeçti. "Benim için bir şey hissetmeye başladığını neden söylemedin? Hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Bundan emin değildim. Ayrıca söylemem gerektiğini nereden bilecektim ki? Daha önce hiçbir ilişkim olmadı ve Tornin'de her gün duygusal açıklamalara şahit olduğum da söylenemez." Kollarını adamın boynuna sardı. "Hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Bana söylemediğin hâlâ birçok şey var."

"Evet. Ama Lanthe bir yana, sana herkesten daha çok güveniyorum. Bunu bir ilerleme sayamaz mıyız?" Kokusu Sabine'i eritiyordu ve ona daha da yaklaştığını hissetti. "Acaba, daha önce seni terk etmek istemediğimi ve gelecekte de *istemeyeceğimi* bilmek, senin için yeterli olabilir mi?" diye sorduğunda artık dudakları birbirlerine çok yaklaşmıştı.

Rydstrom hırıltıyla, "Seninle sevişmemi istiyor musun?" diye sordu.

"Şu anda, bunu her şeyden çok istiyorum."

Son tablet hâlâ yerindeydi.

41. Bölüm



İblis onu kollarına alarak odalarına doğru hızla yol aldı. Merdivenleri İkişer ikişer çıkarken kadının boynuna karşı güçlükle soluyordu.

İçeri girdiklerinde Sabine'i yatağa yatırdı ve gömleğini çıkardı. Sabine bunun çılgınca bir birleşme olacağını sanmıştı ama Rydstrom yavaşladı.

"Yavaşlamam gerekiyor." Onu öpmek için eğildiğinde ensesini sahiplenici bir şekilde kavradı. "Tadını çıkarmak istiyorum."

Dudakları Sabine'in dudaklarının üzerinde gezindi ve dilini ağzının içine kaydırды. Öpüşünü derinleştirirken dilini arsızca ileri geri hareket ettiriyordu.

Bana tamamen sahip çıkmaya niyetli.

Rydstrom öpmeyi keser kesmez Sabine kendini yatakta, sert ellerinin baskısı altında ve sırtüstü yatar halde buldu. O kömür karası gözler sanki ilk defa onunla sevişiyormuş gibi her kıvrımının üzerinde geziniyordu.

Sabine daha şimdiden titriyor ve iblisinin teması için yanıp tutuşuyordu.

Rydstrom nihayet uzanarak nasırlı ellerini Sabine'in kalçasında, belinde ve göğüslerinde gezdirdi. Acele etmeden vücudunun her ayrıntısını keşfederken hırıltıyla, "O kadar güzel ki," dedi.

Kadının göğüs uçlarını parmaklarının arasında döndürüp, çimdikleyip sonra da bırakınca dört bir yanlarında alev illüzyonları parladı. "Rydstrom," diye soluklandı Sabine. "Seni istiyorum."

Rydstrom başını onaylarcasına sallayarak pantolonunu çıkardıktan sonra Sabine'in yanına uzandı. "Seni benim için hazırlamalıyım." Kasları gerilmişti ve gözleri siyahlaşmıştı ama dış görünüşü bir şekilde öncekinden farklıydı. O zamanki gibi düşüncesiz değildi. Gözleri *istekle* yanıyordu.

İblis peşinde olduğu şeye müthiş yoğunlaşmış görünüyordu.

Rydstrom bacaklarını açar açmaz Sabine açık bir davetle onları iki yana doğru iyice ayırdı. Rydstrom araştıran parmaklarla tenine dokundu ve yumuşacık hareketlerle okşadı. Ardından bir parmağını içine kaydırды. Parmağını geri çekip iki parmağını içine sokunca Sabine inledi.

Coşku gitgide artıyor, güçleniyor.

Rydstrom kadının cinselliğini kavrayıp avcunun sert kısmını klitorisine sürterek, parmaklarını çok daha derinlere götürdü. "İblis, lütfen!"

"Erkeğin için boşal." Sözlerinin altını çizercesine parmaklarını içeri dışarı hareket ettirdi.

İhtiyaç artarak büyüdü... büyüdü. Ta ki zirveye ulaşip en sonunda darmadağın oluncaya kadar.

Sabine boşalırken alevler iyiden iyiye artmıştı ve mavi gözleri ışıltı yansıtıyordu. Rydstrom'un parmaklarını açıklıkla saran sıcak ve ıslak katmanları, penisinin onlarla yer değiştirmek için sızlamasına neden oluyordu.

Ancak bu işi ağırdan almalıydı. Bunu Sabine'in o olmadan yaşayamayacağı bir hale getirmeliydi. Biraz önce kadının gözlerinde gördüğü ifade Rydstrom'a bunu yapabileceğini söylüyordu.

Sabine'in son sarsıntıları geçirmesini sağlar sağlamaz, bacaklarının arasına doğru eğilerek penisinin başını kadının ıslak katmanlarına sürttü. Şişkin başını Sabine'in girişine yerleştirse de orada durdu. "Rahatla, *cwena*. Yavaş yavaş gireceğim."

Sabine başını onaylar gibi salladı.

Rydstrom üzerine uzanarak dirseklerini kadının başının yanına dayadı. Sahip olduğu tüm iradeyle sıklığına doğru yavaşça girerken gözlerini gözlerinde tuttu. Sabine nefesini tutsa da gözlerini hiç kaçırmadı.

Kendini kadının derinliğine yerleştirirken Rydstrom duygu seline kapılmıştı. "Canını acıttım mı?"

Sabine başını salladı. "Hayır, Rydstrom, hayır."

Rydstrom hareketsiz durarak onun kendisine alışmasını sağlar-ken, şehvet dolu ufak tefek vücuduna hızla girmemek için verdiği mücadeleden ter içinde kalmıştı. Bunun daha uzun sürmesini sağlamalıydı ama tohumları Sabine için çoktan yükselmeye başlamıştı.

"Bu defa farklı, o kadar mükemmel ki..."

Sabine kalçasını sallamaya başlayınca Rydstrom hırıltıyla, "*Biraz daha gireyim mi?*" diye sordu.

"Hazırım... Daha fazlasını istiyorum."

Rydstrom kollarını gererek doğruldu. Alnından damlayan ter Sabine'in göğüslerine sıçradı. Sabine sırtını zevkle geriye doğru attı.

Rydstrom içinde kıpırdamadan edemedi ve çevresini saran bütün ıslaklığın tadını çıkardı. Geri çekilince, Sabine inledi, sonra ilk kez içine tamamen girince haykırdı.

Basınç... sınıksız saran ateş...

"Daha derindeyim." Rydstrom kalçasını kaldırarak tekrar gömüldü. "*O kadar sıcak ki!*"

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Rydstrom... Evet!" Sabine yine boşalmaya çok yakındı. Rydstrom kadının altındaki bedeninin sarsıldığını hissedebiliyordu, kalçasını saran bacakları kasılıp kasılıp gevşiyordu.

Rydstrom'un bir diğer hamlesi, kadının üzerinde şiddetle sarsılmasına neden oldu. Geri çekildiği zaman kadının cinselliği onu sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi sıkıyordu.

Kendini tamamen gömme ihtiyacıyla bir kez daha içine girdi. Ona bütünüyle sahip olmak isteğiyle daha da derinlerine girerek onu olduğu yere muhladı...

Rydstrom içine ilk defa girdiği zaman Sabine gerilmişti. *O kadar büyük ki, onu içine almak için çok sıkıyım.* Ancak bu defa hiç acı yoktu... Sadece zevk vardı.

Şimdiyse Rydstrom vücudunu hiç aralık bırakmayacak şekilde Sabine'in vücuduna bastırarak yatıyordu. Sabine'in kollarını başının üzerine doğru götüren Rydstrom onları kendi koluyla kapattı ve parmaklarını parmaklarına geçirdi.

Terden kayganlaşan göğsü kadının sızlayan göğüs uçlarına sürtüyordu. Rydstrom içinde bu şekilde yavaşça sallanınca, Sabine adamın kendine ne yapacağını merak ederek ürperdi.

Bir diğer mest edici hamleyle birlikte kulağında gürleyen sözlerini duydu. "*Beni daha fazla memnun edemezdin...*"

Bu şekilde cinselliğine değmesi harika bir duyguydu ve adamın kalçasının her hareketi bu duyguyu daha da yoğunlaştırıyordu. Onun altında sırtını geriye doğru kavis yaptı ve nefes nefese, "Sana ihtiyacım var, Rydstrom," dedi.

Parmaklarını saran Rydstrom'un parmakları gerildi. "Bir daha söyle."

"Sana ihtiyacım var."

Rydstrom başını kaldırdı, karanlık bakışlarını Sabine'in boynunda yoğunlaştırdı. "O zaman, sahiplenişimi kabul et."

Ah, tanrılar aşkına, Rydstrom onu işaretleyecekti. Sabine bunun olacağını biliyordu, buna rağmen adamın her hamlesinde vücudu kasılıyordu.

Kollarını kollarıyla başının üzerinde tutan Rydstrom, boynunu öptü ve dilini teninde gezdirerek onu sakinleştirdi. "O kadar uzun zamandır bekliyorum ki..." Aniden alt ve üst köpek dişleriyle derisini keserek onu ısırdı.

Sabine'in vücudu onun altında gevşedi, Rydstrom onu işaretlerken tohumlarını kabul etmekten ve boşalmaktan fazlasını yapmaya gücü yoktu.

Orgazmı kör edici dalgalar halinde vurunca Sabine bunun gücüyle çılgık attı. Kadınlığı adamın kalm penisinin çevresine ardına kasılıyor, oradan gelecek her şeyi istiyordu.

Rydstrom daha sertçe ve daha derine girerken Sabine'e doğru hırladı. En sonunda boynunu bıraktı ve başını kaldırmadan önce ısırdığı yeri yaladı. Hırıltılı bir sesle, "Artık benimsin," dedi. Birbirlerine geçmiş ellerini aşağı doğru bastırıp onu yatağa çiviledi, kadının bacaklarının arasına doğru bükülerek onu bir diğer orgazma sürükledi.

"Rydstrom, sakın durma!" Adamın kalçasının her hamlesinde Sabine'in başı hızla hareket ediyordu. Yakın, daha yakın... *arzu*. Ve sonra orgazm öyle şiddetli bir şekilde geldi ki Sabine çılgık atıp sırtını gererek vücudunu onunkine sürttü.

"Sabine! İçine çok sert bir şekilde boşalacağım."

Gerilen kasları zorlanmaktan titriyordu, sonra Sabine'in üzerinde birden donakaldı, penisi içinde zonkluyordu. Sabine'inkilerle buluşan gözleri ızdırap çeker gibi karardı, henüz boşalmamış olan vücudu harap bir haldeydi. "Sabine..."

Başını geriye doğru atarak tavana doğru haykırdı. Boynundaki ve göğsündeki kaslar düğüm düğüm olmuş bir halde sıcak tohum-

İblis Kral'ın Öpücüğü

larını içine öyle kuvvetli akıttı ki Rydstrom boşalırken Sabine akan o kavurucu yoğunluğu hissedebiliyordu.

Rydstrom tamamen boşalınca Sabine'in üzerine yığıldı, kalbi onunkiyle birlikte gümbür gümbür atarken hâlâ yavaş yavaş gidip geliyordu.

Boynuna doğru hırıltıyla alıp verdiği soluklarının arasında işaretlediği yeri öptü. Bu teskin edici bir öpücüktü. "*Cwena*, beklediğim her ana değdin..."

42. Bölüm



“İyi bir şey söyledim,” diye söze başladı Sabine köhne barakayı ilk gördüğü zaman, “içerisinin gayet güzel bir yer olduğundan eminim gibi bir şey mesela. Ama tablet hemen kınılırdı.”

“Benden seni bir İrfan barına götürmemi istedin,” diyen Rydstrom sırttı. Daha sık gülümsemeye başlamıştı ama gülümsemeleri hâlâ Sabine’in içini yumuşatıyordu. “Randevudayız ve ben de seni buraya getirdim.”

Aslında Sabine, Rydstrom’dan kendisini randevuya götürmesini istemişti çünkü bu ilk randevusu olacaktı. Sonuçta son dört günü evde ve çoğunlukla yatakta geçirmişlerdi. Oysa Sabine’in açığa vurmadığı amaçları vardı...

“Bu gece burası tıklım tıklım,” dedi Rydstrom yeni spor arabasını park etmek için otoparkta yer ararken. Bir bataklıkın ortasındaydılar... bu yer nasıl bu kadar kalabalık olabiliyordu ki?

Rydstrom en sonunda park edince Sabine, “Hâlâ arabayı benim sürmeme izin vermen gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

“Hiç ihtimal yok,” dedi Rydstrom arabadan inerken.

Sabine seviştikleri ilk gecenin sabahında uyanır uyanmaz Rydstrom ona bir sürpriz yapmıştı. Kendisine yeni bir araba satın almıştı ve Sabine’i de unutmamıştı. Ancak Sabine parlak kırmızı üstü

İblis Kral'ın Öpücüğü

açık arabaya sadece şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıtarak bakmıştı. “Ben araba kullanmayı bilmiyorum.”

Rydstrom kendinden emin bir şekilde, “Sana öğreteceğim,” demişti.

Dersin sonunda Rydstrom ona şimdiye dek karşılaştığı en agresif ve en tehlikeli sürücü olduğunu söylemişti. Bu da... *bir numara* olduğu anlamına gelirdi!

Ve ondan sonra Rydstrom, İrfan'm en güzel giysilerini ve mücevherlerini satan kişilerin eve gelmesini sağlamış, Sabine'in ihtiyacı olabilecek her şeyi almıştı. Sabine, “Sevgimi satın almaya mı çalışıyorsun?” diye sormuştu.

“İşe yarıyor mu?” diye karşılık vermişti adam.

Şimdiyse Rydstrom kapısını açtığında, Sabine nemli havanın, yüksek sesli müziğin ve kahkahaların saldırısına uğradı.

Tannılar aşkına, Rydstrom çok yakışıklıydı. Koyu renkli kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymişti, pahalı kemer ve çizmeleri kıyafetini tamamlıyordu. Görüntüsüyle tepeden tırnağa, “*Para, güç ve bunun farkındayım,*” diyordu.

Rydstrom arabadan inmesine yardım ederken eğildi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Yatağa gitmek istemediğine emin misin?” Şehvetli iblis doyumsuz görünüyordu. İşin aslı ikisi de öyleydi.

Sabine sevgisini göstermek için yüzünü öpünce Rydstrom o kadar büyülenmiş ve bundan hoşlanmıştı ki kadının tırnakları sırtını tırmıklayınca keyifle ürperdi. Bu sabah Rydstrom'u aynanın önünde kıvınlıp tırnak izlerini incelerken yakalamıştı. Gururla, “İyi iş çıkarmış olmanın işareti, değil mi?” demiş ve ona zevkten dizlerinin bağını çözen seksi bir gülümseme göndermişti.

Sabine yataklarına geri dönmekten çok mutlu olacaktı. Ama bu gece bir huzursuzluk sızısı duymuştu... bu acı değildi, sadece bir ölümsüz için yersiz görünen bir duyuydu. Hayatta kalmayı

her şeyin üstünde tutan eski Sabine yuvasından çıkmıştı. Her ne kadar morsus'u yenmek için kendine güveni artsa da, her zaman bir B planı olurdu.

Bu gece işlerin sarpa sarması durumunda onu Rothkalina'ya ışınlayabilecek bir vampir için keşfe çıkacaktı...

"Bu gece büyüleyici görünüyorsun," dedi Rydstrom. "Bunu daha önce de söyleyebilirdim ama dilim tutuldu." Rydstrom onun merdivenlerden indiğini görünce adımını şaşırmıştı.

"Giysilerime karşı daha dirençli olacağını sanırdım." Saçlarını her zamanki gibi vahşi bırakmış olmasına rağmen basit bir başlık takmıştı ve lacivert sürmesini sadece şakaklarına doğru çekerek Rydstrom için daha sade boyanmıştı. Ancak eteği kısacık, uzun çizmeler giyiyordu ve metalik fileden büstiyeri gerdanlığına ön tarafta iki, arkasındaysa dört tane zincirle bağlanmıştı.

"Beni yine yaşlı ve sıkıcı görmeni kabul edemem." Gözlerini Sabine'in üzerinde gezdirirken onu ellerinden tuttu ve kollarını iki yana doğru açtı. "Diğer erkeklerin seni böyle görmesini kıskanacak mıyım? Hiç şüphe yok. Buna ilk kez şahit olduktan sonra boynuzlarım tüm gece tüfek gibi dimdik olacak. Ama bu aynı zamanda beni gururlandırıyor."

Kollarını dolayarak onu kendine çekti, sıcaklığı ve kokusu, ona bakan Sabine'in gözkapaklarının ağırlaşmasına neden oldu. "Onca zaman eşimi bulmadan yaşadığım için herkes bana acırdı. Şimdi seninle hava atmak istiyorum ve lanet olsun ki kibirlenmek istiyorum çünkü benim kaderimde hep sen vardın... ben sadece zamanımı doldurdum."

Son dört gündür Rydstrom boğuk sesi ve iç dağlayan gözleriyle buna benzer şeyler söylediği zaman, Sabine onun çok mükemmel, çok yakışıklı, çok iyi ve düşünceli olmasından neredeyse korkuyordu.

Bu defa Rydstrom'la birlikte mutluydu. Oysa tüm tarafsızlığına rağmen her şey her zaman mükemmel olmamıştı. İlk olarak.

Rydstrom yüzmeyi öğrenmesi için directmişti ve lüks havuzunda ona ders vermişti. Ne kadar iyiye gidiyor olsa da, zamanını daha çok kollarını Rydstrom'un başına sarmış bir şekilde harcıyordu.

Ve Rydstrom hâlâ iblis içkisi içiyor, biftek yiyor ve kerevit denen böceğe benzer küçük yaratıkları emerek tüketiyordu. Ama Sabine'in yemesi için sebzelerinin ve içmesi için tatlı şarabının olmasını da mutlaka sağlıyordu. Hatta bu gece içeride sevdiği bir içecek bulamama ihtimaline karşın, arabaya onun için bir şişe şarap bile koymuştu.

Sabine aklında bu düşünceyle, dikkatini köhne tavernaya çevirdi. Eskimiş neon ışıklar parlıyordu ama harfler okunaklı değildi. "Peki, bu yerin adı ne?" Bar servi ağaçlarının arasında, suyun üzerinde duruyordu ve kuvvetli bir rüzgâr esse dağılacakmış gibi görünüyordu. Oraya riskli görünen bir iskeleden gidiliyordu. "Susuz Devedikeni ya da onun gibi bir şey mi?"

"Buraya sadece Erol'un Yeri deniliyor. Şimdi, eğer içeride bir tatsızlık çıkarsa arkamda dur. Bana söz ver."

Aşırı korumacıydı. "Bu konuda sana söz veremem yoksa mutfağının her yeri kille kaplanır."

"Mutfığımızın."

"İblis, eğer orada bir tatsızlık olursa, benimle ilgilenmene ihtiyacım olmaz. Bizimle ilgilenirken bana yardımcı olmana ihtiyacım olur."

Bu sözler Rydstrom'u sarsmışa benziyordu. Sabine döndü ve onu yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle baş başa bırakıp iskelenin üzerinde ağır adımlarla yürüdü. Koca iblis onun hakkındaki bazı yeni püf noktalarını öğrenmek durumundaydı.

Sabine çizmesinin sivri topukları tahta döşemelerin arasına sıkışmasın diye parmak uçlarında yürümeye başlayınca Rydstrom, "Neden düz ayakkabı giyip çizme gibi görünmelerini sağlamıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bunları giymek kendimi seksi hissetmemi sağlıyor."

"Şu anda erkeğinin seni taşıması sana kendini seksi hissettirir miydi?"

"Üstesinden gelebilirim, Çekici Kral," dedi. "Eğer içerisi gerçekten tıklım tıklımsa, tanıdığın birisini görür müsün? Belki de Durinda gibi, yatağa attığın binlerce iblisten birini," diye ona sataştı.

Rydstrom sessiz kalınca Sabine yüzüne baktı. "Sadece şaka yapıyordum... Onunla birlikte olmadığını biliyorum. Bir dakika, neden o kadar suçlu görünüyorsun?" Rydstrom o kadından bahsedilince neden suçlu görünmüştü ki?... Sabine aniden nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Sen... kampta... onunla birlikte olmadın..."

"Tanrılar aşkına, hayır! Ama sana onunla yatmadığımı söyledim. Ve görünüşe göre bin ya da daha fazla yıl önce yatmışım."

Sabine rahatlasa da "Ama bana yapmadığını söylemiştin," dedi.

Rydstrom ensesini ovdu. "Ben...unutmuşum."

"Sana hatırlatmak zorunda mıydı?" Rydstrom tereddütle başını onaylar gibi sallayınca, Sabine bir kahkaha patlattı.

Rydstrom tersleyerek, "Bu hiç komik değil," dedi. "Bu çok utanç verici bir durum," diye eklerken o da gülümsemesini bastırmaya çalışır gibiydi.

Hâlâ gülen Sabine, "O sohbeti duymak için altın verebilirdim!" dedi.

"Sinirleneceğini sanmıştım."

Sabine bir kez daha kıkırdadı. "Komik şeylere sinirlenmem. Hey, bir fikrim var! Belki de bir veri tabanı oluşturmali ve ebelediğin kadınların isimlerini girmeliyiz, böylece onları takip edebilirsin..."

"Öyle mi düşünüyorsun, ukala!" Onu kollarına aldı. "Sadece sonuncu kayıtlı ilgileniyorum." Rydstrom kollarında yol boyunca gülen Sabine'le birlikte iskelede yürüdü.

Girişte Sabine'in kucağından inmesine izin verdi. İleri girerlerken, bir elini Sabine'in kalçasının üzerine koyan Rydstrom omuzlarını

İblis Kral'ın Öpücüğü

geriye atmıştı, kibirliydi ve her zerresiyle kral gibi görünüyordu. Sabine buna baylıyordu.

İçerisi loş ve kalabalıktı. Köşedeki eski moda müzik kutusu tıngırtılı şarkılar çalıyordu. Arka duvarda göz boşlukları yılbaşı ışıklarıyla bezeli kafataslarıyla çerçevelenmiş bir ayna vardı.

Buranın kendine has bir çekiciliği vardı.

Ürkütücü derecede yakışıklı ikizlerin oturduğu barı geçtiler. Sabine iki erkeğin Lykae olmasından şüphe etti ve ağdalı bir İskoç aksanıyla konuştukları zamansa bu doğru çıktı.

"Lanet olsun, Rydstrom, onu nereden buldun?" diye sordu biri taburesinden inerek. "Ve o eski zamanlardaki Sorceri'ler gibi giyinmiş." Usulca ısıklık çaldı.

Kardeşi ekledi: "Acaba minik hanımın bir kız kardeşi var mı?"

Onları tanıdığını sakın bir selamla belli eden Rydstrom, "Sabine, bunlar Lykae askerler Uilleam ve Munro," dedi.

"Bir kız kardeşim var," dedi Sabine hevesli bir şekilde. "Görsen bayılırsın, tabii o da senin..."

Ama sözlerini tamamlamadan önce Rydstrom onu uzaklaştırıp arka taraftaki tek boş masaya götürdü. Yan masalarında zar atan gü-rültücü kadınlar oturuyordu. Hepsi de içki ya da büyü sarhoşuydu.

Rydstrom homurdanarak, "Yine cadılar," dediğinde, Sabine güç-lerini çalmak için bir deneme yaptı. Yine kendini yormaya değecek bir şey bulmadı. Ama onlarla birlikte oturan kadınlardan birinin sivri kulakları ve parlayan teni vardı.

"Ve Işıltılı Regın," diyen Rydstrom başını iki yana salladı. "Suç işleme konusunda genelde Nix'e eşlik eder."

Masaya geldikleri ve ona bir sandalye çektiğı zaman, Rydstrom içki almak için uzaklaşmak konusunda bariz bir şekilde tedirgindi. "Git hadi, Rydstrom. Bana bir şey olmaz."

Rydstrom eğilip kulağına, "Tam adını ya da Sorceri unvanını kimseye söyleme ki sorun çıkmasın," dedi.

Rydstrom tereddüt içinde yanından ayrılınca Sabine, adam her ne kadar farkına varmamış olsa da yanlarından geçerken ona iç geçirerek bakan bütün kadınlara öfkeyle baktı.

Rydstrom bara gidince ona doğru dönüp onu kontrol ederken o yemyeşil gözleri tetikleydi.

İnanılmaz derecede erkeksiydi. Yatakta, kanepede ve havuzun sığ yerinde oldukça enerjikti. Ayrıca Sabine'e iyi davranıyordu.

Sabine'se ona karşı genelde iyiydi ve öyle olmaya çalışıyordu. Ama eski alışkanlıkları bırakmak kolay değildi. Rydstrom ne zaman o kılıca bakmak için silah dolabının kapısını açsa, Sabine kendini görünmez yapıyordu.

Ve şifresini öğrenmişti...

Bu şüphle çekebilir. Rydstrom'un Sabine'i buraya getirme sebebi, er ya da geç bu topluluğa girmek zorunda olmasıydı. Ve İrfan türlerinin onu görmeye alışması gerekecekti.

Ama buraya gelmesinin aynı zamanda bir başka sebebi de vardı. Erol'un Yeri bilgi edinmek için harika bir yerdi. Ve Rydstrom Lothaire'in nerelerde olduğunu öğrenmek istiyordu.

Vampirle yaptığı anlaşmadan bahsedince, Sabine doğal olarak endişelenmişti. Lothaire ondan her şeyi isteyebilirdi. "Peki, ya ilk çocuğunu isterse? Onu öldürmek zorundayız!"

"İlk çocuğumuzu. Bir çaresine bakarım..."

Rydstrom barda yakındaki bir fırtına iblisine ve sonra da barmene sordu ama sadece Kadim Düşman'ın isminin geçmesi bile başlarını iki yana sallamalarına neden oldu.

İçkilerini beklerken Sabine'e baktı. Doğal bir zarafetle oturuyor ve o kehribar rengi gözleriyle salonu inceliyordu.

O kadar güzel ki. Ve tabii ki öyle düşünen yalnızca o değildi. Erkekler ona bakmak için boyunlarını çeviriyorlardı. Tıpkı tahmin

ettiği Rydstrom'un boynuzları parlıyordu. O adi heriflerden birkaçına ölümcül bakışlar atıp kadının ona ait olduğunu anlamalarını sağladı.

Ama öyle miydi? Sabine'e göre Rydstrom'un onunla sadece iki günü daha vardı... sonra tekrar *toplantı* yapacaklardı. Ona bu konuda baskı yapmamıştı çünkü onu burada tutmanın kendisiyle kalmak istemesini sağlayacağını düşünmüştü. Aklına gelebilecek her şeyi yapıyordu ama yine de onun ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu...

Barmenden Sabine'in şarabıyla kendi içkisini aldığı sırada, Regin barın diğer ucundan bağırdı: "İblis, şu şıllık kim?"

Rydstrom nefesini üfleyerek masaya doğru yürüdü. Arkadaki cadılardan bazılarının havuz partisindekiler olduğunu fark etti. Sabine'i tanımış olmalıydılar çünkü Regin'i hemen susturmaya çalıştılar.

Kulağına fısıldamalarına rağmen Regin'in tepkisi yüksek sesli oldu. "Sabine mi? O da kim? Bana hâlâ şıllık gibi görünüyor."

Sabine yavaşça Regin'e doğru dönünce, içkileri rastgele bir masaya koyan Rydstrom hemen yanında bitti.

"Ben şıllık değilim. İllüzyonlar Kraliçesiyim," diye yumuşak bir sesle gözdağı veren Sabine'in ellerinin ayası hazırды.

Ah, lanet olsun.

"Omort'un kız kardeşi mi?" Regin birden ayağa kalkarak sandalyesini devirdi. Dışarıdaki gökyüzü şimşekle aydınlanırken Valkyrie sırtındaki kınlardan iki kısa kılıç çekti. "Nixie ve benim size geri gönderdiğimiz o elsiz ateş iblislerinden hoşlandınız mı? Nix'in mesajını aldınız mı?"

Omort'un adı geçince kalabalık, Rydstrom'un bara kimi getirdiğini anladı. Rydstrom büyücü hakkındaki homurtuları ve fısıltıları duydu, yaratıklar kapıya doğru yığılmaya başlamıştı.

Lykae ikizleri kapıya ulaştıklarında biri Rydstrom'a seslendi. "Lanet olsun, iblis, o çıtır hâlâ bozulmamış."

Diğeri ekledi: "Tuhaf birini bulmuşsun."

Rydstrom Sabine'le Regin'in arasına girdi. "Valkyrie, o benimle birlikte. Nix senin Sabine'le savaşmanı istemeyecektir." Çünkü Sabine, Regin'i yok ederdi.

Kafası karışan Regin kaşlarını çatı. "Sen Nix'in bu gece uzak durmamı özellikle söylediği büyücü olmalısın." Valkyrie omuzlarını silkti ve kılıçlarını sırtındaki kınlara ustaca yerleştirdi. Öfkesi geldiği gibi çabucak dindi ve dikkati Sabine'den Rydstrom'a çevrildi. "Hey! Herkes nereye gidiyor? Şehir merkezinde *Rocky Horror Picture Show* var!" Regin kalabalığı yara yara çıkışa doğru gitti ve arkadaşları da onu takip etti.

Dakikalar içinde –barmen dâhil– bardaki bütün varlıklar ortadan kaybolmuştu.

Sabine anlaşılmaz bir ifadeyle boş alana baktı.

Rydstrom kollarını ona sardı ve parmaklarını çenesinin altına koydu. "Bebeğim, üzgünüm. Biraz zaman alacak."

"Sen şaka mı yapıyorsun? Gururum okşandı." Rydstrom kuşkuyla ifadeyle bakınca Sabine, "Rydstrom, benim korkuyla saygıyı eşit sayarak büyüdüğümü unutma. Buradaki onca kişi biraz önce bana müthiş derecede saygı gösterdi," dedi.

Rydstrom hâlâ ikna olmamış gibi görünse gerek ki Sabine ekledi: "İblis, ben buraya arkadaş edinme beklentisiyle gelmedim. Şimdi, bu hâlâ bir randevu mu?"

"Elbette."

"Ve hâlâ bir İrfan barında mısınız?"

"Öyleyiz."

Sabine bar tezgâhının arkasına geçti. "Peki, ne içeceksin?" diye sırtarak sordu. "İçkiler müesseseden."

Eve dönüş yolunda ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Rydstrom ona, iblislerin güzel arabaları sevdiklerini ve onların büyüüne kapıldıklarını söylemişti, Sabine şimdi bunu anlayabili-

yordu. Yeni deri kokusu onu sarmalamıştı, koltuklar sıcacıktı ve ön panelin üzerindeki ışıklar adamın yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu.

Ve arabayı sürüş tarzında belirgin bir özgüven vardı. Bu konuda iyiydi ve bunun farkındaydı. Tanrılar aşkına, Sabine aslında bunu bugüne dek sadece ata binen ve at arabası sürenlerde görmüş olsa da, iyi araba süren erkeklerde çok çekici bir şey vardı.

Kırmızı ışık yandığında Rydstrom sanki birkaç saniyeliğine bile ona dokunmadan edemiyormuş gibi elini vitesten çekip Sabine'in dizine koyuyordu.

Eve gittiklerinde gece boyunca sevişeceklerini bilmek, zihnini meşgul eden bütün endişelerden uzak tutuyordu. Ve Rydstrom'un belirgin ve güven veren gücünü hissediyordu. Rydstrom onu korumaya yemin etmiş ve korumak istemişti.

Seviştikten sonra ona zehirden bahsedecekti...

"Bu akşam çok güzel görünüyordun," dedi Rydstrom derinden gelen bir sesle.

"Sen de fena sayılmazdın."

"İlk üçe kaldım mı?"

"İblis, benden altın aldın. Yanında olmaktan onur duydum. Herkes oradayken en azından." Mekân onlara kalınca Rydstrom ona bilardo oynamayı öğretmişti. "Ve çok eğlendim."

Rydstrom güldü. "Arkamızda ceset bırakmamış olmamıza rağmen mi?"

"Sanırım beni yontuyorsun," diye dalgın bir şekilde konuşurken adamın kıvrılan dudaklarını ve yemyeşil gözlerini süzüyordu. O duygu yine onu etkisi altına aldı, o kadar keskin bir farkındalık hissiydi ki bir yumruk gibi onu sarstı.

Sanırım iblise âşığım.

43. Bölüm



O gece geç saatlerde Rydstrom çalışma odasında oturmuş, iblis içkisini süzüyordu. Sabine'e sayamayacağı kadar çok sahip olduktan sonra o derin derin uyurken yanından ayrılmıştı.

Sabine ona daha sonra bir şey anlatmak istediğini söylemişti ama uykuya dalmıştı. Rydstrom kadının yüzünün solgun olduğunu fark etmişti ve onu bitap düşürmüş olmaktan korkuyordu.

Bazen Sabine tırnaklarını bacaklarının arkasına batırınca, onun dışı bir iblisteki güce sahip olmadığını unutuyordu.

Sanki onu kendine seksle bağlamaya çalışır gibiydi çünkü diğer gayretleri başarısızlıkla sonuçlanmış görünüyordu. Sabine bu gece barda olduğu gibi, onunla birlikte olmaktan içtenlikle memnun görünmesine rağmen Rydstrom onun içindeki baskıyı hissediyordu. Ve kız kardeşi onun için gelmeden önce Rydstrom'un sadece iki günü kalmıştı.

Nix'in tavsiyesine ihtiyacı vardı ama son birkaç gündür kadının yerini saptamak imkânsız olmuştu. Kılıç ondaydı ve strateji yapıp harekete geçme zamanı gelmişti. Oysa Sabine'le arasındaki şeyleri sağlamlaştırmaya –evlenip onu gerçekten karısı yapınca– kadar kendini hiçbir şey yapamayacakmış gibi hissediyordu. Bu ise öncelikle ona suçunu itiraf etmesi anlamına geliyordu...

Kardeşinin genellikle yaptığı –ve eskiden Rydstrom'un kınadığı– gibi endişe içinde birbiri ardına iblis içkisi yuvarlıyordu.

Sanki artık bunların önemi varmış gibi... Lanet olsun ki Cadeon'un üzerine çok fazla gitmişti. Peki ya ne için?

O sırada yan taraftaki kapı açıldı. *İblisi an çomağı hazırla.*

Cadeon odaya girdi. "Hâlâ berbat görünüyorsun. Ama en azından son gördüğümünden daha iyisin."

İki kardeş arasında her zaman bir huzursuzluk olsa da artık her şey farklı olabilirdi. Geçmiş sandıkları gibi değildi ve Cadeon hatasının bedelini ödemişti.

Cadeon karşısındaki kanepeye oturunca, Rydstrom şişeyi kaldırarak içki teklif etti.

"Bir yudum, daha fazla değil."

Rydstrom'un koyu renk içkiden koyduğu kadehi alan Cadeon, derin bir nefes aldıktan sonra yudumladı. "Geçen gün beni fena halde telaşlandırdın."

Kendim de telaşlıydım. "O zamandan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Ortadan kaybolmaya karar vermiştim," dedi Cadeon sadece. "Ama bu geceyi kendime ayırdım, bu yüzden bir uğrayayım dedim." Rydstrom'un yüzünü inceledi. "Sanırım bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sormam gereken an bu an."

Rydstrom acı bir kahkaha attı. "Bir şişe daha içtikten sonra olabilir."

"Sen ne zaman iblis içkisi yuvarlamaya başladın?" diye sordu Cadeon.

"Sen ne zaman bıraktın?"

"Daha fazla sarhoş olmak yok. Artık sorumluluklarım var, duymadın mı? Başım bağlandı."

Rydstrom kadehi kaldırdı. "Tebrikler, kardeşim." Cadeon'la kadını arasındaki şeylerin düzelmesi onu rahatlatmıştı.

"Bu yüzden sana dönmedim. Onun için aldığım yeni evde evin hanımıyla vakit geçiriyordum. Nix, eğer Holly'yle birlikte olacaksam, Rök'le paylaştığım erkek inine benzeyen havuz kulübesinde yaşamaya devam edemeyeceğimi beyan etti."

Cadeon'un sağ kolu ve -sürekli ortadan kaybolması dışında- iyi bir asker olan Rök, bir duman iblisiydi. "Rök nerede? Şu sıralar onu görmedim."

"Üstü kapalı bir şekilde yuva kuranın sadece ben olmayabileceğimi söyledi, sonra da ortadan kayboldu. O zamandan beri onu görmedim."

Yataktan yatağa zıplayan iblisin durulduğunu görmek hoş olabilirdi.

"Seni Holly'yle tanıştırmak istiyorum," dedi Cadeon. "Dolayısıyla ne durumdasın diye bakmak için uğramayı düşündüm. Bana, halletmen gereken bazı şeyler var gibi geldi."

Hadi canım. "Ben... ortada yokken neler olduğunu anlatsana."

"Tamam, o zaman." Kardeşi her zamanki heyecanıyla ona Groot'un yanına gidişini, durak noktalarıyla ilgili detayları ve ölümle yüzleştiği kaçışları, hortlaklarla ve ateş iblisleriyle çarpışmalarını tek tek anlattı.

Ama Cadeon yeni karısı hakkında konuştuğu zaman bütün tavrı değişti. İçki kadehini masanın üzerinde unuttu. "Onun ne kadar zeki olduğunu biliyorduk. Ama bir matematikçinin böyle seksi olabileceğini kim bilirdi ki?"

"Kılıcı nasıl aldın."

"Onun için Holly'yi Groot'a vermek zorunda kaldım. Hayatım boyunca ilk defa bir fedakârlık yapmamdan gurur duyacağımı düşündüm. Seni, krallığı ve halkı düşündüm. Tabii Holly'yi geri almayı planlıyordum ama adi herif beni kandırdı..."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Cadeon olan biten her şeyi anlattıktan sonra Rydstrom, sırlısklam aşık olduğu kadının yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi görmenin ne kadar acı vereceğini hiç tahmin edemiyordu.

Cadeon'un onu kurtarmak için bir planı olsa bile, Rydstrom kendisinin aynı şeyi yapabileceğinden emin değildi.

Cadeon... Holly'nin ağladığını söylemişti.

Kardeşim benden daha güçlü bir adam. Gerçeği kabul etmek kolay değildi ama Rydstrom Sabine'e duyduğu ihtiyaca yenik düşmüştü... ondan bir gün ayrı kalmanın düşüncesi bile köpek dişlerinin uzamasına neden oluyordu. "Holly seni affetti mi?"

"Hemen hemen. Ama hasta olduğu zaman bunu hâlâ başıma kakıyor. Bunu bir kocalık madalyası olarak kabul ediyorum," dedi göğsünü şişirerek.

"Hasta mı? Bana, onun tam bir ölümsüz olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama biraz kusuyor çünkü, şey... Ah, lanet olsun Rystrom, onu hamile bıraktım."

"Sen baba mı olacaksın?" Tanrılar dünyaya yardım etsin. *Ben amca mı olacağım?*

"Holly'yi ilk seferde hamile bıraktım. Nix bana Tam İsabet ve Rahim Talancısı diye hitap ediyor."

"Nix hep zarif isimler bulmuştur zaten." Bir ay önce Rydstrom kardeşinin Aracı'dan bebek sahibi olması fikrinden rahatsız olurdu. Artık kadının sonsuz iyiliğin savaşçısını taşıyacak olmasından huzur duyuyordu.

"Bu yüzden bu gece yalnızım çünkü Nix ve Holly bebek kılıcı ya da onun gibi bir şey için alışverişe çıktılar." Başını kaşıdı. "Bununla ilgili bana şaka yaptıklarını umuyorum, ama konu Valkyrie'ler olunca hiç bilemiyorsun."

"Bebek konusunda kendini nasıl hissediyorsun?"

"İlk önce mutluydum çünkü sanki içeriye bana yardım edecek kaçak bir müttefik sokmuşum gibiydi ve Holly'nin beni affetmek zorunda kalması anlamına geliyordu," diyen Cadeon hâlâ tam bir asker gibi düşünüyordu. "Ardından heyecanlandım. Eğer Holls onu deli ettiğimi düşünüyorsa, etrafta koşuşturan küçük Cadeon'ları hayal etsene."

"Biriyle birebir deneyimim oldu. Ve yetti de arttı."

Odaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Rydstrom içkisinden yudumladı ve kadehin kenarından söylendi. "Mutfağa lambri döse."

"Ne?"

Rydstrom başını salladı. "Bir şey yok."

"Hayır, söyle."

"Küçükken boynuzların çıktığı zaman çok sızladıklarından onları duvarlara sürterdin. Nylson ve ben eskiden, koridor boyunca doksan santim yükseklikte yeni kazınmış yerleri gördüğümüzde kahkahalara boğulurduk. Kimsenin oraları onarmasına izin vermedik." Cadeon'un ifadesini görünceye kadar dudakları kıvrılmış bir şekilde anlatıyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Benden bahsediyorsun. Ve bu kulağa... sevgi dolu geliyor."

Rydstrom'un kaybedecek neyi vardı ki? "Seni uzağa göndermek beni mahvetti."

Cadeon kaşlarını çatı. "Sürekli ziyaret edecek kadar mı?"

Bu kadar içerlemiş mi? "Elime geçen her fırsatta geldim. Başlarda en az haftada bir geliyordum." Cadeon'un inanmayan bakışına karşılık, "Seni seyreliyordum. İhtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlıyordum. Gözden ırak duruyordum çünkü Zoe ve Mia bunun yeni ailenle arandaki bağları etkileyeceğini söylemişti," dedi.

"Beni hiç göndermesen ne olurdu?"

"Nylson ve babamızın katledilişinden sonra mı? Geleneklere karşı geldiler diye hem de. Sen küçükken ben henüz kral olmaya

İblis Kral'ın Öpücüğü

alışıyordum. En yakın arkadaşım olan ağabeyimi yeni kaybetmiştim. Ve babamı da. Ve senin hayatını tehlikeye mi atacaktım? Bunun düşüncesine bile dayanamıyordum. Seni ve kız kardeşlerimizi alıp yeniden başlamak ve savaşımlara, ölümlere sırtımızı dönmek niyetindeydim.”

Cadeon’un ağzı açık kaldı. “Tacından vazgeçmeyi mi düşündün?”

“Eğer yerimi almaya değer biri olsaydı. Evet. Ardından, sadece birkaç yıl sonra gaddar bir katile yenilerek krallığı kaybettim. Yeterince iyi savaşmış savaşımadığımı veya elden gitmesine çok kolay izin verip vermediğimi merak etmiştim. Suçluluk duygusu çok ağır basıyordu ve hâlâ da öyle.”

“Ama taç her şeydi. Bu nedenle onca yıl benden nefret ettin.”

“Senden hiç nefret etmedim. Ayrıca üzerine fazla gelmemle tacın hiçbir ilgisi yoktu.” Cadeon kaşlarını kaldırarak bakınca Rydstrom, “Tamam, bir parça payı vardı. Ama sana hayat tarzından dolayı kızgındım. Bencil ve kayıtsızdın,” dedi. Cadeon’un bu konuda tartışmayacağını biliyordu. “Sabine bana, eğer Torrin’e gitmiş olsaydın suikasta uğrayacağını söyledi. Omort’un beş yüz birliği seni bekliyormuş.”

“Bunu Sabine mi söyledi?”

“Aramızdaki anlaşmazlıklardan bazılarını hafifletmek istiyordu.”

“Kötü bir fahişeye göre iyi bir davranış.”

“Sözlerine dikkat et, kardeşim, o kadın kraliçen olacak.” Rydstrom tam bir başka ağız dalaşı yapacaklarını düşünürken Cadeon ellerini kaldırdı.

“Evet, haklısın. Özür dilerim. Ama Holly’dan vazgeçmemde onun da payı olduğunu unutma. Kılıcı alırsam seni kurtarabileceğimi düşünüyordum. Senin bir zindanda olduğunu düşünmek beni yiyip bitiriyordu. Nix bana büyücünün seni... *kullanacağım* söyledi.”

Öyle yaptı.

Cadeon artık boş içki şişesine doğru başını sallayarak, "Bitirmişsin, bu göreceğimi asla düşünmediğim bir şey, o halde neler olduğumu paylaşmaya hazır mısın?" dedi.

Rydstrom nefesini üfledi. Sonra ettiği yemin dışında Cadeon'a neredeyse her şeyi anlattı ve şöyle bitirdi: "Onunla umduğum gibi bir ilerleme kaydetmedim. Ve sadece iki günüm kaldı."

"Bak, tavsiyesini kabul edeceğin son kişi olduğumu biliyorum ama bunu zorlayamazsın. Onun seni sevmesini *sağlayamazsın*."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Bilirsin, onun için güzel şeyler yap. Ona bir şeyler al. Nelerden hoşlandığını ve nelerden mutlu olacağını enine boyuna düşün ve onların olmasını sağla. Yola gelecektir. Eğer gelmezse, onun için boynuzlarını kesebilirsin. Hatunlar buna bayılır."

Rydstrom'un bakışları birden ona yöneldi. Gerçekten de Cadeon'un kiler kısılmıştı. "Bunu ne için yaptın?"

"Holly normal bir hayat istedi, dolayısıyla ona normal bir hayat vermeye çalışıyordum. O zamandan beri beni haşlayıp duruyor ve *kaya gibi sert, seksi boynuzlarıma* bir daha dokunmamı yasakladı. Sonra da boynuzlarım tekrar uzayınca onlara ne yapacağını tek tek anlattı. Tanrılar aşkına, o kadın fitilimi ateşliyor." Sonra kaşlarını çattı. "Bir dakika. Sen Sabine kraliçem *olacak* mı dedin? Lanet olsun, şu anda ne ki?"

Kandırılmış biri.

Evin hem dışında hem de içinde bir fırtına yaklaşıyordu.

Rydstrom Sabine'e ettiği yeminin içeriğini itiraf edecekti. Cadeon'u içkisini bitirsin diye bırakarak, yüreği daralmış bir halde yukarıya, odalarına çıktı.

Her ne kadar Sabine'in güvenini kazanmak için çabalasa da bunu bir darbeyle yerle bir edecekti. Ancak başka seçeneği yoktu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine ne zaman ona *kocam* diye seslense, sanki göğsüne bir bıçak saplanır gibi oluyordu.

Yatağa, Sabine'in yanına oturdu. "Sabine, sana itiraf etmem gereken bir şey var."

Sabine cevap vermedi, ona dönmedi ama zayıf omuzları uyan-
dığını gösterircesine gerildi.

"Senden istediğim tek şey buna neden olan koşulları anlamaya
çalışman. Bunu yapabilir misin?"

Tepki yoktu. Rydstrom elini kadının omzuna uzatarak onu
kendine çevirdi. Sabine gözlerini açtı.

Gözleri kanlanmıştı.

"Bu da ne? Sabine, neler oluyor?"

"Sonunda... başladı." Kelimeler ağzından güçlükle dökülüyordu
ve teni bembeyaz olmuştu.

Rydstrom onu kollarına aldı. Sabine'in kalbi çok hızlı atıyordu.

Burnundan ve kulağından kan akınca, Rydstrom şimdiye dek
duyduğu en keskin korkunun etkisi altına girdi. "Ah, tanrılar aşkına,
sana ne oluyor? Söyle bana, *cwena!*"

"Zehir," dedi Sabine soluk soluğa.

"Sen ne diyorsun? Nasıl? Bunu sana kim yaptı?"

Sabine'in sırtı birden geriye doğru kıvrıldı, elleri Rydstrom'un
gömleğini kavramıştı. Öksürünce ağzından kan aktı.

Ona yardım edecek birini bulmalıyım...

Rydstrom, "Cadeon!" diye bağırdı.

Kardeşi merdivenlerden koşa koşa çıktı ve kılıcını çekmiş bir
halde odaya daldı. "Neler oluyor?"

"Sabine hasta... Nix nerede?"

"Gidip onu getirebilirim."

"Yap o zaman, sonra da bizi cadıların meclisinde bul..."

"Hayır!" Sabine Rydstrom'un kollarında dövünerek çığlık attı.
"Meclis... olmaz."

"Sakin ol, bebeğim, burada kalacağız. Sakin..." Cadeon'a dönüp bir çırpıda, "Nix'i buraya getir. Onu bulamazsan, o zaman Beklenen Mariketa'yı getir. Ya da hatta Peri Tera'yı. O zehirlerden anlar," dedi.

Cadeon tek kelime etmeden fırladı. Rydstrom yan taraftaki kapının çarpıldığını, sonra da Cadeon'un kamyonetinin gittiğini duydu.

Rydstrom elini kadının yanağına koydu ve sanki ateşe dokunmuş gibi ani bir acı hissedince irkildi. Oysa Sabine'in sabahlığı ve geceliği soğuktu.

"Benim için dayan, Sabine. Yardım geliyor."

Sabine'in vücudunda gezinen şiddetli ağrı kaslarının düğümlenmesine neden oluyordu. Bakıra benzeyen keskin kan tadı ağzına doluyordu. *Damarlarında jiletler dolanıyor ve kan kalbime pompalanıyor gibi hissediyorum.*

Rydstrom sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyor, dehşet içinde kana bakıyor ve onu kollarında sallıyordu.

İzdirap içinde soluyarak gözlerini sımsıkı yumdu. Yanılmıştı. Buna dayanabilmesi mümkün değildi. Bunu atlatabileceğini düşünecek kadar aptal ve kibirliydi.

Ve şimdi de bunun bedelini ödeyecekti. *Tabii Rydstrom yapılması gerekeni yapmayı başarana dek.*

Vücudu dayanılmaz bir acı dalgasıyla kıvrılırken zihninden zehri içtiği görüntüler geçiyordu. Evet, bardak bardak içtiğini... Kavurucu siyah zerrecikleri dilinde tutup sonra da kuru kuru yuttuğunu görüyordu.

Ah, tanrılar aşkına, derisiyle, kanıyla Rydstrom'u da kazayla zehirlemiş olabilirdi. *Onu uyarmalıyım. "Bana... dokunamazsın."*

"Sabine, seni yardım edebilecek birine götürmek zorundayım."

İblis Kral'ın Öpücüğü

Sabine başını şiddetli bir şekilde salladı. "Buradaki hiç kimse... yardım edemez."

Bir başka acı dalgası onu etkisi altına aldı. Hayal edilemez... doğüstü bir ızdırıp. Kalbinin çılgın atışları *durunca* gözleri birden açıldı.

Gözleri buluştu. Rydstrom hırıltıyla, "Cwena... kalbin?" dedi.

Bitti. Zihni boşaldı. Gözleri kapandı.

Rydstrom'un korkunç kükremesi odayı sarstı.

44. Bölüm



*L*anet olası kalbi durdu... Az kalsın ölüyordu. Rydstrom, Sabine'in kalbi mücadele ederek tekrar ilk kez attığı zaman hissettiğini hiç unutmuyacaktı.

Başını yatak başlığına yaslamış, Sabine'i kucığında salları halde oturuyordu ve ikisi de acıdan ter döküyordu. Sabine inleyince Rydstrom mırıldandı. "Yarımdayım, bebeğim. Seninleyim."

Tenine ne zaman dokunsa içini dağlayan bir acı duyuyordu, bu yüzden acıyı ondan almak umuduyla avcunu sürekli altında ve yüzünde gezdiriyordu.

Kanlı öksürükleri dinmişti ama Rydstrom bitmediğini seziyordu. Onunla ilgilenebilmek için öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

Evin her yanında çakan şimşekler ve cam kapıları titreten gök gürültüsüyle fırtına üzerlerine çökmüştü. Sabine'in yüzü çakan her şimşekle ölü gibi daha da solgun görünüyordu.

Yarım saat sonra Cadeon Nix'i yatak odasına sokunca, Valkyrie'nin bakışları sanki akıl sağlığını ölçer gibi Rydstrom'un yüzünde gezindi. Boynuzları dik ve gözlerinin siyah olduğunu biliyordu ama kendini tutuyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Nix. Cadeon'un tek söylediği, "Gerçek hayatta *Şeytan* filminden bir sahne görmek ister misin?" oldu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

"O hasta," dedi Rydstrom. "Zehirden olduğunu söyledi. Sen zehirlerden anlarsın. Bana ne yapılması gerektiğini söyle."

Karanlık odada Sabine'in illüzyonlarının çılgın bir görsel geçidi yapıp sönmeye başladı.

Nix yatağa yaklaşp başını yana yatırarak baktı. "Dilinde mavi bir ton var." Sabine'in kolunu çevirdi.

Soluk teninde yanık izi gibi aşağı inen kırmızı bir yara vardı. Yara avcuna kadar iniyor ve orada bir X şekli çiziyordu.

Nix Sabine'in kolunu hemen bıraktı ve elini pantolona sildi. "O lanetlenmiş."

"*Lanetlenmiş mi? Kahretsin, sen neden bahsediyorsun?*"

"Morsus en zalim zehirdir çünkü bırakılması durumunda aklın alamayacağı bir acıya neden olur. Sabine bu sebeple düzenli olarak bu zehirden kendisine gereken dozu almak zorunda."

"Ah, tanrılar aşkına, günler önce Omort'a ulaşmaya çalışıyordu. Ben... onu durdurdum."

"O halde bunu ona yapan kişi Omort. Onca yıldır Sabine'i kontrol etmek için bunu kullanmış olması akla yatkın."

"Ona ne olacak?"

"Tenine dokundun mu? Acıyı hissettin mi?"

Rydstrom başını onaylarcasına sallayınca, Nix devam etti. "Büyük olasılıkla Sabine'in hissettiğinin sadece yüzde birini hissediyorsun. Ondan daha büyük bir ızdırap olmadığı söylenir. Haşlanmak ve bıçaklanmaya benzer bir his, sanki derin yüzölüyormuş gibi olur. İblis, bu bin kat daha beter olacak. Ağrı o kadar artacak ve vücuduna öyle bir şok etkisi yapacak ki, kalbi duracak."

"Zaten durdu!" Derin derin nefes alan Rydstrom ses tonunu sakinleştirmeye çalıştı. "Ne yapabilirim?"

Nix başını üzgün bir tavırla iki yana salladı. "Ona kesinlikle hiçbir şeyin yardımı dokunmaz. Onu sadece zehirleyen kişi kurtarabilir.

Rydstrom, kendini hazırlaman gerekiyor. Sabine birbiri ardına kalp krizleri geçirecek ta ki..."

"Hayır! Hayır, ona yardım edebilecek biri olmalı," dedi, sesi kısılmıştı. "Tera, Mariketa..."

"Onlar sadece benim sözlerimi teyit edeceklerdir."

"Peki, ya Sabine'in kız kardeşi... daha önce onun hayatını kurtarmıştı!"

"Ah, Melanthe, muhtemel İkna Kraliçesi. Bir başkasını iyileştirmek sonuca varılacak en zor süreçtir. Ayrıca onun gücü zayıf ve kendini sadece öngörülmeyen ataklarla gösteriyor."

Rydstrom alnunu Sabine'in alnına dayadı, bu acıyı ondan almak için yanıp tutuşuyordu. "Onun için yapabileceğim *bir şey* olmalı." Valkyrie'ye baktı, ona yalvarmaktan utanmıyordu. "Nix, lütfen..."

"Yapman gereken *bir şey* var. Rydstrom, Sabine'i birazcık umursuyorsan, onu şimdi öldürürsün."

Sabine yakıcı ızdırap dalgalarının arasında, Rydstrom'un kendisiyle konuştuğunu duymuştu.

Rydstrom boğuklaşan sesiyle yalvarmıştı. "*Cwena, benim için bununla savaş.*" Gözdağı vermişti. "Sensiz ben ne yaparım! Beni böyle bırakamazsın! Tanrıların lanetlediği mezara seninle gelirim, Sabine."

Ve bir başka acı dalgası hücum edip de Sabine çılgık çılgıca başını geriye atınca, Rydstrom kendi acısı ve şaşkınlığıyla kükremit ve Sabine'in çılgınları dininceye kadar onu sımsıkı tutmuştu.

Sabine bazen başka sesler duyuyordu. Kardeşi sık sık geliyordu. İki kadın gelip gidiyordu.

Şimdiyse yataкта yanında oturan Rydstrom'un, saçlarını okşadığını algılayabiliyordu. Ama bir başka dalga geliyor... geliyordu... Ve her biri bir öncekinden daha kötüydü.

"Rydstrom..."

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Buradayım, Sabine." Elinin ayasını öptü, sonra yüzünü sürttü.
"Buradayım."

"Öldür beni," dedi sancılar vücudunu dağlarken. "Lütfen..."

Rydstrom'un kara gözleri çılgın gibiydi. "Asla!"

"Bana... beni önemsediyini söyledin," diye fısıldadı. "Ama eğer öyleyse... beni öldürürsün."

"Lanet olsun, seni önemsemiyorum! Seni seviyorum, Sabine. Sana ihtiyacım olduğunu sen söyledin," dedi çaresizce. "İhtiyacım var. Bunu açık açık itiraf ediyorum." Yüzünü tuttu ve temas ettiği acıya karşı dişlerini gıcırdatır gibi oldu. "Bununla birlikte savaşağız."

"Sen... beni seviyor musun?" Bunu anlamıştı, onunla geçirdiği her dakika bunu hissetmişti. Ama ondan duymak...

"Ah, tanrılar aşkına, *cwena*. Kalbimin sahibisin. Sahip olduğum her şey senin. Sen yalnız iyileş. Acı duyma."

"O halde bırak öleyim." Kızıl saçlarının ıslak perçemleri Sabine'in solgun yüzünü çevreliyordu. "Lütfen... Sana *yalvarıyorum*..."

Bu sözleri duyuyor olamazdı, Sabine'e bu sözleri söyletecek acıyı hayal edemiyordu...

Sabine tekrar atak geçirdi, sırtı geriye doğru geriliyor ve sürekli çığlık atarken dudaklarından daha fazla kan köpürüyordu. Vücudu bitap düştüğü sırada Nix ve Cadeon telaşla içeri girdiler.

Gözleri açıktı.

Kör gibi boş bakıyorlardı.

Nix, "Nefes almıyor, iblis. Öldü," dedi.

"Hayır!" diye kükreyen Rydstrom, Sabine'i omuzlarından kavrayarak sarstı.

"Rydstrom!" Cadeon onu kolundan tuttu. "O öldü, ağabey. Ölmesine izin vermeni istiyor."

"Asla!" Biraz daha sarstı... "Bana geri dön, Sabine!"

Gözkapakları kıpırdadı, kasları gözle görülür bir şekilde düğümlemişti.

Yaşıyor.

"Hayır... Artık yeter." Ölmediğini anlayan Sabine umutsuzluk içinde inledi. Rydstrom'a ihanete uğramış gibi bakış attıktan sonra kollarına yığıldı.

"Onu sadece bir sonraki krize kadar kurtardın," dedi Nix. "İblis, bir dahaki sefer ölmesine izin vermelisin."

Hayır, bir yol daha var. "Bir sonraki sefer olmayacak." Gözlerini kısarak Valkyrie'ye baktı. "Bunun olacağını biliyordun. Bana hangisini -krallığımı mı yoksa kraliçemi mi- seçeceğimi sorduğun onca gece önce biliyordun. Ve bunu bir sebepten ötürü sordun. Birini kurtarmak için diğerine dair tüm umudumu kesebilirim."

"O zaman krallığını seçerek o kadar kolay cevap verdin ki. Çok eğlenmişim."

"Hey, hey," dedi Cadeon. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Rydstrom Nix'e, "Bu gece Tornin'e nasıl giderim?" diye sordu.

"Bunun, şey, icabına bakılıyor."

"Eğer bunların hepsini gördüysen, o zaman söyle... O yaşayacak mı?"

Nix gözlerini tavana dikti, sonra tekrar ona baktı. "Onu bilmiyorum. Ama belki de buradaki vârisinle konuşmak ve ona, neler olacağını söylemek isteyebilirsin."

Rydstrom başını sallayarak onayladı, ölümü -ya da daha beterini- kabul ediyordu.

"Evet, neler olduğunu anlatın!"

"Panzehri almak için Omort'a gidiyorum. Büyüctü büyük olasılıkla bu defa beni öldürecek," dedi sakın ve gerçekçi bir tavırla. "Cadeon, benim vârisimsin. Nix bunun tacımı geri almak için son şansım olduğunu söylemişti. Senin şansın olmadığını söylemedi."

"Lanet olsun, sen ne diyorsun?" diye gürlledi Cadeon. "Kesinlikle olmaz! Lanet olsun, kesinlikle olmaz!"

"Bu olacak, kardeşim," diye parladı Rydstrom. "Sana sormuyordum... Seni bilgilendiriyordum."

"Tamam o halde, bir tuzak kuracağız," diyen Cadeon'un öfkelerini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belliydi. "Bir savaş planı olmadan oraya gidemezsin."

"Groot'un, zihin engeline balyoz gibi çarptığını bana sen söyledin. Omort araştırmak için benden düşüncelerimi açmamı isteyecek. Bir komplodan tamamen arınmış olmalıyım, aksi takdirde Sabine'i riske atmış olurum."

Cadeon yüzünü ovuşturdu. "Bunu yaparsan, intihara kalkışmış olacaksın."

"Anlıyorum. Eğer onu bu acıdan kurtarırsam..." O zaman hayatım iyi yaşanmış olur.

"Nix, Rydstrom'a bunun intihar olduğunu söyle."

Nix iç geçirdi. "Madem fedailik yapmak istiyor, biz kimiz ki onu durduralım?"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

"Yapılmış bil," dedi Rydstrom. "Nix, bana Tornin'e nasıl gideceğini söyle."

"Tornin'e gitme yolu, New Orleans'a gelmek üzere. Ve kadın çok kızgın."

45. Bölüm



*"P*eki, Mike Rowe'la nasıl gidiyor?" dedi bir kadın sesi.

Sabine'in bilinci zaman zaman yerine geliyordu ve kendini tekrar acı dalgalarının arasında –ızdırabı hatırlamakla onu beklemek arasındaki o azap veren uyuşukluğun içinde– buluyordu.

"Mike Rowe mu? Sen tam olarak kimden bahsediyorsun, Holly?" diye karşılık verdi bir başka kadın. *Bu konuşan Nix mi? Evet. Rüyamda ne arıyor? Yoksa uyanık mıyım?*

"Aktör hani?" dedi şu Holly usulca. "Kirli İşler" den. Sana karşı uzaklaştırma emri çıkartan kişi hani?"

Bir sessizliğin ardından Nix konuştu. "Ah! Evet, en sonunda benimle birlikte olmasını sağladıktan sonra ilişkimizi bitirdim."

"Seni son gördüğüm hafta içinde mi?"

"Evet, eğer yanlış hatırlamıyorsam dün gece," dedi Nix. "Bir insana için oldukça hünerli biriydi ve çok çekiciydi. Ama sonrasında bana verdiği telefon numarasını unuttum."

Holly sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi sordu. "Neden?"

"Hovarda olduğumu hatırladım."

Sabine bulanık görüşüne karşı gözlerini kırıştırdı ve Nix'in yatak odasının oturma bölümünde olduğunu gördü. Valkyrie'nin

tişörtüne gözlerini kısarak baktı. *Çiçeklenmek İçin Doğdun, Çürümek için Açtın.* G.S. yazıyordu.

Diğer kadın, Holly, gözlük takıyordu ve aşırı ciddi bir havası vardı. Eşya mı katlıyordu?

"Ayrıca," dedi Nix, "şehirden ayrıldığıma göre Mikey'yle olan ilişkimi bitirmem gerekiyordu."

"Ayrılıyorum derken ne demek istedin?" diye sordu aynı havluyu katlayıp katlayıp bozan Holly. "Hâlâ bu dünyada ne yapacağımı bilmiyorum ve sen bir kere daha mı gidiyorsun?"

"Cadeon sana yol gösterebilir."

"Beni terk edebilecek kadar önemli olduğuna göre nereye gidiyorsun?"

"Nixie halacığın biraz kendine zaman ayıracak. Şu ölümsüz savaşçı ekibini keşfetmek için Budapeşte'ye gidiyorum," diye açıkladı. "Onlara *Yer Altı Dünyasının Lordları* deniliyor. Eğer bu çiftleşmek istemeni sağlamıyorsa..." Hırlayarak havaya pençe attı. "Her neyse, aşırı derecede çekici oldukları varsayılıyor."

"Ve *keşfetmek* derken, aslında *yapmayı* kastediyorsun."

Nix dudak büker gibi bir ses çıkardı. "Holly, bir erkek başka türlü nasıl keşfedilir? Sence?"

Holly bir şeyler kekeleydi ama Nix onu bastırdı. "İkimizin arasında kalsın... eğer Nixanator'un üstesinden gelmeyi bilirlerse, oradan ayrılmayabilirim..." Boş bakışları yatağa yöneldi ve gözleri büyüdü. "O uyanık."

Nix peşinde Holly'yle beraber yatağa doğru gitti. "Beni hatırladın mı? Daima Bilen Nix'i? Ve bu da yeğenim, Holly." Nix, ona hafifçe el sallayan sarışın bir güzeli gösteriyordu. "Cadeon'un karısı."

Nix bir bardak suyu dudaklarına götürse de Sabine başını çevirdi ve güçlkle konuştu. "Rydstrom nerede?"

"En sonunda onu senden ayırabildik. Bu geceki bakıcıların biz olacağız. Rydstrom, Cadeon ve sayısız iblis, kız kardeşini arıyorlar, böylece portalını kullanabilecekler." Birden kahkaha attı. "Özür dilirim, komik bir durum değil ama *kız kardeşinin portalını kullanmak* sözü kulağa gerçekten pek *seksi* geldi."

Holly gözlerini devirerek baktı.

Nix, "Lanthe'yi buraya getiriyor," diye en sonunda sözlerine devam etti. "Sonra da seni Omort'a götürmeyi ve panzehir için yalvarmayı planlıyor."

Sabine'in kalbi yerinden oynadı. Bu defaki neden hissettikleri yüzündendi. "O, bunu... yapamaz!"

Nix, "Kendini senin için feda etmeye karar verdi," dedi.

"Omort bu defa onu öldürecek... Zihnini okuyacak... Bütün saldırı planlarını öğrenecek..."

"Herhangi bir saldırı olmayacak," dedi Nix usulca. "Rydstrom bunu tek yönlü bir seyahat olarak kabul ediyor, büyücü."

Sabine başını sertçe salladı. "Bunu yapmasına... izin veremezsin!"

"Neredeyse iki metre on santim boyunda ve umutsuzca âşık bir iblisi durdurmayı sen dene."

Holly, "Nix," diye mırıldandı. "Sabine'in temiz çarşaflara ihtiyacı var. Tamamen kana bulanmışlar... her yer kan..." Elini hızla ağzına götürdü, yüzü daha da soluklaşmıştı.

"Yine bulantın mı var?" diye sordu Nix. Holly koşarak odadan çıkınca Nix ardından seslendi. "Tanrılar aşkına, Holly, Sabine'in gürtlüsünü bastırdın!"

Sabine'e dönen Nix, "Birazdan döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bağır," dedi. Sabine Nix'in kapıda kendi kendine, "Portalını kullan. Tam tişörtlük," diye mırıldandığını duydu.

Sabine sarsılmış ve şaşkın bir halde yatıyordu. Rydstrom onun için her şeyi feda etmeyi planlıyordu.

İblis Kral'ın Öpücüğü

Aklına bir fikir, bir plan geldi. Bu plan işe yarayabilir miydi? Bir sonraki kriz dalgasından önce çok az zamanı vardı... Buna gücü var mıydı?

O gücü bulacaktı, çünkü Rydstrom onu kurtaracaksa, Sabine de onu koruyacaktı. Ya da en azından kendini koruması için gereken aracı verecekti.

Dişlerini gıcırdatarak yatakta döndü ve uzun tüylü halının üzerinde düştü. Holly'nin misafir banyosunda kustuğunu ve Nix'in ona su yetiştirdiğini duyabiliyordu. Sabine'in illüzyonla kendini gizlemeye gücü yoktu ama onları duyduğu sürece sorun olmazdı.

Odadan çıkmak için emekleyerek ve bazen de tırnaklarını halıya gömerek ilerledi. En sonunda koridora ulaştığına bu hiç bitmeyecekmiş gibi geldi, Rydstrom'un çalışma odasına olan mesafeyi kat etmesi imkânsızdı.

O kadar halsizim ki... Ancak acısına rağmen zorluyordu. Bir dirseğini diğerinin önüne atıyor, bacaklarıysa işe yaramaz bir halde sürükleniyordu.

Kulağın sürekli Valkyrie'lerde olsun, sürün, sürün. Devam etmesini sağlayan tek şey iblise duyduğu aşkı.

Kan tükürdü ve öksürüğünü güçlükle bastırıp bir adım daha süründü. Çalışma odasının kapısına sadece birkaç adım kalmıştı... Ve nihayet içerideydi.

Silah dolabına ulaşmayı başarmıştı! Büyük bir gayretle başını geriye atarak ulaşmak zorunda olduğu şifreli kilide baktı. Zemindeki yerinden oraya uzanmak Ay'a erişmek gibi bir şeydi.

Eğer bunu yapmazsan Rydstrom ölecek!

Onu harekete geçiren bu düşünce sayesinde titreye titreye dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra güçlükle ayağa kalktı. *Ona ulaşmak zorundasın. Yere yığılmak üzereydi. Ben... yapamıyorum.*

Arkasında bir gölge belirdi. Sabine başını çevirerek baktı. Nix'in arkasında durduğunu görünce kadere lanet okudu.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı, büyücü? Hımm?” Omzuna bataniye atmıştı ve cebinde bir şey araştırıyordu. *Bir silah mı? “Ağrı kesici ister misin?”*

Sabine kendini ağlayacakmış gibi hissediyordu. “Ne... Ne istiyorsun?” *Çok yaklaşımıştı.*

Sabine ön kapının açıldığını duyduğu sırada Nix, “Rydstrom kız kardeşinle birlikte döndü,” dedi.

O geri mi dönmüştü? “Nix, benim... ihtiyacım olan...”

“Ve yataktan çıktığını görmek üzere...”

“Sabine!” Rydstrom’un sesi malikânenin duvarlarını salladı.

Sabine’in kalbi yine bir krizin eşiğine gelmişti. Yere yığıldı, başı dönüyordu.

“Kılıcı mı istiyorsun, büyücü? Buraya gelme nedenin o değil mi?”

Konuşamayan Sabine cevap olarak başını hafifçe salladı.

Nix cebinden kocaman bir şırınga çıkarıp yukarı kaldırdı. Sabine afallamış bir halde bakarken, Nix sanki nereden çıktığını anlamamış gibi şırıngaya doğru gözlerini kırptırdı.

Valkyrie boшта kalan eliyle başını kaşıdı. “Ah!” Gülümsedi, yüzü bir şey fark etmiş gibi aydınlandı. “Bu gece buraya iki şeyden birini yapmak için geleceğimi biliyordum. Ya bunu kalbine saplayacaktım ya da Wii oynayacaktım. Ve Wii’mi unuttum!” Omuzlarını silkti.

Ardından şırıngayı Sabine’in dosdoğru göğsüne sapladı.

Gözleri çılgın gibi bakan Sabine nefes almaya çalışarak göğsüne saplanmış şırıngayı kavradı... silah dolabının şifresini çözmekle meşgul olan Nix’i şaşkınlıkla süzdü.

“Adrenalin seni fazla değil, sadece birkaç dakika daha ayak tutar.”

Sabine’in vücudunda birazcık enerji dolaşmaya başlamıştı ki. Nix dolabı açtı ve kılıcı görünce ılık çaldı.

46. Bölüm



Rydstrom evi talan edip Sabine için bağıırken paniğin etkisi altına girmek üzereydi.

Lanthe haykırarak peşinden geliyordu. "Ablamı kaybettin!"

Nix'i, kollarında Sabine'le üst kattaki salonda bulunca, Rydstrom rahat bir nefes aldı. Valkyrie gözlerini kırıştırmak ona baktı. "Ne yani? Bir büyücü rimelini kontrol edemez mi?"

Rydstrom, Sabine'i Nix'in kollarından çekip alacaktı ki Nix, "Sakin ol, iblis. Acı çekiyor. Onu iyice örseleme," dedi.

Rydstrom başını sallayarak Sabine'i nazikçe kucağına aldı.

Sabine başını kaldırıp ona baktı. "Rydstrom, lütfen yapma..."

Nix araya girdi. "Yeter artık. Rydstrom seni almak istiyor. Kendini şanslı say, Sabine."

"Ah, tanrılar aşkına, Abie!" Lanthe telaşla yanına geldi.

Sabine bitkin bir halde kardeşine doğru uzansa da zehirli elini geri çekti. "Lanthe... Yanımda dur... Omort ne derse desin..."

Lanthe başını salladı. "Ama gitmemi sağlar."

"Sen... ikna edici olabilirsiniz."

Kardeşinin gözleri bir nedenle büyüdü. Rydstrom'un, kadının tepkisini düşünecek zamanı yoktu, çünkü Sabine bir kriz dalgası-

nın etkisine girmek üzereydi ve gözleri kapalı bir halde kollarında kasılıyordu.

"Lanthe, kaybedecek zamanımız yok," dedi. Onu sokaklarda, Sabine'i de evde ararken saatler kaybetmişlerdi. "Hemen portala gidiyoruz."

Cadeon evin çıkış kapısında Rydstrom'un yalnızca kısa bir süreliğine gördüğü karısı Holly'yle birlikte bekliyordu. Kadının Cadeon'a ilgiyle ve gözlerinde belirgin bir aşkla baktığını görmek Rydstrom'u rahatlatmıştı.

Cadeon, Rydstrom'un yolunu kesmek için hamle yaptı. "Bırak büyücüyü kız kardeşi alsın. Kendini bu şekilde tehlikeye atman için bir sebep yok."

"Sana söyledim," dedi Rydstrom, "Sabine'den ayrı kalmayacağım."

"Birkaç dakika sonra ekibimle burada buluşacağım. Sizi takip edeceğiz."

Bundan sonra Cadeon'u hiç göremeyebilecek olması Rydstrom'u çok sarsıyordu. "Hayır. Bu gece yapılacak görev bu değil," dedi ciddiyle. "Cadeon, gelecekteki mücadele için çalışmaya başlayabilirsin."

"Bu bir numara olabilir... Büyücü bazı şeyler görmemizi sağlayabilir. Omort için seni tuzağa düşürüyor. *Tekrar!*"

Lanthe, "O ölüyor! Kan kokusunu alamıyor musun?" dedi.

Cadeon ona aldırış etmedi. "Rydstrom, bana silah dolabının şifresini ver. O kılıcı bu gece kullanacağım!" Rydstrom'un taviz vermeyen ifadesine karşı Cadeon, "O halde onu yanına al. Saklarsın..." dedi.

Nix sabırsızca araya girdi. "İşe yaramaz. Eğer Rydstrom herhangi bir şey saklarsa, Omort anlayacaktır."

Cadeon başını salladı. "Bunun başka bir yolu olmalı."

"Kendini benim yerime koy," dedi Rydstrom. "Burada ölmek üzere olan kişinin Holly olduğunu hayal et."

Bu sözler karşında Cadeon'un çenesi kasıldı. Sert bir küfür savurarak yana çekildi ve kolunu öfkeyle kapının pervazına vurdu.

Araba yoluna doğru giden Rydstrom omzunun üzerinden geriye baktı. "Sen muhteşem bir kral olacaksın."

Cadeon ıslak gözlerle ona baktı. "Lanet olası bir kral olmak istemiyorum! Ve ağabeyimi kaybetmek istemiyorum, her şey tam da... Sen tam da benden nefret etmiyorken."

"Senden hiç nefret etmedim." Rydstrom boğuk bir sesle ekledi: "Seni seviyorum, kardeşim. Ve seninle gurur duyuyorum."

Rydstrom, kollarındaki Sabine ve peşinden gelen Lanthe'yle birlikte kapıdan geçerek dosdoğru Tornin'in saray odasına girdi.

Tahtında oturan Omort'u hemen gördü.

"Bu da ne, Melanthe!" diye parladı büyücü.

Salon hemen hemen boştu... eskisinden de fazla isyan olmuştu. Üst üste yığılmış cesetlere sinekler üşüşmüştü. Yürüten ölü hortlaklar duvarlara dizilmişti.

Rydstrom bunlara aldırmamak için kendini zorladı; onun için önemli olan bir tek şey vardı. Hiç tereddüt etmeden sunağa doğru yürüdü. Sabine kollarında kıvranıyordu, parmakları acıyla kasılıyordu.

Ancak Omort elini bir kez sallayarak onu durdurup olduğu yerde dondurdu. "İblis bana mı geliyor?" Omort gülümsedi, gözleri deli deli bakıyordu. Ardından Lanthe'ye, "Sen git! Derhal!" dedi.

"Kardeşim, Sabine'e bak!" Lanthe hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "O ölüyor. Ölmesine izin veremezsin! Lütfen!"

"Kalbi durdu," dedi Rydstrom. "Birkaç dakika içinde can verecek..."

Omort tahtında öne doğru uzandı. "Bana zihnini aç, iblis. Hemen!"

İblis Kral'ın Öpücüğü

Büyücünün gerçeği –tek istediğinin Sabine’in sağlığı kavuşması olduğunu– görmesini isteyen Rydstrom onun dediğini yaptı. “Bana onu iyileştirecek panzehrin sende olduğu söylendi. Tek aradığım bu.”

“Gerçekten bir planın yok mu? Bir numara yok. Sen sadece *küçük kadının* iyi olmasını istiyorsun. Ona âşık olduğun için mi?” Keskin bir kahkaha attı. “Seni bundan daha fazla cezalandıramazdım, zira onu sevmek bana ızdıraptan başka bir şey getirmedir.”

“Onu seviyorsan ona yardım et...”

“Bir dakika... Zihninde daha fazlası var. Sabine, gözlerini aç.” Bir saniye sonra Sabine gözlerini kırpıştırarak açtı. “Sana hiç verilmemiş bir sözle ihanete uğramışsın. İblis seni aldatmış. Siz evli değilsiniz. Yemin konusunda sana yalan söylemiş. Seni korumak için yemin edeceği yerde, canını acıtmak için etmiş.”

Bakışlarını Rydstrom’a çeviren Sabine’in gözlerinde kanlı yaşlar birikiyordu.

“Yüzünün haline bakılırsa, kardeşim, sarınım sözünde durmuş.”

Rydstrom inkâr etmiyordu.

Ah, tanrılar aşkına, hayır! Sabine onun karısı olmak *istiyordu...* Ve *değil* miydi? Rydstrom yalan mı söylemişti?

Hayır, odaklan, Sabine!

Bu acıyla daha sonra ilgilenenecekti. Şu anda bir komplo üzerindedeydi ve bir sonraki acı dalgası yaklaşıyordu. İğnenin etkisi azaldığı zaman, acıya daha fazla dayanamazdı.

Sabine bunun son krizi olduğunu biliyordu...

Omort sözlerine devam etti. “Sabine bebeğini öldüreceği için ihanetin uygun oldu, iblis. Kendi çocuğunu öldürecekti. Öyle değil mi, Sabine? Kaynağın gücünü açmak için onunla birlikte bebeği kurban edecektik. Bu nedenle bıkıp usanmadan seni baştan çıkar-maya çalışıyordu.”

"Buna inanmıyorum," dedi Rydstrom. "Ve beni buna asla ikna edemeyeceksin."

"Omort, bunu sonra yapabiliriz," diye haykırdı Lanthe. "Sabine'in hemen morsus'a ihtiyacı var!"

"Ve ben de iblis ölünce ve sen gidince bunu ona vereceğim! Şimdi seni yok etmeden defol."

Lanthe'nin gözyaşları dindi. Gözleri buz gibi bakıyordu. "Hayır."

"Sen bana ne dedin?" Sözlerinden kötülük akıyordu.

"Dedim ki... *Büyücülüğünü kullanma.*"

Lanthe'nin emrini duyan Sabine usulca dua etti. *Lütfen bu defa işe yarasin. Her şey buna bağlı...*

Sabine'in şaşkınlığı Omort'un kiyle birleşti... Çünkü Omort Lanthe'yi cezalandırmak için ellerini havaya kaldırıncaya, avuçları soğuktu.

Rydstrom bunun karşısında gerildi.

"Bu da nesi?" diye haykıran Omort'un alnundaki o damar zonkluyordu. Gözleri koyulaşarak metalik sarı bir renge dönmüştü, Lanthe'ye doğru yürüdü. "Seni cayır cayır yakacağım, Melanthe."

"Bana yaklaşma."

Omort birden durdu, şaşkınlık içinde Lanthe'yi süzüyordu. "Muhafızlar!" diyerek akılsız hortlakları çağırdı. Civardaki bütün hortlaklar hep beraber yürüyerek kılıçlarını kaldırmış bir halde çevrelerini sardılar.

Lanthe onlara döndü ve çınlayan sesiyle, "Sadece birbirinizle savaşın," dedi.

Hortlaklar kılıçlarını çekmiş birbirleriyle savaşmakla meşgulken, Lanthe salonun kanatlı kapılarına doğru koşup kilitleyerek zaman kazandı.

Sabine, *İşte benim kardeşim,* diye düşündü.

"Hayır!" Omort bağırıyordu. "İblisler!"

Lanthe, "Onları çağırma!" diye tıslayınca, Omort sessizleşti.

Ancak bu emri duyan Sabine, Lanthe'nin gücünün tekrar azaldığını fark etti.

Rydstrom büyülenmiş gibiydi ve Sabine fısıldayınca daha da şaşkına döndü. "Yanımda senin için bir şey var, iblis." Nix'in onu içine sarmaladığı battaniyelerden birinin ucunu titreke çekerek açtı. Valkyrie'ye, "*Bunu neden yapıyorsun? Ordun için mi? Yoksa Rydstrom için mi?*" diye sormuş ve Nix, "*Belki de senin için yapıyorumdur,*" diye cevap vermişti.

"Sabine, yapamam... Sen hasta mısın?"

"Evet, ama Nix bana iğne yaptı... Dolayısıyla bunu sana verme gücü bulabildim. Ama iğnenin etkisi geçmeye başladı. Omort'u öldürmek için bunu kullanmak zorundasın..."

"O zaman panzehri sana kim verecek?"

"Kocakarı yardım edecek... Ama sadece Omort öldükten sonra. Fazla... zaman kalmadı, Rydstrom. Lanthe'nin güçleri zayıf... Hettiah gelebilir ve onun emirlerini ortadan kaldırabilir."

"O halde Omort'la savaşırsam, seni tehlikeye atarım. Fazla zaman yok..."

"Bunu yapabilirsin. Yapmalısın. Onu sonsuza dek yok et. Bu senin görevin..."

47. Bölüm



Bütün bunlar bir numara mıydı?
Sabine sürekli onu uyarmıştı. *Daima bir planım vardır. Benimle hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, demişti.*

İşte Omort'u öldürmek için fırsat doğmuştu ve kılıcı ondan alırken merak ettiği tek şey Sabine'in onun hakkındaki duygularının yapmacık olup olmadığıydı.

Hayır. Kadınını tanıyordu ve her şeyiyle Sabine'in, aşkına karşılık verdiğini hissediyordu. "Sabine..."

"Önce öldür... Sonra konuş. Lütfen."

Başını ciddiyetle onaylar gibi salladı, ardından Lanthe'ye döndü.
"Gel, Sabine'i al."

Lanthe telaşla yetişti ve Sabine'i kollarına aldı.

"Eğer tekrar güçlerine kavuşursan onu iyileştir," dedi Rydstrom.

"Ben bittim, iblis. Gücüm bitti. Sabine'e yardım edemem. Eninde sonunda o kapıdan girecek olan ateş iblislerini durduramam ve kafasını kolayca koparman için Omort'u donduramam. Büyücülük yeteneğini kullanmasını yasakladım ancak yine de seninle savaşabilir."

Rydstrom kılıcı kavrayıp büyücüyü katletmek için kaldırdı.
Omort'un sarı gözleri silahı görünce yerlerinden fırlar gibi oldu.

"Onu içeriye nasıl soktun? *Sabine mi?*" Çılgın bakışları tekrar yerini almadan önce sarı gözleri kısa bir süreliğine şoke olmuş gibi bakıyordu. Rydstrom'a, "Bunu yapmaya onu sen zorladın. O kendi iradesiyle bana asla ihanet etmez," dedi.

Omort kendi kınından, bıçağı kordan olan gizemli bir kılıç çekti. "Büyüm olmasa bile, yine de başını alacağım! Seninle tekrar çarpışmak için can atıyordum ve Sabine için savaşıcağım."

Ben de öyle. "Seni öldürmenin tadını çıkarırdım," diyen Rydstrom Omort'a doğru ilerledi, "ama bu mücadeleyi ne kadar hayal etmiş olsam da, bunun için fazla zamanım yok." Omort'la kendi tacı için değil de, sevdiği kadının hayatı için savaşıcağını hiç hayal etmezdi.

Birbirlerinin çevresinde dönmeye başladılar. İlk Omort vurdu ama Rydstrom darbeyi kolayca bertaraf etti ve kılıcı Omort'un kinin kıvılcım saçmasına neden oldu.

"Kardeşim Groot bu kılıcı doğru yapmış," dedi Omort. "Benim kılıcım genellikle metali keser." Bir kez daha atıldı ve kör edici bir hızla saldırdı.

Rydstrom yine engelledi. Omort şaşırtıcı bir şekilde iyiydi... tıpkı neredeyse bin yıl önce olduğu gibi. Hızlıydı ve gözleri hiçbir şeyi açık etmiyordu. Hiçbir hareketini belli etmiyordu.

Tekrar birbirlerinin çevresinde dönerek zaafalarını ölçüp biçtiler. Omort ileri atılıp hızla arkasına geçmeye çalıştı. Rydstrom olduğu yerde dönerek kılıcıyla bloke etti.

Büyücü yeteneğe ve tekniğe sahipti ama Rydstrom da öyleydi. Ve Omort'un hızını, gücüyle alt edebilirdi.

Rydstrom kılıcı Omort'un kiyle buluşunca, tüm gücünü vererek büyücünün silahının ellerinde titremesini sağlayarak acımasız bir vuruşla onu sarstı.

Kılıçları tekrar tekrar çarpıştı. Sonra Rydstrom bir yanıltma hareketi yaparak Omort'u savunmasız yakaladı ve kılıcına karşı

kendine özgü, sert bir vuruş yaptı. Omort sendeledi, vücudu zayıf düşüyordu.

Bunu sonlandırmak için bir hamle yapacağı sırada, Omort pelerini çıkarıp Rydstrom'un başına attı.

Görüşü engellenen Rydstrom geri sıçradı, kumaşı başından çekti ve Omort'un bir sonraki darbesinden tam zamanında kurtuldu. Ateşten kılıç Rydstrom'un gömleğini kesip, göğsüne boylu boyunca kavurucu bir çizik attı.

Tekrar görebildiğinde büyücü öldürücü vuruşu yapmak üzere geliyordu. Rydstrom kılıcı bir elinden diğerine geçirdi, etrafında döndü, sonra da ters bir hamle yaptı.

Darbe doğru yere isabet etti. Omort'un başı yere düştü. Cesedi yere çökmeden önce dizlerinin üzerine yığıldı.

Sabine'e gitmem gerekiyor. Ancak Rydstrom, bu düşmanla son kez karşılaştığında yaptığı hatayı tekrarlayamazdı. Birkaç saniye beklemek için kendini zorladı.

Bu saniyeler, dokuz yüz yıldır bu anı bekleyişimden daha uzun sürdü...

Büyücü kendini yenilemedi. Bir duvar dolusu tablet yere düştü ve parçalanarak etrafa saçıldı. Efendilerinin ölümüyle, etraflarındaki bütün hortlaklar yere düştüler.

Rydstrom, Sabine'e doğru atılırken kılıcın kabzasını şükredencesine kavradı. Silah görevini yerine getirmişti.

Lanthe mırıldandı. "Artık ölümsüz değil..."

Ansızın salonun devasa kapıları eğilmeye başladı, ateş iblisleri içeri girmeye çalışıyorlardı. Rydstrom birden durdu ve etrafında dönerek bir kez daha çarpışmaya hazırlandı.

Omzunun üzerinden Lanthe'ye, "Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu.

"Hayır, ama buradan sağ salim çıkmayı başarırız, Kocakarı'ya ulaşabiliriz..."

Kapılardan duman tütmeğe başladı, sonra da alevler yükseldi. Kısa süre içinde Pravus'tan geriye kalan ve çoğu ateş iblislerinden oluşan savaşçılar içeri atıldılar. Ölümsüz Omort'u tahtının yanında başsız bir halde görünce, kargaşa duruldu.

Ateş iblisleri arasında kaleyi ele geçirmekle ilgili bağrıışmalar yükseldi. Rydstrom'un etrafını sardılar ve avuçlarından alevler çıkan ellerini kaldırdılar. Bu kadar çok ateşin birleşmesiyle Rydstrom'u öldürebilirlerdi. *Çok fazla...*

Rydstrom, acının etkisine giren Sabine'in çığlığını duydu...

Ateş iblislerinin dikkati bir anda Rydstrom'dan, onun arkasındaki bir şeye yöneldi.

"Yardım gerekiyor mu?" diye seslendi Cadeon.

Rydstrom arkasını dönünce kardeşinin ve Cadeon'un bütün paralı askerlerinin burada ve kana susamış olduklarını gördü.

Rydstrom, Omort'un ölümüyle Cadeon'un tekrar ışınlanamadığını o anda anladı. Ve adamlarını buraya getirmişti.

Askerler saldırdığı sırada, Sabine yine çığlık attı. Rydstrom önüne çıkan bütün rakipleri devire devire ona doğru ilerledi. Yanına gelince, kılıcını kemerine soktu ve kadını kollarına aldı. Sabine bayılmıştı.

Lanthe, "Kocakarı'yı bulmak zorundayız! Sabine'i iyileştirebilecek tek kişi o," dedi.

Rydstrom, Sabine'i kaldırdı ve hızla salondan çıktı. Omzunun üzerinden bağırdı. "Cadeon! Ona yardım bulmaya gidiyorum!"

"Burası bende!" diye bağırان kardeşi bir yandan da kendinden geçmiş bir halde hasımlarını doğruyordu. "Bu boktan heriflere karşı biraz tecrübem var! Ve ateş iblislerinin kanını özledim."

Çıkışa doğru koşarlarken Lanthe, Rydstrom'un hemen arkasındaydı. "İblis, bodruma doğru..."

Lanthe birden durdu. Rydstrom hızla arkasını dönünce, Lanthe'nin zeminin diğer ucuna doğru kaydığını gördü.

Gözleri çılgına dönmüş Hettiah onu yakalamıştı ve kapıyı tutuyordu. "Sen ve ablan bunu ödeyeceksiniz!"

Lanthe düşmüş bir hortlağın kılıcını kaptı. "Sabine'i al! Git!"

Rydstrom döndü ve artık kendisinin de ışınlanabildiğini hatırlamadan doludizgin koridorun merdivenlerinden aşağı indi. Sonunda Sabine'i kalenin dehlizlerine ışınladı. Ama orada her yer dolambaçlı geçitlerle birbirlerine bağlanan odalarla doluydu. Etrafında döndü, bağırarak, "Kocakarı, hangi cehennemdesin?" dedi.

"Buradayım," diye seslendi kadın. Rydstrom sesi takip etti ve bir zehir üreticinin laboratuvarı olarak adlandırılacak bir odaya girdi. Uzun masaların üzerinde parçalanmış yaratıklar, mayalanan iksirler ve fokur fokur kaynayan demlikler vardı. Tavandan yarası kanatları ve kurbağa bacakları sarkıyordu.

Bununla birlikte, Kocakarı beklediği gibi *değildi*. Karşısında yaşlı bir cadı yerine, daha önce kısa bir anlığına görmüş olduğu, esmer bir elf güzeli duruyordu.

Ve kadın eşyalarını topluyordu.

"Kurtar onu..." dedi Rydstrom kızgın bir sesle. "Onu kurtarmak zorundasın."

Kadın başını kaldırmadan, "Peki, bunu neden yapacaknuşım?" dedi.

"Çünkü Omort'u yendim. Sanırım onun ölümü seni özgür bıraktı."

"Evet, haklısın." Rydstrom'a baktı. "Beş yüz yıl boyunca büyücünün lanetinin sona ermesini bekledim. Sabine'i masaya yatır." Bir kasaya doğru giden kadın iki ahşap kutu çekti ve ilkini açtı. İçinde siyah sıvıyla dolu bir ilaç şişesi vardı.

Kocakarı panzehri uzatınca Rydstrom onu aldı, sonra Sabine'i doğrultarak şişeyi kadının solgun dudaklarına götürdü. Kocakarı'ya bir bakış attı. "Bunun Sabine'i iyileştireceğine yemin eder misin?"

İblis Kral'ın Öpücüğü

"Morsus'tan mı? Evet, yemin ederim. Ama karakterine yapacak bir şeyim yok."

Rydstrom bu sözlere kaşlarını çatı, sonra sıvıyı Sabine'in dudaklarının arasından döktü.

Bekle... Hiçbir şey olmuyor... "Neden bir etki göstermiyor?" diye parladı.

Kocakarı şaşakalmış bir şekilde başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar işe yaraması gerekirdi. Çok geç olmalı."

48. Bölüm



“Yanakları pembeleşiyor mu? İyileşiyor mu?”
Sabine yavaş yavaş uyanırken Rydstrom’un telaşlı sesini duydu.

“Evet.” Bu Kocakarı mıydı? “Büyücünün onca gerilim yaratması doğal tabii.”

Sabine, ismini mırıldanunca Rydstrom rahat bir nefes aldı. “Ah, tanrılar aşkına, *cwena*. Burada, yanıdayım.”

Gözlerini açınca, Rydstrom’un sert bakışlarını gördü ancak gözlerindeki ifade ona bakarken yumuşamıştı. Rydstrom parmaklarının tersiyle kadının yanağını okşadı.

Kocakarı homurdandı. “İkinizi yalnız bırakacağım.”

“Bir dakika,” dedi Sabine. Kocakarı’nın sesiyle konuşan bu kadın kimdi? Kocakarı’nın kendisi miydi? “Lanthe’yi tedavi edecek ilaç nerede?”

“İlaç şişesini masanın üzerindeki gergedan hayalarının yanına koydum.”

“Ah.” *Özgürlük*. Nihayet Omort’tan kurtulmuşlardı. Kanlarını kirleten zehirden kurtulmuşlardı. Ve görünüşe göre Kocakarı da kurtulmuştu. “Sen nasıl... farklılaştın?”

"Omort öngörümü çaldı ve beni bu dehlizde yaşlı bir cadı gibi yaşamakla lanetledi. Her şey Omort'un bir Sorceri'ye âşık olacağını söylediğim için oldu. En azından Omort'un kapasitesinin yettiği ölçüden bir aşktan bahsediyordum. Sabine, Omort seni iblis için aramıyordu... kendisi için peşindeydi. Ama seni görür görmez bana, iblis kralla evlenip kaynağın gücünü serbest bırakacak bir erkek çocuğu dünyaya getireceğine dair bir ilham geldi."

"Ama Omort'un söylediği şekilde olmayacak değil mi?" diye sordu Sabine.

"Kesinlikle hayır. Omort kehaneti kullanarak yalanına kendisi bile inanuncaya kadar üzerinde oynadı. Şimdi, eğer sizin için bir sakıncası yoksa yetişmem gereken bir portal var. Ve bir randevuya beş yüz yıl geciktim."

"Ama bir dakika..."

"Yukarıdaki çarpışma hâlâ devam ediyor, büyücü." Kadın odadan çıktı.

Sabine Rydstrom'a döndü. "Beni kız kardeşimin yanına ışınl!"

Rydstrom anında onu saray salonuna ışınladı. Ancak Lanthe Hettiah'yı çoktan yermişti ve cansız bedenini tekmeleyerek, "Yüz-yıllardır sana katlanıyordum! Günbegün!" diyordu.

İşte benim kardeşim...

Sabine, Rydstrom'un çarpışmanın ortasındaki kendi kardeşini süzdüğünü gördü, ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Sabine'le kalmak istediği ortadaydı ama kardeşine yardım etmesi gerekiyordu. "Cadeon'un arkasını kollamam gerekiyor."

"Ah, hayır, gerekmiyor, iblis!" Sabine elini öfkeyle bir kez sallayarak, askerlerin ateş iblislerine görünmemesini sağladı. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Cadeon kükredi. "Evet, süper!"

Cadeon'un keyifle katledişini ve Lanthe'nin ilacı içmesini birkaç saniye seyreden Rydstrom, "Sanırım başardılar," dedi. Kılıcını tekrar kemerine soktu, sonra da Sabine'i kaledeki odasının denize bakan balkonuna ışınladı.

Rydstrom Sabine'i ışınlanmanın sarsıntısından sonra doğrultunca Sabine, "Kaynak ve kurban etme konusunda Omort'a inanmadın, değil mi? O planın bir parçası olduğuma?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Tıpkı tüm bunların senin tarafından hazırlanmış bir komplo olduğuna inanmadığım gibi. Geçen hafta aramızda geçenler gerçektir."

"Evliliğimiz gibi mi?"

Sabine'in ifadesi anlaşılmazdı, duyguyla yoğunlaşmış gözleri masmaviydi. Rydstrom aldatmacası hakkında onun ne yapacağını kestiremiyordu, bu konuda hiçbir fikri yoktu...

Şimdiye kadar en çok istediği şeye bu kadar yakın olmak...

"Omort yalan mı söyledi?"

Rydstrom ağzını ovdu. "Ben... *cwena*..."

"Bana bunu söyleyemezsin, öyle değil mi? Senin kraliçen değilim. O gece ne vaat etmiştin? Bana o kadar ciddiyetle ne söyledin?"

"Senden öç alacağımı."

Sabine'in kaşları çatıldı ve alt dudağı titremeye başladı.

Rydstrom'un yüreği burkuldu. "Ah, tanrılar aşkına, Sabine." Sabine dağılmıştı. Öyle olması gerekirdi. Sanki onunla evlenmiş gibi davranması...

"İblis. Ben..." Başını iki yana sallayıp güçlükle yutkundu. "Seninle öyle çok gurur duyuyorum ki." Gözleri buğulanmıştı. "Bir puan önüme geçtin."

Rydstrom'un dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sen... sen..." Kadını kollarına çekti.

"Yani, başta sinirlenmiştim. Ama senin şansına, bir aptal değilim. Biri benim için hayatını feda etmeye karar verince, affedici olabiliyorum."

"Bunu seve seve yaparım, Sabine. Her zaman."

"Evet, şey, ayrı zamanda bunu *sonsuz* dek başına kakabileceğim. Nasıl bir baskı altında olacağını düşün, iblis!" Yapmacıktan masum bir ses çıkardı. "Ama kraliyet mini etek günü yapmayacağız da ne demek? Evlilik yemini konusunda beni kandırdığın zamanı hatırlamıyor musun?"

Rydstrom kadının ensesini kavradı. "Sürekli başıma kak. Başımın etini ye. Benimle kaldığın sürece hiç sorun değil."

"Başka seçeneğim yok ki, görünüşe göre sana kazara âşık oldum."

Rydstrom'un kaşlarının arasındaki o çizgi derinleşti. "Ben de seni seviyorum, büyücü. Şu evlilik yoksunluğunu da hemen gidermek istiyorum."

Sabine avuçlarını adamın yanaklarının üzerine koydu. "Güzel, çünkü etrafta bazı önemli değişiklikler yapmak için yetkiye ihtiyacım var. Ah, bu arada bu defa yeminini anladığım bir dilde yap."

Son Bölüm



İki Ay sonra
Yeni Tornin, Rothkalina Krallığı

“E nsesine vur, lokmasını al!” Rydstrom’un karısı çalıntı mallarla dolu çantayı omzuna atarken haykırdı.

Lanthe karşılık verdi. “Bebekten şeker çalmak gibi!”

Sabine’le kardeşi, Rydstrom’un saraydaki tahtında sessizce oturduğunu hâlâ görmemişlerdi. Lanthe buraya –bugün kimsenin olmaması gereken yere– bir portal açmıştı. Ancak Rydstrom bir inşaat projesini erken tamamlamış, karısı *alışverişten* gelinceye kadar dinlenmek ve yenilenmiş sarayın keyfini çıkarmak için buraya gelmişti.

“Alışverişiniz iyi geçti mi?” diye sorunca sesi salona bomba gibi düştü.

Sabine ve Lanthe yarı yolda donup kaldılar, sonra da başlarını yavaşça kaldırıp ona baktılar.

“Umarım hepsinin parasını ödemişsinizdir.”

Lanthe, “Yakalandık,” diye homurdandı. “Ben kulemde olacağım.” Telaşla ortadan kayboldu.

Şaşkınlığını üzerinden atan Sabine ona doğru yürüdü. “Bunların karşılığında para ödemedik. Ama bir tür karma yöntemiyle ödeme yaptık.”

İblis Kral'ın Öpücüğü

“Onları kimden çaldınız?”

“Nix'in bahsettiği şu yarı iblisten. Kolombiya'daki uyuşturucu kaçakçısı.”

Rydstrom parmaklarını gerdi. “Peki, bunu neden yaptınız?”

“Nix onun hakkından gelmemiz gerektiğini söyledi. Bana güç bir durumda yardım ettiği için ona borçlu olduğumdan, yardım etmem gerektiğini düşündüm. Bir kereliğine. Ayrıca kötü bir adamdan çalarsak kızacağını düşünmedik.”

“Kızmadım. Ama kendini tehlikeye attığın için kızgıyım.”

“Bizi kimse görmedi ki! Hatta Lanthe güvenliğimizi sağlamak için birazcık ikna yöntemi kullanmayı bile başardı.”

Rydstrom iç geçirdi. “O halde ne aldığınızı görmeme izin ver.” Sabine burada onunla olup birlikte kurdukları hayattan çok mutlu olduğu için Rydstrom ona karşı koyamıyordu.

Sabine kucağına oturduğunda Rydstrom kollarını ona sardı ve Sabine bir çanta dolusu antika altın sikkeyi ona gururla gösterdi.

Bu tabii ki küçük Kraliçe'nin evlendiklerinden beri ilk soygunu değildi. Rydstrom bunun son olmayacağını da biliyordu.

Diğer yandan Sabine başına hiçbir şey gelmeden sıyrılabilirdi. Bütün İrfan türleri onun saçının teline bir zarar gelirse, kanlarını dökmek için peşlerine düşecek delirmiş bir öfke iblisiyle uğraşacaklarını biliyorlardı. Sabine bu gerçeğin bütün avantajlarını kullanıyordu.

“Bu saygın bir kazanç,” dedi Rydstrom.

“Lanthe ve ben tam Robin Hood gibiyiz.” Sabine başını zafer edasıyla sallarken kehribar rengi gözlerinin içi gülüyordu. “Yalnız biz fakirlere vermiyoruz.”

“Artık vereceksiniz. Bunun yüzde kırkını alıyorum.” Sabine söylenince Rydstrom, “Ya da bu yüzdeyi başka bir yeni yol projesinde kullanabiliriz,” dedi.

Gün boyunca balyoz, inşaat ve restorasyondan gelen sesler krallığın her yanında çınılıyordu. Halkı tekrar gelişmeye başlamıştı. “Sadece ortaçağdan çıkılmasına yardımcı olduğunu düşün.” Bin altı yüzlü yıllara giriliyordu. Ama ağırdan alıyorlardı. “Ayrıca en işlek caddeye adını bile verebiliriz.”

Halk buna kesinlikle karşı çıkmayacaktı. Şer bir zorbayı yenmesi için Kralına yardım eden ve sadece birazcık altın isteyen zeki ve neşeli Kraliçelerini seviyorlardı.

Sabine alt dudaklarını kemirdi. “Ve birine de Lanthe’nin adını mı?”
“Elbette.”

“Beni yönettiğini anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Öyle. Ama sanırım bundan hoşlanıyorsun.” Onu göğsüne doğru çekerek saçlarını keyifle kokladı. “Bu arada, bu sabah sen gittikten hemen sonra Puck geldi.”

Oğlan, Durinda ve yeni kocası tarafından evlat edinilmişti ama Sabine istediği zaman Puck’ı görüyordu çünkü o ve yeni ailesi Rothkalina’ya dönmüşlerdi. Birçok mültecinin yanı sıra İrfan’ın diğer gruplarından aileler de gelmişti. “Puck burada olmadığına üzüldü, bu yüzden ona Durinda’ya göndereceğin hediyeleri gösterdim.”

Bir bateri seti ve bir yıla yetecek kadar bonibon. Dişi iblis buna bayılacaktı.

Rydstrom ve Sabine yenilenmiş kaleye resmi olarak taşındıkları için sürekli misafirleri oluyordu. Eski arkadaşlar ve güvenilir müttefikleri sık sık ziyaretlerine geliyordu. Hatta Rydstrom’un kız kardeşleri Mia ve Zoe bile onlarla kalmak için baharda gelecekti.

“Bu arada Cadeon bugün inşaat alanına uğradı,” dedi Rydstrom.
“Onu ve Holly’yi akşam yemeğine davet ettim.”

“Bu akşam mı?” Sabine içini çekti, gerçi Rydstrom onun akrabalarından zoraki hoşlandığının farkındaydı. “Harika. Bütün yemek boyunca Holly’nin yediklerini kusmamaya çalışmasını seyretmek zorunda kalacağım.”

İblis Kral'ın Öpücüğü

Cadeon'un *ikizlerine* hamile olduğunu öğrendiklerinden beri Holly'nin ardı arkası kesilmeyen mide bulantıları sürpriz olmamıştı. Sonsuz iyiliğin iki savaşçısı geliyordu.

Sabine sözlerine devam etti. "Buraya son geldiklerinde, Cadeon sanki kırılacakmış gibi onun peşinde dolaşıyordu. Onu üç basamaklı merdivenden inerken bile taşıdı. Bir çocuk sahibi olmaya karar verdiğimizde bu gibi şeyler yapmasan iyi edersin."

Rydstrom ve Sabine krallık istikrara kavuşuncaya kadar kendi oğulları için bekleyeceklerdi. Kaynağın gücü nasıl olsa binlerce yıldır açılmadığına göre biraz daha beklemenin bir fark yaratmayacağına karar vermişlerdi. Özellikle de Rydstrom küçük Kraliçesini korumanın ve şımartmanın tarif edilemeyecek tatminin keyfini sürerken.

"Büyücü, daha beter olacağımı biliyorsun."

"O halde seninle dalga geçerim ona göre. Bu kaçınılmaz olur."

Beklemeye karar vermelerinde etken olan bir başka şey vardı. Sabine bunu şöyle açıklamıştı: "Lothaire yakalanıncaya kadar çocuk sahibi olmayacağız, iblis." Rydstrom'a sürpriz bir hediye olarak Sabine, şahsi mücevherleriyle Cadeon'un askerlerinin parasını ödeyip Kadim Düşman'ı avlamaları için bir anlaşma yapmıştı.

Ekip daha şimdiden güçlü ipuçları bulmuştu ve kurnaz vampiri bulmaları an meselesiydi...

Rydstrom altın çantasını yere atıp onu kollarında döndürünce Sabine, "Daha önce karşılaştığımız ilk geceyi düşünüyordum. O gece beni yolda gördüğün zaman başına neler geleceğiyle ilgili hiçbir fikrin yoktu," dedi.

"Anladığım kadarıyla arabamı ve hayatımı altüst ettin."

"Ama şimdi hem bana hem de tacına sahipsin. Bu arada tahtın üzerinde çok haşmetli görünüyorsun."

"Her gün aynada deneme yapıyorum."

Sabine sırttı. "Hayır, yapmıyorsun. Sırtını boydan boya kaplayan tırnak izlerini süzmekle o kadar meşgulsün ki." Ardından kedi gibi mırılayarak konuştu. "Onlara ekleme yapabilirim, hükümdarım."

Rydstrom keskin bir nefes aldı ve o nefesini üflemeden Sabine'i odalarına ışınladı. Rydstrom onu soymanın zevkini tatmaya başlamıştı ki, denizden esen rüzgâr içeri doldu ve Sabine baygın bir gülümsemeyle kollarını başının üzerine doğru uzattı.

Rydstrom büstiyerinin bağcıklarını çözerken ensesine bir öpücük kondurdu. Sesinde onaylayan bir tonlamayla mırıldandı. "Bu çok karmaşık."

Sabine iç geçirdi. "Beklemeye degecek, iblis."

Rydstrom onun için ne hissettiğini görmesini isteyerek Sabine'in gözlerinin içine baktı.

Sabine bunu görüyordu. Rydstrom parmaklarının tersini ipeksi yanaklarında gezdirdiğinde, Sabine'in ifadesi yumuşadı. "*Cwena, sen her zaman beklemeye değersin...*"

İrfan Kitabı'ndan



İrfan

"...ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

Çoğu ölümsüzdür ve aldıkları yaralar iyileşebilir. Daha güçlü olan türler yalnızca büyü ateşiyle ya da başları kesilerek öldürülebilir.

Duygu yoğunluğuyla gözleri türlerine has bir renge bürünür.

İblis Soyu

"İblisler, insan kavimleri kadar çeşitlidir..."

- Bir grup iblis hanedanından oluşur.
- Çoğu iblis soyu daha önce bulundukları yerlere iz sürebilir yani oralara ışınlanabilir.
- Bir iblisin, gerçekten kendine ait olup olmadığını anlamak için olası bir eşle ilişkiye girmesi gerekir ve bu süreç *girişim* olarak adlandırılır.

Öfke İblisleri

"Tornin'i kontrol eden, krallığı kontrol eder..."

- Rothkalina düzleminde yaşayan bir iblis soyudur.
- Ana binaları Tornin Kalesi'dir.
- Eskiden Tornin'in içindeki mistik bir kuvvet pınarı olan Ruhların Kaynağı'nın muhafızlarıydılar.

Sorceri Klanı

"Klan daima diğerlerinin gücüne göz koyup peşinden koşar, daha fazlasını edinmek için meydan okur ve çekişir..."

- Cadılar Evi'nin büyüünden ayrılmış olan bir soydur.
- Yaradılıştan gelen bir güçle, *kök gücüyle* doğarlar. Eğer bunu kaybederlerse, *Cehennemsi* denilen kendi türlerinin köleleri olurlar. İkincil güçleri takas edebilir ve çalabilirler.
- İrfan'daki fiziksel açıdan zayıf türlerdendirler, vücutlarını korumak için özenle hazırlanmış zırhlar kullanırlar. Metalleri –ve özellikle altın– kutsal görmeye başlamışlardır.

Cadılar Evi

"...büyülü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.
- Savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kâhin olarak beş gruba ayrılırlar.

Valkyrie

"Bakire bir savaşçı çarpışmada kahramanca öldüğü zaman, Odin ve Freya onun cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkryrie'lerin suretinde sakladılar."

- Yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşır ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.
- Doğaüstü hızları ve güçleri vardır.

Vampirler

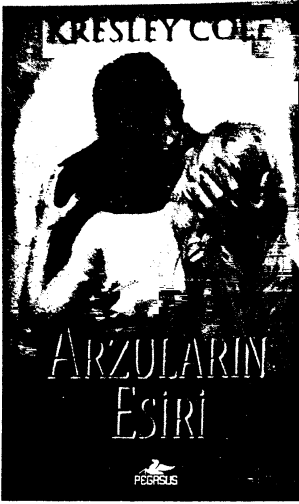
"İrfan'ın ilk kaosu sırasında, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güvenen bir vampir kardeşliği hüküm sürdü. Daçya'nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya'ya göç ettiler ama bazıları Daçya'da hâlâ gizli bir klanın, Daçi'lerin yaşadığını söyler."

- Yağmacılar ve Çilekeşler olarak iki muhalif gruba ayrılmışlardır.
- Vampirler birçok iblis gibi iz sürebilirler.
- Bir kurbanın kanını öldürünceye kadar içen vampirler *Kayıplar*'dır. Kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.

Tahta Çıkış

"Ve öyle bir zaman gelir ki, en güçlü olan Valkyrie'ler, vampir, Lykæ ve iblis gruplarından, hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar... İrfan'daki tüm ölümsüz mahlûklar, savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır."

- Sürekli sayıları artan ölümsüz nüfusun bir tür gizemli denetim ve denge sistemidir.
- Her beş yüz yılda bir olur. *Ya da hemen şimdi...*



ASIRLARIN AYIRDIĞI BİR
KURTADAM İLE VAMPİR...

ÖLÜM İLE YAŞAMIN
SINIRLARINI ZORLAYACAK
KADAR KUVVETLİ BİR TUTKU!

Önüne çıkan engellerle
durdurulamayacak, vahşi bir
kurtadam...
Çılgın bir fantezinin eline düşen,
büyüleyici bir vampir...
İkisini de tüketen bir arzu...



ÖLÜMSÜZLÜKTEN BIKMIŞ
BİR VAMPİR...

ONU ÖLDÜRMEK İÇİN
GÖNDERİLMİŞ BİR
VALKYRIE...

"Cole'un yeni kitabı macera dolu,
fazlasıyla sürükleyici ve ateşli."
Jill Smith, *Romantic Times*

"Kresley Cole heyecan verici,
serüven ve tutku dolu yeni
kitabıyla karşımızda. Kitabı
hemen almanızı tavsiye
ediyorum."

Sinclair Reid,
Romance Reviews Today



EZELİ DÜŞMANLAR...

TEHLİKELİ AŞK...

“Büyü ve tutkuyu birleştirme işini
Muhteşem Cole’a bırakın.
Kitaplığınızda yer açın!”
Romantic Times Magazine



TUTKUNUZ UĞRUNA NELERİ
GÖZE ALIRSINIZ?

Kuzguni Saçlı, Baştan Çıkarıcı Bir
Kadın...

Deliliğe Kapılmış Bir Savaşçı
Vampir...

“Kurtarılması gereken ama
elde edilemeyen bir kadın
ile evcilleştirilmesi gereken,
öfke dolu bir adamın sıradışı
hikâyesi.”

Publishers Weekly



KARANLIKTA TUTKUDAN KAÇIŞ YOKTUR...

Sahip Olamayacağı, Baştan Çıkarıcı Bir Güzellik...
Korkması Gereken Fakat Uzak Duramadığı,
Acıların Pençesindeki Bir Savaşçı...
Karanlık Tutkulara Teslimiyet...

"Büyü ile tutkunun sımsıcak bir karışımı..."

Romantic Times